

JOHN LE CARRÉ, pe numele său adevărat David Cornwell, s-a născut în 1931, în Poole, Dorset. A urmat cursurile universităților din Berna și Oxford. A predat la Eton și a lucrat cinci ani pentru British Foreign Service. Cea de-a treia carte a sa, *Spionul care venea din frig* (*The Spy Who Came in from the Cold*), i-a asigurat o reputație internațională. Romanele *Cârțița* (*Tinker, Tailor, Soldier, Spy*), *Premiantul* (*The Honourable Schoolboy*) și *Oamenii lui Smiley* (*Smiley's People*), care îl au ca personaj central pe George Smiley de la Intelligence Service, se constituie într-o trilogie cunoscută sub titlul *Pe urmele lui Karla* (*The Quest for Karla*). Dintre romanele sale de mare succes trebuie, de asemenea, menționate: *Micuța toboșărească* (*The Little Drummer Girl*), *Casa Rusia* (*The Russia House*), *Managerul nopții* (*The Night Manager*) și cel de față, cel de-al șaptesprezecelea și cel mai recent roman al său, *Single & Single*. În seria de autor „John Le Carré” a Editurii Univers au apărut romanele: *Cârțița* (1994), *Premiantul* (1995), *Oamenii lui Smiley* (1996), *Spionul care venea din frig* (1996), *Casa Rusia* (1997), *Micuța toboșărească* (1998), *Managerul nopții* (1998).

JOHN LE CARRÉ

SINGLE & SINGLE PREȚUL BANILOR MURDARI

Traducere de
DELIA RĂZDOLESCU
și
GEORGE G. POTRA

editura univers

București, 2000

Coperta: MIHAELA APETREI
Redactor artistic: VASILE SOCOLIUC
Redactor: CORNELIA BUCUR

JOHN LE CARRÉ
SINGLE & SINGLE

© 1999 by David Cornwell

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii UNIVERS
Piața Presei Libere 1, 79739 București.

ISBN 973-34-0691-0

O carte pentru Jane

Sângele uman este o marfă.

Comisia Economică Federală
a Statelor Unite, 1966

CAPITOLUL • 1

Această armă nu este o armă.

Sau, cel puțin, aceasta era convingerea fermă a domnului Winsor, atunci când tânărul Alix Hoban, director general pentru Europa al companiei Trans-Finanz și director administrativ al sucursalelor ei din Viena, Sankt Petersburg și Istanbul, și-a introdus mâna gălbejită în buzunarul interior de la pieptul blazerului său italianesc și a scos nu un portțigaret de platină sau o carte de vizită cu literele în relief, ci un pistol automat, negru-albăstrui, subțire, ca nou, și l-a îndreptat de la o distanță de cincisprezece centimetri spre baza nasului coroiat, dar nicidecum violent, al domnului Winsor. Această armă nu există. Este o dovadă inacceptabilă. Ea nu este deloc o dovadă. Este o non-armă.

Domnul Alfred Winsor era avocat și pentru un avocat faptele există pentru a fi contestate. Toate faptele. Cu cât un fapt este mai evident pentru un om obișnuit, cu atât mai puternic trebuie să-l conteste un avocat scrupulos. Iar Winsor, în momentul acela, era tot atât de scrupulos ca și cei mai buni confrăți ai săi. Cu toate acestea, înmărmurit cum era, a lăsat să-i scape din mână servieta. A auzit-o căzând, a simțit urma apăsării mânerului ei în palmă, a văzut cu ochii puțin plecați umbra servietei întinsă la picioare: servieta mea, stiloul meu, pașaportul meu, biletele mele de avion și cecurile mele de călătorie. Cărțile mele de credit, legalitatea mea. Nu s-a aplecat totuși să o ridice, deși costase o avere. A rămas privind fix și mut non-armă.

Această armă nu este o armă. Acest măr nu este un măr. Winsor își amintea cuvintele înțelepte ale asistentului și îndrumătorului său de la Facultatea de Drept, rostite cu patruzeci de ani în urmă, când marele om a scos un măr verde din adâncimile

sacoului uzat și l-a arătat cu brațul întins auditoriului său în majoritate feminin:

— Poate *arăta* ca un măr, doamnelor, poate *mirosi* ca un măr, poate fi *simțit* ca un măr. Formal. Dar poate *suna* ca un măr? Îl scutură. Se *taie* ca un măr? Scoate un cuțit vechi de pâine din sertarul biroului său și lovește. Mărul se transformă într-o puzderie de cioburi de ipsos. Hohote vesele de râs, în timp ce marele om împinge deoparte cioburile cu vârful sandalei.

Dar fuga nechibzuită a lui Winsor pe ulița amintirilor nu se oprește aici. De la mărul îndrumătorului său până la zarzavagiul din Hampstead, acolo unde locuia el și și-ar fi dorit nespus să fie în acea clipă, n-a fost decât o străfulgerare solară orbitoare: un furnizor voios de mere, neînarmat, încins cu un șorț nostim și cu o pălărie de pai pe cap, care vindea, pe lângă mere, sparanghel proaspăt și frumos, ce îi plăcea nevestei lui Winsor, chiar dacă nu-i plăcea prea mult altceva din ceea ce îi aducea soțul ei. Verde, nu uita, Alfred, și crescut deasupra pământului, să nu cumva să fie alb, spunea ea, împingându-i coșul de cumpărături în brațe. Și doar dacă este de sezon, Alfred, sparanghelul crescut forțat nu are nici un gust. De ce am făcut-o? De ce a trebuit să mă însoțesc cu oameni pentru a descoperi că nu-i pot suferi? De ce nu mă pot hotărî înainte de consumarea unui fapt? De ce mă hotărâsc de-abia după aceea? La ce folosește educația juridică, dacă nu să ne apere de noi înșine? Cu mintea înspăimântată cercetând toate căările unei posibile scăpări, Winsor găsea alinare în aceste incursiuni în forul său interior. Îi dădeau putere, chiar dacă numai pentru o fracțiune de secundă, în lupta împotriva non-realității armei.

Arma *continua* să nu existe.

Winsor, însă, nu își putea lua ochii de la ea. Nu mai văzuse niciodată o armă atât de aproape, nu fusese niciodată nevoit să ia atât de intim notă de culoare, linie, marcaje, lustru și stil, toate vârâte sub ochii lui în lumina strălucitoare a soarelui. *Trage* ca o armă? *Ucide* ca o armă? *Anihilează* ca o armă? Transformă chipul și trăsăturile într-o puzderie de cioburi de ipsos? Brav, se revoltă împotriva acestei posibilități ridicole. Această armă *nu* există, *nu* există absolut deloc! Este o himeră, o festă jucată de cerul alb, de căldură, de insolație. Este o febră provocată de mâncarea proastă, de căsătoriile proaste și de cele două zile istovitoare de consultări ținute în nori de fum, de

călătorii neliniștitoare cu limuzina printr-un Istanbul înăbușitor, sufocat de trafic, de un zbor amețitor la primele ore ale dimineții, la bordul reactorului companiei Trans-Finanz, deasupra masivelor muntoase brune ale Turciei centrale, de o cursă sinucigașă de trei ore cu mașina pe drumurile întortocheate de coastă, cu curbe strânse, la poalele râpelor stâncoase și roșii ce duceau spre fundul lumii, de acest promontoriu bolovănos, acoperit cu tufe de pațachină și cu stupi prăpădiți, înălțat la o sută optzeci și cinci de metri deasupra nivelului Mediteranei de Răsărit, ca să nu mai vorbim de soarele dimineții strălucind puternic și de arma nemișcată a lui Hoban – aflată tot acolo și tot ca o fantasmă – cercetându-mi creierul ca un chirurg.

Închise ochii. Vezi? îi spunea el lui Bunny. Nici o armă. Bunny, însă, era plictisită ca de obicei, cerându-i să-și facă plăcerea și să o lase în pace, așa că se adresa, în schimb, Tribunalului, lucru pe care nu-l mai făcuse de treizeci de ani.

Domnule președinte, îmi fac plăcuta datorie de a informa onorata Curte că în cauza Winser contra Hoban litigiul s-a rezolvat pe cale amiabilă. Winser recunoaște că a greșit sugerând că Hoban ar fi îndreptat un pistol către el în timpul unei conferințe ce a avut loc în regiunea deluroasă de sud a Turciei. Hoban, în schimb, i-a oferit o explicație deplină și satisfăcătoare a acțiunilor sale...

După aceea, fie din obișnuință, fie din respect, i s-a adresat Președintelui său, Director General și malefic Svengali în ultimii douăzeci de ani, fondator eponim și creator al Casei Single, unicul și indivizibilul Tiger Single în persoană:

— Tiger, sunt eu, Winser. Foarte bine, mulțumesc, domnule, cum se simte Domnia voastră? Sunt încântat de ceea ce aud. Da, cred că pot spune că totul este așa cum ați prezis, în marea dumneavoastră înțelepciune, iar reacția de până acum este absolut satisfăcătoare. Un singur amănunt; lucrurile s-au liniștit acum, nu sunt momente nevrologice – Hoban, omul clientului nostru, a lăsat impresia că ar aținti un pistol spre mine. Nu este nici o problemă, totul este o fantezie, dar e bine să fim avertizați...

Chiar atunci când deschidea ochii și vedea arma exact în același loc în care fusese înainte și ochii copilăroși ai lui Hoban privind-l de-a lungul țevii, și degetul arătător, fără un fir de păr, ca de copil, îndoit pe trăgaci, Winser nu renunța la ceea ce

îi mai rămăsese din atitudinea lui de jurist. Foarte bine, arma aceasta există ca obiect, dar nu ca armă. Este o armă de jucărie, pentru făcut bancuri. Un banc amuzant, nevinovat, un renga. Hoban o cumpărase pentru băiețelul său. Este reproducerea unei arme, iar Hoban, pentru a introduce o notă de culoare în ceea ce pentru un tânăr reprezentase o ședință lungă și plictisitoare de negocieri, o fluturase în glumă. Printre buzele amorțite, Winser schiță un-soi de zâmbet nepăsător în conformitate cu noua sa teorie.

— Este un argument convingător, recunosc, domnule Hoban, declară el cu curaj. Ce vrei să fac? Să renunț la onorariul nostru?

Dar, ca răspuns, nu auzi decât loviturile de ciocan ale făcătorilor de sicrie, pe care le converti în grabă în mintea lui în ciocănelile constructorilor din micul port turistic de peste golf, care, după ce jucaseră table o iarnă întreagă, reparau obloane, olane și burlane într-un asalt de ultimă clipă pentru a termina pregătirile înainte de deschiderea sezonului. Tânjind după normalitate, Winser savura mirosul de decapant, de lampă de lipit, de pește fript pe cărbuni, aromele mirodeniilor vândute la tarabe și alte miresme care de care mai plăcute și mai puțin plăcute al Turciei mediteraneene. Hoban lătră ceva în rusește către colegii săi. Winser auzi tropăit de picioare chiar în spatele său, dar nu îndrăzni să întoarcă deloc capul. Niște mâini îi traseră sacoul de pe el, altele îi explorară trupul – subsuorile, coastele, șira spinării, vintrele. Amintiri ale unor mâini mai acceptabile le înlocuiră o clipă pe cele ale atacatorilor săi, dar nu îi aduseseră nici o alinare în timp ce alunecau către pulpele și gleznele lui, în căutarea vreunei arme secrete. Winser nu purtase armă în viața lui, nici armă secretă, nici armă nesecretă, în afară de bastonul din lemn de cireș pe care îl ținea ca să alunge câinii turbați și maniacii sexuali atunci când se plimba pe Hampstead Heath ca să admire doamnele care făceau jogging.

Își aminti cu neplăcere de preanumeroșii lingeblide care gravitau în jurul lui Hoban. Sedus de armă, își imaginase pentru o clipă că pe vârful dealului nu se aflau decât Hoban și el însuși, față în față, nimeni alteineva pe o distanță de la care să se poată auzi ceva, situație pe care orice avocat așteaptă să o folosească în avantajul său. Recunoscă acum că de când părăsiseră Istanbulul, Hoban fusese însoțit de un cârd de

consilieri respingători. Un Signor d'Emilio și un Monsienu François li se alăturaseră la plecarea de pe aeroportul din Istanbul, cu sacourile pe umeri, fără vreo armă la vedere. Lui Winser nu-i păsa de nici unul dintre ei. Alți doi indezirabili îi așteptaseră la Dalaman, cu propriul lor Land Rover negru-dric, cu șofer. Din Germania, explicase Hoban, prezentându-i pe cei doi, fără să le spună numele. Or fi fost din Germania, dar Winser nu i-a auzit vorbind decât turcește și în plus purtau acele costume de cioclu ale turcilor de la țară plecați cu afaceri la oraș.

Alte mâini l-au apucat pe Winser de păr și de umeri și l-au pus în genunchi pe cărarea de nisip. A auzit tălăngile caprelor sunând și a hotărât că erau clopotele bisericii St John din Hampstead ce se trăgeau la înmormântarea sa. Niște mâini i-au luat mărunțișul din buzunare, ochelarii și batista. Altele i-au apucat din nou servieta prețioasă, pe care Winser o privea ca într-un vis urât: identitatea sa, securitatea sa, plutind dintr-o pereche de mâini într-alta, o servietă fină din piele neagră, valorând șase sute de lire sterline, cumpărată în grabă la aeroportul din Zürich cu bani lichizi scoși dintr-un cont secret pe care îl deschisese la imboldul lui Tiger. Data viitoare, când vei fi într-un moment de generozitate, ai putea să-mi iei și mie o geantă ca lumea, se plângea Bunny pe tonul acela miorlăit care prevestea că mai avea multe de spus. Îmi iau zborul, gândi el. Bunny rămâne cu ce are la Hampstead. Îmi cumpăr un apartament la Zürich, într-una din vilele noi, terasate, de pe dealuri. Tiger va înțelege.

Ecranul lui Winser fu inundat de niște zoaie galbene și din gâtleej îi scăpă un țipăt de moarte. Degete chircite îi apucară încheieturile mâinilor, i le traseră la spate și le suceau când într-o parte, când într-alta. Urletul lui se izbea de un vârf de deal, apoi de un altul până când pierca. Blânde la început, ca ale unui dentist, alte mâini îi ridicară capul, apoi i-l scuturară, rotindu-l de păr, pentru a-l lovi din plin dogoarea soarelui.

— Ține-l acolo, ordonă un glas în engleză și Winser se trezi privind cu coada ochiului către trăsăturile îngrijorate ale lui Signor d'Emilio, un bărbat cu părul alb, de vârsta lui Winser. Signor d'Emilio este consultantul nostru din Neapole, spusese Hoban într-o americană rusească fârnăită pe care o deprinsese Dumnezeu știe unde. Foarte frumos, îi răspunsese Winser, taraganând vorbele așa cum făcea Tiger când nu voia să se lase

impresionat, și îi acordase un zâmbet nepăsător. Prăvălit în nisip, cu brațele și umerii urlând de parcă era sfârșitul lumii, Winser și-ar fi dorit foarte mult să-i fi arătat respect lui Signor d'Emilio atunci când avusese ocazia.

D'Emilio rățăcea în susul dealului și Winser ar fi dorit să se plimbe cu el, braț la braț, ca doi amici, ștergând orice impresie proastă pe care putuse să i-o facă. Dar era nevoit să rămână în genunchi, cu fața sucită către soarele arzător. Era în genunchi, dar se trăgea într-o parte și în sus, iar durerea care îi chinuia rotulele era aceeași care îi străfulgera umerii ca un curent alternativ. Îl îngrijora părul. Nu dorise niciodată să-l vopsească, nu simțea decât dispreț pentru cei care se căneau. Dar, atunci când frizerul său îl convinsese să-l șamponeze ca să vadă cum îi stă, Bunny îi ordonase să-l poarte așa în continuare. Cum crezi că mă simt, Alfred? Să mă arăt în lume cu un bărbat bătrân cu păr lăptos, care pe deasupra mai e și soțul meu? Dar, draga mea, părul meu avea aceeași culoare și când m-am însurat cu tine! Ghinionul meu, îi replicase ea.

Ar fi trebuit să ascult sfatul lui Tiger, să o instalez într-un apartament, undeva, în Dolphin Square, în Fortăreață. Trebuia să o fi dat afară pe vremea când mi-era secretară și să o fi păstrat ca iubită, fără să mai suport umilinta de a-i fi soț. Nu te căsători cu ea, Winser, cumpăr-o! Este mai ieftin, în perspectivă îndelungată, așa se întâmplă întotdeauna, îl asigurase Tiger și le-a oferit apoi amândurora o săptămână din luna de miere în Barbados. Deschise ochii. Se întrebă unde îi era pălăria, o pălărie panama șic, pe care o cumpăraseră cu șizeci de dolari la Istanbul. Văzu că o purta prietenul lui d'Emilio, spre distracția celor doi tureci în costume negre. La început au râs cu toții. Apoi s-au întors împreună și s-au holbat la Winser de acolo unde se aflau la mijlocul dealului ca și cum Winser era un personaj dintr-o piesă de teatru. Acri. Întrebători. Spectatori, nu participanți. Bunny, privindu-mă cum fac amor cu ea. Te distrezi bine, acolo jos, nu-i așa? Dă-i 'nainte, eu sunt obosită. Se uită la șoferul jeepului, care l-a adus pe ultima porțiune de drum de la piciorul muntelui. Are o figură amabilă, mă va salva. Și o fată măritată la Izmir.

Figură amabilă sau nu, șoferul plecase să se culce. În Land Roverul negru-dric al turcilor, staționat mai în josul drumului, era așezat un al doilea șofer, cu gura căscată, uitându-se prosteste drept înainte, fără să vadă nimic.

— Hoban, spuse Winsor.

O umbră i se așternu peste ochi, dar soarele era atât de sus încât oricine o fi fost cel care o lăsa stătea foarte aproape de el. Simțea că-i vine să adoarmă. Bună idee. Să se trezească în altă parte. Privind în jos printre genele încărcate de sudoare, văzu o pereche de pantofi din piele de crocodil, ce ieșeau din niște pantaloni eleganți din doc alb, cu manșete. Privi mai în sus și identifică trăsăturile întunecate, întrebătoare ale lui Monsieur François, alt satrap de-al lui Hoban. Monsieur François este topograful nostru. Va face măsurătorile terenului avut în vedere, anunțase Hoban pe aeroportul din Istanbul, iar Winsor îi acordase prostește același zâmbet șters cu care îl onorase și pe Signor d'Emilio.

Unul din pantofii de crocodil se deplasă și, buimac cum era, Winsor se întrebă dacă nu cumva Monsieur François avea de gând să-l pocească, dar bineînțeles că nu o făcu. Apropia, oblic, ceva de fața lui Winsor. Un reportofon, hotărî Winsor. Ochii îl usturau din cauza sudorii. Vrea să spun cuvinte de încurajare pentru cei dragi, ca să le audă când mă vor răscumpăra: Tiger, domnule, eu sunt Alfred Winsor, ultimul dintre Winsori, cum obișnuiai să-mi spui, și vreau să știi că sunt bine, nu aveți de ce să vă îngrijați, totul este grozav. Sunt oameni cumsecade și au mare grijă de mine. Am ajuns să le respect cauza, oricare ar fi ea și, când mă vor elibera, ceea ce mi-au promis că se va întâmpla dintr-o clipă într-alta, o voi sprijini cu voce tare în toate forumurile opiniei publice. O, și sper că nu te superi, dar le-am promis că o vei sprijini și tu, doar că sunt foarte îngrijați, dat fiind că își doresc să beneficieze de forța ta de persuasiune...

Mi-l lipește de celălalt obraz. Se încruntă. Nu este un reportofon, este un termometru. Nu, nu este termometru, este un aparat de citit pulsul, ca să se asigure că nu mor. Îl vâra înapoi în buzunar. Se repede în susul dealului pentru a se alătura celor doi ciocli turci germani și lui Signor d'Emilio, cu pălăria mea panama.

Winsor descoperi că, din cauza efortului de a respinge înacceptabilul, făcuse pe el. Pe partea interioară a cracului stâng al pantalonilor de la costumul tropical pe care îl purta apăruse o pată lipicioasă și nu putea face nimic pentru a o ascunde. Se afla în pragul iadului, terorizat. Se transpunea în alte locuri. Ședea, seara târziu, la biroul de la serviciu, pentru că nu mai

putea suporta o altă noapte în care să o aștepte pe Bunny să vină acasă de la maică-sa, plină de draci și cu obrajii arzând. Era cu o prietenă durdulie pe care a iubit-o la Chiswick, ea îl legase de capul patului cu cordoane de capot, pe care le ținea într-un sertar de sus. Era oriunde, absolut oriunde altundeva decât pe acest vârf de deal din iad. Dormea, dar continua să stea în genunchi, într-o poziție piezișă și chinuit de durere. Probabil erau cioburi de scoici sau așchii de cremene în nisip, pentru că simțea cum îi intră în rotule. Ceramică veche, își aminti el. Ceramica romană se găsește din abundență pe vârfurile dealurilor și, după cât se spune, dealurile poartă aur. Nu mai departe de ieri subliniasse acest lucru ispititor pentru cumpărători în fața suitei lui Hoban, în timpul prezentării clocvente pe care o făcuse planurilor de investiții Single, în biroul din Istanbul al doctorului Mirsky. Astfel de pete de culoare luau ochii investitorilor ignoranți, în special ai bădăranilor ruși. *Aur, Hoban! Comori, Hoban! Civilizație antică, gândește-te ce atracție poate să prezinte!* Vorbise strălucit, provocator, o performanță de virtuoz. Până și Mirsky, pe care Winser îl considera în sinca lui un parvenit, un tip nesigur, a găsit de cuviință să aplaude: „Proiectul tău este atât de legal, Alfred, încât ar trebui să fie interzis“, a tunat el și, cu un hohot imens de râs polonez, l-a plesnit cu palma pe spate atât de puternic încât aproape i s-au înmuiat genunchii.

— Vă rog. Înainte de a vă împușca, domnule Winser, am primit instrucțiuni să vă pun câteva întrebări.

Winser nu reacționează. Nu auzise ce i s-a spus. Era mort.

— Ești prieten cu domnul Randy Massingham? îl întreabă Hoban.

— Îl cunosc.

— Cât de bun prieten ești cu el?

Ce-or fi dorind? își strigă Winser. Foarte buni prieteni? Aproape deloc? Așa și așa? Hoban repeta întrebarea, cu insistență, zbierând.

— Descrie, te rog, gradul precis de prietenie cu domnul Randy Massingham. Foarte clar, te rog. Cu glas foarte tare.

— Îl cunosc. Sunt coleg cu el. Îi acord asistență juridică. Avem o relație oficială, foarte plăcută, dar nu suntem apropiați, îndrăgă Winser, păstrându-și deschise toate opțiunile.

— Vorbește mai tare, te rog.

Winser repetă cu glas mai ridicat o parte din cele spuse.

— Porți o cravată distinsă de cricket, domnule Winsor. Spune-ne, te rog, ce reprezintă această cravată.

— Nu este o cravată de *cricket*! Pe neașteptate, Winsor își repăsise stăpânirea de sine. Tiger este jucător de cricket, nu eu! Ai greșit omul, idiotule!

— Testăm, i se adresează Hoban cuiva din susul dealului.

— Ce testați? Întrebă Winsor curajos.

Hoban citea dintr-o carte de rugăciuni Gucci cu scoarte din piele castanie, pe care o ținea astfel deschisă încât să nu-i obstrucționeze țeava automatului.

— Întrebare! declamă el, pe un ton festiv de vestitor al satului. Cine este răspunzător de arestarea de săptămâna trecută, în plină mare, a vasului sovietic *Tallinnul Liber*, ce a plecat la Odesa cu destinația Liverpool?

— De unde să știu *eu* chestii de navigație? Întrebă Winsor agresiv, cu același curaj. Suntem consultanți financiari, nu companie de navigație. Cei cu bani, dacă au nevoie de un sfat, se adresează Casei Single. Cum *fac* banii este treaba lor. Atâta vreme cât tratează problema ca niște adulți.

Adulți ca să înșele. *Adulți* pentru că Hoban era un purcel de lapte trandafirii, de-abia fătat. *Adulți* pentru că Mirsky rămânea un polonez îngâmfat, oricâte titluri de doctor și-ar fi înseris în fața numelui. Titlu de doctor obținut unde? Doctor în ce? Hoban mai aruncă o privire în susul dealului, își linse degetul și întoarce următoarea filă a cărții lui de rugăciuni.

— Întrebare. Cine a furnizat, te rog, informații autorităților polițienestre italiene cu privire la un convoi special de camioane ce se întorcea din Bosnia în Italia, la 30 martie, anul curent?

— Camioane? Ce știu eu despre *camioanele* speciale? Mă pricep la camioane tot atât de bine cât te pricepi tu la cricket! Pune-mă să-ți înșir toți regii Suediei, cu datele lor de domnie, și s-ar putea să ai mai multe șanse.

De ce Suedia? se întreabă el. Ce-are a face Suedia cu treburi de-astea? De ce se gândea oare la suedezele blonde, cu pulpe albe, la pâinea crocantă suedeză, la filmele porno? De ce trăia oare în Suedia, când murea în Turcia? Nu contează. Nu-și pierduse curajul. Să-l ia dracu' pe bondocul ăsta necioplit, chit că avea sau nu avea armă. Hoban întoarce altă filă a cărții sale de rugăciuni, dar Winsor i-o luase înainte. Ca și Hoban, urla din rărunchi:

— Nu *știu*, idiotule! Nu mă mai întreba, auzi? Dar lovitura puternică cu piciorul pe care i-a dat-o Hoban pe partea stângă a grumazului l-a prăvălit la pământ. Nu știa cum s-a întâmplat, ci doar că zăcea pe jos. Lumina soarelui se stinse, văzu noaptea și își simți capul cuibărit lângă o piatră prietenoasă, știind că o fracțiune de timp lipsea din conștiința sa și că nu o dorea înapoi.

În timpul acesta, Hoban își reluase lectura.

— Cine a pus în aplicare ordinul de sechestrare, simultan în șase țări, a tuturor bunurilor și navelor deținute direct sau indirect de First Flag Construction Company din Andorra și de sucursalele ei? Cine a furnizat, te rog, informații autorităților polițienești internaționale?

— Ce sechestrare? Unde? Când? Nu s-a sechestrat nimic. Nimeni nu a furnizat nici o informație. Ești nebun, Hoban! Nebun de legat. Mă auzi? Nebun!

Winser era în continuare întins pe jos, dar în frenecia lui încerca să se așeze din nou în genunchi, zvârlind din picioare și răsucindu-se ca un animal doborât, luptându-se să-și tragă genunchii sub el, ridicându-se pe jumătate și căzând din nou într-o rână. Hoban punea alte întrebări, însă Winser refuza să le audă — întrebări despre comisioane plătite în zadar, despre presupuși funcționari portuari prietenoși care s-au dovedit a fi neprietenoși, despre sume de bani transferate în conturi bancare cu câteva zile înainte ca acestea să fie blocate. Dar Winser nu știa nimic despre asemenea lucruri.

— Minciuni! urlă el. Single este o casă demnă de încredere, onorabilă. Interesele clienților noștri prevalează.

— Ascultă și stai drept în genunchi, îi ordonă Hoban.

Cum-necum, Winser, cu demnitatea regăsită, se ridică în genunchi și ascultă. Cu toată atenția. Cu și mai multă atenție. De parcă Tiger însuși i-ar fi ordonat să-și concentreze atenția. Nu ascultase în viața lui atât de puternic, cu atâta sânguință, dulcea muzică de fond a universului așa cum făcea acum, în efortul său de a face abstracție de unicul sunet pe care refuza hotărât să-l audă, bâzâitul strident ruso-american al lui Hoban. Auzi cu plăcere un tipăt de pescăruși ce rivaliza cu tânguital îndepărtat al unui muezin, cu foșnetul mării sub atingerea brizei, cu clinchetul ambarcațiunilor de agrement din port, care se înveșmântau pentru deschiderea sezonului. Văzu o fată din prima lui tinerețe, îngenunchind goală într-un câmp de maci și

pe el însuși prea speriat, atunci ea și acum, să întindă o mână către ea. Adora toate gusturile, atingerile și sunetele Pământului și Cerului, cu dragostea crâncenă care îl copleșea doar atâta timp cât acestea nu reprezentau glasul îngrozitor al lui Hoban bubuindu-i condamnarea la moarte.

— Cerem această pedeapsă exemplară, spuse Hoban, citind din cartea lui de rugăciuni o declarație dinainte pregătită.

— Mai tare, ordonă laconic Monsieur François din susul dealului, așa că Hoban repetă sentința.

— Desigur, această moarte înseamnă și răzbunare. Vă rog. Nu am fi umani dacă nu am cere răzbunare. Intenționăm însă ca acest gest să fie interpretat și ca o cerere oficială de recompensă. Ridică glasul. Rosti cuvintele și mai clar. Și sperăm sincer, domnule Winsor, ca prietenul tău, domnul Tiger Single, și poliția internațională să citească acest mesaj și să tragă concluziile corespunzătoare.

Zbieră apoi ceea ce Winsor presupuse că era același mesaj în limba rusă, în beneficiul acelor membri ai auditoriului său a căror engleză nu era la înălțime. Să fi fost oare polonă, pentru o mai bună edificare a doctorului Mirsky?

Winsor, care își pierduse pentru o clipă graiul, dar și-l recăpăta încetul cu încetul, deși la început nu fu capabil să rostească decât frânturi de frază, precum „ieșit din minți“, „judecător și jurați în același timp“ și „Single nu este o Casă pe care să o superi“. Era împuțit, un amestec jalnic de sudoare, urină și noroi. În lupta sa pentru supraviețuirea speciei, se lupta cu viziuni erotice nerelevante ce aparțineau unei vieți ascunse de netrăit, iar căderea sa pe pământ îl lăsase acoperit de un praf roșu. Brațele sale legate constituiau un martiriu și era nevoit să-și lase capul pe spate pentru a putea rosti vreun sunet. Dar reuși. Păstra contactul.

Problema lui era, așa cum s-a spus mai sus, că era imun *de facto* și *de jure*. Era jurist și legea constituia o protecție în sine. Era un tămăduitor, nu un distrugător, un promotor pasiv de bunăvoință nelimitată, director juridic și membru al consiliului de administrație al Casei Single, cu sediul la Londra, în West End, era soț și tată care, în ciuda unei slăbiciuni pentru femei și a două divorțuri nefericite, își păstrase dragostea copiilor săi. Aven o fiică, aflată la începutul unei cariere promițătoare în

teatru. La menționarea fiicei sale se înecă, cu toate că nimeni nu i se alătură în durerea lui.

— Vorbește cu glas tare! Îl sfătui de deasupra lui Monsieur François topograful.

Lacrimile își croiau dăre în praful de pe obraji, dând impresia unui fard care se scurgea, dar Winsor continua să păstreze contactul. Era specialist în probleme de impozitare și în investiții cu drept de preempțiune, spunea el, sucindu-și capul direct spre spate și urlând către cerul alb. Printre specializările sale se numărau companiile offshore, trusturile, porturile, paradisurile și facilitățile fiscale acordate de țările îngăduitoare. Nu era jurist specializat în probleme navale așa cum se pretindea Dr Mirsky, nici antreprenor imprudent ca Mirsky, nici gangster. El lucra în limitele artei legalității, ocupându-se cu transferarea unor active neconvenționale pe terenuri mai solide. Tuturor acestora, el adăugă un postscriptum trăznet privind pașapoarte secundare legale, cetățenii alternative și reședințe neobligatorii în peste zece țări atractive din punct de vedere climateric și fiscal. Dar nu era – repetă el plin de curaj, *nu* era și nu fusese niciodată – implicat în ceea ce el numea *metodologiile* acumulării unor averi primare. Își aminti că Hoban avea un trecut militar – să fi fost în Marină?

— Suntem *experți*, Hoban, nu înțelegi? Oamenii din culise! Planificatori! Strategi! Voi sunteți oameni de acțiune, nu *noi*! Tu și Mirsky, dacă vrei, dat fiind că ți-e om de taină!

Nimeni nu aplaudă. Nimeni nu spuse Amin, dar nici nu-l opri nimeni și tăcerea lor îl convinse că îl ascultau. Pescărușii încetaseră zarva. Dincolo de golf părea să fie ora siestei. Hoban se uită din nou la ceas. Devenise un gest de neastâmpăr al lui: să-și țină ambele mâini pe armă și să-și rotească încheietura mâinii stângi spre interior până vedea ceasul. O roti din nou. Un Rolex de aur. La ceea ce aspira toți. Și Mirsky poartă un Rolex. Vorbind cu curaj, Winsor își recăpătă puterea. Trase o gură de aer și arboră un zâmbet pe care îl credea comunicativ. În frenezia sociabilității, începu să bâiguie frânturi din prezentarea făcută în ziua precedentă la Istanbul.

— Este *terenul tău*, Hoban! Proprietatea ta. Șase milioane de dolari, atâta ai plătit, bani lichizi, bancnote, în dolari, lire sterline, mărci germane, ieni, franci, monede de toate felurile, coșuri pline, geamantane pline, nu a pus nimeni vreo întrebare! Îți amintești? Cine a aranjat toată afacerea asta? Noi!

Oficialități amabile, politicieni toleranți, oameni cu influență... îți amintești? Single a servit drept paravan pentru voi, v-a spălat banii, i-a făcut albi ca neaua! Peste noapte, îți amintești? Ai auzit ce-a spus Mirsky... atât de legal că ar trebui interzis. Ei, nu este așa! Este legal!

Nimeni nu spuse că își amintea.

Winser își pierdu răsuflarea și, întrucâtva, mințile.

— O bancă particulară onorabilă, Hoban... noi... îți amintești? Înregistrată în Monaco, se oferă să-ți cumpere terenul, cu câtel și pureel. Accepi? Nu! Accepi doar cecuri, niciodată plata în numerar! Iar banca noastră este de acord. Este de acord cu orice, bineînțeles că este de acord. Pentru că noi suntem *voi*, îți amintești? Noi suntem *voi* cu altă pălărie. Noi suntem o bancă, dar folosim banii *voștri* pentru a cumpăra pământul *vostru*! Nu vă puteți împușca pe *voi înșivă*! Noi suntem *voi*... suntem *una*.

Prea insistent. Se controlează. Trebuie să fie obiectiv. Relaxat. Detașat. Nu te lăuda niciodată exagerat de mult. Asta este problema lui Mirsky. Zece minute de flecăreală a lui Mirsky și orice negustor care se respectă a și deschis ușa ca să plece.

— Privește cifrele, Hoban! Ce frumusețe! Propriul tău sat de vacanță înfloritor... oricum ai face calculele! Privește forța de curățire, de îndată ce începi să investești! Douăsprezece milioane pentru drumuri, canalizare, electrificare, piscine, strand comunal, zece milioane pentru căsuțe de închiriat, hoteluri, cazinouri, restaurante și alte unități de infrastructură – și un copil și-ar da seama că se ridică la treizeci de milioane!

Era gata să adauge „chiar și tu, Hoban“, dar s-a abținut la timp. Îl auzeau oare? Poate că ar trebui să vorbească mai tare. Urlă. D'Emilio zâmbi. Desigur! Glasul ridicat, asta îi place lui d'Emilio! Păi, îmi place și mie! A vorbi cu glas tare înseamnă libertate. A vorbi cu glas tare înseamnă deschidere, legalitate, transparență! A vorbi cu glas tare înseamnă tovarășie, parteneriat, a fi una! A vorbi cu glas tare înseamnă a împărtăși aceeași pălărie!

— Nici măcar nu ai nevoie de *chiriași*, Hoban – nu ai nevoie pentru căsuțe – nu ai nevoie în primul an! Nu ai nevoie de *chiriași adevărați*. Chiriași fantomă timp de douăsprezece luni, imaginează-ți! Rezidenți *imaginari* plătind *două milioane pe săptămână* în prăvălii, hoteluri, discoteci, restaurante și proprietăți închiriate! Bani direct din valiza voastră, prin

registrele companiei, în conturi legale *europene*! Asigurând un *registru de mișcare* pentru orice cumpărător viitor de acțiuni! Și cine este cumpărătorul? *Voi sunteți!* Vă vindeți pe voi, cu prețurile în continuă creștere! Iar Single se află acolo în calitate de agent cinstit, să vegheze asupra corectitudinii, pentru ca totul să se desfășoare fără abateri, cu cărțile pe față! Noi suntem prietenii voștri, Hoban! Nu suntem niște Mirsky insolvabili sau iresponsabili. Suntem tovarăși de arme. Prieteni la catarmă! Prezenți când aveți nevoie de noi. Și când lucrurile se întorc împotriva voastră, noi suntem în continuare alături de voi, încheie el citându-l disperat pe Tiger.

Un ropot de ploaie căzu din cerul limpede, așezând praful roșu, ridicând miresmele și săpând și mai multe dăre pe fața mânjită a lui Winsor. Îl văzu pe d'Emilio făcând un pas înainte cu pălăria lor panama comună pe cap, conchise că și-a câștigat cauza și că urma să fie ridicat în două picioare, bătut prietenește pe umăr, primind felicitările Curții.

D'Emilio însă avea alte planuri. Așeza o haină albă de ploaie pe umerii lui Hoban. Winsor încercă să leșine, dar nu reuși. Urla: *De ce? Prieteni! Nu!* Bolborosea că nu auzise niciodată de *Tallinnul Liber*, că nu întâlnise pe nimeni din cadrul autorităților polițienești internaționale, că întreaga viață și-o petrecuse evitându-le. D'Emilio potrivea ceva în jurul capului lui Hoban. Dumnezeu, o căciulă neagră. Nu, o bucată de pânză neagră. Nu, un ciorap, un ciorap negru. O, Dumnezeu, Hristoase, o, Sfântă Fecioară, un ciorap negru, care să-i distorsioneze trăsăturile călăului meu!

— Hoban. Tiger. Hoban. Ascultă-mă! Nu te mai uita la ceas! Bunny. Oprește-te! Mirsk. Așteaptă! Ce v-am făcut? Numai bine, jur! Tiger! Întreaga mea viață! Așteaptă! Oprește-te!

În momentul în care îi scăpau aceste cuvinte, engleza lui începuse să se chinuie ca și cum ar fi tradus în minte vorbele, din alte limbi. Dar el nu cunoștea alte limbi, nici rusa, nici polona, nici turca, nici franceza. Privi în jurul său și-l văzu pe Monsieur François topograful, în vârful dealului, cu căști pe urechi și privind prin obiectivul unui aparat de filmat, la care era atașat un microfon acoperit cu burete. Văzu silueta lui Hoban, cu mască neagră și înfășurată în giulgiu alb, plasată oblic pe direcția filmării, cu un picior puțin retras, ca un actor, cu o mână ținând arma lipită de tâmpla stângă a lui Winsor și cu cealaltă sprijinind de ureche un telefon celular, în timp ce

nu-și lua ochii de la Winser și șoptea nimicuri dulci în limba rusă în microfon. Il văzu pe Hoban aruncând o ultimă privire către cea și pe Monsieur François pregătindu-se, în cea mai bună tradiție a artei înregistrării pe peliculă, să immortalizeze acest moment cu totul special. Și mai văzu un băiat cu fața mănjită privindu-l prin despicătura dintre două promontorii. Avea ochi mari, căprui, neîncrezători, ca ai lui Winser când era de aceeași vârstă și stătea lungit pe burtă, folosindu-și ambele mâini în chip de pernuță pentru bărbie.

CAPITOLUL • 2

— Oliver Hawthorne. Vino imediat aici, te rog. În pas alert. Ești căutat.

În micul oraș englezesc din regiunea de dealuri din sud, Abbots Quay, pe coasta Devonului, într-o dimineață strălucitoare de primăvară, mirosind a flori de cireș, doamna Elsie Watmore se afla pe veranda casei ei în stil victorian, în care ținea o pensiune, și striga voioasă la chiriașul ei, Oliver, aflat la vreo douăsprezece trepte mai jos, pe trotuar, unde încărca niște valize negre, prăpădite în dubița lui japoneză, cu ajutorul fiului ei, Sammy, în vârstă de zece ani. Doamna Watmore descinsese în Abbots Quay venind din eleganta stațiune Buxton, din Nord, aducând o dată cu ea și înalte norme de bună-cuviință și maniere elegante. Pensiunea ei era o simfonie victoriană de dantele plisate, oglinzi aurite și sticle miniaturale de lichior așezate frumos în vitrine. Numele pensiunii era Mariners' Rest și trăise acolo fericită cu Sammy și cu soțul ei Jack până când acesta din urmă murise pe mare în prag de pensionare. Era o femeie avută, inteligentă, atrăgătoare și miloasă. Fărâșitul ei de Derbyshire, imitat de alții pentru a obține efecte comice, răsuna ca un ferăstrău-panglică peste terasele abrupte ce coborau spre mare. Purta o basma de mătase mov, îndrăzneată, pentru că era vineri, iar vinerea își aranja întotdeauna părul. Bătea o briză blândă.

— Sammy, iubitule, dă-i un cot lui Ollie din partea mea și spune-i, te rog, că-l caută cineva la telefon, e adormit, ca întotdeauna. În hol, Ollie! Domnul Toogood de la bancă. Niște hârtii obișnuite ce trebuie semnate. Zice că este o chestie de rutină, dar urgentă. Este foarte politicoș și se poartă ca un domn de data aceasta, așa că nu strica lucrurile că îmi va tăia din nou

creditul. Așteptă, încercînd să-l încante, ceea ce în cazul lui Ollie era cam tot ceea ce se putea face. Nimic nu-l mișcă, gîndi ea. Nu atunci cînd este băgat în el însuși. Ar putea să fie și un raid aerian și tot nu m-ar auzi. Sammy va termina de încărcat valizele, nu-i așa, Samuel, așa vei face, bineînțeles, adăugă ea, îmbiindu-l din nou.

Așteptă, dar degeaba. Pe fața durdulie a lui Oliver, umbrită de bereta de negustor de ceapă ce îi arăta meseria, se întipărise o grimasă feroce de concentrare în timp ce îi trecea lui Sammy o altă valiză neagră pe care să o așeze în partea din spate a dubitei. A tunat și i-a adunat, gîndi ea cu îngăduință, urmărindu-l pe Sammy cum potrivea valiza în toate felurile, întrucît era încet, și mai încet chiar fiind încet, chiar mai încet de cînd murise taică-său. Orice constituie o problemă pentru ei, indiferent cît de minoră ar fi. Ți-ai închipui că pleacă la Monte Carlo, nu la o aruncătură de băț. Valizele erau ca acelea de voiajor comercial, acoperite cu plastic, ficcare de altă dimensiune. Alături de ele se afla o minge roșie, umflată, cu o circumferință de 60 de centimetri.

— Nu a fost un simplu „Unde-i Ollie?” — în nici un caz — insistă ea, convinsă că directorul băncii închisese telefonul. A fost mai curînd „Vă rog să aveți amabilitatea să-l chemați pe domnul Oliver Hawthorne la telefon“. Ai câștigat cumva la loterie, Ollie? Chiar dacă ai fi câștigat nu ne-ai fi spus, așa ești tu, puternic și tăcut. Lasă valiza aia jos, Sammy. Ollie te va ajuta după ce va vorbi cu domnul Toogood. O pui după aceea. Strângînd pumnii, îi izbi de pulpe, prefăcându-se exasperată: Oliver Hawthorne. Domnul Toogood este un șef foarte bine plătit al băncii noastre. Nu putem să-l lăsăm să asculte în gol la tariful de o sută de lire pe oră. Ne va ridica dobînzile și tu vei fi singurul vinovat.

Dar acum, datorită luminii soarelui și a lîncezelii zilei de primăvară, gîndurile doamnei Watmore o luară în propria lor direcție ciudată, ca de obicei cînd era vorba de Ollie. Se gîndea ce tablou frumos făceau amîndoi, aproape ca niște frați, chiar dacă nu semănau chiar atît de mult: Ollie, mare cît un munte în pardesiul său cenușiu, pe care îl purta indiferent de vreme, fără să-i pese de vecini sau cum arăta; Sammy, tras la față și cu nasul coroiat ca tatăl său, cu cărlionțul de păr castaniu mătăsos și cu geaca de piele primită în dar de ziua lui de la Ollie și pe care aproape că nu a mai dezbrăcat-o de atunci.

Își amintea ziua când a sosit Ollie pentru prima dată în pragul ei, mototolit și imens în pardesiul lui cenușiu, cu o barbă de două zile și doar cu o valioară în mână. Era nouă dimineata, iar ea strângea după micul dejun. „Pot să vin să locuiesc aici?” a întrebat el. Nici nu aveți vreo cameră liberă? nici pot să o văd? nici cât costă camera pentru o noapte? – doar „Pot să vin să locuiesc aici?” – ca un copil rătăcit. Și ploua, așa că nu putea să-l lase să stea acolo în prag. Au vorbit despre vreme, el i-a admirat bufetul de mahon și ceasul de bronz aurit. I-a arătat salonul și sufrageria, i-a spus regulile casei și l-a condus la etaj; i-a arătat camera numărul șapte cu vedere către cimitir, întrebându-l dacă nu-l deprimă. Nu, a spus el, nu are nici o obiecție să împartă soarta cu morții. Ceea nu ar fi spus Elsie, mai ales după ce domnul Watmore s-a dus. Au reușit, totuși, să facă haz de acest lucru. Da, a spus el, trebuie să-i mai vină bagaj, mai ales cărți și chestii d-astea.

— Și o dubiță veche oribilă, adăugă el timid. Dacă vă deranjează, o pot muta ceva mai încolo.

— Nu mă deranjează cu absolut nimic, îi răspunse ea afectat. Noi nu suntem astfel la Mariners' Rest, domnule Hawthorne, și sper că nu vom fi niciodată.

Următorul lucru de care își amintește este că a plătit în avans pentru o lună patru sute de lire numărate pe chiuveță, o mană cerească, ținând seama de golul ei din contul de la bancă.

— Nu cumva ești fugar, nu-i așa, dragă? îl întreabă ea, mai în glumă, mai în serios, când s-au întors la parter. La început a rămas uimit, apoi a roșit. Dar, spre ușurarea ei, a arborat un zâmbet luminos, extraordinar, ceea ce a făcut ca totul să reentre în normal.

— Nu, acum nu sunt, nu-i așa? îi răspunse el.

— Iar el, de colo, este Sammy, îi spuse Elsie arătând spre ușa întredeschisă a salonului, pentru că Sammy coborâse ca de obicei tiptil scara ca să-l spioneze pe noul locatar. Ieși, Sammy, ai fost văzut.

O săptămână mai târziu avea să fie ziua de naștere a lui Sammy, iar geaca trebuie să fi costat cel puțin cincizeci de lire. Elsie s-a frământat până i-a venit rău din cauza darului, pentru că, în zilele noastre, bărbații sunt în stare de orice, oricât de încântători ar fi când au nevoie. A stat toată noaptea trează chinându-și mintea să ghicească ce ar fi făcut bietul ei Jack, pentru că Jack, după atâția ani pe mare, îi mirosea de la

distanță. Îi mirosea de cum apăreau pe pasarelă, se lăuda el, iar ea se temea ca Oliver să nu fie cumva unul dintre aceia și să nu-și fi dat seama. A doua zi dimineața, era gata-gata să-i spună lui Ollie să ducă geaca înapoi de unde a cumpărat-o, dacă nu ar fi palăvrăgit cu doamna Eggar din Glenarvon la coada la casă la Safeways și nu ar fi aflat spre uimirea ei că Ollie avea o fetiță, pe care o chema Carmen, și o fostă nevastă, pe care o chema Heather, cândva asistentă medicală de două parale la Freeborn, care se urca în patul oricui se pricepea să mânuiască un stetoscop. Bașca o casă elegantă la Shore Sights, pe care Ollie i-a lăsat-o ei, plătită și cu toate documentele în regulă, nedatorând nici un banuț. Unele femei îți fac greață.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că ești un mândru tătic? Îl întrebă Elsie pe Ollie cu reproș, sfâșiată între ușurarea pe care i-o adusese descoperirea și ofensa de a fi primit o astfel de informație senzatională de la o proprietăreasă concurentă. Ne plac bebelușii, nu-i așa, Samuel? Suntem nebuni după ei, atâta vreme cât nu deranjează chiriașii, nu-i așa?

Ollie nu spuse nimic. Își lăsă doar capul în jos și murmură:

— Da, bine, ne vedem mai târziu, ca un om prins cu ceva de rușine. S-a dus direct în camera lui, pe care a măsurat-o în sus și în jos cu pași foarte ușori, ca să nu deranjeze pe cineva, ceea ce era tipic pentru el. În cele din urmă, pașii s-au oprit și Elsie i-a auzit scaunul scârțâind; a știut că luase să citească una dintre cărțile puse teancuri-teancuri pe podea, cu toate că-i pusese la dispoziție o bibliotecă — cărți de drept, de morală, magie, cărți în limbi străine, citite și răsцитe cu atenție, puse din nou deschise cu fața în jos, sau cu bucățele de hârtie între foi pentru a însemna câte ceva. Se cutremura câteodată, doar închipuindu-și ce cocteil de gânduri îi muncea și-i rodea pe dinăuntru trupul deșălat.

Și chefurile lui — trei până acum — atât de controlate că au speriat-o de moarte. O, a mai avut chiriași care mai trăgeau la măsca. Uneori bea și ea câte un păhărel cu ei, să se arate prietenoasă, ca să fie cu ochii pe ei. Dar niciodată până acum nu a tras un taxi, la crăpatul zorilor, la vreo douăzeci de metri în josul străzii, ca să nu trezească pe cineva, descărcând o huidumă de om de un metru optzeci și ceva, palid ca moartea, mumificat, care avea nevoie să fie dus cu grijă pe scări ca o victimă a unui bombardament, cu pardesiul pe umeri și bereta perfect dreaptă, totuși în stare încă să scoată portofelul din

buzunar și să aleagă o hârtie de douăzeci pentru șofer, și să murmure „Scuză-mă, Elsie“, și, cu puțin ajutor din partea ei, să urce la etaj, fără să deranjeze nici un suflet, cu excepția lui Sammy, care îl așteptase toată noaptea. A dormit apoi toată dimineata și toată după-amiaza, întrucât Elsie nu a auzit prin plafon nici un scârțâit, nici un pas, și a ascultat degeaba să duduie țevile de apă. Și când s-a dus sus la el, luând cu ea drept scuză o ceașcă de ceai, și a bătut la ușă, nu a auzit nimic; a apăsat cu teamă clanța ușii și nu l-a găsit pe pat, ci pe podea, într-o rână, îmbrăcat în pardesiu, cu genunchii strânși la piept, ca un copil, cu ochii larg deschiși, privind spre perete.

— Mulțumesc, Elsie. Pune ceașca pe masă, dacă vrei, spuse el cu răbdare, ca și cum mai avea de privit. L-a lăsat în pace și, o dată ajunsă la parter, s-a întrebat dacă n-ar fi bine să cheme un doctor, dar n-a chemat, nici atunci, nici cu celelalte prilejuri.

Ce îl chinuia? Divorțul? Fosta soție era fără doar și poate o târfulă patentată și nevrotică pe deasupra, așa că a avut noroc că a scăpat de ea. Ce încerca oare să începe în băutură și nu reușea decât să-și facă și mai rău? Aici gândurile lui Elsie s-au întors, așa cum se întâmpla mereu în ultimul timp, la noaptea aceea, cu trei săptămâni în urmă, când, timp de o oră înfiorătoare, crezuse că-l va pierde pe Sammy în vreo casă de corecție, dacă nu mai rău, până când a sosit Ollie pe calul său alb ca să-i salveze. Nu voi putea niciodată să-i mulțumesc. Aș face orice mi-ar cere, mâine sau la noapte.

Cadgwith, așa s-a prezentat individul, fluturând ca dovadă o carte de vizită lucioasă: P.J. Cadgwith, Inspector Zonal, Friendship Home Marketing Limited, Sucursale Pretutindeni. Faceți-le Prietenilor voștri o Favoare, seria, caligrafiat, dedesubt. Câștigați o Avere Acasă. Stând în același loc în care se afla Elsie acum, cu degetul pe sonerie, la orele zece seara, cu părul lins dat pe spate și cu pantofii de polițist lustruiți strălucind prin vizor și cu politetea falsă a unui polițist.

— Doamnă, aș dori, dacă se poate, să vorbesc cu domnul Samuel Watmore. Este soțul dumneavoastră cumva?

— Soțul meu a decedat, i-a spus Elsie. Sammy este fiul meu. Ce doriți?

Aceasta a fost prima greșeală, dar și-a dat seama când era prea târziu. Ar fi trebuit să-i spună că Jack era alături la cârciumă și că trebuia să se întoarcă din minut în minut. Ar fi trebuit să-i spună că Jack îl va tăbăci bine dacă își mai vără

nasul lui jegos în casa ei. Ar fi trebuit să-i trântescă ușa în nas, și ar fi fost foarte îndreptățită să facă așa, după cum i-a spus Ollie ulterior, în loc să-l lase să intre pe lângă ea în hol, pentru ca apoi să strige, aproape fără să se gândească: „Sammy, iubitule, unde ești, a venit un domn care vrea să te vadă”, cu o fracțiune de secundă înainte de a-l zări prin ușa întredeschisă a salonului, culcat pe burtă, cu fundul în sus și ochii închiși, bățându-se în spatele canapelei. După aceea nu mai avea decât frânturi de amintiri, doar cele mai rele frânturi:

Sammy stând în picioare în mijlocul salonului, alb ca varul la față, cu ochii închiși, negând din cap, dar vrând să spună da. Doamna Watmore șoptind „Sammy”. Cadgwith cu bărbia retrasă ca un împărat, spunând „Unde, arată-mi, unde?” Sammy scotocind în borcanul cu turtă dulce, unde ascunsese cheia. Elsie cu Sammy și Cadgwith în șopronul de lemn unde Jack și Sammy obișnuiau să-și construiască împreună, ori de câte ori Jack venea acasă în permisie, navomodele de toate felurile, galioane spaniole, șalupe, bărci de transport, sculptate de mână, niciodată jucării asamblate. Acesta era lucrul care îi plăcea cel mai mult pe lume lui Sammy și de aceea, după moartea lui Jack, se ducea acolo să-și consume proasta dispoziție, până în ziua în care Elsie a hotărât că acest lucru nu era sănătos pentru el și a încuiat șopronul să-l ajute să uite. Sammy deschizând dulapurile unul câte unul. Acolo se găsea totul: teancuri întregi de mostre și eșantioane de la Friendship Home Marketing, Sucursale Pretudineni, Faceți-le Prietenilor voștri o Favoare, Câștigați o Avere Acasă, doar că Sammy nu făcuse nimănui o favoare și nici nu câștigase vreun bănuț. Se înscrisese ca agent pentru cartierul lui și depozitase, tot ca o compensație pentru total pierdut, sau poate ca un fel de dar pentru el: gablonțuri, ceasuri perpetue, pulovere pe gât cu model norvegian, dispozitive de plastic care să mărească imaginea de pe ecranul televizorului, parfumuri, lac de păr, calculatoare de buzunar, domni și doamne în cabane de lemn care ieșeau la soare sau în ploaie – totul valorând, potrivit calculelor domnului Cadgwith, la reîntoarcerea în salon, o mie șapte sute de lire, sumă pe eare, adăugând dobânzile, pierderile de câștiguri, durata călătoriei și orele suplimentare plus data, a rotunjit-o la o mie opt sute cincizeci de lire în numerar, sau câte o sută pe lună timp de douăzeci și patru de luni, prima rată fiind scadentă astăzi.

Cum i-o fi venit în minte lui Sammy să facă așa ceva – să trimită pe cineva după formulare, să-și falsifice data nașterii și câte și mai câte fără ajutorul nimănui de pe lumea asta – întrecea puterea de înțelegere a lui Elsie, dar o făcuse, dat fiind că domnul Cadgwith avea asupra lui întreaga documentație, tipărită și împăturită într-un plic cu aspect oficial, cu un buton și un ochi de sfoară de humbac cu care să-l închidă; mai întâi contractul pe care îl semnase Sammy, dându-și vârsta de patruzeci și cinci de ani, vârsta pe care o avea Jack când a murit, apoi impresionantul Angajament Solemn de Plată, cu lei stampați în fiecare colț al filei pentru mai multă solemnitate. Elsie ar fi semnat orice pe loc, chiar un înscris prin care ceda Mariners' Rest și orice altă posesiune ar mai fi deținut ca să-l scoată pe Sammy din belea, dacă nu s-ar fi întâmplat ca Ollie, din Marea Milă a lui Dumnezeu, să apară târșându-și picioarele după ultimul lui spectacol din ziua aceea, cu bereta pe cap și în pardesiul lui cenușiu, pentru a-l găsi pe Sammy așezat pe canapea, arătând ca un mort, dar cu ochii larg deschiși. În ceea ce o privește, după dispariția lui Jack, Elsie crezuse că nu va mai plânge niciodată, dar se înșelase.

În primul rând, Ollie citi hârtiile pe îndelete, strâmbând din nas și frecându-și-l, încruntându-se ca o persoană care știe ce caută și nu îi place, în timp ce Cadgwith îl urmărea cu privirea. A citit o dată, apoi s-a încruntat și mai aprig, a citit din nou și, de data aceasta, în timp ce citea părea să se redreseze, să reintre în formă, să se pregătească de luptă, în fine să facă ceea ce fac bărbații înainte de o păruială. Elsie asista la o adevărată ieșire la rampă, ca într-o scenă dintr-un film care le plăcea, ei și lui Sammy, și în care eroul scoțian iese cu pași mari din peșteră, îmbrăcat în armură, și știi că el este personajul așteptat, deși ai bănuț tot timpul acest lucru. Cadgwith trebuie să fi intuit câte ceva, pentru că atunci când Ollie a terminat de citit pentru a treia oară contractul lui Sammy – și după aceea Angajamentul Solemn de Plată – începuse să arate cam prăpădit.

— Arată-mi calculele, îi ordonă Ollie, astfel încât acesta îi înmână paginile, destul de multe, cu dobânzile adăugate, și suma totală înscrisă în josul paginii cu roșu. Ollie citi și el cifrele, cu acea siguranță caracteristică doar contabililor și bancherilor, atât de rapid de parcă ar fi fost doar simple vorbe.

— Nu ai nimic solid pe care să te bazezi, îi spuse el lui Cadgwith. Contractul reprezintă o sumă de tâmpenii,

înregistrările contabile sunt o glumă, Sam este minor și tu ești un escroc. Strânge-ți lucrurile și cară-te!

Ollie este desigur un bărbat spătos și, atunci când nu îi vorbește ca printr-un șomoioag de vată, are un glas puternic, direct, glas de ofițer, care se aude în melodramele desfășurate în sălile de judecată. Are și niște ochi pe măsură, atunci când te privește cum se cuvine, când nu se uită în pământ la trei metri în fața lui. Ochi furioși. Ochi ca ai acelor amărâți de irlandezi care au petrecut ani întregi în pușcărie pentru fapte pe care nu le-au comis. Fiind înalt și solid, Oliver stătea aproape de Cadgwith și nu s-a dezlipit de lângă el întreg drumul până la ușa de intrare, fără să-l scape din ochi. La ușă, i-a spus ceva lui Cadgwith pentru a-l ajuta să-și găsească drumul. Și, cu toate că Elsie nu a prins cuvintele pe care le-a rostit, Sammy le-a auzit cât se poate de bine, pentru că, în săptămânile ce au urmat, în timp ce își recăpăta vioiciunea, le repeta în orice clipă de răgaz pentru a se înveseli: „Și dacă te mai întoreci aici, îți rup gâtul tău jegos“, cu glas măsurat, lipsit de emoție, dar care l-a ajutat pe Sammy să-și revină. Tot timpul cât Sammy și Ollie au stat în șopron ca să împacheteze comorile pentru a le trimite înapoi la Friendship Home Marketing, Sammy nu conțenea să murmure pentru a-și menține buna dispoziție: „Și dacă te mai întoreci aici, îți rup gâtul tău jegos“, ca o rugă de speranță.

Oliver consimți în sfârșit să o asculte.

— Nu pot vorbi cu el acum, Elsie, mă tem că nu e momentul, replică el, manierat ca întotdeauna, din umbra beretei sale. Apoi se întinse, se contorsionă așa cum îi era obiceiul, arcuindu-și spinarea lungă și împingându-și ambele brațe la spate, cu bărbia în piept, ca un ostaș dintr-un regiment de gardă chemat la ordine. Stând astfel cât era el de lung și de lat, era prea înalt pentru Sammy și prea lat pentru dubiță, care era roșie și înaltă și avea pictate cuvintele AUTOBUZUL MAGIC AL UNCHIULUI OLLIE, pe o parte, cu litere roz cu bășicuțe, șterse ici și colo din cauza parcărilor greșite sau a vandalilor.

— Avem un spectacol la ora unu la Teignmouth și altul la trei la Torquay, explică el, înghesuindu-se cumva în scaunul din fața volanului. Sammy era deja lângă el, strângând la piept mingea roșie, dând cu fruntea în ea, nerăbdător să plece. Și mai avem și Armata Salvării la șase. Motorul tuși, apoi tăcu. Mai

vor și Măgarul la mijloc pe deasupra, adăugă el acoperind urletul de frustrare al lui Sammy.

Întoarce cheia a doua oară, fără succes. Iar a înecat motorul, gândi ea. Va întârzia și la propria lui înmormântare.

— Dacă nu le facem Măgarul la mijloc, nici n-are rost să ne mai deranjăm, așa e, Sammy? adăugă el, sucind cheia pentru a treia oară în contact. Motorul dubitei se trezi, fără chef, la viață. La revedere, Elsie. Spune-i că-l sun mâine, te rog. Dis-de-dimineață. Înainte de a pleca la lucru. Și nu mai face pe copilul tâmpit, îi ordonă el lui Sammy. Nu-ți mai poeni capul așa, ca un prost.

Sammy încetă să mai dea cu capul în minge. Elsie Watmore urmări dubița coborând drumul în zig-zag de la mijlocul dealului către port. Apoi angajându-se de două ori în sensul giratoriu înainte de a intra pe șoseaua de centură, lăsând în urmă trombe de fum din țeava de eșapament. Și, în timp ce se uita, simți cum o cuprinde teama, așa cum i se întâmpla întotdeauna. Nu putea să și-o înfrâneze și nu era sigură că dorea să o facă. Nu din cauza lui Sammy, asta era ciudat, ci din cauza lui Ollie. Era teama că nu se va mai întoarce niciodată. De fiecare dată când ieșea din casă sau pleca cu mașina – chiar atunci când îl lua pe Sammy la Legiune să joace biliard – se trezea că îi spune drum bun pentru totdeauna, tot așa cum îi spunea lui Jack al ei când pleca pe mare.

Visând în continuare cu ochii deschiși, Elsie Watmore plecă din pata ei de soare de pe verandă și, revenind în hol, descoperi cu surprindere că Arthur Toogood mai aștepta încă la celălalt capăt al firului.

— Domnul Hawthorne are spectacole toată după-amiază, îi spuse ea cu dispreț. Se întoarce foarte târziu. Vă va telefona mâine, dacă îi permite programul.

Dar mâine nu îi convenea lui Toogood. Ca un mare secret, îi dădu numărul lui de acasă, ce nu figura în cartea de telefon. Ollie să aibă amabilitatea să sune la orice oră, nu contează cât de târziu, Elsie, mă ascultă? Încearcă să o convingă să-i spună unde avea Ollie spectacole, dar ea s-a arătat rezervată. S-ar putea ca domnul Hawthorne să fi menționat ceva în legătură cu un mare hotel din Torquay, recunoscuse ea grațios. Și o discotecă la câminul Armatei Salvării la orele șase. Sau poate șapte, a uitat. Și chiar dacă nu a uitat, așa a pretins. Erau momente când nu dorea să-l împartă pe Ollie cu nimeni, și cu atât mai puțin cu

un directoraş de bancă pisălog dintr-un orăşel oarecare, directoraş care, ultima oară când s-a dus la el să discute despre un împrumut, i-a sugerat să stabilească detaliile în pat.

— *Toogood*, repetă Oliver indignat în momentul în care se angajă în sensul giratoriu. *Hârtii de rutină. Discuție amicală. Măscărici tâmpit. La dracu'. Rată intersecția.* Lui Sammy îi scăpă un hohot imens de râs. Ce mai este de semnat? întrebă Oliver, adresându-i-se lui Sammy de la egal la egal, așa cum îi vorbea întotdeauna. A primit nenorocita aia de casă. A primit nenorociții aia de bani. A primit-o pe Carmen. Singurul lucru pe care nu l-a primit sunt eu, exact ceea ce și voia.

— Înseamnă că a pierdut ce-i mai bun, nu-i așa? exclamă râzând Sammy.

— Ce-i mai bun e Carmen, mârâi Oliver, iar Sammy își ținu gura o vreme.

Se târără în susul unui deal. Un camion nerăbdător îi depăși în turnantă împingându-i în bordură. Dubița lui nu era prea bună la urcuș.

— Ce le oferim azi? întrebă Sammy când consideră că momentul era mai prielnic.

— Meniul A. Mîngea săltăreacă, Mărgele magice, Gășiți păsărica, Moara minții, Maimuțoiul sculptat, Forme de hârtie, Bubuie și ieși. Ce s-a mai întâmplat acum? întrebă el auzind vaietul de disperare al lui Sammy.

— Fără farfurii zburătoare!?

— Dacă avem timp, facem și farfuriile. Doar dacă avem timp.

Sammy se pricepea cel mai bine la farfurii. Exersase zi și noapte și, deși nu reușise niciodată să facă vreuna să se învâртеască în aer, era convins că este o stea. Dubița intră pe un domeniu trist al primăriei. Un afiș amenințător avertiza împotriva atacurilor de cord, dar remediu oferit era neclar.

— Fii atent la baloane, îi ordonă Oliver.

Sammy se pregătise deja. Dând la o parte mîngea portocalie, se ridicase în picioare, ținut de centura de siguranță, cu brațele desfăcute. Patru baloane, două verzi, două roșii, atârneau de la o fereastră superioară, purtând numărul 24. Oprind brusc lângă bordură, Oliver îi dădu lui Sammy cheile pentru a începe să descарce și, cu pulpanele pardesiului cenușiu fluturând în jurul lui în briza proaspătă a mării, ureă cu pași mari scurta alee

de beton. Pe geamul mat al ușii de la intrare era lipit un afiș ponosit pe care scria LA MULȚI ANI, MARY JO! Mirosoare de fum de țigară, de bebeluș și de pui foarte prăjiți te izbeau dinăuntru. Oliver apăsă butonul soneriei și auzi de sus răsunând urletele războinice ale copiilor înnebuniți. Ușa se deschise larg și două fetițe cu răsufllarea tăiată, în rochițe de sărbătoare, îl priviră lung. Oliver își scoase bereta și făcu o reverență orientală, adâncă.

— Unchiul Ollie, declară el cu o imensă gravitate – dar nu într-atât încât să le sperie – Magician Extraordinar. În serviciul dumneavoastră, doamnelor, întotdeauna, pe ploaie sau pe vreme bună. Vă rog să aveți amabilitatea să mă duceți în fața conducătorului dumneavoastră.

În spatele lor apărură un bărbat ras în cap. Purta o haină cu brandenburguri și avea tatuaje pe prima încheietură a degetului gros de la fiecare mână. Urmându-l în camera de zi, Oliver cuprinse cu privirea scena și spectatorii. În scurta sa viață recentă, lucrase în vile elegante, în grajduri, în primării sătești, pe plaje aglomerate și într-un refugiu al unei stații de autobuz de promenadă pe o furtună de gradul opt. Se antrena dimineața și dădea spectacole după-amiaza. A distrat copii bogați, copii săraci, copii bolnavi și copii din aziluri. La început i-a lăsat să-l împingă într-un colț, lângă televizor și volumele din *Encyclopaedia Britannica*. Dar în zilele acestea își permitea să-și exprime dorințele. Condițiile din această după-amiază erau corespunzătoare, deși spațiul era cam strâmt. Șase adulți și treizeci de copii erau înghesuiți într-o cameră de zi micuță, copiii pe podea, în semicerc, cu fața la el, adulții în grup ca la fotograf, pe o canapea, bărbații în rândul întâi și femeile, descurte, cocoțate pe spătar. Oliver despacheta, dar fără să-și scoată pardesiul. Aplecându-se și ridicându-se, cu o figură lugubră, asamblând cu ajutorul lui Sammy colivia cu canarul ce dispărea și lampa lui Aladin care se umplea cu prețioasa comoară când era frecată, Oliver folosea pulpanele pardesiului pentru disimulare. Iar când se lăsa pe vine pentru a se adresa copiilor la nivelul lor – din principiu nu le vorbea niciodată de sus, doar de jos în sus sau de la nivelul lor – și când genunchii săi masivi se ridicară lângă urechi, iar mâinile lui elastice se lăsară greoaie în fața lor, Oliver semăna cu o *Mantia religiosa* sau călugăriță cum i se spune în popor, în parte profet, în parte insectă uriașă.

— Hei, bună tuturor, începu el cu un glas surprinzător de blând. Eu sunt Unchiul Ollie, omul misterelor, al îndemânării și magiei. Vorbea într-o engleză simplă, nici prea elevată, dar nici cu prea multe dezacorduri. Zâmbetul său descătușat devenise prietenos. Aici, în dreapta mea, îl avem pe marele, dar nu perfectul Sammy Watmore, asistentul meu neprețuit. Sammy, fă o plecăciune – AUUU!

Au pentru momentul în care ratonul Rocco îl mușcă, ceea ce făcea întotdeauna Rocco în acest moment, aruncând în aer silueta enormă a lui Oliver, care revenea pe podea cu o ușurință neașteptată și, sub pretextul pedepsirii lui, îi întorcea pe furis cheița pe burtică. Iar după ce a fost cumintit, Rocco trebuia și el să fie prezentat oficial, apoi să adreseze copiilor un discurs bombastic de bun-venit, remarcând-o pe Mary Jo, sărbătorita, o fetiță firavă și foarte frumoasă. De aici încolo este treaba lui Rocco să le demonstreze copiilor ce magician formidabil este stăpânul lui, scoțând boticeul din pardesiul gri al acestuia și exclamând: „O, Doamne, ar trebui să vedeți ce mai este aici!” pentru a arunca de acolo cărți de joc – numai ași – un canar împăiat și un pachet de sandvișuri pe jumătate mâncate, precum și o sticlă de plastic cu aspect ucigător pe care scrie PILEALA. După ce l-a făcut de răs pe Oliver ca magician – dar nu definitiv – Rocco l-a batjocorit ca acrobat, agățându-se de umărul lui și chițăind de frică în timp ce Oliver înconjoară pe mingea roșie săltăreacă mica arenă din camera de zi, cu brațele larg desfăcute și cu pulpanele pardesiului cenușiu umflându-se în spatele lui. Este gata-gata, dar nu o face niciodată, să se izbească de bibliotecă, de mese și de televizor, să strivească degetele de la picioarele copiilor din rândul din față, în zarva făcută de Rocco, care îl avertizează că depășește viteza legală, că întrece o mașină a poliției, că este urmărit pentru o prețioasă bijuterie de familie, că a intrat aiurea pe o stradă cu sens unic. Încăperea este cuprinsă de freamăt, care se simte și în înfățișarea lui Oliver. Capul cu fața-i îmbujorată este lăsat spre spate, buclele lui negre și bogate zboară ca ale unui pilot de mașini de curse, obrajii mobili îi strălucesc de plăcere intensă, ochii îi sunt limpezi și tineri din nou, râde, iar copiii râd și mai tare decât el. Este Prințul Freamătuului, omul care aduce ploaie, sosit, oricât ar fi de greu de crezut, în mijlocul lor. Este un bufon stângaci și ca atare trebuie protejat, este un zeu vii care poate invoca râsul și care poate vrăji fără să distrugă.

— Prințesă Mary Jo, vreau să iei lingura asta de lemn de la Sammy – dă-i lingura, dragule – și te rog să amesteci în oala asta încet, încet de tot și să te concentrezi cât poți tu de tare. Sammy, dă-i oala. Mulțumesc, Sammy. Acum. Toți v-ați uitat în oală, nu-i așa? Toți știți că oala este goală, în afara câtorva mărgelile plicticoase, care nu sunt de folos nici omului, nici animalelor.

— Și toți știu că are fund fals, băi, gras bătrân și prost ce ești! țipă Rocco stârnind aplauze frenetice.

— Rocco, ești un dihor blănos, mic și împutit, asta ești!

— Raton! Raton! Nu dihor! Raton!

— Ține-ți gura, Rocco! Mary Jo, ai mai fost prințesă vreodată? Un semn mic cu capul din partea lui Mary Jo ne spune că nu a mai avut altă trăire în lumea princiară. Atunci, vreau să-ți pui o dorință, Mary Jo. O dorință tainică, mare, minunată. Cât de mare dorești tu. Sammy, ține oala și ai grijă să nu se miște. AUUUU! – Rocco, dacă mai faci asta o dată, vezi tu...

Dar Oliver decide după un minut de gândire să nu-i mai acorde altă șansă lui Rocco. Apucându-l de cap și de coadă, îl îndoiaie și-l mușcă zdravăn de burtică și, în hohotele de râs și strigătele de frică ale celor prezenți, scuipă o bucată convingătoare de blană, scoasă din ascunzișurile pardesiului său.

— Sâc că nu m-a durut, sâc că nu m-a durut! strigă Rocco acoperind aplauzele. Dar Oliver nu îl bagă în seamă. S-a întors la numărul lui.

— Toți băieții și toate fetele să se uite acum în oală și să urmărească mărgelile alea plicticoase, neînșirate. Ne faci acum plăcerea, Mary Jo, să-ți pui o dorință?

Un semn sfios cu capul ne spune că Mary Jo și-a pus o dorință.

— Amestecă încet, Mary Jo – dă-i magiei puțința să lucreze – amestecă mărgelile astea plicticoase și neînșirate! Ți-ai pus o dorință, Mary Jo? O dorință bună cere timp. A! Superb! Divin!

Oliver face un salt dramatic înapoi, acoperindu-și ochii cu degetele desfăcute pentru a nu-l orbi splendoarea creației sale. Prințesa sărbătorită stă în picioare în fața noastră, cu o pelerină împodobită pe umeri, un șirag de mărgelile de argint la gât și o diademă de argint pe cap. Oliver flutură mâinile în aer în jurul ei, cu grijă ca nu cumva să o atingă, atingerea nefiind permisă.

— Dublonii vă convin, maestre? se interesă bărbatul ras în cap, numărând în palma întinsă a lui Oliver douăzeci și cinci de monezi de câte o liră, pe care le scoase dintr-o pungă de piele.

Urmărind cum se adună monezile, Oliver își amintește de Toogood, de bancă și, fără să știe de ce, stomacul i se întoarce pe dos, doar că pute ceva nefiresc în atitudinea lui Arthur Toogood, iar senzația aceasta este din ce în ce mai puternică.

— Putem să jucăm biliard sâmbătă? îl întrebă Sammy, după ce porniră din nou la drum.

— Vom vedea, spuse Oliver, luând un corn cu cârnați, care se servea pe gratis.

Cel de-al doilea angajament din aceeași după-amiază de vineri a avut loc în sala de banchete a Hotelului Majestic Esplanade din Torquay, unde auditoriul era format din douăzeci de copii din lumea bună, cu glasuri ce-i aminteau de propria-i copilărie, o duzină de mame plictisite în blugi și cu perle la gât și doi chelneri încrezuți cu plastroane jetoase, care i-au trecut pe furis lui Sammy un platou cu sandvișuri cu somon afumat.

— Ați fost de-a dreptul adorabil, îi spuse o doamnă distinsă, completând un cec în camera de bridge. Douăzeci și cinci de lire mi se pare îngrozitor de ieftin. Nu cunosc pe *nimeni* care să facă *ceva* pentru douăzeci și cinci de lire în zilele noastre, adăugă ea, ridicând din sprâncene și zâmbind. Probabil că ești angajat *tot* timpul. Neîfiind sigur ce urmărea cu această întrebare, Oliver murmură ceva neinteligibil și se înroși până în vârful urechilor. Ei bine, cel puțin *două* persoane v-au căutat la telefon în timpul spectacolului, spuse ea. Doar dacă nu a fost de două ori același bărbat. Dorea cu *disperare* să vă găsească. Mă tem că i-am spus centralistei să-i comunice că erați *in flagrante*, nu-i așa că a fost îngrozitor?

Clădirea Armatei Salvării de la marginea orașului era o fortăreață contemporană din cărămidă aparentă, cu colțuri rotunjite și ferestre cancelate pentru a le oferi Ostașilor lui Hristos un câmp permanent de foc. Oliver l-a lăsat pe Sammy la poalele lui West Hill, pentru că Elsie Watmore nu era de acord ca băiețelul să întârzie la ceai. Treizeci și șase de copii așezați la o masă lungă din sala de adunare așteptau să mănânce cartofi prăjiți din pungi de hârtie, aduse de un bărbat îmbrăcat într-o haină de biber. În capul mesei stătea Robyn, o roșcată în trening verde, cu ochelari fantezi.

— Toată lumea să ridice mâna dreaptă așa, ordonă Robyn, întinzând mâna demonstrativ. Acum ridicați mâna stângă așa. Lipiți-le! Iisuse, ajută-ne să ne bucurăm de bucate și de jocurile și de dansul de seară și să nu ne îndoim. Să fim la locul nostru și să ne amintim de toți bieții copii din spitale și de aiurea care nu se pot distra în seara aceasta. Atunci când mă veți vedea pe mine sau pe locotenent mișcând brațele așa, vă veți opri din orice ați face și veți înțepeni, întrucât înseamnă că *noi* avem ceva de spus sau că *voi* n-ați fost la locul vostru.

Pe o muzică tropăită de grădiniță, copiii au jucat Batistuta, Elefanții în galop și Statuile. Au mai jucat leii adormiți și o Veneră de nouă ani cu părul lung a rămas ultimul leu adormit. Drapată la mijlocul podelei, își ținea ochii strâns închiși, în timp ce băieții și fetele o gădilau respectuos, fără vreun efect vizibil.

— Acum ridicați-vă în picioare să jucăm Măgarul la mijloc! strigă Oliver în grabă, neținând seama de urletul de furie al lui Robyn.

Cu pumnul în aer, copiii făceau gesturi convenționale de bucurie. Curând lumina intermitentă și zarva îi provocară dureri de cap lui Oliver, așa cum i se întâmpla întotdeauna. Robyn îi întinse o ceașcă cu ceai și îi strigă ceva, dar el nu putea să o audă. Îi mulțumi prin semne, dar ea nu plecă. Oliver urlă „Mulțumesc“, acoperind hărmălaia, dar ea continua să vorbească, până când Oliver reduse volumul casetofonului și lăsă capul într-o parte lângă gura ei.

— Un bărbat cu pălărie vrea să vorbească cu dumneavoastră, țipă ea, nedându-și seama că muzica nu mai suna atât de tare. Pălărie verde cu borurile ridicate. Oliver Hawthorne. Este urgent.

Privind prin ceața pâlpâitoare, Oliver îl distinsese pe Arthur Toogood lângă barul unde se servea ceai, aflat în custodia celui cu haina de biber. Purta o pălărie moale de fetru și un hanorak matlasat peste costum. Lumina stroboscopică îl făcea să arate ca dracu', așa durduliu cum era, în timp ce zâmbea și-și flutura mâinile irizate pentru a arăta că nu purta armă.

CAPITOLUL • 3

Administratorul spitalului își strânse mâinile într-o rugă orientală și își exprimă regretele că sistemul frigorific era defect. Un doctor cu aspect spectral, într-un halat alb pătat de sânge, îl aprobă. Și-a exprimat acordul și Primarul, care se îmbrăcase în costum negru, fie din respect față de morți, fie în onoarea diplomaților englezi, veniți în vizită de la Istanbul.

— Sistemul frigorific va fi înlocuit în iarna aceasta, traduse Consulul Majestății Sale în beneficiul lui Brock, în timp ce persoanele adunate acolo ascultau și dădeau din cap aprobator fără să înțeleagă despre ce era vorba. Va fi instalată o aparatură nouă, indiferent de costuri. Aparatură britanică. Va fi inaugurată personal de Excelența sa domnul Primar. S-a stabilit deja data ceremoniei de inaugurare. Primarul avea un mare respect pentru produsele britanice. Insistase să fie achiziționate cele mai bune materiale. Brock primi această informație cu un zâmbet sugubăț de complicitate, în timp ce Primarul confirma cu putere devoțiunea sa față de produsele britanice, iar oamenii săi, înghesuți inconfortabil în jurul lui în pivniță, dădeau cu vigoare aprobator din cap. Primarul dorește să-și exprime profunda amărăciune că prietenul nostru este londonez. Primarul a fost într-o vizită la Londra. A văzut Turnul Londrei și Palatul Buckingham și multe alte puncte de atracție. Are un mare respect pentru spiritul britanic de continuitate.

— Sunt încântat să aud acest lucru, spuse Brock grav, fără să-și ridice capul nins. Te rog, Harry, dacă ești amabil, să-i mulțumești domnului Primar pentru străduință.

— A întrebat cine ești, spuse Consulul cu glas scăzut, după ce îi mulțumi Primarului. Am spus că ești de la Foreign Office.

Cu însărcinări speciale în cazul britanicilor decedați peste hotare.

— Corect, Harry. Ai spus ce trebuie. Mulțumesc, îi răspunse Brock curtenitor.

În ciuda tonului supus, Consulului nu-i scăpă nota de autoritate din glasul lui Brock, și nu se întâmpla prima oară. Și nici aceea nazalizare caracteristică vestului Angliei, nu atât de agreabilă pe cât se dorea. Un om făcut din mai multe straturi, nu toate foarte respectabile. Un animal de pradă deghizat. Consulul era un tip timid, care își ascundea sensibilitatea sub o eleganță delicată, neceremonioasă. Când traducea, se încrunta la mijlocul frazei, ca și tatăl său, un distins egiptolog.

— Îmi vine să vomit, îl avertizase el pe Brock, în timp ce suiau dealul cu mașina. Așa mi se întâmplă întotdeauna. Îmi ajunge să văd un câine mort la marginea drumului și îmi vine imediat să vomit. Există o incompatibilitate între moarte și mine. Brock însă se mulțumi să zâmbească și dădu din cap, ca și când ar fi vrut să spună: „Mare-i grădina lui Dumnezeu!”

Cei doi englezi stăteau lângă una din părțile laterale ale căzii de baie din fier galvanizat. Administratorul spitalului, medicul-șef, Primarul și întreg Anturajul său se aflau mai sus pe o estradă, de partea cealaltă, cu un zâmbet arborat cu curaj pe buze. Între ei, gol și cu jumătate de cap zburat, zăcea răposatul Alfred Winsor. Zăcea în poziție de fetus, pe un strat de cuburi de gheață, făcute de mașina de fabricat gheață din scuarul principal de la poalele dealului. Pe o masă cu roțile dispusă la picioarele sale, se afla o felie de pâine îndulcită mușcată, micul dejun neterminat al cuiva, rătăcită printre mai multe tuburi de otravă de muște. Un ventilator electric se tânguia degeaba într-un colț, lângă un ascensor bătrân, folosit, după părerea Consulului, pentru transportul morților. Uneori, prin fața ferestrei se vedeau trecând roțile unei ambulante, alteori se auzeau pași grăbiți, aducând vești încurajatoare de la cei vii. Aerul din morgă mirosea a putreziciune și formol. Îi zgâria laringele Consulului și îi întorcea stomacul ca o cheie ce se sucește lent în broască.

— Autopsia va fi făcută luni sau marți, traduse Consulul, încruntându-se puternic. Anatomo-patologul este foarte ocupat la Adana. Este cel mai bun din Turcia etc. Întotdeauna se întâmplă așa. Mai întâi trebuie ca văduva să-l identifice.

Pașaportul prietenului nostru nu este suficient. O, a mai fost și sinucidere pe deasupra.

Toate acestea șoptite confidențial în urechea stângă a lui Brock, care continua să studieze cadavrul.

— Ce-ai spus, Harry?

— Spune că a fost sinucidere, repetă Consulul. Brock nedând nici un semn că ar fi auzit, acesta insistă: Sinucidere. Pe cuvânt.

— Cine spune? întrebă Brock, ca și cum înțelegea greu aceste lucruri.

— Căpitanul Ali.

— Care-i Ali dintre ăștia, Harry? Împrospătează-mi memoria, dacă ești amabil.

Brock însă știa prea bine care era. Cu mult înainte de a pune întrebarea, ochii săi albaștri nevinovați identificaseră figura zâmbitoare, silueta letargică a căpitanului de poliție locală, în uniforma lui cenușie bine călcată și cu ochelarii negri cu rame de aur de care era foarte mândru, pierzându-și vremea împreună cu două ajutoare în civil pe lângă suita Primarului.

— Căpitanul spune că a făcut investigații ample și este sigur că autopsia va confirma constatările sale. Sinucidere în stare de ebrietate. Cazul este clar. Spune că nu era necesară deplasarea ta, adăugă Consulul, în speranța deșartă că Brock va vedea în aceasta aluzia lor că era mai bine să plece.

— Sinucidere cu ce exact, Harry, te rog? se interesă Brock, reluând studiarea cu răbdare a cadavrului.

Brock îi transmise întrebarea Căpitanului.

— Un glonț, îi răspunse el lui Brock, după un schimb sacadat de cuvinte. S-a împușcat. În cap.

Brock ridică din nou privirea, întâi către Consul, apoi către Căpitan. Ochii săi, ridaiți la colțuri, dădeau impresia, la o primă privire, de îngăduință, dar pentru Consul erau neliniștitori.

— Bine, bine. Mulțumesc, Harry, mulțumesc. Brock păru la început nesigur dacă să continue sau nu, apoi se lăsă. Doar dacă luăm în serios teoria Căpitanului, Harry, ceea ce bineînțeles că facem, dar poate că ar trebui să începă prin a ne spune cum poate să-și zboare un om creierii cu mâinile încătușate la spate, singura explicație posibilă, după mine, pentru rănilor de pe încheieturile mâinilor prietenului nostru. Vrei să-l întrebi, te rog, Harry? Trebuie să recunosc, turca ta este excelentă.

Consulul către Căpitan din nou, Căpitanul foarte activ cu mâinile și cu sprâncenele, în timp ce ochii săi rămâneau ascunși de ochelarii cu rame de aur.

— Prietenul nostru avea rănilor de la încheieturi când a aterizat pe aeroportul de la Dalaman, traduse supus Consulul. Căpitanul are un martor care poate confirma că le-a văzut.

— A aterizat *de unde*, Harry, te rog?

Consulul transmise Căpitanului întrebarea lui Brock.

— Cursa de seară de la Istanbul la Dalaman, spuse el.

— Cursa comercială? Cursa comercială obișnuită?

— Turkish Airlines. Numele prietenului nostru se află pe lista pasagerilor. Căpitanul va fi încântat să ți-o arate.

— Iar eu aș fi încântat să o văd, Harry. Spune-i, te rog, că sunt foarte impresionat de silința pe care și-o dă.

Consulul i-a spus. Căpitanul acceptă complimentul lui Brock și își reluă mărturia, pe care Consulul o traduse.

— Martora Căpitanului este o asistentă medicală de profesie, care a stat, în timpul zborului, pe scaunul de lângă prietenul nostru. Este cea mai bună asistentă din regiune, cea mai populară. Era atât de îngrijorată de starea încheieturilor prietenului nostru, încât l-a rugat să o lase să-l conducă, după ce vor ateriza, la o clinică, unde să fie pansat. A refuzat. Ca un om pilit. A împins-o cu gesturi de om beat.

— O, Doamne!

De pe estrada aflată de partea cealaltă a căzii, Căpitanul își dovedea talentele actricești, încercând să reconstituie scena descrisă: Winsor prăbușit dizgrațios în scaun, Winsor dând cu mâna pentru a o îndepărta pe asistenta bine intenționată, Winsor ridicând cotul pentru a o amenința.

— Un al doilea martor care a venit aici de la aeroportul din Dalaman în același autobuz cu prietenul nostru depune o mărturie asemănătoare, îi explică lui Brock Consulul după ce Căpitanul perorase din nou.

— O, a venit cu *autobuzul*, nu-i așa? exclamă Brock încântat, ca un om care se luminase în sfârșit. O cursă comercială și un autobuz comercial. Da, da. Iar el, un avocat de frunte al unei importante firme financiare londoneze din West End, folosește transportul în comun. Sunt foarte încântat să aud așa ceva. S-ar putea să-mi cumpăr acțiuni la ei, la urma urmei.

Dar Consulul nu se lăsa:

— Prietenul nostru și acest al doilea martor ședeau alături pe bancheta din spate a autobuzului. Acest al doilea martor este un polițist pensionat, cel mai iubit polițist din comunitate, un adevărat părinte pentru țărani, ceea ce este important. El i-a oferit prietenului nostru o smochină proaspătă dintr-o pungă de hârtie pe care o ducea cu el. Prietenul nostru l-a amenințat că-l ia la bătaie. Căpitanul este în posesia unor declarații scrise, luate sub jurământ și semnate, de la acești doi martori importanți, precum și de la șoferul autobuzului și de la însoțitoarea de bord a avionului. Căpitanul făcuse îndatoritor o pauză, în cazul în care distinsul domn de la Londra avea vreo întrebare. Dar Brock părea să nu aibă nimic de întrebat, iar zâmbetul de pe chipul său trăda doar admirație mută. Astfel încurajat, Căpitanul se plasă la picioarele ca de marmură ale lui Winsor și îndreptă, pedant, degetul arătător către încheieturile schilodite ale mâinilor.

— În plus, aceste urme nu sunt de la cătușe turcești, anunță Consulul fără nici cea mai slabă umbră de umor. Cătușele turcești se disting prin faptul că sunt mai umane, mai blânde cu deținutul. Nu râde. Căpitanul deduce că prietenul nostru a fost arestat în altă țară, a evadat sau i s-a ordonat să fugă. Căpitanul dorește să știe dacă nu s-a semnalat vreo infracțiune comisă de către prietenul nostru în străinătate, înainte de sosirea sa în Turcia. Îl interesa și dacă consumul de alcool nu a constituit cumva un element care a condus la infracțiune. Ar dori să-l ajute pe această linie a anchetei. Are un deosebit respect pentru metodele poliției engleze. Spune că, lucrând împreună, nu există crimă pe care tu și el să nu o puteți rezolva.

— Spune-i, te rog, că mă simt foarte flatat, Harry. Este întotdeauna plăcut să rezolvi o crimă, chiar dacă nu este vorba decât de o sinucidere. Cu toate acestea, în ceea ce privește linia sa de desfășurare a anchetei, regret că trebuie să-l informez că, pe hârtie, prietenul nostru a fost curat ca lacrima din toate punctele de vedere.

Consulul fu însă scutit de truda traducerii acestor cuvinte în urma unei bufnituri în ușa de oțel. Administratorul făcu un salt să o deschidă și un kurd obosit fu lăsat să intre cu o găleată cu gheață și un tub de clismă. Aruncă unul din capetele tubului în vană și îl supse pe celălalt. Gheața topită se împrăstie pe podea și se scurse la canal până când cada fu golită. Kurdul desertă gheața proaspătă în cadă și se retrase, cu papucii lipăind pe

treptele de piatră. Consulul se împletici în urma lui, se îndoi din mijloc și își acoperi gura cu palma.

— Nu sunt palid. Lumina este de vină, îl asigură el pe Brock murmurând zemos, după ce se strecură înapoi în încăpere.

Ca și cum reîntoarcerea Consulului l-ar fi provocat, Primarul izbucni, manifestându-și nemulțumirea într-o engleză stricată. Era un bărbat îndesat, cu o conformație de muncitor necalificat care s-a ridicat deasupra condiției sale, și vorbea aprig, ca și cum s-ar fi adresat unui grup de colegi greviști, gesticulând cu antebrățele lui puternice, arătând când către cadavru, când către fereastra zăbreilită, dincolo de care se întindea orașul ce-i fusese incredințat să-l păstorească.

— Prietenul nostru sinucis, exclamă el indignat. Prietenul nostru fost hoț. Nu este prietenul nostru. Furat barca nostru. Plutit mort în barcă. El fost alcoolic. Sticla de whisky fost tot în barcă. Fost goală. Ce armă face așa găură? Întrebă el retoric, îndreptând un braț butucănos în direcția capului sfărâmat al bietului Winsor. În oraș acesta, vă rog, cine are așa arme mari? Nimeni nu are. Toți are arme mici. Fost armă engleză. Englez asta băut, furat barca nostru, împușcat singur la el. Hoț fost. Bețiv fost. Sinucidere fost. Gata.

Brock înghiți acest asalt cu un zâmbt amabil neschimbat pe buze.

— Mă întreb dacă am putea merge puțin înapoi, Harry, sugeră el. Presupunând că ți-ai revenit.

— Cum dorești, îi bolborosi jalnic Consulul, tamponându-și gura cu un șervețel de hârtie.

— Prietenul nostru a venit aici cu o cursă comercială internă de la Istanbul, după cum am auzit, și cu autobuzul aparținând transportului în comun de la Dalaman. Apoi s-a împușcat, corect? Mă întreb acum de ce a făcut acest gest? Ce l-a îndemnat să vină aici de la bun început? Până unde a ajuns după ce s-a dat jos din autobuz? Trebuia să se întâlnească cu prieteni? Și-a reținut o cameră la vreunul din multele hoteluri elegante din oraș? A lăsat vreun bilet de sinucigaș? Cei mai mulți sinucigași englezi lasă în urma lor câteva rânduri. De unde a luat arma? Unde este arma acum? Sau au omis să ne-o arate?

Brusc toată lumea începu să vorbească în același timp: administratorul hotelului, medicul-șef, Căpitanul și câțiva

membri ai Anturajului său, care mai de care dornic să-l întreacă pe celălalt prin vigoarea negării sale.

— Nu a fost nici un bilet, iar Căpitanul nici nu s-a așteptat să găsească așa ceva, traduse Consulul însuflețit, selectând glasul Căpitanului din hărmălaie. Nici o persoană care fură o barcă, care ia cu el pe mare o sticlă de whisky și o bea până la fund, nu este în stare să scrie un bilet. Vă întrebați care a fost motivul. Prietenul nostru a fost un pomanagiu. Un degenerat. Un deținut evadat. Asta e. Un pervers.

— Și asta pe deasupra, Harry? Dumnezeu! Ce le-a dat *această* impresie, mă întreb?

— Poliția a consemnat mărturiile câtorva pescari turci frumoși, pe care prietenul nostru i-a întâlnit pe mal la începutul serii și pe care a încercat să-i seducă, îi explică Consulul cu un glas monoton, lipsit de expresie. Toți l-au refuzat. Prietenul nostru era un homosexual respins, bețiv, care fugea de mâna justiției. S-a hotărât să pună capăt acestei situații. A furat o sticlă de whisky, a așteptat până la lăsarea întunericului, a umflat o barcă răzbunându-se pe bărbații care îi respinseseră avansurile, a ieșit în larg și s-a împușcat. Arma a căzut în apă. La momentul potrivit, vor fi trimiși scafandri să o recupereze. În momentul de față, cu atâtea ambarcațiuni de agrement și nave de croazieră în port, nu ar fi nimerit. De unde avea arma? Căpitanul spune că este irelevant de unde avea arma. Criminalii sunt criminali. Ei se găsesc unii pe alții. Își vând arme între ei, este lucru știut. Cum a reușit să transporte arma cu el pe cursa internă de la Istanbul? În bagaj. Unde este bagajul său? Investigațiile sunt în curs. În această țară, asta înseamnă la paștele cailor.

Brock reluă examinarea cadavrului lui Winsor.

— Doar că mie mi se pare că a fost un glont cu cap moale, vezi, Harry, obiectă el cu blândețe. Asta nu e rană de ieșire, este o rană fără contururi precise. Ți-ar trebui un glont dum-dum ca să faci o gaură ca asta.

— Nu știu să traduc dum-dum, îl avertiză Consulul pe Brock pe un ton jalnic. Nu se poate traduce, spuse, privind stânjenit către ruta parcursă de el cu ocazia „evadării” anterioare.

Primarul își ieși din nou din fire. S-ar putea ca șiretenia politicianului din el să-l facă mai suspicios față de stăpânirea de sine de care dădea dovadă Brock în raport cu subalternii săi.

Începu să umble țațoș prin încăperea de la subsol, în sus și în jos, prezentând o perspectivă mai largă, mai agresivă. *Englezii*, se plânse el. De ce își închipuie *englezii* că au dreptul să năvălească aici și să pună întrebări, când ei sunt cauza necazurilor acestui orașel? În primul rând, ce a căutat pedestrul *englez* în orașul nostru? De ce nu s-a dus în altă parte ca să se omoare acolo? – Kalkan? Kas? – și la urma urmelor de ce a trebuit să vină în Turcia? De ce nu a stat în *Anglia*, în loc să strice vacanța oamenilor și să aducă și un nume rău orașului nostru?

Dar Brock luă partea bună până și din tirada aceasta. După aprobarea amabilă din cap puteai spune că recunoștea forța argumentației, că respecta înțelepciunea locală și dilema locală. Iar această atitudine rezonabilă avu treptat efect asupra Primarului care, mai întâi, își lipi degetul de gură, apoi, ca un îndemn către propria sa persoană de a-și păstra cumpătul, lovi aerul cu palma în sus și în jos, ca și cum ar fi umflat o pernă. Căpitanul, totuși, nu dădu dovadă de aceeași stăpânire de sine. Cu brațele ridicate în semn de predare, deși nu capitula în nici un fel, împinse eroic un picior în față și peroră, în propozițiuni scurte, spre a-i ușura misiunea Consulului.

— Prietenul nostru este beat, traduse Consulul impasibil. Se află în barcă. Sticla de whisky este goală. Se simte deprimat. Se ridică în picioare. Se împușcă. Arma cade în apa mării. Stă întins în barcă pentru că este mort. La iarnă, vom găsi arma.

Brock ascultă toate acestea manifestându-și cât putea de bine respectul.

— Putem să aruncăm o privire în barcă, Harry?

Primarul reveni, cu ochii arzând de furie.

— Barca fost murdară! Fost cu prea mult sânge! Proprietar de la barcă om foarte necăjit, foarte furios! Foarte superstițios de Dumnezeu! El ars barca. Nu pasă la el! Asigurare? Scurpă.

Brock hoinări de unul singur pe străzile strâmte, făcând pe turistul, oprindu-se pentru a examina covoarele, obiectele de artă orientală sau ceea ce se reflecta în câte o vitrină plasată convenabil. Îl lăsase pe Consul în biroul Primarului, bând ceai de mere și discutând în amănunt astfel de probleme tehnice precum sicriele de oțel și reglementările cu privire la transportul persoanelor decedate după efectuarea autopsiei. Invocând necesitatea găririi unui dar de aniversare pentru o fiică inexis-

tentă, rezistase invitației Primarului de a lua masa de prânz cu el și fusese nevoit, în consecință, să asculte pomelnice întreprinse cu recomandări referitoare la numeroasele magazine superbe din oraș, cea mai bună fiind neîndoielnic prăvălia dotată cu aer condiționat ce aparținea nepotului Primarului. Nu simțea nici un pic de oboseală, nici o slăbire a forței sale obișnuite de investigație. În ultimele șaptezeci și două de ore, dormise în cel mai bun caz șase, în avioane, taxiuri, în drum spre întâlnirile sale aranjate în mare grabă. Whitehall dimineața, Amsterdam după-amiaza, iar la căderea serii grădinile crepusculare ale unei hacienda aparținând unui baron al drogurilor din Marbella, pentru că Brock avea informatori pretutindeni. Oamenii de toate felurile se simțeau atrași de el din varii rațiuni. Chiar în trecerea sa prin acest orașel, patroni neînduplecați de prăvălii sau de restaurante, care îl strigau să le cumpere mărfurile, identificau la el ceva care îi făcea să-și ia un răgaz în toiul zarvei. Unii chiar scădeau mental prețurile. Și atunci când, în timp ce trecea strada pentru a vedea cine se împiedica sau schimba brusc direcția, Brock le adresa un salut voios cu mâna și câte o scuză „Poate data viitoare!”, descopereau că intuițiile lor erau confirmate oarecum prin refuzul său, îl urmăreau cu privirea, reținându-i chipul, în cazul când ar mai trece a doua oară pe acolo.

Ajunghând în micul port pescăresc cu farul lui vopsit în alb, cu un chei bătrân din granit și cu taverna aglomerată, Brock continua să-și etaleze plăcerea nedisimulată față de tot ceea ce vedea: prăvăliile cu mărunțișuri și blugi, unde, dacă ar fi avut o fată, ar fi găsit ceea ce căuta, iahturile de agrement și ambarcațiunile safari cu fund de sticlă, micile trailere cu mantiile lor de plase de pescuit, jeepul ocrui jegos, parcat pe un drum argilos, nepietruit, tăiat la poalele dealului din spatele portului. În el se aflau două persoane, un băiat și o fată. Chiar de la șizeci de metri depărtare, îți puteai da seama că erau tot atât de murdari ca și jeepul. Brock intra într-un magazin de mărunțișuri, pipăi câteva lucruri, se uită în oglinzi și se opri la o bluză de bumbac amuzantă pe care o plăti cu cartea de credit ce o folosea pentru cheltuieli operative. Cu punga de cumpărături în mână, se plimbă de-a lungul cheiului până ajunse la far, unde, fiind singur, scoase din buzunar telefonul celular și formă numărul biroului său din Londra; îi răspunse imediat glasul cu accent de West Country al lui Tanby, locotenentul său, care

începu să-i înşire o serie de mesaje disparate ce nu aveau sens pentru nici unul dintre cei care nu le cunoşteau înţelesul tainic. Ascultându-le în tăcere, Brock mormăi „Am înţeles“ şi întrerupse convorbirea.

O scară îngustă de lemn ducea la drumul nepietruit. Brock urcă treptele aşa cum le-ar urca orice turist. Jeepul ocru dispăruse. Apucând pe drumul nepietruit, ocoli un şir de case de vacanţă pe jumătate construite şi urcă alte câteva trepte către nivelul superior, unde fusese jalonat terenul pentru alte câteva clădiri, dar unde construcţia nu începuse. Acest al doilea drum era plin de gunoaiele lăsate de constructori şi de sticle goale. Brock se plasă la buza dealului, ca un presupus cumpărător care lua pulsul locului, imaginându-şi priveliştea ce se deschidea în faţa caselor neconstruite. Se apropia ora siestei. Nici un vehicul, nici un pieton, nici un câine. Din satul de dedesubt se auzeau doi muezini concurenţi ce-şi tânguiau îndemnul, cel dintâi poruncitor, cel de-al doilea blând şi biruitor. Jeepul ocru apărui, împrăştiind praful roşu de pe drum. La volan se afla o fată cu bărbie pietroasă, cu ochi mari albaştri şi o coamă de păr blond nepieptănat. Prietenul ei, dacă asta era, stătea îmbufnat pe scaunul de alături. Avea o barbă nerasă de trei zile şi un cercel într-o ureche.

Brock privi în susul drumului şi în josul dealului pe care tocmai îl urcase. Ridică o mână, jeepul se opri, portiera din spate se deschise din interior. Pe bancheta din spate era o grămadă de carpete, unele rulate, altele împăturite. Brock sări înăuntru şi, cu o agilitate remarcabilă pentru vârsta lui, se întinse cu burta lipită de podea. Băiatul aruncă carpetele peste el. Fata conduse maşina în viteză de croazieră în susul drumului şerpuit către un platou, aflat sus de tot pe promontoriu, şi opri.

— Liber, spuse bărbosul.

Brock ieşi de sub carpete şi se aseză pe bancheta din spate. Băiatul deschise radioul, nu prea tare. Muzică turcească, bătăi din palme, tamburine. În faţa lor se afla o carieră de piatră roşie, închisă, marcată din loc în loc cu pancarte ce anunţau pericol de căderi de pietre. Mai era şi o bancă de lemn, stricăta. Mai încolo, un loc de întoarcere pentru camioane fusese năpădit de buruieni. În zare se vedeau şase insule dantelate avansând în ordine descrescătoare spre largul mării. Dincolo de golf, sate albe de vacanţă erau cuibărite în ravine.

— Să auzim ce aveţi de spus, le ordonă Brock.

Cei doi erau Derek și Aggie și nu exista nici o legătură amoroasă între ei, oricât și-ar fi dorit Derek să fie altfel. Derek era sălbatic și furtunos. Aggie avea o privire directă, picioare lungi și o eleganță instinctivă. Derek își relată povestea, în timp ce Aggie privea în retrovizoare și părea să nu-l audă. Luaseră o cameră la Driftwood, spunea Derek, cu un ochi acuzator către Aggie – un hotel dărăpănat, ce se voia făcut pentru oamenii pentru care prețul nu contează, dar care arăta mai curând a loc de dormit pentru vagabonzi, ce avea o tavernă la parter și un barman irlandez homosexual, pe nume Fidelio, care îți putea face rost de orice doreai.

— Întreg orașul vinuește, Nat, interveni Aggie, vorbind cu un accent îngrijit de Glasgow. Un singur subiect se discută de dimineața până seara și acesta este Winser. Fiecare își are teoria lui. Cei mai mulți formulează chiar două sau trei teorii.

— Primarul apare în majoritatea zvonurilor, continuă Derek, ca și cum Aggie nu spusese nici un cuvânt. Unul dintre cei cinci frați ai primarului e mare sculă în Germania. Se zvonește că ar deține o rețea de heroină și o echipă de muncitori constructori turci. Aggie îl întrerupse din nou.

— Are câteva cazinouri, Nat. Și un centru de odihnă în Cipru. Cifra de afaceri de domeniul milioanelor. Și ascultă asta. Se spune că e amestecat într-una din marile mafii rusești.

— Chiar așa? se minună Brock și își permise să zâmbească în barbă, ceea ce îi scotea întrucâtva în evidență vârsta și deosebirea de toți ceilalți.

— Potrivit zvonurilor, continuă Derek, același frate se afla într-adevăr în oraș în ziua morții lui Winser. Probabil că tocmai picase din Germania, pentru că fusese văzut prin oraș la volanul unei limuzine ce aparținea cumnatei șefului Poliției din regiune.

— Fratele șefului poliției este înșurat cu o moștenitoare bogată din Dalaman, continuă Derek. Firma ei este cea care a furnizat limuzinele ce au întâmpinat reactorul particular ce venea de la Istanbul.

— Și Nat, Căpitanul Ali face pe gorila șefului poliției, interveni Aggie din nou întărită. Vreau să spun că sunt o adunătură de ticăloși, Nat. Sunt toți mână-n mână. Nu există nici unul care să nu aibă o bucatică de la celălalt. Fidelio spune că Ali și-a luat *liber* miercuri, ca să poată conduce limuzina pentru cumnata șefului. Bine, Căpitanul Ali nu este chiar un Titan al gândirii. Dar a fost *acolo*, Nat! La asasinat. A fost

părtaş la acţiune. El, un poliţist! A luat parte la un *asasinat* ritual de bandă! Ăştia-s mai răi decât ai noştri!

— Aşa o fi? spuse Brock suav, şi pentru o clipă totul se opri, întrucât era un subiect drag lui Brock.

— Mai e şi fosta prietenă a bucătarului lui Fidelio, spuse Derek. O sculptoriţă englezoaică amestecată de droguri, a absolvit Colegiul Cheltenham pentru Tinerele Fete, trei doze pe zi şi locuieşte cu o adunătură de jagardele într-o comună de pe promontoriu. Apare în Driftwood să-şi facă rost de droguri.

— Îl are şi pe *băieţelul* ăsta, îl întrerupse Aggie din nou pe Derek, care se încruntă şi se înroşi. Zach îl cheamă. E dracu' gol. Băieţii din comună nu cunosc nici o oprelişte, le vând flori de furat turiştilor, cărora le trag benzina din rezervoare când se duc să admire fortul otoman. Ziceam de Zach. Era sus în munţi printre capre, făcând Dumnezeu ştie ce cu o mână de copii kurzi, când un întreg convoi de limuzine şi de jeepuri a oprit mai jos de ei şi din maşini au coborât o sumă de indivizi care au jucat o scenă dintr-un film cu gangsteri. Se opri brusc, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i conteste cineva spusele, însă nici Derek, nici Brock nu scoaseră un cuvânt. Un bărbat este omorât, în timp ce restul bandei îl filmează. După ce l-au ucis, îl aruncă în jeep, coboară dealul şi continuă drumul spre oraş. Zach spune că a fost nemaipomenit. Sânge ca sângele adevărat, tot tacâmul.

Privirea palidă a lui Brock rătăcea dincolo de golf. Vălătuci de nori albi se ridicau în spatele crestei. Ulii zburau în cercuri în arşiţa tremurătoare.

— Şi l-au depus într-o şalupă mică cu o sticlă de whisky goală, spuse el, completându-i povestea fetei. Noroc că nu i-au făcut acelaşi lucru lui Zach. Mai trăieşte cineva acolo sus, în afară de capre?

— Stânci şi iar stânci, spuse Derek. Stupi de albine. O mulţime de urme de pneuri.

Capul lui Brock se întoarse şi îl privi drept în ochi pe Derek, iar zâmbetul său părea turnat în fier.

— Parcă ţi-am spus să nu te duci acolo sus, tinere Derek.

— Fidelio încearcă să-mi vândă bătrâna lui Harley-Davidson. M-a lăsat să o încerc timp de o oră.

— Şi ai încercat-o.

— Da.

— Şi ai încălcat ordinele.

— Da.

— Și ce-ai văzut, tinere Derek?

— Urme de mașini, urme de jeep, urme de picior de om. O mulțime de sânge uscat. Nici o încercare de a-l șterge. De ce să te mai obosești să mușamalizezi ceva când îl ai pe Primar și pe șeful Poliției? Și așa.

Puse în mâinile întinse ale lui Brock un ghem de celofan mototolit pe care scria de câteva ori VIDEO 8/60.

— O ștergeți de aici în seara aceasta, le ordonă Brock în timp ce întindea celofanul pe genunchi. Amândoi. Aveți o cursă charter care pleacă la orele optsprezece din Izmir. Vi s-au reținut două locuri, pentru tine și pentru Derek.

— Da, domnule?

— De data aceasta, în eterna luptă dintre inițiativă și supunere, inițiativa a dat roade. Ceea ce face din tine un om foarte norocos, nu-i așa, Derek?

— Da, domnule.

Înstrăinați unul de altul în totul în afară de muncă, Derek și Aggie s-au reîntors în mansarda lor din Driftwood și și-au împachetat lucrurile în sacii de voiaj. În timp ce Derek s-a dus la parter să achite nota, Aggie a scuturat sacii de dormit și a făcut puțină ordine în cameră. A spălat ceștile și farfuriile, a șters chiuveta și a deschis geamurile. Tatăl ei era scoțian, director de școală, mama – medic generalist și înger binefăcător ce vizita suburbiile mai sărace ale orașului Glasgow. Amândoi aveau concepții despre decență ce depășeau obișnuitul. După ce și-a isprăvit treburile prin cameră, Aggie o luă cu pași mărunți după Derek spre jeep. Porniră în viteză pe drumul șerpuit de coastă ce ducea la Izmir, Derek la volan cu un aer de bărbăție rănită și Aggie urmărind curbele strânse, valca ce se întindea dedesubt și ceasul. Derek, dospindu-și încă dracii după muștrarea lui Brock, își jura în tăcere că va demisiona din rândurile Serviciului îndată după ce va sosi acasă și se va califica în meseria de avocat chiar dacă ar fi să moară. Acesta era un jurământ pe care îl făcea cel puțin o dată pe lună, mai ales după vreo două halbe la popotă. Aggie însă, pe o cu totul altă lungime de undă, se chinuia cu gândul la copilul Zach. Își aducea aminte cum îl agățase în ziua în care intrat în fugă în tavernă cu câțiva bănuți să capete o înghețată – l-am agățat, pentru numele lui Dumnezeu! – cum dansase cu el, aruncase cu el pietre în apă pe plajă și stătuse cu el pe coastă, în timp ce

băiețelul pescuia, ținându-l cu un braț pe după umeri ca să nu alunece în apă. Se întreba ce-o fi fost în mintea ei, fiica de douăzeci și cinci de ani a părinților ei, smulgând cu violență secrete unui puști de șapte ani, care credea că ea era femeia vieții lui.

CAPITOLUL • 4

Cocoțat ca un vizitiu regal la volanul Roverului său lustruit și răslustruit, Arthur Toogood cobora cu o viteză de croazieră drumul șerpuit al dealului, urmat de Oliver în dubița sa.

— Ce e cu toată agitația asta? întrebuse Oliver în curtea din față a Armatei Salvării în timp ce Toogood îi ridica îndatoritor cutia care nu-i trebuia atunci.

— Nu este nici o *agitație*, Ollie, nu ai înțeles substratul, îi replică Toogood. E vorba de un reflector. I se poate întâmpla oricui. I se poate întâmpla oricui, insistă el, înmânându-i cutia care trebuia.

— Ce reflector?

— Raza care apare circular, ne cercetează, nu găsește nici o greșală și trece mai departe, spusese Toogood cu foc, lepădându-se deja de propria lui metaforă. Este pur și simplu la întâmplare. Nimic personal. Las-o baltă.

— De ce ne examinează?

— Conturi, întâmplător. Luna aceasta se ocupă de Conturi. Conturi, conturi comune, conturi de caritate, conturi familiale, conturi în străinătate. Luna viitoare vor fi Garanțiile, sau creditele pe termen scurt, sau alte domenii financiare.

— Contul lui Carmen?

— Printre altele, multe altele, da. Este ceea ce numim un raid matinal neagresiv. Aleg un sector, se uită la cifre, pun câteva întrebări, trec mai departe. Rutină.

— De ce îi interesează Contul lui Carmen, așa, deodată?

Toogood începuse să se supere de-a binelea că-l sâcăia cu atâtea întrebări.

— Nu e vorba numai de Contul lui Carmen. *Toate* conturile. Fac o inspecție generală a tuturor conturilor.

— Și de ce o fac în miez de noapte? nu se lăsă Oliver.

Parcă în curtea înghesuită aflată în partea din spate a băncii. Lumina unui reflector în căutare de nepoftiți se opri asupra lor. Urcară cele trei trepte ce duceau la ușa de oțel din spate. Toogood îndoi un deget pentru a tasta codul de intrare, se răzgândi și îl strânse impulsiv pe Oliver de bicepsul stâng.

— Ollie.

Ollie își eliberă brațul.

— Ce e?

— Aștepti... ai așteptat... vreo mișcare în contul lui Carmen? Recent, să zicem în ultimele câteva luni... în viitorul apropiat, de pildă?

— Mișcare?

— Bani care să intre sau să iasă. Nu contează ce mișcare. Acțiune.

— De ce aş aștepta? Suntem amândoi curatori. Știi ce știu și eu. Ce s-a întâmplat? Mi-ai făcut vreo figură?

— Nu, bineînțeles că nu! Suntem de aceeași parte în chestia asta. Și nu ai primit... nu ți s-a dat nici o înștiințare în prealabil în legătură cu ceva? În mod independent? În particular? *De la* nimeni? Nu ai cunoștință de vreun alt factor care să afecteze situația contului... chestie de dată recentă?

— Nici cel mai mic semn.

— Bine. Perfect. Ține-o așa. Fii ceea ce ești. Un magician pentru copii. Nici un semn. Ochii lui Toogood străluceau pe sub borul pălăriei. Când îți vor pune întrebări de rutină, spune-le exact ce mi-ai spus mie. Tu ești tatăl, tu ești curatorul, așa cum sunt și eu, obligat să-ți faci datoria. Tastă un număr. Ușa bâzâi și se deschise. Sunt Pode și Lanxon de la Bishopsgate, îi destăinuie el, împingându-l pe Oliver în fața lui în coridorul cenușiu ca oțelul, având lumini ce se aprindeau și se stingeau automat. Pode este mic de statură, dar mare. Mare la bancă. Lanxon este mai mult tipul tău. Un tip greu. Nu, nu, ia-o înainte, tinerețea înaintea frumuseții, sau cum s-o fi spunând.

Cerul era înstelat, observă Oliver înainte ca ușa să se închidă în urma lor. Deasupra lui atârna o lună trandafirică, tăiată în fâșii de sârma ghimpată întinsă de-a lungul zidului curții. Doi bărbați erau așezați la o masă de conferințe, plasată în întrândul ferestrei din biroul lui Toogood și amândoi erau nemaipomenit de îngrijorați cum le stă părul. Pode, mic de statură, dar mare la bancă, era îmbrăcat în costum de golf, avea

ochelari cu lentile bifocale, fără rame, iar părul lui sărăcăcios era tras peste scăfărlie ca niște linii de tramvai, ce porneau din aceeași parte a capului. Lanxon, tipul greu, era absolvent al cine știe cărui colegiu, cu niște urechi ca niște bobocei și o cravată împodobită cu crose de golf, purtând o perucă nou-nouță de crainic, ca un burete de sârmă maro.

— A luat ceva timp să te găsim, domnule Hawthorne, spuse Pode, nu tocmai în glumă. Arthur te-a urmărit prin tot orașul ca un dement, nu-i așa, Arthur?

— Te deranjează pipa mea? întrebă Lanxon. Sigur nu te deranjează? Scoate-ți pardesiul, domnule Hawthorne. Aruncă-l acolo!

Oliver își scoase bereta, dar nu renunță la pardesiul. Se așază. Urmă o tăcere încordată, în timp ce Pode se agita cu niște hârtii, iar Lanxon își curăța pipa, scobind tutunul umed și deșertându-l într-o scrumieră. Jaluzele albe, înregistră posomorât Oliver. Pereți albi. Lumini albe. Așa arată băncile pe dinăuntru noaptea.

— Te superi dacă îți spunem Ollie? întrebă Pode.

— Mi-e indiferent.

— Noi suntem Reg și Walter, în nici un caz Wally, dacă nu te superi, spuse Lanxon. El e Reg. Se lăsă din nou tăcerea. Iar eu sunt Walter, adăugă el, încercând să provoace râsul, dar nu reuși.

Ar trebui să aveți favoriți cărunți și mătăsoși, gândi Oliver, și nasuri stacojii ciupite de ger. Ar trebui să aveți ceasuri de buzunar în interiorul pardesiilor, în loc de pixuri. Pode ținea în mână un teanc de hârtii oficiale galbene. Mâzgălituri făcute de mai multe mâini, observă Oliver. Coloane de date și cifre. Dar nu Pode era cel care conducea discuția. Lanxon vorbea. Plictisitor, interminabil, printre rotocoalele de fum ale pipei. Va trece direct la subiect, spuse el. Nu are rost să batem câmpii.

— Domeniul meu special de activitate, cu care îmi plătesc toate păcatele, este securitatea băncii, Ollie. Numim aceasta *conformitate*. Înseamnă totul de la paznicul de noapte care a fost zvântat în bătaie până la spălarea banilor și la casierul care își rotunjește salariul din casa de bani. Totuși, nimeni nu râdea. Și, așa cum ai putut deduce din cele spuse de Arthur, *Conturi*. Supse din pipă. O pipă scurtă. În copilăria sa, își amintea Ollie, avusese și el o pipă care nu semăna cu asta, din caolin, pentru a

face bășicuțe de apă în baie. Spune-ne ceva, Ollie. Cine este domnul Crouch, în viața de fiecare zi?

O abstracțiune, îi replicase Brock, atunci când Oliver îi pusese aceeași întrebare cu o sută de ani în urmă, într-o cârciumă din Hammersmith. Ne gândeam să-i spunem Smith, dar au făcut-o alții înainte.

— Un prieten de familie, spuse Oliver către hereta pe care o pusese în poală. Obtuz, sumbru, îi spusese Brock. Fii obtuz. Nu aprinde lumina. Nouă, polițailor, ne place obtuzitatea.

— A, da? spuse Laxon, cu uimire naivă în glas. Ce *fel* de prieten, Ollie?

— Trăiește în Indiile de Vest, spuse Oliver, ca și cum asta ar fi definit prietenia.

— A, da? Un domn negru, dacă îndrăznesc să spun?

— După câte știu, nu. Doar că trăiește acolo.

— Unde, de pildă?

— Antigua. Este consemnat în dosar.

Aiurește-i! Nu-l face să arate ca un prost. Mai bine să pari tu prost. Fii obtuz.

— Un individ simpatic? Ți place? Întrebă Lanxon, ridicând puternic din sprâncene pentru a-l încuraja.

— Nu ne-am întâlnit niciodată. Comunicăm prin avocați, la Londra.

Lanxon se încrunță și zâmbi în același timp, vădind dubii nedorite. Pufăie din pipă pentru a se consola. Nu plutesc baloane de săpun. Face niște grimase, care printre fumătorii de pipă trec drept zâmbete.

→ Nu l-ai întâlnit niciodată, dar i-a făcut un dar personal fiicei tale, depunând în Contul ei o sută cincizeci de mii de lire. Prin intermediul avocaților săi de la Londra, sugeră el printr-un nor otrăvitor de fum.

S-a aprobat, a spus Brock. Într-o cârciumă. Într-o mașină. La o plimbare prin pădure. Nu fi prost. S-a semnat. Oliver refuza să fie manipulat. Refuzase întreaga zi. Nu-mi pasă dacă s-a aprobat sau nu. Eu nu am aprobat.

— Nu crezi că este un mod cam neobișnuit de a proceda? îl chestionă Lanxon.

— Ce mod?

— Să faci un dar financiar atât de valoros fiicei unei persoane pe care nu ai întâlnit-o niciodată. Prin avocați.

— Crouch este un om bogat, spuse Oliver. Îmi este rudă de departe, un fel de văr de-al treilea, de-al patrulea. S-a instituit înger păzitor al lui Carmen.

— Este ceea ce numim sindromul unchiului vag, spuse Lanxon, adresând un zâmbet afectat, plin de înțelesuri, către Pode, apoi către Toogood.

Toogood se simți ofensat.

— Nu este un *sindrom* de nici un fel! Este o practică bancară absolut normală. Un om bogat, prieten de familie, se instituie drept înger păzitor al unui copil — acesta *este* un sindrom, credeți-mă pe cuvânt. Și un sindrom foarte normal, încheie el pe un ton triumfător, contrazicându-se la fiecare pas, dar continuându-și ideea. Nu am dreptate, Reg?

Dar micuțul Pode care era mare la bancă era prea absorbit de teancul lui de hârtii galbene ca să răspundă. Găsise un alt unghi din care să abordeze problema, unul care să nu convină atât de mult liniei de ochire a lui Oliver și îl cerceta cu toată seriozitatea prin lentilele sale bifocale, în timp ce veioza de pe masă îi făcea să strălucească creștetul dungat al capului.

— Ollie, spuse liniștit Pode. Glasul său era subțire și circumspect, ca o floretă în comparație cu bâta lui Lanxon.

— Ce e?

— Hai să o luăm de la început, bine?

— Ce să luăm de la început? —

— Ascultă-mă cu atenție, te rog. Aș dori să încep cu ziua în care s-a instituit Contul și să raționăm mai departe, dacă nu te superi, Ollie. Sunt un tehnician. Mă interesează antecedentele și *modus operandi*. Mă urmărești? Oliver cel prost strânse din umeri a aprobare. Potrivit scriptelor noastre, ai venit aici pentru a te întâlni cu Arthur, chiar în încăperca aceasta, ca urmare a unei întâlniri stabilite în prealabil, exact cu optsprezece luni în urmă, la o săptămână precis după nașterea lui Carmen. Corect?

— Corect. Prost ca noaptea.

— Erai clientul băncii de șase luni. Te mutaseși de curând în zonă, după o perioadă de ședere în străinătate... unde anume, că am uitat?

Ai fost vreodată în Australia? I-a întrebat Brock. Niciodată, i-a răspuns Oliver. Bine. Pentru că acolo ai fost în ultimii patru ani.

— Australia, răspunse Oliver.

— Și acolo unde ai fost... ce făceai?

— M-am lăsat în voia soartei. Ferme de oi. Serveam pui prăjiți prin cafenele. Ce îmi ieșea în cale.

— Nu te ocupai de magie? În acele zile?

— Nu.

— Și, cât timp n-ai fost rezident al Regatului Unit, din motive fiscale, vreau să spun, cât a trecut până în momentul reîntoarcerii tale?

Te facem să dispari din rolurile fiscale, îi spusese Brock. Reapari la suprafață, în chip de Hawthorne, rezident, reîntors din Australia.

— Trei ani. Patru, răspunse Oliver, corectându-se pentru mai multă obtuzitate. Mai curând patru.

— Și când te-ai dus la Arthur, erai contribuabil, rezident al Regatului Unit, liber profesionist. Ca magician. Căsătorit.

— Da.

— Și Arthur te-a servit cu o ceașcă de ceai, sper, nu-i așa Arthur?

Un hohot de râs pentru a ne reaminti cât de mult apreciază bancheerii contactele umane, oricât de dure ar fi deciziile pe care sunt nevoiți să le ia.

— Nu avea destui bani în cont, se alătură Toogood discuției, pentru a arăta cât este și el de uman.

— Vezi, Ollie, eu urmăresc antecedentele, îi explică Pode. I-ai spus lui Arthur că dorești să depui niște bani într-un cont, așa e? Pentru Carmen.

— Așa e.

— Iar Arthur te-a întrebat – destul de rezonabil, ținând seama că vorbeai de o sumă modestă – de ce nu te duci la Casa Națională de Economii, la o societate de construcții sau nu deschizi o poliță de asigurare pe viață? De ce să suporti toată vorbăria, toate tratativele pentru deschiderea unui Cont legal? Corect, Ollie?

Carmen are șase ore. Oliver este într-una din vechile cabine telefonice roșii pe care consilierii municipali din Abbots Quay au insistat să fie păstrate pentru plăcerea turiștilor străini. Lacrimi de bucurie și de ușurare i se preling pe obraji. M-am răzgândit, îi spune el lui Brock printre sughituri. Primesc banii. Nimic nu este destul de bun pentru ea. Casa pentru Heather și ce mai rămâne pentru Carmen. Atâta vreme cât nu este nimic pentru mine, primesc. Este asta corupție, Nat? Ține de calitatea ta de tată, a spus Brock.

— Corect, fu de acord Ollie.

— Și ai fost ferm pe poziție să fie un Cont garantat. Din nou paginile galbene. Un Cont garantat în toată puterea cuvântului.

— Da.

— Aceasta a fost poziția ta. Ai vrut să blochezi acest capital, această sumă pentru Carmen și să arunci cheia, așa i-ai spus lui Arthur... ești un maestru al notițelor, Arthur, trebuie să recunosc... ai vrut să fii sigur că orice s-ar întâmpla cu tine, cu Heather, cu oricine altcineva, Carmen își va avea situația asigurată, propriii ei bani albi pentru zile negre.

— Da.

— Acolo în Cont. De care să nu se poată atinge nimeni. Așteptând ca ea să ajungă femeie, să se mărite sau să facă ceea ce vor face tinerele când va ajunge ea la matura vârstă de douăzeci și cinci de ani.

— Da.

Potrivire aferată a ochelarilor bifocali. Pungere smerită a buzelor. Două vârfuri de degete reaşezând în poziție o şină de păr de pe cap. Reluă:

— Și ai fost sfătuit – sau cel puțin așa i-ai spus lui Arthur – că era posibil să deschizi un Cont cu o sumă nominală și să se adauge la această sumă, oricând tu sau oricine altcineva veți fi în bani.

Pe Oliver îl mânca vârful nasului. Îl scărpină cu putere cu palma lui mare, cu degetele în sus.

— Da.

— Cine ți-a dat sfatul acesta, Ollie? Cine sau ce te-a determinat să vii la Arthur în acea zi, la o săptămână după nașterea lui Carmen și să-i spui: „Vreau să deschid un *Cont*“? În mod specific un Cont garantat. Și să vorbești în cunoștință de cauză, potrivit notițelor lui Arthur?

— Crouch.

— Același domn Geoffrey Crouch? Care locuiește în Antigua și poate fi contactat prin avocații săi de la Londra? Crouch a fost cel care ți-a dat primul sfatul de a deschide un cont legal pentru Carmen?

— Da.

— Cum?

— Prin scrisoare.

— De la el personal?

— De la avocații săi.
— Avocații săi din Londra sau din Antigua?
— Nu îmi amintesc. Scrisoarea este la dosar, sau ar trebui să fie. I-am dat atunci tot ceea ce era relevant lui Arthur.

— Care, așa cum se cuvenea, a îndosariat totul, confirmă Toogood satisfăcut.

— Domnii Dorkin & Woolley, o reputată firmă din City, spuse Pode, după ce consultă pagina galbenă. Domnul Peter Dorkin deține o procură din partea domnului Crouch.

Oliver decise să arate puțin temperament. Temperament obtuz.

— Atunci de ce ai mai întrebat?

— Verificam antecedentele, Ollie. Ca să fiu sigur.

— Este ilegal sau ceva de genul acesta?

— Ce să fie ilegal?

— Contul ei. Ceea ce s-a făcut. Antecedentele. E ceva ilegal?

— În nici un caz, Ollie – luase un ton defensiv – în nici un caz. Nu este nimic ilegal sau în neregulă. Doar că se pare că domnii Dorkin & Woolley nu s-au întâlnit nici ei cu domnul Crouch. Presupun că faptul nu este necunoscut. Luase în considerație aspectul semantic. Este poate ieșit din comun, dar nu un lucru necunoscut. Este un om foarte retras, trebuie să o spun, acest domn Crouch al tău.

— El nu este domnul Crouch al meu. Este al lui Carmen.

— Așa este, într-adevăr. Și curatorul lui Carmen.

Toogood se ofensă din nou:

— De ce să nu fie Crouch curator? Întrebă el, foarte supărat pe ambii londonezi luați la un loc. Crouch a furnizat banii lichizi. El este cel care a achitat. Un prieten de familie, cu un loc în arborele genealogic Hawthorne. De ce să nu se asigure că banii lui Carmen sunt administrați cum trebuie? De ce să nu fie retras dacă așa vrea? Și eu mă voi izola într-o bună zi. După ce mă pensionează.

Lanxon, omul greu, se hotărî să pornească din nou la atac. Sprijinit în cotul lui zgrunțuros, se întinse mult peste masă, cu pipa în mână și cu o buclă sârmoasă căzându-i pe frunte, sută la sută omul care se preocupă de securitatea băncii.

— Acționând deci în urma sfatului primit de la domnul Crouch, spuse el, închizând ochii pe jumătate, pentru a părea și mai subtil, deschizi Contul Carmen Hawthorne, avându-i drept

curatori pe tine, pe domnul Crouch și pe Arthur, și faci o primă depunere de cinci sute de lire. Două săptămâni mai târziu această sumă este suplimentată cu alte o sută și cincizeci de mii de lire, mulțumită generozității domnului Crouch. Da? Accelerează ritmul.

— Da.

— A mai dat, după câte știi, domnul Crouch alți bani familiei tale?

— Nu.

— Nu, n-a mai dat? Sau nu, nu știi?

— Nu mai am nici un fel de neamuri. Părinții mei au murit. Nu am nici frați, nici surori. De aceea Crouch a adoptat-o pe Carmen, presupun. Nu mai rămăsese nimeni altcineva.

— În afară de tine.

— Da.

— Și ție personal nu ți-a dat nimic? Direct sau indirect? Nu obții nici un beneficiu de la Crouch?

— Nu.

— Nu ai obținut niciodată?

— Nu.

— Și nu vei obține, după câte știi?

— Nu.

— Ai avut de a face cu el, ai avut relații de afaceri cu el, ai împrumutat de la el, chiar indirect... prin avocați?

— Nu, la toate întrebările.

— Cine a plătit casa lui Heather în cazul acesta?

— Eu.

— Cu ce?

— Bani gheață.

— De sub saltea?

— Din contul meu personal.

— Și cum ai adunat banii aceștia, dacă îmi permiți să întreb? Prin Crouch, poate, prin asociații săi, prin afacerile sale dubioase?

— Banii pe care i-am economisit în Australia, răspunde Oliver tăfnos, colorându-se la față.

— Ai plătit impozite în Australia pentru banii câștigați în timpul șederii tale acolo?

— Câștigurile erau ocazionale. Poate că impozitele s-au reținut celor care m-au plătit. Nu știu.

— Nu știi. Și nici nu le-ai consemnat undeva, bineînțeles? întrebă acesta, aruncându-i o privire piezișă, cu subînțelesuri, lui Pode.

— Nu, nu am ținut o socoteală a lor.

— De ce nu?

— Pentru că nu îmi face plăcere să parcurg cincisprezece mii de kilometri făcând autostopul cu un rucsac plin de hârtii, de aia.

— Nu, într-adevăr, presupun că nu ți-ar fi făcut plăcere, îi răspunse Lanxon concesiv, aruncând o altă privire către Pode, care nu era nici pe jumătate atât de atotștiutor. Și, una peste alta, câți bani ai adus în Regatul Unit din Australia, Ollie? Cât ai economisit, ca să ne exprimăm altfel?

— Când am cumpărat casa pentru Heather și mobila, dubița și echipamentul, a fost cam tot ce aveam pe vremea aceea.

— Ai mai avut vreo *altă* ocupație, acolo în Australia? Nu te-ai *ocupat* cu ceea ce am putea numi *mărfuri*, să le zicem *substanțe*...

Nu-și termină fraza. Toogood a avut grijă să nu-l lase. Toogood o luase ca o imputare la adresa lui. Ridicându-se pe jumătate de pe scaun, îndreptă degetul lui arătător de purceluș direct către inima lui Lanxon.

— Este de-a dreptul odios, Walter! Ollie este clientul *meu*, pe care îl prețuiesc. Retrage imediat ce ai spus.

Oliver privea la jumătatea distanței, în timp ce Pode și Toogood așteptau stânjeniți ca Lanxon să iasă din impas, ceea ce a și făcut recurgând la o aluzie perfidă și interminabilă.

— În timp ce Ollie și Arthur, sugeră Lanxon, răspund de Cont, un avocat suspect din Londra ștampilează orice decizi să faci, iar retrasul *domn Crouch*, pe care nimeni nu îl găsește, nici măcar avocații lui, se tupilează în casa lui din Antigua, în Indiile de Vest. Oliver nu spuse nimic; stătea ca toți ceilalți și îl urmărea cum perorează. Ai fost vreodată acolo? întrebă Lanxon, ridicând glasul.

— Unde?

— La el acasă. În Antigua. Unde credeai?

— Nu.

— Nici nu mă aștept să se fi dus multă lume acolo, nu-ia așa? Presupunând că există o casă unde să se ducă, desigur.

— Este o denaturare grosolană, Walter! declară Toogood, mâniat la culme. Crouch nu este o ștampilă, este o minte

financiară sănătoasă, la fel de bun, dacă nu chiar mai bun decât orice alt broker. Oliver și cu mine am căzut de acord asupra unei strategii pe care i-am supus-o atenției lui Crouch prin intermediul avocaților săi, și am obținut acordul său. Ce ar putea fi mai în regulă decât atât? Sucindu-se pe scaun, apelă la Pode, care era mare la bancă. Toate acestea au fost raportate la vremea respectivă Biroului Central, Departamentul Juridic Regional le-a dat o lectură, apoi le-am trecut *pro forma* prin Serviciul de Informații Penale și n-au zis nici păs. Departamentul Curatele le-a cercetat și el. Serviciul de Venituri și Cheltuieli Fiscale nu a avut nimic de zis, Biroul Central ne-a spus că am procedat bine și să continuăm tranzacția. Și așa am și făcut. Foarte eficient, aş spune. Am transformat o sută cincizeci de mii în o sută nouăzeci și opt în mai puțin de doi ani și suma continuă să crească. Se întoarse din nou către Lanxon. Nu s-a schimbat nimic în afara cifrelor. Contul este o chestiune regională, ce trebuie tratată la nivel local. De către Ollie și de către mine, ca părți interesate la nivel local, ceea ce mi se pare corect și normal. S-a schimbat doar suma de bani, nu principiul. Principiul a fost stabilit cu optsprezece luni în urmă.

Oliver își adună picioarele, până reuși să stea drept în scaun.

— Ce cifre? Cum s-au modificat? întrebă el. De ce nu mi-ai spus? Sunt tatăl lui Carmen, nu doar curatorul ei.

Lui Pode îi trebui un veac ca să răspundă. Sau poate întârzierea era doar în mintea lui Oliver. Poate că Pode răspunsese pe loc, dar mintea lui Oliver, după ce a înregistrat spusele acestuia, a derulat banda încet, de mai multe ori, percepând cu întârziere monstruoza mesajului.

— O sumă foarte mare de bani a fost depusă în contul fiicei tale, Carmen. Suma este atât de mare încât banca a presupus că trebuie să fie o eroare. Se pot întâmpla greșeli. Bani ai unor instituții direcționați greșit. S-a apăsât pe o tastă sau două mai încolo pe calculator. Milioane de lire ajung într-un cont personal – greu de crezut până când luăm legătura cu banca remitentă și lămurim problema. Dar, în cazul de față, banca remitentă susține sus și tare că s-a transferat suma corectă în contul corect. În beneficiul Contului Carmen Hawthorne. Donatorul este anonim pentru că așa dorește persoana respectivă. Nu te poți pune cu elvețienii când este vorba de confidențialitate bancară. Legea este lege pentru ei. Codul este

cod. „De la un client“, asta este tot ce capeti. Tot ceea ce sunt de acord să-ți spună este că banii provin dintr-un cont constituit demult și că au toate motivele să fie siguri de integritatea clientului. De aici încolo, dai cu capul de un zid.

— Cât? întrebă Oliver.

Pode nu ezită.

— Cinci milioane treizeci de lire. Tot ceea ce dorim să știm este de unde provin banii. Ne-am interesat la avocații lui Crouch. Au spus că nu provin de la el. Am întrebat dacă nu cumva domnul Crouch ar putea să ne lămurească cu privire la binefăcătorul lui Carmen. Domnul Crouch este într-o călătorie în momentul de față, ne-au răspuns avocații. Ne vor informa la momentul potrivit. Ei bine, o *călătorie* nu mai este o scuză în zilele noastre. Iar dacă banii nu au fost trimiși de domnul Crouch, cine a făcut-o? Și cum a apărut această persoană, bărbat sau femeie? Cine vrea să depună în Contul fiicei tale, minoră, cinci milioane treizeci de lire, în bani lichizi, să nu fie unul dintre curatori, să nu-i informeze pe curatori în prealabil și să nu-și dezvăluie identitatea? Am crezut că ai putea să ne spui tu despre cine este vorba, Oliver. După cât se pare, nimeni altcineva nu poate să ne spună. Ești unica noastră șansă.

Pode făcu o pauză pentru a-i permite lui Oliver să vorbească, însă Oliver nu avea nimic de spus. Se retrăsese din nou în el. Se înfundase în gulerul pardesiului, cu părul lui negru lung, dat spre spate, cu ochii lui mari, căprui, ațintiți asupra unui punct îndepărtat, cu vârful unui deget lung lipit de buza inferioară. În minte revedea secvențe din filmul tâmpit al vieții sale de până acum... o vilă cu fațada dreaptă pe malul Bosforului, școli, nereușite, o cameră de interviuri cu pereții albi de la Aeroportul Heathrow.

— Nu te grăbi, Ollie, îl rugă Pode, pe tonul cuiva care te îndeamnă să te căiești. Gândește-te la trecut. Poate cineva din Australia. Cineva din trecutul tău sau din trecutul familiei tale. Un filantrop. Un excentric bogat. Un alt Crouch. Ai cumpărat vreodată acțiuni la o mină de aur sau ceva de genul acesta? Ai avut vreodată un partener de afaceri, cineva peste care a dat norocul? Nici un răspuns. Nici măcar un semn că l-ar fi auzit. Înțelege, Ollie, avem nevoie de o explicație. O explicație convingătoare. Cinci milioane de lire transferate anonim de la o bancă elvețiană reprezintă, ei bine, mai mult decât sunt dispuse

să înghită anumite autorități din țara noastră fără o explicație foarte solidă.

— Și treizeci, îi reaminti Oliver. Se gândi la trecut. Din ce în ce mai departe în trecut până când trăsăturile sale căpătara duritatea unui deținut ce-și ispășea o pedeapsă foarte lungă. Ce bancă? întrebă el.

— Una dintre cele mai mari. Nu contează.

— Care?

— Cantonală și Federală din Zürich. C & F.

Oliver aprobă vag din cap, confirmând corectitudinea celor auzite.

— O fi vorba de un deces, sugeră el cu un glas venit de departe. Cineva a lăsat un testament.

— Am întrebat și acest lucru, Ollie. Am sperat din toată inima să fie așa. Cel puțin am fi avut șansa să vedem niște documente. C & F ne-au asigurat că deponentul era în viață, bine merci și în posesia tuturor facultăților mintale în momentul transferului. Banca a lăsat să se înțeleagă că l-au contactat din nou și că acesta a confirmat instrucțiunile date. Cei de la bancă nu au spus-o cu atât de multe cuvinte, elvețienii sunt zgârciți la vorbă. Dar implicația rămâne.

— Deci nu a fost un deces, spuse Oliver, mai mult pentru sine decât pentru ceilalți.

Lanxon profită din nou de întrerupere.

— Foarte bine. Să presupunem că *a fost* un deces. Cine a murit? Sau cine nu a murit? Cine este în viață acum, cine i-ar putea lăsa după moarte lui Carmen cinci milioane și treizeci de lire?

În timp ce așteptau, starea de spirit a lui Oliver se schimba treptat. Se spune că atunci când un om este condamnat la spânzurătoare, asupra lui se așterne o stare de mulțumire și, pentru un timp, îndeplinește, precis și destoinic, tot felul de sarcini mărunte. Oliver dobândise acum acel gen de limpezime prietenoasă. Se ridică în picioare, zâmbi și se scuză politicos. Leși pe coridor și se îndreptă către toaleta bărbaților, pe care o zărise în drum spre biroul lui Toogood. Ajuns înăuntru, încuie ușa în urma lui și, în timp ce se privea în oglindă, analiză situația în care se afla. Se aplecă peste chiuvetă, deschise robinetul de apă rece și-și spălă fața cu apa din căușul palmelor, imaginându-și că spăla o versiune a sa care nu mai era operațională. Negăsind prosop, își tamponă mâinile cu batista,

pe care o aruncă apoi în coșul de gunoi. Se întoarce în biroul lui Toogood și se opri în cadrul ușii, pe care îl umplu cu pulpanele pardesiului său. I se adresa direct și curtenitor lui Toogood, ignorându-i pe Pode și pe Lanxon.

— Aș dori să vorbim între patru ochi, te rog, Arthur. Afară, dacă se poate. Făcu un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Toogood să treacă înaintea lui pe coridor. Se aflau din nou în curtea din spate, sub cerul înstelat, înconjurați de zidul înalt și de sârma ghimpată. Luna se eliberase de legăturile ei pământești și plutea mândră deasupra numeroaselor coșuri de fum ale băncii, scăldată de o ceață lăptoasă. Nu pot accepta cele cinci milioane, spuse el. Nu se cuvine pentru un copil. Trimite-i înapoi de unde au venit.

— Nu se poate, interveni Toogood cu o vigoare neașteptată. În calitate de curator nu am această autoritate și nici tu nu o ai. Nici Crouch. Nu depinde de noi să spunem că banii sunt curați. Este de competența autorităților să spună dacă nu sunt. Dacă ele nu o fac, banii trebuie să rămână în Cont. Dacă refuzăm banii, peste vreo douăzeci de ani Carmen poate da banca în judecată, te poate da în judecată pe tine, mă poate da în judecată pe mine, îl poate da în judecată pe Crouch, poate merge până la Dumnezeu.

— Adresez-te Tribunalului, spuse Oliver. Cere o hotărâre judecătorească. Astfel vei fi protejat.

Luat prin surprindere, Toogood începu să spună ceva, apoi se răzgândi și spuse altceva.

— Foarte bine, ne adresăm Tribunalului. Ce să judece? O bănuială? Ai auzit ce a spus Pode. Un cont bine consolidat, un client de mare integritate în deplina posesiune a facultăților sale mintale. Tribunalul va spune că autoritățile nu au nici o putere decât dacă se deschide un caz penal. Făcu un pas înapoi. Nu te uita așa la mine. Ce ești tu? Ce știi tu despre tribunale?

Oliver nu schiță nici un gest, își înfundase mâinile adânc în buzunare și nu le scotea de acolo. S-ar putea ca statura lui și expresia de pe chipul său umed văzut în lumina lunii – neîndurarea ce se aduna în ochii scobiți ai lui Oliver sub cerul înstelat, furia disperată ce se citea în jurul gurii și a maxilarelor strânse – să-l fi făcut pe Toogood să dea atât de brusc înapoi.

— Comunică-le că nu mai vreau să vorbească cu ei, îi spuse el lui Toogood, urcându-se în dubiță. Și deschide porțile, te rog, că dacă nu, le sfărâm.

Toogood deschise porțile.

CAPITOLUL • 5

Căsuța cu verandă se afla pe un drum privat nepietruit numit Avalon Way, cuibărită sub creasta dealului, ascunsă privirilor orașului, unul dintre lucrurile care îi plăcuseră lui Oliver: nu ne vede nimeni, nu se gândește nimeni la noi, nu ne aflăm în atenția nimănui în afară de propria noastră conștiință. Se numea Bluebell Cottage și Heather ar fi dorit să-i spună altfel, dar Oliver, fără să-i dea vreo explicație, îi respinsese categoric propunerea. Prefera să reentre în lume așa cum era, să se lase absorbit de ea, ascuns și uitat. Îi plăcea vara când copacii erau înfrunziți și căsuța nu se vedea de la drum. Îi plăceau perioadele lungi de iarnă când Lookout Hill îngheța de sus până jos și când, zile întregi, nimic nu trecea pe acolo. Îi plăceau vecinii simpli și plicticoși, a căror conversație previzibilă nu-l amenința cu nimic și nu depășea suportabilul. Familia Anderson din Windermere avea o bombonerie la Chapel Cross. La o săptămână după Crăciun, i-au dăruit lui Heather o cutie cu bomboane de ciocolată cu lichior, decorată cu o ramură de ilice. Cei din familia Miller din Swallows Nest trăiau retrași. Martin, un fost pompier, se apucase de pictură, fiecare acuarelă fiind o capodoperă. Yvonne ghicea în cărți de tarot pentru prieteni și ajuta la sfintele slujbe la biserică. Viața decentă, neieșită cu nimic din comun, pe care o duceau aceștia în apropierea sa, îi conferea o stare de liniște. Inițial avusese același sentiment în legătură cu Heather și cu nevoia ei patetică de a plăcea tuturor în același timp. Suntem amândoi personalități fragmentate. Dacă punem bucățile fiecăruia laolaltă și avem un copil care să ne unească, totul va fi bine.

— Nu ai nici o fotografie veche de familie sau ceva de genul acesta? îl întrebase ea tristă. Este oarecum neechitabil,

toți păcătoșii mei și nici unul de-al tău, chiar dacă toți ai tăi sunt morți.

S-au pierdut, îi explicase el. Au rămas în ranița mea din Australia. Dar asta era tot ce-i spusese. El dorea viața lui Heather, nu pe a lui. Rudele, copilăria, prietenii lui Heather. Banalitatea ei, încăpățânările ei, slăbiciunile ei, chiar și infidelitățile ei, care îi ofereau lui un fel de mântuire. Oliver dorea tot ceea ce nu avusese niciodată, dintr-o dată, gata făcut, postdatat, realitatea nezugrăvită. Pesimismul său se exprima într-o nerăbdare uriașă ce pretindea ca viața să fie ca o masă de ceai așezată încă de ieri: prieteni nesărați și mărginiți, cu păreri tâmpite, gusturi proaste și trăsături cât se poate de comune.

Avalon Way avea o sută de metri lungime, un intrând pentru întoarcere și o gură de apă contra incendiilor la capăt. Oprind motorul dubitei, Oliver coborî drumul întunecat și parcă. De la intrând se întoarse pe jos, cu pași ușori, mergând pe bordura de iarbă, căutând cu privirea mașini goale și case întunecate, pentru că era bântuit de blestemul procedurilor secrete și de amintiri din alte vremuri. Se afla la Swindon, unde Brock îl învățase lucruri inutile, tainice. „Ne lipsește concentrarea, fiule”, îi spusese un instructor amabil. „Problema este că nu depui suflet. Cred că ești unul dintre aceia care fac lucrurile mai bine pe timp de noapte”. Luna atârna deasupra lui, proiectând o scară albă ce cobora în mare. Uneori când trecea pe lângă o căsuță păcănea câte o lumină de alarmă, însă cei din Avalon Way erau oameni economi așa că becul se stingea imediat. Ventura lui Heather, parcată, cu dimensiuni exagerate de lumina lunii, se întindea uriașă pe aleea din fața casei. Perdelele de la fereastra dormitorului ei erau trase, dar în spatele lor pâlpâia o lumină. Citește, gândi el. Romane erotice, cu subiect istoric, romantic, sau cine știe ce altă carte i-au trimis cei de clubul ei de lectură. Ce-o fi în mintea ei când citește chestiile astea? Cărți cu sfaturi practice. Ce să faci când partenerul tău îți spune că nu te iubește și că nu te-a iubit niciodată.

Perdelele de la ferestrele lui Carmen erau din voal, întrucât voia să vadă stelele. La vârsta de optsprezece luni, învățase deja cum să-și facă cunoscute dorințele. Mica fereastră basculantă de sus trebuia să stea deschisă deoarece îi plăcea aerul curat, dar nu curentul. Lampa de veghe sub formă de Rătoi Donald pe masă. Banda cu *Petrică și Lupul* ca să o adoarmă. Oliver asculta și auzea marea, dar nu banda. Din întunericul unui fag roșu,

scrută cu privirea grădina și tot ceea ce văzu îl acuza. Noua căsuță Wendy, sau nouă cel puțin în vara trecută, când Oliver și Heather Hawthorne cumpărau orice, întrucât cumpărăturile erau singurul limbaj ce le mai rămăsese pentru comunicare. Noul spalier căruia îi lipseau deja câteva șipci. Noul tobogan de plastic pentru copii, deformat. Noul bazin gonflabil, înfundat cu frunze, pe jumătate dezumflat, pe moarte. Noul șopron pentru noile biciclete de cățărat, pe care se juraseră că le vor folosi cu religiozitate în fiecare dimineață a noii lor vieți, cu Carmen pe cadru când va fi destul de mare. Grătarul..., hai să-i invităm pe Toby și Maud: Toby, șeful ei de la firma de intermediari imobiliare, care avea un BMW și un râs de maniac și care le făcea drăgăstos cu ochiul bărbaților cărora le punea coarne. Maud, soția acestuia. Oliver o luă înapoi pe bordura de iarbă către dubiță și formă numărul la telefonul din mașină. Întâi auzi câteva acorduri indifferente din Brahms, apoi un sunet strident de muzică rock.

— Felicitări. Ați sunat la marea clădire ancestrală a lui Carmen și Heather Hawthorne. Bună. Mă tem că ne distrăm prea bine ca să primim apelul dumneavoastră, dar dacă vreți să lăsați un mesaj majordomului...

— Sunt lângă casă, în dubiță, spuse Oliver. Ai pe cineva la tine?

— Nu, lua-m-ar dracu', nu am, îi replică ea.

— Atunci deschide ușa. Trebuie să vorbească cu tine.

Stăteau față în față, în picioare, în hol, sub candelabru pe care îl cumpăraseră împreună de la o firmă care făcea restaurări. Ostilitatea dintre ei era ca o fierbințeală. Cândva îl iubise pentru scamatoriile pe care le făcea de Crăciun în salonul copiilor de la spital, pentru căldura și pentru dexteritatea sa dezordonată. Îl numise pe vremea aceea blândul ei uriaș, stăpânul și învățătorul ei. Acum îi disprețuia statura și urâtenia și se ținea la distanță, căutând la el lucruri pe care să le urască. Cândva, Oliver îi iubise slăbiciunile ca o acuzație prețioasă împotiva lui însuși: ea este realitatea, eu sunt visul. Chipul ei în lumina candelabrului era buhăit și lucios.

— Trebuie să o văd.

— Poți să o vezi sâmbătă.

— Nu o voi trezi. Trebuie doar să o văd.

Nega din cap și se strâmba, pentru a-i arăta că o dezgustă.

— Nu, spuse ea.

— Promit, îi replică el, nefiind sigur de promisiune.

Vorbeau cu glas înfundat de dragul lui Carmen. Heather își strânse cămașa de noapte la gât ca să nu-i vadă sânii. Lui Oliver îi veni miros de fum de țigară. S-a apucat din nou. Părul ei lung, castaniu închis de felul lui, era acum blond. Îl periașe înainte de a-i deschide ușa. „Am de gând să-l tai, m-am săturat de plete“, i-ar spune ea ca să-l stârnească. „Nici un centimetru“, ar spune el, mângâindu-l, lipindu-l de tâmpile, simțind cum îl cuprinde dorința. Nici o jumătate de centimetru. „Îmi place așa cum este. Tu îmi plăci. Te iubesc. Îți iubesc părul. Să mergem în pat“.

— Am fost amenințat, spuse el, mințind așa cum o mințea întotdeauna, pe un ton care descuraja întrebările. Unii cu care am avut de a face în Australia. Au descoperit unde locuiesc.

— Nu locuiești aici, Oliver. Vii în vizită când sunt plecată, nu când sunt acasă, îl repezi ea, de parcă îi făcuse avansuri.

— Trebuie să mă asigur că este bine.

— E bine, este în siguranță. Cât se poate de bine. A început să se obișnuiască cu ideea. Tu locuiești într-un loc, eu într-altul, Jillie mă ajută să am grijă de ea. E greu, dar se descurcă.

Jillie, fata angajată pe casă și masă.

— Este vorba de indivizii ăia.

— Oliver. De când te cunosc au existat întotdeauna niște omuleți care urmau să vină și să ne înhațe în miez de noapte. Știi cum se numește asta? Paranoia. Poate că ar trebui să consulți un specialist.

— Ai primit vreun telefon ciudat? Vreo solicitare bizară... oameni care să vină la ușă, să pună întrebări, să-ți ofere lucruri neașteptate spre cumpărare?

— Nu suntem într-un film, Oliver. Suntem oameni obișnuiți, care ducem vieți obișnuite. Toți, în afară de tine.

— Te-a căutat cineva? repetă el. A telefonat. A întrebat de mine? Prinse un licăr de ezitare în ochii ei înainte de a răspunde.

— A telefonat un bărbat. De trei ori. A răspuns Jillie.

— Pentru mine?

— Că n-o fi fost pentru mine, altfel de ce ți-aș spune?

— Ce-a spus? Cine era?

— „Spuneți-i lui Oliver să-l sune pe Jacob. Știe numărul.“

Nu știam că ai un Jacob pus bine. Vă urez să fiți fericiți.

— Când a sunat?

— Ieri și alaltăieri. Aveam de gând să-ți spun data viitoare când ne întâlneam. Ei bine, îmi pare rău. Hai, du-te. Uită-te la ea. Dar el nu se mișcă din loc, o apucă doar de brațe. Oliver, protestă ea, trăgându-se furioasă pentru a se elibera.

— Un bărbat ți-a trimis trandafiri. Săptămâna trecută. Atunci m-ai sunat.

— Așa e. Te-am sunat și ți-am spus.

— Mai spune-mi o dată.

Oftă teatral.

— O limuzină mi-a adus un buchet de trandafiri cu o felicitare frumoasă. Nu știam de la cine sunt. E bine?

— Dar știai că vor sosi. Firma te sunase în prealabil.

— Au sunat cei de la firmă. Corect. „Avem de livrat niște flori pentru Hawthorne și vrem să știm când este cineva acasă.“

— Nu era o firmă de pe aici.

— Nu, era o firmă londoneză. Nu era Interflora, nu erau omuleții verzi. Erau niște flori speciale, trimise de la Londra, de către o firmă specializată în soiuri speciale și m-au întrebat când vei fi acasă pentru a le primi. Glumiți, le-am spus eu. Suntem alți Hawthorne. Dar au spus că nu este o confuzie de nume, că era vorba de noi. O doamnă Heather și o domnișoară Carmen, au spus ei. Ce ați zice de orele șase, mâine după-amiază? Mai credeam că putea fi o glumă sau o greșală, sau vreun nou truc de plasare a mărfurilor, chiar după ce am închis telefonul. A doua zi, la orele șase fix după-amiază a apărut limuzina.

— Ce fel de limuzină?

— Un Mercedes mare și strălucitor, ți-am spus, nu-i așa? Și un șofer în livrea gri, ca în reclame. Ar trebui să porți ghetre, i-am spus. Nu știa ce sunt ghetrele. I-am explicat și asta.

— Ce culoare?

— Șoferul?

— Mercedesul.

— Albastru metalizat, lustruit ca o mașină de nuntă. Șoferul era alb, uniforma gri și trandafirii roz-crem. Cu tulpini lungi, parfumați, boboci abia crăpați, însoțiți de o vază de porțelan alb în care să fie puși.

— Și o felicitare.

— Chiar așa, Oliver, o felicitare.

— Nesemnată, așa ai spus.

— Nu, Oliver, nu am spus că era nesemnată. Am spus că era semnată „Pentru două doamne frumoase, de la admiratorul lor devotat“, o carte de vizită de firmă, Marshall & Bernstein, Jermyn Street, W1. Când am sunat acolo să aflu cine ar putea fi admiratorul, au spus că nu au căderea să dezvăluie numele clientului, chiar dacă l-ar fi cunoscut. O mulțime de flori sunt trimise în felul acesta de la clienți anonimi, mai ales în preajma zilei Sfântului Valentin, ceea ce nu era cazul, dar politica firmei era aceeași în orice zi a anului. E bine? Ești satisfăcut?

— Le mai ai?

— Nu, Oliver, nu le mai am. A fost o clipă, după cum știi, când credeam că ar putea fi de la tine. Nu pentru că aș fi dorit în mod special să fie de la tine, dar ești singurul om despre care știu că este destul de nebun ca să facă un gest ca acesta. M-am înșelat. Nu erai tu, așa cum ai avut amabilitatea să mi-o spui în termeni foarte clari. M-am gândit să le trimit înapoi sau să le dau la spital, dar apoi mi-am zis, la dracu', cel puțin există *cineva* care ne iubește și nu văzusem trandafiri ca ăia în viața mea și ne fuseseră trimiși nouă, așa că am făcut tot ce mi-a trecut prin minte ca să țină cât mai mult. Am zdrobit capetele tulpinilor, am turnat praful din pachetul în apă și am ținut florile într-un loc răcoros. Am pus șase în camera lui Carmen și i-au plăcut și, întrucât pe mine nu mă îngrijorează misterioșii maniaci sexuali, m-am îndrăgostit lulea de persoana care le-a trimis, oricine o fi fost aceasta.

— Ai aruncat biletul?

— Biletul nu constituie un indiciu, Oliver. Era scris de firmă după dictarea trimițătorului. Am controlat. Așa că nu avea rost să-mi bat capul să analizez scrisul.

— Unde este biletul?

— Asta e treaba mea.

— Câți trandafiri au fost?

— Mai mulți decât mi-a dat cineva vreodată.

— Nu i-ai numărat?

— Fetele numără întotdeauna trandafirii, Oliver. Așa obișnuiesc ele. Nu pentru că ar fi avare. Vor să știe cât de mult sunt iubite.

— Câți erau?

— Treizeci.

Treizeci de trandafiri. Cinci milioane și treizeci de lire.

— Și de atunci nu ai mai auzit nimic? Întrebă el, după o pauză. Nici un telefon, nici o scrisoare, nimic după trandafiri?

— Nu, Oliver, nimic după trandafiri. Mi-am analizat întreaga viață amoroasă, care nu este cine știe ce cuprinzătoare, gândindu-mă la toți bărbații mei care s-ar fi putut îmbogăți, și singurul care mi-a venit în minte a fost Gerald, mereu pe cale să câștige Marele Premiu irlandez, dar care, între timp, trăia din ajutorul de șomaj. Cu toate acestea, nu-mi pierd speranța. Zilele trec, dar continui să mă uit din când în când pe fereastră să văd dacă nu cumva apare vreun Mercedes albastru ce așteaptă să ne ducă undeva, însă de obicei plouă.

Stătea lângă patul lui Carmen, privind-o. Se aplecă până putu să-i simtă căldura și să-i asculte respirația. Sforăi ușor și păru că se trezește, dar Heather îl apucă de încheietura mâinii și-l conduse în hol, apoi prin ușa deschisă, pe alee.

— Trebuie să pleci, îi spuse el.

Ea nu-l înțelege.

— Nu, răspunse ea. Tu trebuie să pleci.

O privea crunt, fără să o vadă cu adevărat. Oliver tremura. Ea simți tremurul din încheietura mâinii, înainte de a-i da drumul.

— Departe de aici, îi explică el. Amândouă. Nu te duce la mama sau surorile tale, sunt prea expuse. Du-te la Norah. Norah, prietena ei, cea cu care vorbea câte o oră întreagă la telefon, la orele de tarif maxim, de fiecare dată când se certau ei doi. Spune-i că trebuie să pleci un timp. Spune-i că te înnebunesc.

— Am serviciu, Oliver. Ce să-i spun lui Toby?

— Găsești tu ceva.

Era speriată. O îngrozea ceea ce-l îngrozea pe Oliver, chiar dacă nu știa despre ce este vorba.

— Oliver, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sun-o pe Norah în noaptea aceasta. Îți voi trimite bani. Tot ce ai nevoie. Va veni cineva să te vadă și să-ți explice.

— Dar de ce nu-mi explici chiar tu? strigă ea în urma lui.

Exista un loc tainic, la nici zece minute de mers cu mașina de la casuță, la capătul drumului forestier deschis într-un vîrf de deal. Atunci când simțea că nu știe ce să facă cu mâinile, venea aici să exerseze modelarea de baloane, numărul cu farfuriile zburătoare și alte jonglerii. Aici se ascundea atunci când îi venea s-o bată, să dărâme casa sau să se omoare de furie că-și

simțea sufletul mort. Stând aici, în dubiță, cu geamul coborât, ascultând foșnetul pinilor, țipătul pescărușilor de noapte și zumzetul grijilor altor oameni, ce se ridica din vale. Uneori ar fi stat toată noaptea cu privirea pierdută către golf. Alteori, în timpul fluxului, se vedea în echilibru pe dig, zvârlindu-și pantofii din picioare, pentru a se arunca cu picioarele înainte în spuma mării. Sau mara devenea Bosforul și își imagina un du-te-vino încrucișat de ambarcațiuni mai mici și mai mari care aproape că se ciocneau unele de altele. Parecând în colțul lui obișnuit, opri motorul și apăsă cu furie tastele verzi ale telefonului din mașină, pentru a forma numărul lui Brock. Auzi modificarea tonului în momentul când apelul său fu redirecționat; își dădu seama că formase corect numărul pentru că auzi o voce feminină recitându-i-l, singurul lucru pe care îl făcea această femeie înregistrată, o abstracțiune de neatins.

— Benjamin pentru Jacob, spuse el.

Alți paraziti, urmați de glasul lui Tanby, umbra emaciată a lui Brock. Cadavericul Tanby, omul din Cornwall, care conduce mașina lui Brock, când acesta are nevoie să tragă un pui de somn de o oră. Îi aduce câte un pachet de mâncare chinezească, atunci când Brock nu poate părași biroul. Îi slujește drept paravan, minte pentru el, mă urecă treptele când picioarele îmi sunt cocă din cauza băuturii. Glasul calm al lui Tanby în timpul furtunii, glasul pe care ai dori să-l sugrumi cu palmele asudate.

— Ce plăcută surpriză, în sfârșit, Benjamin, spuse Tanby, eleganța întruchipată. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Ne-a găsit, spuse Oliver.

— Da, Benjamin, mă tem că ne-a găsit. Și Comandantul ar dori o discuție între patru ochi cu tine cât mai curând posibil. Ai un accelerat care pleacă mâine dimineață la orele unsprezece treizeci și cinci, dacă îți convine, același loc, aceeași rutină. Comandantul spune să-ți iei periuta de dinți, vreo două costume mai bune și accesoriile potrivite, mai ales pantofi. Ai văzut ziarele?

— Ce ziare?

— Înseamnă că nu le-ai citit. Bine. Comandantul nu vrea să fii îngrijorat, asta era. Mi-a spus să te asigur că toți cei la care ții sunt în bună regulă. Nu sunt pierderi în familie, cel puțin până acum. Vrea să te liniștești.

— Care ziare?

— Eu unul citesc ziarul *Express*.

Oliver rulă încet până în oraș. Îl dureau mușchii cefei. Ceva ciudat se întâmpla în venele care duceau la cap. Chioșcul de ziare de la gară era închis. Se duse la o bancă, nu a lui, și scoase două sute de lire în numerar de la automat. Se îndreptă spre faleză și îl găsi pe Eric la masa lui obișnuită, din colțul unei braserii aflate de partea cealaltă a scuarului, mâncând ceea ce mânca întotdeauna de când ieșise la pensie: ficat, cartofi prăjiți, piure de mazăre și un pahar de vin negru chilian. Eric îi dăduse replica lui Max Miller și fusese dublură în cadrul trupei Crazy Gang. Dăduse mâna cu Bob Hope și se culcase, așa îi plăcea să spună, cu toți băieții drăguți din corpul de balet. Când lui Oliver îi venea damblaua să bea, Eric bea cu el, cerându-și scuze că vârsta nu-i permitea să țină pasul cu Oliver. Și dacă era nevoie, Eric îl ducea în apartamentul lui, pe care îl împărțea cu un coafor tânăr bolnăvicios, pe nume Sandy, și desfăcea canapeaua extensibilă din hol pentru ca Oliver să se poată odihni ca lumea. Îi gătea fasole a doua zi la micul dejun.

— Cum îți merg treburile, Eric? întrebă Oliver, iar Eric ridică imediat din sprâncenele lui cănite și arcuite de clown.

— Când mai bine, când mai rău, fiule, ce pot să-ți spun. Nu există cerere prea mare pentru un fătălău geriatric, care face lanțuri de hârtie și imită ciripitul păsărelelor. Presupun că de vină este recesiunea.

Pe o foaie ruptă din agendă, Oliver scrisese o listă a angajamentelor sale pentru următoarele câteva zile.

— Este vorba de tutorele meu, Eric, îi explică el. A avut un atac de cord și mă cheamă lângă el. Și aici ai un mic surplus. Îi strecură două sute de lire.

— Ai grijă să nu fii prea aspru cu tine, fiule, îl avertiză Eric, punând bine banii în buzunarul interior al vestonului său cadrilat. Nu ești tu cel care a inventat moartea. Dumnezeu a inventat-o. Dumnezeu trebuie să răspundă pentru multe lucruri, întreabă-l pe Sandy.

Doamna Watmore îl aștepta sus. Era palidă și părea speriată, așa cum a arătat când a venit Cadgwith să-l ia de guler pe Sammy.

— N-a sunat o dată, a sunat de zece ori pe puțin! izbucni ea. „Unde-i Ollie ăla? Spune-i că nu are nici un motiv să fugă de mine.“ Nici nu apucă bine să mă dumiresc, că mă trezesc cu el în pragul casei, sunând la ușă, dând cu pumnul în cutia de scrisori și scuându-mi vecinii din somn. Oliver își dădu seama

că vorbea de Toogood. Nu-mi pot permite să mi se facă scandal, Ollie. Chiar pentru tine. Sunt înglodată în datorii până peste cap, am vecini, am chiriași, îl am pe Sammy. Ești prea de tot, Oliver, și nu știu de ce.

Credea că nu a auzit-o, întrucât Oliver se întinsese peste masa din hol și citea ziarul ei, *Daily Telegraph*, ceea ce nu era un lucru obișnuit în cazul lui. Ura ziarele, chiar ar fi făcut un ocol ca să le evite. Crezu deci că vrea să o tragă pe sfoară și era gata să-i spună să-și ridice nasul din ziar și să-i răspundă cum se cuvine. Apoi îl privi mai calm și după vioiciunea din atitudinea lui și după propria ei intuiție, își dădu seama că ceea ce se temea ea că se va întâmpla se întâmplase deja, că în ceea ce o privea el nu mai exista, nici pentru ea, nici pentru Sammy. Și mai știa, chiar dacă nu putea exprima în cuvinte, că tot timpul cât fusese acolo la ea, el se ascunsese de ceva, nu era vorba doar de copil sau de căsnicia lui, ci și de sine însuși, având în vedere valoarea lui, după cum ar fi afirmat răposatul ei sot. Și oricare ar fi fost lucrul de care fugea, era mai mare decât soția și copilul, și acel lucru venise să-l găsească.

AVOCAT AFLAT ÎN VACANȚĂ ÎMPUȘCAT MORTAL ÎN TURCIA, citea Oliver. O fotografie a lui Alfred Winsor, descris ca șef al Oficiului Juridic al firmei Single & Single, o casă de consultanță financiară din West End, în care arăta ca un adevărat jurist cu ochelarii lui cu rame de baga, pe care nu-i purta decât atunci când se prezenta la interviu o nouă secretară. Identificarea cadavrului a fost întârziată din cauza căutării în întreaga țară a văduvei, care, potrivit mamei acesteia, profitând de absența sotului, și-a luat și ea o vacanță în care să fie departe de orice. Cauza decesului trebuia de asemenea stabilită, nefiind exclusă crima, dar vorbindu-se vag și de o recrudescență în regiune a terorismului kurd.

Sammy se afla în cadrul ușii, purtând unul dintre puloverele răposatului său tată pe post de halat.

— Cum e cu partida noastră de biliard? întrebă el.

— Trebuie să plec la Londra, îi răspunse Oliver, fără să-și ridice privirea de pe ziar.

— Pentru cât timp?

— Câteva zile.

Sammy dispăru. O clipă mai târziu, glasul lui Burl Ives pluti pe scări în jos cântând „I never will play the wild rover no more”.

CAPITOLUL • 6

Pentru reîntâlnirea cu Oliver după câțiva ani de despărțire, Brock luă toate măsurile de precauție și altele în plus mai puțin obișnuite, dar dictate de discreta criză ce era pe cale să izbucnească în departamentul său și de respectul aproape religios pentru caracterul excepțional al lui Oliver. Una dintre axiomele profesiei lui Brock este că doi informatori nu trebuie niciodată să folosească aceeași casă conspirativă, dar în cazul lui Oliver, Brock insistase asupra unei case care să nu aibă nici un fel de istorie operativă. Rezultatul a fost o vilă din cărămidă, situată în zona păduroasă și nu prea populată din Camden, o vilă mobilată, cu trei dormitoare, cu o băcănie asiatică de-o parte, deschisă toată noaptea și un restaurant grecesc plin de clienți de cealaltă parte. Pe nimeni nu interesa cine intră sau cine iese pe ușa prăpădită de intrare a casei cu numărul 7. Precauțiunile lui Brock nu s-au oprit însă aici. Oliver poate fi greu de mânuit, dar el era mielul lui Brock, achiziția lui de preț și Benjamin al lui, așa cum s-a dat clar de înțeles tuturor membrilor echipei sale. La Gara Waterloo, în loc să-l încredințeze pe Oliver unei dube anonime, Brock i-a cerut lui Tanby să-l întâmpine pe peron și să-l conducă la un taxi londonez, să-l așeze pe bancheta din spate și să achite cursa cu bani gheață, ca orice cetățean cinstit. La Camden, i-a plasat pe Derek și pe Aggie și pe alți doi indivizi, care nu ai fi zis că sunt membri ai echipei sale pe ambele trotuare pentru a se asigura că Oliver, conștient sau inconștient, nu adusese pe nimeni pe urmele sale. În lumea noastră, îi plăcea lui Brock să predice, este mai bine să gândești murdar și încă de două ori mai mult. Iar în cazul lui Oliver, dacă te gândeai la binele tău, mai adăugai încă o dată pe atâta.

Era mijlocul după-amiezii. Ajungând la aeroportul Gatwick cu o seară înainte, Brock se duse cu mașina direct la biroul său anonim din Strand și îi telefonase lui Aiden Bell pe linia sigură. Bell era Comandantul forței de intervenție interservicii pe lângă care era repartizat în mod curent Brock.

— Orașul este o cloacă de spioni, îi spuse el, după ce îi relată cu scepticismul adecvat teoria sinuciderii susținută de Căpitanul Ali. Ori te îmbogățim, ori te omoram. Orașul a ales varianta îmbogățirii.

— Deștepți băieții, n-am ce spune, comentă Bell, un fost militar. Consiliu de război mâine după rugăciunea de dimineață. La prăvălie.

Apoi, ca un păstor grijuliu, Brock își sună avanposturile, unul câte unul, începând cu apartamentul situat pe colț pe Curzon Street, cu jaluzelele trase, trecând apoi la o utilitară de intervenții a societății British Telecom de lângă Hyde Park și, mai departe, la o mașină de stat major a unei echipe mobile, trimisă într-o vale pierdută, în cel mai pustiu loc din Dorset. „Ce-i nou?“, întreba el pe fiecare șef de echipă fără să se mai deranjeze să se prezinte. Nici un sunet, domnule, veneau răspunsurile dezamăgitoare. Nici o șoaptă, domnule. Brock se simți ușurat. Dați-mi timp, gândi el. Dați-mi-l pe Oliver. O liniște de catedrală se așternu asupra lui după ce se apucă să transcrie cheltuielile operaționale pe un formular de decont. Liniștea fu tulburată de bâzâitul telefonului său direct cu Whitehallul și se auzi tonul volubil al glasului unui ofițer „foarte superior“ al Poliției Metropolitane, chel, pe nume Porlock. Brock apăsă imediat pe butonul verde care pornea casetofonul.

— Unde dracu' ai fost, jupâne Brock? îl întreabă Porlock, pe ton de zeflema, iar Brock văzu cu ochii minții rânjetul lipsit de haz de pe falca ciupită de vărsat a lui Porlock și se întreabă, așa cum se întreba întotdeauna, cum poate cineva atât de neobrăzat și de corupt să umble atât de țanțoș de atâta timp.

— Undeva unde nu m-aș mai duce din nou, mulțumesc, Bernard, îi spuse el afectat.

Așa vorbeau întotdeauna: ca și cum agresiunea lor reciprocă ar fi fost un meci de antrenament, deși din punctul de vedere al lui Brock era un duel serios, pe viață și pe moarte, din care doar unul putea ieși învingător.

— Ce te-a apucat, Bernard? îl întrebă Brock. Unii oameni dorm noaptea, după câte am auzit.

— Cine l-a omorât pe Alfred Winsor? se interesa Porlock mieros, cu același rânjet așternut pe față.

Brock se prefăcu că-și scotocește memoria.

— Winsor. Alfred. A, da. Păi nu a murit de guturai, nu-i așa, dacă e să ne luăm după ziare? Credeam că băieții voștri au și ajuns acolo, dacă mă gândesc bine, zădărniciind anchetele autorităților locale.

— Și de ce nu suntem noi acolo, Nat? De ce nu ne mai iubește nimeni?

— Bernard, nu sunt plătit ca să justific sosirile și plecările distinșilor aristocrați de la Scotland Yard. Vedea în continuare zâmbetul batjocoritor de la celălalt capăt al firului și de fapt acestuia i se adresa. Într-o bună zi, dacă voi avea zile destule, o să mă adresez zâmbetului acesta printre gratii. Jur.

— De ce insistă poponarii ăia de la Foreign Office să aștept raportul poliției turce, înainte de a-mi focaliza asupra lor neplăcuta mea atenție? Aici e mâna cuiva și îmi trece prin cap că este a ta, când nu este ocupată în altă parte, spuse Porlock.

— Chiar că mă șochezi, Bernard. De ce ar încerca un biet vameș asuprit, cu doi ani înainte de pensie, să se amestece în roțile justiției?

— Vânezi spălători de bani, nu-i așa? Toată lumea știe că cei de la Single spală bani pentru Estul Sălbatic. Figurează practic în Paginile Aurii.

— Și ce are asta de a face, Bernard, cu moartea întâmplătoare a domnului Alfred Winsor? Nu văd legătura cauzală.

— Winsor este un caz conex. Dacă poți afla cine l-a ucis pe Alfred Winsor, îl poți pune la zid și pe Tiger. Văd foarte bine cum se cântă chestia asta la stăpânii noștri de la Whitehall, mai ales când sunt acompaniați de un mare lingău. Afectă un accent agresiv de elegant, exprimat cu un sâsâit homofob. „*Lăsssați-l pe bătrânul Net să se ocupe de treaba asta. Este chiarr pe ssstrada lui Net*“.

Brock își permise o pauză pentru rugăciune și meditație. Trebuie să privesc lucrurile în acțiune, gândi el. Mi se întâmplă mie, aici și acum. Porlock sare în apărarea patronului său și o face la lumina lămpii cu arc voltaic. Întoarce-te în umbră, gândi el. Dacă ești escroc, acționează ca un escroc, dar nu te așeza alături de mine la ședințele săptămânale.

— Eu nu vânez spălători de bani, asta e, Bernard, îi explică Brock. Mi-am învățat lecția în privința asta. Eu le vânez banii. A fost vânat unul, demult, este adevărat, se prefăcu el că-și reamintește, caricaturizându-și propria nazalizare de Liverpool. Au fost puși pe urmele lui o mulțime de contabili și de avocați foarte scumpi, care l-au întors pe față și pe dos. Cinci ani de muncă și mai multe milioane de lire cheltuite din banii publici și m-am ales cu două degete pe care mi le-a întins la procesul deschis, de unde a ieșit ca un om liber. Am aflat că jurații se chinuie încă să citească termenii de specialitate. Așa că, noapte bună, Bernard, acum și multe altele de aici înainte.

Dar Porlock nu terminase cu el.

— Ascultă, Nat.

— Ce e?

— Nu te mai sinchisi de conveniențe. Dă-ți și tu poalele peste cap. Știu eu un club drăgălaș în Pimlico. Oameni foarte prietenoși, și nu sunt toți bărbați. Fac cinste.

Brock era cât pe ce să izbucnească într-un hohot de râs.

— Cred că ai dat-o puțin în bară, nu-i așa, Bernard?

— Cum adică?

— Pe polițiști, după cum se presupune, îi mituiesc escrocii. Polițiștii nu se mituiesc între ei, cel puțin nu acolo de unde vin eu.

Eliberat, Brock descuie un seif masiv din perete și scoase o agenda legată, *in cuarto*, pe care scrisese cu mâna lui HYDRA, o deschise la fila cu data respectivă și caligrafie cele ce urmează, cu scrisul lui conștiincios de grefier de tribunal:

„01h 22', apel nesolicitat din partea Insp.-șef/ Div. Bernard Porlock pentru obținerea de informații asupra stadiului investigațiilor cu privire la asasinarea lui A. Winsor. Conversație înregistrată, încheiată la 01h 27'.”

După ce completă și restul decontului, o sună pe soția lui acasă, la Tonbridge, deși se făcuse două noptea și o lăasă să-l regaleze cu povești despre întâmplările neplăcute de la Institutul Doamnelor din oraș, pe care ea i le împărtăși dintr-o singură suflare.

— Și madam Simpson, Nat, se duce direct la masa cu gemuri, apucă borcanul de marmeladă al lui Mary Ryder și-l

trânțește de pământ. Apoi se întoarce către Mary și îi spune „Mary Ryder, dacă Herbert al tău mai stă vreodată în fața ferestrei mele de la baie, la orele unsprezece noaptea, cu chestia lui scârboasă în mână, pun câinele pe el și o să vă pară rău amândurora“.

Brock nu i-a spus unde fusese în ultimele zile, dar nici Lily nu l-a întrebat. Uneori secretoșenia o necăjea, dar cel mai adesea era ca o legătură împărtășită și prețioasă de serviciu. A doua zi dimineața, la orele opt și jumătate, Brock și Aiden Bell se îndreptau cu un taxi către sud, de partea cealaltă a fluviului. Bell era o persoană atrăgătoare, dotată cu o aparentă curtoazie, care puna în primejdie femeile prea încrezătoare. Purta un costum de postav verde, cu aspect militaresc.

— Am primit azi-noapte o invitație din partea unui Sf. Bernard chel, îl informă Brock, într-un murmur cu rază scurtă de acțiune, murmurul cu care împărtășea cu părere de rău secrete.

— Voia să mă duc cu el la un club jegos pe care îl știe în Pimlico, ca să poată să-mi facă fotografii compromițătoare.

— Bernard al nostru nu a păcătuit niciodată de prea multă subtilitate, spuse Bell mohorât și pentru o clipă împărtășiră aceeași indignare. Într-o bună zi..., a spus Bell.

— Într-o bună zi..., fu de acord Brock.

Nici Bell, nici Brock nu mai erau ceea ce păreau. Bell era militar, iar Brock, așa cum îi reamintise lui Bernard Porlock, un umil vameș. Totuși, amândoi fuseseră repartizați în Echipa Mixtă, amândoi fiind conștienți că scopul principal al Echipei era ștergerea granițelor artificiale dintre departamente. Din două în două sâmbete, orice membru al Echipei, neangajat în altă parte, era invitat să participe la aceste ședințe neoficiale de rugăciune, ținute într-o clădire sumbră, ca o cutie, de pe malul Tamisei. Vorbitorul era astăzi o femeie deșteaptă de la Cercețări, care îi informă despre cele mai recente consemnări în domeniul crimei internaționale:

— atâtea kilograme de materiale nucleare de luptă din fosta Uniune Sovietică vândute pe sub mână cutărui sau cutărui rebel din Orientul Mijlociu;

— atâtea mii de mitraliere, arme automate, ochelari de vedere cu infraroșu, mine antipersonal, casete cu grenade, rachete, tancuri și piese de artilerie descărcate cu ajutorul unor

certificate false de beneficiari în cele mai noi state africane, teroriste, despotice sau în care domnește tirania drogurilor;

- atâtea miliarde obținute din traficul cu drogurile introduse fraudulos în așa-numita economie albă;

- atâtea tone de heroină rafinată expediată cu vaporul via Spania și Ciprul de Nord către următoarele porturi europene;

- atâtea tone sosite pe piața de gros britanică în ultimele douăsprezece săptămâni, în valoare de atâtea milioane la bursa neagră, atâtea tone sechestrate, având o valoare estimativă de 0,0001 la sută din brut.

Narcoticele ilegale, spunea ea dulce, reprezentau acum o zecime din comerțul mondial.

Americanii cheltuiau șaptezeci și șase de miliarde de dolari anual pentru a-și satisface toxicomania.

Producția mondială de cocaină s-a dublat în ultimii zece ani, cea de heroină s-a triplat. Cifra de afaceri anuală a acestei industrii a ajuns la patru sute de miliarde de dolari.

Elita militară a Americii de Sud se ocupa acum de droguri, nu de războaie. Țările care nu aveau posibilitatea să-și realizeze propriile culturi ofereau instalații de rafinare și mijloace sofisticate de transport, pentru a dispune de un firav cap de pod în această afacere.

Guvernele neimplicate se aflau într-o dilemă. Să pună piedici în calea succesului economiei negre – pornind de la premisa că erau în stare – sau să se înfrupte din prosperitatea acesteia?

În statele cu regimuri dictatoriale, unde opinia publică era neînsemnată, răspunsul era evident.

În democrații, existau standarde duble: cei care predicau toleranța zero dădeau mână liberă economiei negre, iar cei care predicau lupta împotriva criminalității îi ofereau salveconduc – ceea ce echivala cu soluția femeii înțelepte de a intra tiptil în bârlogul Hydrei.

- Nu mai există o criminalitate izolată de stat, dacă a existat vreodată, declară ea, cu fermitatea unei directoare de școală, ce le ținea conferințe proaspeților absolvenți. Mizele sunt prea mari acum pentru ca infrațiunea să rămână doar la nivelul infractorilor. Nu mai căutăm proseriși aventurieri, care să se dezvăluie din cauza stângăciilor sau a practicilor repetate. Când un container plin cu cocaină, descărcat în siguranță într-un port englezesc, valorează o sută de milioane de lire, iar

comandantul portului se bucură de un salariu de patruzeci de mii de lire, ne întoarcem privirea către *noi înșine*. Către putința căpitanului de a rezista tentației la o scară fără precedent. La superiorul căpitanului portului. La poliția portuară. La superiorii *acesteia*. La Vamă. La superiorii *acesteia*. La cei ce aplică legea, la bancheri, avocați și administratori, care închid ochii. Este absurd să-ți închipui că toți acești oameni își pot sincroniza eforturile „colaboraționiste“, fără un sistem central de comandă și control și fără complicitatea activă a altora aflați în posturi mari. Aici intervine rolul Hydrei.

O pocnitură venită de undeva, când inevitabilul material didactic auxiliar fu proiectat pe ecranul din spatele ei, prezentând anatomia structurii politice britanice, dispusă ca un abore genealogic. Pe întreaga imagine erau presărate multiplele capete ale Hydrei și, în aur, firele de jurubiță ce le legau între ele. Privirea lui Brock căzu instinctiv asupra Poliției Metropolitane, unde prezida, ca un arogant medalion roman, silueta cheală a lui Porlock, iar liniile aurii izbucneau din el ca o fântână a dărniceiei. Născut la Cardiff, 1948, repetă Brock: 1970 – intră în Detașamentul Regional West Midlands de Luptă împotriva Criminalității, muștrat pentru exces de zel în îndeplinirea obligațiilor de serviciu, și anume falsificarea de dovezi. Concediu medical, promovare cu ocazia transferului. 1978 – intră în Poliția Docurilor din Liverpool, realizează o condamnare spectaculoasă a unei bande de traficanti de droguri lipsită de importanță, care a făcut prostia să concureze cu un rival bine cunoscut. La trei zile după încheierea procesului, a plecat într-o vacanță, cu toate cheltuielile plătite, în sudul Spaniei, împreună cu câțiva șefi ai numitei bande rivale. S-a pretins că strângea dovezi esențiale cu caracter penal, exonerat de orice vină, promovat cu ocazia transferului. 1985 – cercetat pentru pretinsă acceptare de stimulente din partea unui lider identificat al unei rețele belgiene de droguri. Exonerat, elogiat, promovat cu ocazia transferului. 1992 – apare în presa de scandal britanică, fotografiat luând masa cu doi membri ai unei echipe ilegale sârbești de traficanti de arme la un restaurant cu „fetițe“ din Birmingham. Explicația la fotografie: „PORLOCK VRĂJITORUL. De ce parte te afli domnule Inspector?“ I s-au acordat cincizeci de mii de lire daune într-un proces de calomnie; exonerat prin anchetă internă, promovat cu ocazia transferului. Cum te vezi în oglindă în fiecare dimineață când te bărbiești?

îl întreabă în gând Brock. Răspuns: liniștit. Cum dormi noaptea? Răspuns: excelent. Răspuns: am o piele din teflon și o conștiință de mort. Răspuns: ard dosare, terorizez martorii, cumpăr aliați, merg cu fruntea sus.

Întâlnirea s-a încheiat, așa cum se obișnuiește la astfel de întruniri, într-o atmosferă de disperare glumeață. Pe de o parte, trupele s-au simțit încurajate: totul era permis, nimic nu era prea mult în războiul împotriva ticăloșiei umane. Dar mai știau și că, dacă ar trăi o mie de ani și toate eforturile lor ar fi încununat de succes, ar provoca în cel mai bun caz doar câteva răni superficiale dușmanului etern.

Oliver și Brock stăteau pe șezlonguri, sub o umbrelă viu colorată, în grădina din spate a casei din Camden. Pe o masă din fața lor se afla o tavă cu ceai și biscuiți. Porțelan fin, ceai bun, nu în pliculețe, un soare blând de primăvară.

— În pliculețe se pune doar praf, spuse Brock, care avea și el marotele lui. Dacă dorești o ceașcă de ceai ca lumea, trebuie făcut cu frunze, nu cu praf.

Oliver ședea pe vine sub umbrelă. Avea pe el ceea ce purtase în timpul călătoriei: blugi, ghetе înalte de piele, încheiate cu șireturi, și un hanorak albastru care stătea șleampăt pe el. Brock avea pe cap o pălărie aiurită de pai, pe care i-o cumpăraseră echipajul la Camden Lock în acea dimineață, ca să facă o glumă. Oliver nu se certase cu Brock. Brock nu inventase nimic, nu-l sedusese, nu-l mituisese, nu-l șantajase. Brock nu comisese nici un păcat față de sufletul lui Oliver, care să nu fi fost comis cu mult timp în urmă. Oliver, nu Brock, fusese cel care frecase lampa lui Aladin, iar Brock a fost cel care se întruchipase, ca răspuns la porunca lui Oliver.

Era mijlocul iernii și Oliver era cam nebun. Atâta știe despre sine, nimic mai mult. Originile nebuniei sale, cauzele, durata și gradul acestei nebunii nu sunt ușor de înțeles pentru el, oricum nu acum. Ele există, dar pentru alt timp, altă viață, alte două pahare de coniac. Întunericul luminat cu neon al unei nopți de decembrie la aeroportul Heathrow îi reamintește de vestiarul băieților dintr-unul din multele internate prin care a trecut. Cerbi de carton de prost gust și colinde imprimate pe bandă compun starea sa de irealitate. O inscripție plină de zăpadă atârnă pe o sfoară de rufe, dorindu-i pace și bucurie pe pământ. Urmează să i se întâmple ceva uluitor și dorește cu

nesaț să afle despre ce este vorba. Nu este beat, dar, tehnic vorbind, nici treaz. Câteva vodci în timpul zborului, o jumătate de vin roșu la pui, un Remy sau două după aceea, nu au făcut, după părerea lui Oliver, decât să-l aducă la aceeași viteză cu turbarea din sine. Nu are decât un bagaj de mână și nimic de declarat în afară de o agitație necontrolată a minții, o vâlvătaie de furie și exasperare care se stârnise cu atât de mult timp în urmă, încât originea ei nici nu mai putea fi stabilită cu precizie, vâjâindu-i în cap ca un uragan, în timp ce ceilalți membri ai congregației sale interioare stăteau cuminți în rânduri de câte doi și de câte trei, întrebându-se ce naiba are de gând Oliver să facă pentru a o liniști. Se apropia de semne de diferite culori și, în loc să-i ureze pace, bucurie pe pământ și înțelegere între oameni, îi cereau să se autodefinească. Este el un străin în propria sa țară? Răspuns, da, este. A sosit el aici de pe altă planetă? Răspuns, da. Este el albastru? Roșu? Verde? Privirea îi alunecă spre un telefon de culoarea pătlăgelelor roșii. Îi este cunoscut. Poate că-l observase cu trei zile în urmă când plecase și, necunoscut atunci, îl recrutase ca aliat secret. O fi greu, fierbinte, viu? Pe anunțul de lângă aparat se putea citi: „Dacă doriți să vorbiți cu un vameș, folosiți acest telefon“. Îl folosi. Adică, brațul lui se întinse nerugat, mâna apucă receptorul și îl duse la ureche, lăsându-i lui Oliver responsabilitatea rostirii cuvintelor. Telefonul este locuit de o femeie, iar el nu se așteptase să-i răspundă o femeie. O aude spunând „Da?“ cel puțin de două ori, apoi „Cu ce vă pot fi de folos, domnule?“, ceea ce îi sugerează că ea îl poate vedea, deși el nu o vede. O fi frumoasă, tânără, bătrână, neînduplecată? Nu contează. Cu o curtoazie înnăscută, îi răspunse că da, *putea* într-adevăr să-l ajute, ar dori să vorbească între patru ochi cu o persoană competentă, în legătură cu o problemă confidențială. Auzindu-și glasul în receptor, este uimit de calmul cu care vorbea. Reușesc să mă controlez, gândește el. Ajuns acum la o detașare absolută de eul său pământesc, este neimaipomenit de recunoscător că a încăput pe mâinile unei persoane atât de capabile. Problema este că dacă nu acționezi acum, nu o vei mai face niciodată, îi explică glasul sigur al eului său pământesc. Te vei duce la fund, te vei îneca, acum ori niciodată, ți-e silă să fii dramatic, dar există momente când este nevoie și de așa ceva. Și s-ar putea ca eul său pământean să spună într-adevăr câte ceva din toate acestea

în telefonul roșu, pentru că o simte pe femeia străină devenind rece, formală, alegându-și cuvintele cu atenție.

— Rămâneți, vă rog, exact acolo unde vă aflați, lângă telefon, domnule. Nu vă mișcați. Va veni imediat un ofițer să vă contacteze.

În clipa aceea lui Oliver îi reveni în minte imaginea irelevantă a unui bar cu telefoane din Varșovia, unde sunai fetele de la alte mese, iar ele te sunau pe tine, și așa s-a trezit oferindu-i o bere unei învățătoare de un metru optzeci, pe care o chema Alicja și care l-a avertizat că nu se culcă niciodată cu nemți. În seara aceasta agată o femeie mititică, cu aspect athletic, tunsă băiețește și care poartă o bluză albă cu epoleți. Să fie oare aceeași femeie vicleană, care i-a spus „domnule” înainte ca el să fi rostit vreun cuvânt? Nu-și poate da seama, dar o vede speriată de statura lui și întrebându-se dacă nu cumva are de a face cu un țenit. Ținându-se la distanță, înregistrează costumul lui scump, servieta și butonii de aur, pantofii lucrați de mână și fața roșie ca focul. Îndrăznește să facă un pas spre el și, privindu-l drept în ochi, cu maxilarul de jos proiectat în față, îl întreabă cum îl cheamă și de unde sosește, analizându-i mental și olfactiv răspunsurile. Îi cere pașaportul. El își pipăie buzunarele, ca de obicei nu-l găsește, îl localizează, vâra mâna în buzunar și, în graba de a-l da, e gata-gata să-l îndoiaie, apoi i-l întinde.

— Trebuie să fie un funcționar superior, o avertiză el, dar ea era prea ocupată cu întorsul paginilor.

— Este singurul pașaport pe care îl aveți, nu-i așa?

Da, este singurul meu pașaport, răspunse eul său pământean, fiind gata să adauge „bună doamnă”.

— Aveți cumva dublă cetățenie, sau ceva de genul acesta?

— Nu, nu am.

— Acesta este deci pașaportul cu care călătoriți? Întrebă ea, întorcând altă pagină.

— Da.

— Georgia, Rusia?

— Da.

— Și tocmai ați sosit de acolo, nu-i așa? Tbilisi?

— Nu. Istanbul.

— Și ați dori să comunicați ceva despre Istanbul, nu-i așa? Sau despre Georgia?

— Aș dori să vorbesc cu un ofițer superior, repetă Oliver. Traversară un coridor întesat cu asiatici înspăimântați, așezați

pe valize. Intrară într-o cameră de anchete fără ferestre, cu o masă fixată cu șuruburi în podea și o oglindă prinsă în perete. În trasa autoindusă, Oliver se așezase nepoftit la masă și se minuna de propriul chip reflectat în oglindă.

— Trebuie deci să caut pe cineva să stea de vorbă cu dumneavoastră? Întrebă ea pe un ton sever. Vă voi reține pașaportul și îl veți primi înapoi mai târziu, bine? Va veni cineva cât de repede posibil. Bine?

— Bine. Totul este cât se poate de bine. Trecu o jumătate de oră, ușa se deschise, dar în loc să intre un amiral plin de galoane, apărură un tinerel blond, sfrijit, cu o cămașă albă și pantaloni de uniformă, cu o ceașcă de ceai și doi biscuiți zaharați.

— Ne cerem scuze, domnule. E perioada sărbătorilor. Toată lumea se duce pretutindeni de Crăciun. Un ofițer competent *este* în drum spre dumneavoastră. Ați cerut un ofițer superior, după câte știu.

— Da. Tânărul stătea în picioare în spatele umerilor lui Oliver și îl urmărea cum își bea ceaiul.

— Nimic mai bun decât o ceașcă de ceai când ne întoarcem acasă, nu-i așa? îi spuse el imaginii lui Oliver din oglindă. La ce adresa locuiți, domnule?

Oliver îi silabisă adresa locuinței sale, care avea darul de a lua ochii, din Chelsea, în timp ce tânărul o nota în carnetul său.

— Cât ați stat la Istanbul?

— Vreo două-trei nopți.

— A fost suficient, nu-i așa, pentru ceea ce aveți de făcut?

— Suficient.

— Călătorie de plăcere sau de afaceri?

— Afaceri.

— Ați mai fost acolo?

— De câteva ori.

— Vizitați întotdeauna aceleași persoane, când vă duceți la Istanbul?

— Cam aceleași.

— Călătoriți mult, dat fiind specificul muncii dumneavoastră?

— Prea mult, uneori.

— Vă deprimă, nu-i așa?

— Se poate. Depinde. Eul pământean al lui Oliver începuse să se plictisească și să fie neliniștit. Moment greșit, loc greșit,

își spuse el. Idee bună, dar cam hazardată. Cere-ți pașaportul înapoi, ia un taxi către casă, bea un pahar zdravăn înainte de culcare, acceptă să faci ceea ce trebuie să faci, oricât de neplăcut ar fi, pentru că este necesar, las-o mai moale!

— Cu ce vă ocupați?

— Investiții, spuse Oliver. Gestione de active. Portofolii. Majoritatea în domeniul industriei turismului.

— Și unde vă mai duceți? În afară de Istanbul.

— Moscova. Sankt Petersburg. Georgia. Oriunde mă cheamă afacerile.

— Vă așteaptă cineva în Chelsea? O persoană pe care ar trebui să o sunați... vă simțiți bine?

— Nu chiar.

— Nu ați vrea ca lumea să se îngrijoreze din cauza dumneavoastră, nu-i așa?

— Dumnezeu, în nici un caz, nu, spuse el râzând vesel.

— Aveți pe cineva? Nevastă... copii?

— O, nu, mulțumesc lui Dumnezeu. Oricum, nu încă.

— Vreo prietenă?

— Când da, când nu.

— Astea sunt cele mai bune, nu-i așa? Când da, când nu.

— Presupun că așa e.

— Mai puține neazuri.

— Mult mai puține. Tânărul plecă, Oliver rămăsese singur, așezat în fața mesei, dar nu pentru mult timp. Ușa se deschise și intră Brock, cu pașaportul lui Oliver, îmbrăcat în uniformă completă de vameș, singura oară când Oliver l-a văzut purtând-o; avea să afle mai târziu că era prima oară că Brock a îmbrăcat-o în cei douăzeci și ceva de ani în care i s-au încredințat misiuni mai greu de recunoscut. Și doar după ce Oliver va deveni cale de câteva victii mai înțelept, și-l va imagina pe Brock stând de partea cealaltă a oglinzii pe tot parcursul interogatoriului firesc al tânărului, nevenindu-i să creadă norocul care a dat peste el, luptându-se cu însemnele funcției.

— Bună seara, domnule Single, spuse Brock, strângând mâna pasivă a lui Oliver. Sau am putea să-ți spunem Oliver ca să nu te confundăm cu venerabilul dumitale tată?

Umbrela era împărțită în segmente verzi și portocalii. Partea lui Oliver era verde, dând feței sale mari o culoare pământie. Însă pălăria fercheșă de pai a lui Brock răspândea vioiciune, iar

privirea lui pătrunzătoare era luminată de o veselie de spirit, sub borul ei îndrăzneț.

— Deci, cine i-a spus lui Tiger unde poți fi găsit? îl întreba Brock liniștit, ca și cum ar fi lansat o temă de discuție și nu ca unul care încearcă să obțină un răspuns. Nu o fi având puteri paranormale, ce zici? Nu o fi omniscient. Cu urechi peste tot. Sau așa e? Cine a ciripit?

— Probabil că tu, răspunse Oliver necuviincios.

— *Eu?* De ce aș fi făcut așa ceva?

— Poate că ai alte planuri.

Brock continua să zâmbească mulțumit. Își evalua posesiunea de preț, inventariind ce i s-a întâmplat în toți anii cât s-a aflat pe linie moartă. Mai bătrân cu o căsătorie, cu un copil și cu un divorț, gândea el. Iar eu am rămas cu ceea ce aveam, mulțumesc lui Dumnezeu. Căuta semne de oboseală la Oliver, dar nu găsea. Ești un produs finit și nu știi, gândi el, amintindu-și de alți informatori pe care i-a reactivat. Crezi că lumea va veni și te va schimba, dar nu se întâmplă niciodată. Ești cine ești până la moarte.

— Poate că *tu* ai alte planuri, îl contră Brock bine dispus.

— O, grozav. Desigur. „Mi-e dor de tine, tată. Să ne îmbrățișăm și să ne împăcăm. Ce-a fost a fost“. Desigur.

— Ai fi fost în stare. După cum te știi, ți s-a făcut dor de casă. Sentiment de vinovăție. La urma urmelor, după câte îmi amintesc, te-ai răzgândit de câteva ori în privința gratificației. Mai întâi, ai șovăit. Apoi, ai spus nu, Nat, nici în ruptul capului. Apoi, a fost da, Nat, o primesc. M-am gândit că ai făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și în privința lui Tiger.

— Știi al dracului de bine că gratificația era de dragul lui Carmen, se răsti Oliver din locul lui umbrat, pe partea cealaltă a mesei de ceai.

— Și asta a fost de dragul lui Carmen. Tot ce se poate. Cinci milioane de bani buni. Poate că ai încheiat un târg cu Tiger. Tiger vine cu banii, așa că Oliver contribuie cu dragostea. Îmi pot închipui refacerea loialității filiale pe baza unui vărsământ de cinci milioane în contul lui Carmen. Care ar fi logica lucrurilor, dacă lucrurile n-ar sta așa? Nici una pe care să o cunosc, nu din punctul de vedere al lui Tiger. Nu este ca și cum ar îngropa o raniță cu bancnote de cinci lire în parcela familiei, nu-i așa? Nici un răspuns. Nici nu se aștepta la vreun răspuns. Nu se poate duce cu o cazma și cu o lanternă să

dezgroape banii, peste un an, când are nevoie de ei, nu-i așa? În continuare, nici un răspuns. Nici măcar nu-i aparțin lui Carmen pentru un sfert de veac de aici înainte. Ce și-a cumpărat Tiger pentru cele cinci milioane de lire? Nepoata lui nici nu a auzit de el. Dacă tu poți face ce vrei, ea nu va putea niciodată. Trebuie să fi cumpărat el *ceva*. Atunci m-am gândit că l-a cumpărat pe Oliver al nostru, și de ce nu? Oamenii se schimbă, m-am gândit eu, dragostea învinge orice. Poate că într-adevăr v-ați pupat și v-ați împăcat. Dai un îndulcitor de cinci milioane de lire și doctoria se înghețe mai ușor, orice este posibil.

Cu un gest total neașteptat, Oliver își ridică brațele lungi în semn de capitulare, le întinse până pârăiră, apoi le lăsă să cadă moi pe lângă trup.

— Ești de-a dreptul ridicol și o știi, îi spuse el lui Brock fără nici o notă de animozitate în glas.

— *Cineva* i-a spus, insistă Brock. Nu te-a găsit pur și simplu din senin, Oliver. I-a suflat *vreo* păsărică la ureche.

— Cine l-a omorât pe Winsor? contracă Oliver.

— Nu cred că îmi pasă, tu ce crezi? Nu atunci când trec în revistă glorioasa listă a candidaților. Casa Single are în momentul de față mai mulți ticăloși printre prețioșii ei clienți decât figurează în albumul cu fotografiile delincvenților de la Scotland Yard. În ceea ce mă privește, poate fi oricare dintre ei. Nu i-o iei niciodată înainte, gândi Brock, înfruntând privirea feroce a lui Oliver; nu-l protestezi niciodată, nu-l întorci din drum, el și-a făcut de mult propriile păreri, dintre cele mai proaste. Tot ceea ce ai de făcut este să-i spui care s-a adeverit. Unii dintre ofițerii de caz pe care îi cunoaște Brock, când au de a face cu informatori, își închipuie că ar fi dumnezei. Dar nu Brock, niciodată, și cu atât mai puțin când e vorba de Oliver. Cu Oliver, Brock se simțea ca un oaspete tolerat, care putea oricând fi zvârlit afară. Potrivit unui ciripitor pe care îl cunosc, prietenul tău Alix Hoban, de la Trans-Finanz din Viena, l-a omorât și a fost asistat de o întreagă trupă de golani de-ai lui distribuți în roluri secundare. A și telefonat cuiva când era pe cale să comită crima. Credem că raporta cum se desfășoară lucrurile. Doar că nu spunem nimănui despre acest lucru, întrucât nu vrem să atragem o atenție nedorită asupra Casei Single.

Oliver așteptă a doua parte a acestei precizări și, fiindcă nu urmă nimic, își sprijini bărbia în palmă și cotul pe genunchiul lui mare, cercetându-l pe Brock cu privirea.

— Trans-Finanz din Viena, după câte îmi amintesc, era o sucursală aflată complet în proprietatea firmei First Flag Construction Company din Andorra, spuse el printre degetele lui butucănoase.

— Și mai este încă, Oliver, mai este. Memoria ta funcționează perfect ca întotdeauna.

— Eu am înființat blestemata aia de societate, nu-i așa?

— Dacă spui tu, așa o fi.

— Iar First Flag este fieful neîmpărțit cu nimeni al lui Evgheni și Mihail Orlov, cei mai mari clienți ai Casei Single. Sau s-a schimbat ceva?

Tonul lui Oliver nu se schimbase. Cu toate acestea, Brock observă că a făcut un efort destul de mare să scoată pe gură numele fraților Orlov.

— Nu, Oliver, nu cred că s-a schimbat ceva. Există tensiuni, dar, formal, aş crede că bunii tăi prieteni, frații Orlov sunt încă în fruntea listei clienților Casei Single.

— Alix Hoban mai este omul lor?

— Da, Hoban mai este omul fraților Orlov.

— Face încă parte din familie.

— Face parte din familie, nici asta nu s-a schimbat. Se află pe statul lor de plată, negociază pentru ei și ce-o mai fi făcând pe de lături.

— Dar de ce l-a omorât Hoban pe Winser? Pierdut în propria sa linie perseverentă de gândire, Oliver se încruntă către palmele lui enorme, citind în ele. De ce omul Orlovilor l-a omorât pe omul lui Tiger? Evgheni ținea la Tiger. Mai mult sau mai puțin. Atâta vreme cât făceau avere. Și Mihail ținea la Tiger. Tiger răspundea în același fel. Ce s-a schimbat, Nat? Ce se întâmplă?

Brock nu se așteptase să ajungă în punctul acesta nici pe jumătate atât de repede. Își imaginase plin de speranță un proces treptat de-a lungul căruia să apară adevărul. Dar cu Oliver nu făceai niciodată presupuneri, nu erai niciodată surprins. Îl lăsa să-ți stabilească ritmul, mergeai în treaba lui, îți relăceai din mers itinerarul de deplasare.

— Mă tem că este unul dintre cazurile de iubire care se transformă în ură, Oliver, îi explică el cu precauție. O mișcare

completă a pendulului, ai putea spune. Una dintre acele schimbări de atmosferă, ce se întâmplă chiar și în cele mai bine organizate gospodării. Oliver nu-i întindea nici o mână de ajutor, astfel încât fu nevoit să continue. Norocul le-a cam jucat feste fraților.

— În ce sens?

— De unce dintre operațiunile lor s-a ales praful. Brock călea pe jar încins și Oliver o știa. Dădea un nume celor mai urâte presimțiri ale lui Oliver, trezind fantome neadormite din trecutul său, adăugând noi temeri celor vechi. O cantitate apreciabilă de capital vagabond, aparținând fraților Evgheni și Mihail Orlov, a fost blocată înainte de a putea fi reciclată de către Casa Single.

— Vrei să spui înainte de a ajunge la First Flag?

— Vreau să spun că în timp ce se mai afla încă în structura holdingului.

— Unde?

— Pretutindeni în lume. Nu au cooperat toate țările. Dar au făcut-o în marea lor majoritate.

— Toate acele mici conturi bancare pe care le-am deschis?

— Nu mai sunt atât de mici. Cel mai mic era în jur de nouă milioane de lire sterline. Conturile spaniole ajungeau la optzeci și cinci de milioane. După părerea mea, frații Orlov au fost puțin cam neglijenți. Să preferi lichiditățile când este vorba de sume atât de mari! Ți-ai fi închipuit că vor practica obligațiunile pe termen scurt, în timp ce sunt în așteptare, dar nu au procedat așa.

Oliver își prinse din nou fața în mâini ca într-o închisoare particulară.

— În plus, una dintre navele fraților Orlov, ce avea o încărcătură stânjenitoare, a fost supusă unui control vamal și de frontieră, adăugă Brock.

— Ce destinație avea?

— Undeva în Europa. Ce contează?

— Liverpool?

— Da, Liverpool. Direct sau indirect, se îndrepta spre Liverpool – vrei să te uiți la mine, te rog, Oliver? – *tu* știi cum sunt escrocii ăia de ruși. Dacă te iubesc, nu ai voie să greșești. Dacă cred că i-ai tras pe sfoară, îți aruncă birourile în aer cu bombe, fac să treacă o rachetă prin dormitorul tău și o împușcă pe nevastă-ta la coadă la pește. Așa sunt.

— Ce vas era?

— *Tallinnul Liber.*

— Plecat de la Odesa.

— Corect.

— Cine s-a urcat la bord să o controleze? Doar ruși, Oliver. Ai lor. Forțele speciale rusești, în ape rusești. Au fost exclusiv ruși care i-au controlat pe ruși.

— Dar tu le-ai vândut pontul.

— Asta e exact ceea ce n-am făcut noi. Altcineva i-a informat. S-ar putea ca Orlovii să fi crezut că Alfie a ciripit. Toată lumea se bazează pe presupuneri.

Oliver își îngropă și mai adânc fața în mâini, continuând să-și consulte demonii interiori.

— Winser nu i-a tras pe sfoară pe Orlovi. Eu i-am păcălit, spuse Oliver cu un glas ca din mormânt. La Heathrow. Hoban a împușcat pe cine nu trebuia.

Furia lui Brock, când o lăsa să explodeze, era întrucâtva înspăimântătoare. Venea de nicăieri, fără avertizare și se lipa de chipul său ca o mască mortuară.

— Nimeni nu i-a tras pe sfoară, mormăi el. Nu poți trage pe sfoară niște escroci. Pe escroci îi prinzi. Evgheni Orlov este un cuțitar din drojdia societății gruzine. La fel ca și imbecilul ăla de frate al lui.

— Nu sunt gruzini. Doar vor să fie, mormăi Oliver. Iar Mihail nu este imbecil. Este altfel, asta e tot. Se gândea la Sammy Watmore.

— Tiger le-a spălat banii, iar Winser a fost complice benevol sută la sută. Nu este o trădare. Se cheamă dreptate. Asta ai vrut, dacă îți mai amintești. Ai vrut să faci dreptate în lume. Asta facem noi. Nu s-a schimbat nimic. Nu ți-am promis că vom proceda ca în basmele cu zâne. Nu așa se face dreptate.

— Ai promis că vei aștepta, replică Oliver fără să ridice fața din palme.

— *Am așteptat.* Ți-am promis un an, au trecut patru. Un an mi-a luat să te pun în siguranță. Un alt an să străbat cărările birocrăției. Încă un an să conving doamnele și domnii de la Whitehall să-și scoată degetele din cur și altul să-i fac să înțeleagă că nu toți polițiștii britanici sunt minunați și că nu toate oficialitățile britanice sunt îngeri. Puteai să te duci oriunde în lume în timpul acesta. A fost să fie Anglia. A fost alegerea ta, nu a mea. Alegerea ta să-ți iei tălpășița, căsătoria ta, fiica ta,

contul ei, țara ta. În acei patru ani, Evgheni Orlov și fratele său Mihail au inundat ceea ce numim noi Lumea Liberă cu orice produs murdar pe care puteau pune mâna, de la heroină afgană pentru adolescenți la Semtexuri cehești pentru iubitorii de pace irlandezi și lansatoare nucleare pentru democrații din Orientul Mijlociu. Iar Tiger, tatăl tău, i-a finanțat, le-a spălat profiturile și le-a făcut patul. Ca să nu mai vorbim de ce punca și el deoparte. Mă ierți că după patru ani am început să ne pierdem răbdarea.

— Ai promis că nu-i vei face nici un rău.

— Nu i-am făcut nici un rău. Nu-i fac nici acum. Orlovii îi fac rău. Și dacă o mână de ticăloși vor să înceapă să-și zboare creierii între ei și să informeze despre transporturile celorlalți către Liverpool, nu vor avea parte decât de aplauze din partea mea. Nu-l iubesc pe tatăl tău, Oliver. E treaba ta dacă-l iubești sau nu. Eu sunt așa cum sunt. Nu m-am schimbat. Dar nici Tiger nu s-a schimbat.

— Unde e?

— În șoc, unde altundeva? spuse Brock râzând cu dispreț. De neconsolat, plânge în hohote. Citește comunicatele de presă. Vei avea plăcerea să afli că Alfie Winser a fost prietenul și camaradul său de-o viață. Că au bătut același drum greu, că au împărtășit aceleași idealuri. Amin. Oliver aștepta în continuare. A șters-o, continuă Brock, renunțând la tonul de sarcasm. A dispărut de pe ecranele noastre. N-avem de nicăieri nici un semnal, iar noi îl urmărim zi și noapte. La o jumătate de oră după ce a aflat vestea morții lui Winser, a plecat de la birou, a trecut pe acasă, a plecat și de acolo și, de atunci, nimeni nu l-a mai văzut sau auzit. Se împlinesc șase zile de când nu a mai telefonat, de când nu a trimis vreun fax, vreun e-mail sau vreo carte poștală. În viața lui Tiger așa ceva este fără precedent. O zi fără vreun telefon de la el declanșează starea de urgență la nivel național. Șase zile înseamnă Apocalipsa. Tot personalul încearcă să-l acopere, să-i țină locul telefonând din când în când la localurile pe care obișnuia să le frecventeze, sau persoanelor la care ar fi putut să se ascundă și face pe dracu-n patru să nu stârnească vreo furtună.

— Unde este Massingham? Massingham, șeful de stat major al lui Tiger.

Expresia lui Brock nu se schimbă și nici în glasul lui nu se simți vreo modificare. Tonul rămăsese dezaprobat, respingător.

— Încearcă să dreagă lucrurile. Bântuie prin lume. Calmează clienții.

— Și toate acestea din cauza lui Winsor?

Brock se prefăcu că nu aude.

— Massingham mai telefonează din când în când, mai ales ca să întrebe dacă a auzit cineva ceva. Nu spune mare lucru în plus. Nu la telefon. Pune-te în pielea lui Massingham. Pune-te în pielea oricărui dintre ei. Meditără amândoi în tăcere, până când Brock exprimă cu glas tare teama care începuse să-și facă loc în mintea lui Oliver. Tiger ar putea fi mort, desigur, ceea ce ar fi un lucru bun – pentru societate, chiar dacă nu pentru tine – sperând să-l scoată astfel pe Oliver din această stare de visare cu ochii deschiși. Dar Oliver refuza să fie stârnit. O ieșire onorabilă ar fi bine venită pentru Tiger. Numai că nu cred că va ști cum să găsească ușa. Nici o reacție. În plus, face brusc o schimbare de o sută optzeci de grade și îl pune pe bancherul său elvețian să transfere cinci milioane de lire în contul lui Carmen. Morții nu fac așa ceva de obicei, după câte știu eu.

— Și treizeci.

— Poftim? Sunt cam surd de la o vreme încoace, Oliver.

— Cinci milioane și *treizeci*, îl corectă Oliver, ridicând furios glasul. În ce dracu' te-ai mai băgat, de data aceasta? ar fi vrut Brock să întrebe, în timp ce Oliver privea în gol. Și dacă reușese să te scot de data asta, unde naiba te mai vâri? Le-a trimis flori, explică Oliver.

— Cui? La ce te referi?

— Tiger le-a trimis flori lui Carmen și lui Heather. Săptămâna trecută, cu un Mercedes cu șofer, de la Londra. Știe unde locuiesc ele și cine sunt. A dat comanda prin telefon, de undeva, a dictat o felicitare ciudată, semnându-se „un admirator”. Una din florăriile elegante din West End. Pipăindu-și sacoul, buzunarele, Oliver găsi în sfârșit o bucată de hârtie și i-o întinse lui Brock. Uite. Marshall & Bernstein. Treizeci de nenorociți de trandafiri. Roz. Cinci milioane și treizeci de lire. Treizeci de arginți. Își exprimă mulțumirea că m-a dat în gât. Spune că știe unde poate să o găsească oricând are chef. Spune că e proprietatea lui. Carmen. Spune că Oliver poate fugi, dar nu se poate ascunde. Vreau să fie protejată, Nat. Vreau să se vor-

bească cu Heather. Vreau să i se spună. Nu vreau să fie și ele contaminate. Nu vreau ca el să pună vreodată nici măcar ochii pe ea.

Dacă tăcerile neașteptate ale lui Brock îl înnebuneau pe Oliver, ele reușeau totuși, deși nu dorea, să-l impresioneze. Brock nu-ți dădea nici un avertisment. Nu spunea „Stai o clipă”. Se oprea pur și simplu să mai vorbească până când întorcea în minte problema pe față și pe dos și era pregătit să emită o părere.

— Prin gestul lui *putea* spune acest lucru, fu în sfârșit de acord Brock. Putea spune și altceva, nu-i așa?

— Ce, de pildă? îl întreabă Oliver pe un ton agresiv.

Brock îl lăasă din nou să aștepte.

— Păi, că, de exemplu, se simte singur la bătrânețe, Oliver.

Din umbra gulerului hanoracului său, Oliver îl urmărea pe Brock cum se plimba prin grădină, ciocănind apoi în fereastră-ușă și strigând „Tanby!” Văzu apărând o fată zveltă, tot atât de înaltă ca și el, dar bine făcută Avea pomeți accentuați, o coadă lungă de cal și un mod specific fetelor înalte de a se sprijini pe un picior în timp ce-și scot în evidență celălalt șold. O auzi spunând, în dialect scoțian, „Tanby nu e aici, Nat”. Îl urmări pe Brock cum îi dă bucată de hârtie cu numele florăriei și ascultând în timp ce Brock îi mormăia ceva nedeslușit, Oliver recompunând cuvintele din imaginația sa atotștiutoare: Vreau să știu cine a primit comanda de treizeci de trandafiri săptămâna trecută pentru Abbots Quay, pe numele Hawthorne, și numărul Mercedesului cu șofer care le-a livrat – fata aproba din cap șoaptele lui Brock – vreau să știu cum au fost plătite mașina și florile, vreau originea, timpul, data, durata apelului telefonic și descrierea glasului celui care a sunat, dacă nu cumva au o înregistrare a convorbirii, întrucât multe firme procedează așa. I se păru că a prins privirea fetei peste umărul lui Brock și îi făcu un semn cu mâna, dar fata se întorsese cu spatele și era în drum spre casă.

— Ce ai făcut cu ele, Oliver? se interesă Brock pe un glas tihnit, după ce se așează din nou.

— Cu florile?

— Nu fi tâmpit!

— Le-am trimis la Northampton, la prietena ei cea mai bună. Dacă se duc. Norah. Lesbiană nemăritată.

— Ce vrei să i se spună exact?

— Că am fost de partea cui trebuie. Oi fi eu trădător, dar nu sunt criminal. C-a fost în regulă că a făcut un copil cu mine,

Brock sesiză detașarea din glasul lui Oliver, îl văzu ridicaându-se, frecându-se în cap, scărpinându-și ușor umărul, privind în jurul lui, făcând cunoștință din nou cu locul în care se afla: mica grădină, merii ce începuseră să înflorească, huruitul traficului dincolo de zid, spatele caselor victoriene, fiecare cu câte un petic de grădină, sere și rufe puse la uscat pe frânghie. Îl văzu așezându-se din nou. Așteptă ca un preot reîntoarcerea fiului risipitor.

— Trebuie să-i vină greu unui om ca Tiger să fugă, să se ascundă la vârsta lui, cugetă el provocator, socotind că era cazul să întrerupă reveriile lui Oliver. Dacă asta o fi făcând. Nici un răspuns. Își mânca mâncarea aleasă, se plimba de colo-colo în Rolls-Royce-ul lui condus de șofer, toate sistemele sale de autoamăgire mergeau strună, nimic necivilizat, nimic neconvențional, pentru ca, dintr-o dată, lui Alfie să i se zboare creierii. Tiger se întreabă dacă nu este următorul pe listă. Îmi închipui că nu-i este prea cald acolo unde se află. Este cam pustiu pentru un bărbat trecut de șaizeci de ani. Nu cred că mi-ar plăcea să am visele lui, ce zici?

— Taci din gură, i-o reteză Oliver.

Neclintit, Brock scutură mâhnit din cap.

— Apoi, este vorba de mine, nu-i așa?

— Cum adică?

— Vânez un om timp de cincisprezece ani. Conspir împotriva lui, albesc între timp, îmi neglijez nevasta. Îmi macin creierii cum să-l prind cu pantalonii în vine. Dar iată că mă trezesc că se ghemuiește într-un șanț cu copoi după el și nu-mi doresc decât să stabilesc legătura cu el, să-i dau o ceașcă de ceai fierbinte și să-i ofer amnistie totală.

— Rahat, spuse Oliver, în timp ce ochii inteligenți ai lui Brock clipeau și-l măsurau pe sub borul pălăriei de pai.

— Iar tu, am constatat, ești de *două* ori mai bun decât mine, Oliver, când este vorba de sensibilitate. Ca să rezumăm problema la câteva cuvinte, se pune întrebarea cine îl găsește primul. Tu sau frații Orlov și ai lor.

Oliver privi peste pajiște, acolo unde era fata, dar ea plecase demult. Își ridică chipul mare, pe care se citea iritarea omului de la țară față de hărmălaia orașului. Apoi vorbi tare și răspicat, fiecare cuvânt rostit fiind bine cântărit.

— Nu mai fac. Am făcut tot ceea ce se putea pentru tine. Vreau ca atât Carmen, cât și mama ei să fie protejate. Nu îmi pasă de nimic altceva. Îmi schimb numele și mă instalez într-altă parte. Nu vreau să mai fac.

— Și atunci cine îl găsește?

— Tu.

— Nu suntem suficient de echipați. Suntem mărunți, britanici și săraci.

— Prostii! Sunteți o armată secretă al naibii de mare. Am lucrat cu voi.

Dar Brock scutură din cap, respingând tot atât de serios pledoaria lui Oliver.

— Oliver, nu pot trimite în lumea întregă echipe formate din copiii mei, într-o goană după himere. Nu pot împărtăși interesul meu fiecărui polițist străin ce figurează în cartea de telefon. Dacă Tiger este în Spania, trebuie să mă ploconesc în fața spaniolilor și până să catadicsească ei să-mi dea atenție, el o șterge, iar eu voi citi despre mine în ziarele spaniolești, deși nu știu o boabă de spaniolă.

— Învață, spuse Oliver nepoliticos.

— Dacă se află în Italia este vorba de italieni, în Germania de germani, în Africa de africani, în Pakistan de pakistanezi, în Turcia de turci și povestea se repetă de fiecare dată. Pot să dau mită, dar nu voi ști niciodată dacă nu cumva frații i-au mituit mai mult și înaintea mea. Dacă s-a dat la fund în Caraibi, trebuie să scotocesc fiecare insulă și să mituiască fiecare stâlp de telegraf ca să pun sub ascultare un telefon.

— În cazul acesta vânează pe altcineva. Sunt destui ca el.

— Dar tu..., spuse Brock lăsându-se pe spate și măsurându-l pe Oliver cu privirea cu un fel de invidie jalnică. Tu îl poți simți, îl poți ghici, îi poți simți trăirile, doar trăgând aer în piept. Îl cunoști mai bine decât pe tine însuși. Îi cunoști casele, manevrele, femeile și ce mănâncă la micul dejun înainte de a-l comanda. Îl ai aici. Se lovește cu palma lui îngrijită pe piept, în timp ce Oliver murmură *nu, nu*. Ai parcurs trei sferturi din drumul către el, înainte chiar de a porni. Am spus ceva?

— Oliver își sucea capul ca Sammy Watmore. Îți poți omorî tatăl o dată și gata, gândea el. Nu mai fac nimic, mă auzi? Am făcut-o acum patru ani, am făcut-o încă înainte de a începe. Găsește alt nenorocit, spuse el aspru.

— E vechea melodie, Oliver. Frațele Brock dorește să se întâlnească cu el oricând, oriunde, fără gânduri ascunse. Acesta este mesajul meu către el. Dacă nu-și aduce aminte de mine, reamintește-i tu. Tânărul vameș Brock din Liverpool, cel pe care l-a sfătuit să-și caute altă slujbă după procesul lingourilor turcești. Spune-i că Brock este de acord, dacă vrea și el. Ușa lui Brock este deschisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Are cuvântul meu.

Încrucșiându-și brațele pe piept, Oliver se imbrățișă ca într-un fel de rugă rituală.

— Niciodată, bolborosi el.

— Ce niciodată?

— Tiger nu va face asta niciodată. Nu va trăda niciodată. Eu da, el nu.

— Aiurea, și o știi și tu. Spune-i că Brock crede în negocierile creatoare, așa cum a procedat întotdeauna. Am mari puteri și una dintre ele este aceea de a uita. Este un joc de memorie, așa să-i spui. Eu uit, el își amintește. Fără anchetă publică, fără proces, fără închisoare, fără confiscare de bunuri, cu condiția să-și amintească așa cum trebuie. Totul este confidențial și între noi doi, iar la sfârșit i se garantează imunitatea. Salut-o pe Aggie.

Tânăra înaltă adusese ceai proaspăt.

— Bună, spuse Oliver.

— Bună, răspunse Aggie.

— Ce trebuie să-și amintească? întrebă Oliver, când fata se îndepărtă suficient.

— Am uitat, spuse Brock. Dar adăugă: știe el. Și tu vei ști. Vreau Hydra. Îi vreau pe acei polițiști mai puțin decât perfecți și funcționarii civili prea bine plătiți, care s-au angajat prin contract față de el pentru o a doua pensie. Parlamentarii necinstiți, avocații bogați și negustorii murdari cu adrese elegante. Nu în străinătate. Străinii pot să-și poarte singuri de grijă. În Anglia. De-a lungul și de-a latul țării. Din vecini. Oliver își ridică mâinile, apoi își cuprinse din nou genunchii între degetele încheștate și privi iarba de parcă ar fi fost propriul său mormânt.

— Tiger este Everestul tău, Oliver. Nu-l vei putea urca îndepărtându-te de el, spuse Brock cu evlavie, scoțând din buzunarul interior al hainei un portofel uzat de piele pe care i-l dăruise soția sa Lily când a împlinit treizeci de ani. L-ai văzut

vreodată pe individul ăsta în timpul călătoriilor tale? Întrebă el – ca și cum ar fi fost un amănunt nesemnificativ – dându-i lui Oliver o fotografie alb-negru a unui bărbat corpulent, cu capul descoperit, care ieșea dintr-un local de noapte, la braț cu o femeie îmbrăcată sumar. Un vechi amic de-al tatălui tău de pe vremea când era la Liverpool. Actualmente ofițer superior corupt, cu rang foarte înalt în Scotland Yard, cu legături excelente în întreaga țară.

— De ce nu poartă perucă? Întrebă Oliver pe un ton glumeț.

— Pentru că este un neobrazat fără pereche, răspunse Brock, ieșindu-și din fire. Pentru că face în văzul lumii ceea ce alți ticăloși n-ar face nici în particular. Așa își satisface plăcerile. Cum îl cheamă, Oliver? Te-ai holbat bine la el, se vede.

— Bernard, spuse Oliver, dându-i fotografia înapoi.

— Bernard, ai dreptate. Bernard și mai cum?

— Nu și-a spus numele. A venit în Curzon Street de vreo două ori. Tiger l-a dus la Serviciul Juridic și i-am dat o vilă în Algarve.

— Ca să-și petreacă vacanța?

— Cadou.

— Glumești. Pentru ce?

— De unde să știu? Mă ocupam de livrări. Inițial trebuia să fie o vânzare. Am ezitat în privința ratei de schimb, dar Alfie mi-a spus că nu se punea problema banilor așa că să tac din gură și să contrasemnez. Așa că am tăcut și am semnat.

— Deci este Bernard.

— Bernard cheliosul, fu de acord Oliver. I s-a dat și o masă de prânz după aceea.

— La Kat's Cradle?

— Unde altundeva?

— Dar cum de i-ai uitat numele de familie?

— Nu avea. Este Bernard, o societate offshore.

— Și care se cheamă cum?

— De fapt nu era o societate, ci o fundație. Fundația deținea compania. Foarte extinsă.

— Cum se chema fundația?

— Dervish, cu domiciliul în Vaduz. Fundația Dervish. Tiger a făcut o glumă pe seama asta. „Bernard, fă cunoștință cu Bernard, vijeliosul nostru derviş. Bernard deține Fundația Dervish. Fundația Dervish deține compania, compania deține casa”.

— Și cum se numea compania deținută de Fundația Dervish?

— Ceva aerian, aiurit. Skylight, Skylark, Skyflier.

— Skyblue?

— Skyblue Holdings, Antigua.

— Și de ce dracu' nu mi-ai spus când trebuia?

— Pentru că nu m-ai întrebat, îl repezi Oliver tot atât de furios. Dacă mi-ai fi cerut să-l pândesc pe Bernard, l-aș fi pândit pe Bernard.

— Single își făcuse o regulă din împărțirea de vile pe gratis?

— Nu am de unde să știu.

— A mai primit cineva vreo vilă pe gratis?

— Nu, dar Bernard a mai primit și o șalupă cu motor. Una dintre chestiile alea foarte ușoare, cu botul lung. Spuneam în glumă că nu trebuie să o zgâlțâie prea tare când vrea să-i facă o plăcere unei doamne în larg.

— A cui a fost gluma?

— A lui Winser. Acum, dacă nu te superi, mă duc să exers.

Sub privirea lui Brock, Oliver se întinse, își zburli părul cu ambele mâini ca și cum l-ar fi mâncat pielea capului și se îndreptă agale către casă.

CAPITOLUL • 7

— Oliver! urcă până la mine, te rog. Niște domni foarte distinși ar dori să te cunoască. Clienți noi plini de idei noi. În domeniul tău. Pas alergător, te rog.

Nu era Elsie Watmore care îl chema la ordine pe Oliver, ci Tiger însuși, de la telefonul său interior. Nu era nici Pam Hawsley, Fecioara de Gheață, ce avea un salariu de cincizeci de mii de lire pe an, nici Randy Massingham, șef de Stat Major, uns Cassius. Era Marele Om, în carne și oase pe scenă, interpretând Glasul Destinului. Era primăvară ca și acum, dar cu cinci ani în urmă. Era primăvară și în tinerețea asociatului nostru unic și nou venit, proaspăt absolvent al Facultății de Drept, țareviciul nostru, moștenitorul Tronului Casei Regale Single. Oliver lucra la Single de trei luni. Aceasta reprezenta Pământul Făgăduinței, țelul atins cu greu după toate ghionturile înghițite în cadrul sistemului privilegiat englez de educație. Oricâte umilințe și lipsuri ar fi suferit până acum, oricâte cicatrice i-ar fi rămas de la un șir aparent interminabil de meditari, tutori și internate în ordine descrescătoare, a ieșit la liman, avocat pledant ca și tatăl său, dinamic și entuziast prin definiție, debordând de zelul anilor tineri, cu vederi liberale, plăcându-i tot ceea ce făcea.

Și erau multe lucruri care să-l stimuleze. Casa Single de la începutul anilor nouăzeci nu era o societate de investiții de capital speculativ oarecare, dovadă fiind articolele de analiză financiară: „Single este Cavalerul Rătăcitor al Noului Răsărit Gorbaciovian“, seria *Financial Times*, „care merge acolo unde alte case mai mici șovăie“. Single „își asumă riscuri extraordinare“ (*Telegraph*), „alergând prin țările blocului comunist cu față nouă în căutare de oportunități, dezvoltare pe baze solide și

profiteri reciproce în spiritul perestroikăi” (*Independent*). Single, pentru a-l cita pe dinamicul ei fondator, poreclit pe bună dreptate Tigrul, „este dispusă să asculte pe oricine, oricând, oriunde”, hotărâtă să fie la înălțimea „cele mai mari provocări cu care se confruntă lumea comercială de astăzi”. Tiger nu vorbește decât despre „aparitia unei Uniuni Sovietice orientate spre economia de piață”. Casa Single „utilizează un alt set de instrumente, este mai ageră, mai receptivă, mai curajoasă, mai mică, mai tânără, se mișcă cu mai multă ușurință” decât molohii încărunțiți de mai ieri (*Economist*). Și dacă erau unii care spuneau că Oliver ar fi trebuit să fie expedit la Kleinwort, Chase sau Barings ca să-și facă ucenicia, Tiger avea un răspuns și pentru ei: „Suntem o casă de pionierat. Vrem să scoatem ce este mai bun din el, imediat”.

Ceea ce voia Oliver de la Casa Single nu era mai puțin admirabil. „Să lucrez alături de tatăl meu va însemna un dividend în plus pentru mine”, explica el unei ziariste simpatice de la *Evening Standard*, la recepția dată pe terasa de pe acoperișul unei clădiri din Park Lane pentru sărbătorirea intrării sale în cadrul firmei. „Tatăl meu și cu mine ne-am purtat întotdeauna cel mai mare respect reciproc. Va fi o curbă ascendentă din care vom avea de învățat din toate punctele de vedere.” Întrebat cum crede că va putea contribui la bunăstarea firmei Single, tânărul vlăstar dovedea că nici lui nu-i este teamă să se exprime în deplină cunoștință de cauză: „Idealism verificat, promovat cu capul pe umeri”, replică el spre marea ei încântare. „Noile țări socialiste au mare nevoie de ajutor, de know-how și de finanțarea pe care le-o putem oferi pe tavă”. Reporterului de la *Tatler*, Oliver îi cită un alt adevăr Single: „Oferim un parteneriat solid, pe termen lung, reciproc avantajos. Oricine speră să facă ruble peste noapte va fi însă dezamăgit”.

Consiliu de război, gândi Oliver surescitat, alăturându-se celor prezenți. Nici nu-și putea dori mai mult. După trei luni de slugărit în apele statute ale Serviciului Juridic al lui Alfred Winsor, începuse să se teamă de inerție. Își exprimase cu glas tare intenția de „a învăța cum merge fiecare roțiță din firmă”, ceea ce îl aduse în labirintul companiilor offshore din care se pare nu există vreo șansă de scăpare într-o întreagă viață de tânăr zelos. Dar astăzi Winsor se află la Bedfordshire pentru

cumpărarea unei fabrici malaieziene de mănuși, iar Oliver este propriul său stăpân. O scară șubredă de serviciu ducea de la Serviciul Juridic la ultimul etaj. Asemănând-o în imaginația sa cu un pasaj secret din zilele familiei Medicis, Oliver urcă scara câte trei trepte dintr-o dată. Ușor ca fulgul, nevăzând nimic altceva decât țelul său, zbură prin anticamerele secretarelor și prin sălile de așteptare lambrisate până ajunse la faimoasele uși duble Wedgwood. Le deschise și, pentru o clipă, strălucirea divină îl orbi.

— M-ai căutat, tată, murmură el, nevăzând nimic altceva decât propriul său zâmbet proiectat în mod misterios pe grandoarea din fața lui.

Imaginea se limpezește. Șase bărbați îl așteaptă în picioare, ceea ce îi displace lui Tiger, întrucât s-a născut cu douăzeci de centimetri mai scund decât toți interlocutorii săi. Stau în grup ca la fotograf, iar Oliver este aparatul fotografic și s-ar putea ca toți să reacționeze la ordinul „zâmbiți, vă rog!”, pentru că toți zâmbesc simultan și par să se fi ridicat exact atunci de la masa tratativelor. Însă zâmbetul lui Tiger este, ca de obicei, cel mai radios și cel mai energic. Conferă o lumină sfântă întregii asistențe neverosimile. Lui Oliver îi place zâmbetul acesta. Este soarele de la care își trage puterea de a crește. De-a lungul întregii sale copilării, și-a închipuit că, dacă va reuși măcar o dată să se strecoare pe lângă razele lui și să se uite pe furiș în spatele ochilor senini, va ajunge în regatul magic al cărui stăpân blajin și absolut este propriul său tată. *Sunt frații Orlov!* exclamă el în tăcere, cuprins de un val de surescitare și speranță. *În carne și oase! Randy Massingham i-a agățat în sfârșit!* De câteva zile, Tiger îi spunea lui Oliver să fie prin apropiere, să aștepte ordinul, să nu-și facă alt program, să se asigure că este îmbrăcat într-un costum decent. Dar de-abia acum i-a dezvăluit motivul.

Tiger, în calitate de șef de echipaj, se află în centrul scenei. În cel mai nou costum al său la două rânduri, bleumarin cu dungulițe fine, făcut de comandă la Hayward din Mount Street, cu pantofii negri cu toc înalt de la Lobb din St. James, tuns proaspăt la celebrul Trumper din apropiere, Tiger este gentlemanul perfect din West End, reprodus într-o miniatură excelentă, o bijuterie, foc bengal într-o fereastră, atrăgând privirea oricărui trecător. Țintind mai sus ca de obicei, Tiger ține pe după umeri un bărbat cu aspect militaros, cu statură de

butoi, trecut de șaizeci de ani, cu gene duble ca de heruvim, păr șaten tuns scurt și un ten de piatră ponce. Și, cu toate că Oliver nu l-a întâlnit în viața lui, îl recunoaște imediat pe legendarul Evgheni Orlov, venerabilul sfărat al Moscovei, brokerul brokerilor, ambasador itinerant și plenipotențiar, paharnic al Tronului Puterii.

De partea cealaltă a lui Tiger, dar fără să beneficieze de îmbrățișarea acestuia, se află un personaj cu privire aprigă, mustăcios și crăcănat, în costum negru ca seoaiele Bibliei, care nu i se potrivește deloc, cu ni pantofi portocalii cu găurele pentru aerisire. Căutătura lui rea de membru al unui trib și umerii lăsați, mâinile lui de gheață ce-i atârnă în față, îl fac să semene cu un cazac vlăguit, prăbușit pe un cal costeliv. La un al doilea salt de recunoaștere, Oliver identifică în acest personaj neverosimil pe fratele mai mic al lui Evgheni, Mihail, descris în diverse feluri de către Massingham, drept paznic și gâde al lui Evgheni, nebulosul frate Mycroft.

Și, plasat posesiv în spatele acestui trio și părând să-i fi reunit în sfânta taină a căsătoriei, ceea ce de fapt a și făcut, bănuie neobositul consultant pentru blocul sovietic al lui Tiger, șeful lui de stat major, Onorabilul Ranulf, alias Randy Massingham în persoană, recent plecat de la Foreign Office, fost ostaș în Regimentul de Gardă, fost lider de opinie pe culoarele Parlamentului și copil minune în domeniul relațiilor cu publicul, vorbitor de limbă rusă, vorbitor de limbă arabă, uneori consilier pe lângă guvernele din Kuwait și Bahrain, a cărui principală absoluțiune în cea mai recentă încarnare a sa la Casa Single s-a datorat aducerii în forță de noi clienți contra unui onorariu datorat găsitului. Cum poate un singur om să fi avut atâtea cariere până la vârsta de patruzeci de ani este o enigmă pe care Oliver nu a reușit încă să o dezlege. Cu toate acestea, îl invidiază pe Massingham pentru trecutul de corsar și pentru succesele actuale, pentru că, de câteva luni, Tiger îi avusese, în mod nerațional și obsesiv, pe frații Orlov în vizor. La întrunirile interne de strategie și de stabilire a priorităților, Tiger l-a tratat pe Massingham când cu dispreț, când cu lingușeli sau întărâtându-l: „Unde sunt Orlovii mei, Randy, pentru numele lui Dumnezeu? De ce trebuie să mă mulțumesc cu indivizi de categoria a doua?” referindu-se la alți mijlocitori ruși inferiori, care, socotiți a nu fi la înălțimea Situației, au fost dați în mod neceremonios la o parte. „Dacă Orlovii sunt băieții

de mâna întâi, de ce nu se allă ei la această masă ca să vorbească cu mine?" Apoi venea lovitura de bici, pentru că atunci când Tiger se simțea văduvit de ceva, toată lumea trebuia să-i împărtășească durerea: „Arăți bătrân, Randy. Ia-ți o zi liberă. Vino luni, când vei fi mai tânăr“.

Dar astăzi, așa cum constată Oliver dintr-o privire, la masa lui Tiger se poate vedea exact ceea ce au făcut Orlovii. Massingham nu mai are nevoie să rumege nervos, așteptând în van apelul ca să plece la Leningrad, Moscova, Tbilisi, Odesa sau în orice altă parte în care s-ar găsi Orlovii în existența lor itinerantă. Astăzi cei doi munți au venit la Mahomed și sunt însoțiți – Oliver îi zărește imediat în cele două aripi ale fotografiei de grup – de doi bărbați, pe care îi distribuie în mod corect în rolul de tuțări: unul este blond, musculos și cu un ten lăptos, având cel mult vârsta lui Oliver, iar celălalt este bondoc, are vreo cincizeci de ani, și e încheiat la toți cei trei nasturi ai sacoului.

Fum de trabuc, valuri-valuri! Fum de trabuc, imposibil, de necrezut! Scrumiere necunoscute printre hârțiile împrăstiate pe masa de tratative! Pentru Oliver, nimic din această încăpere, nici chiar frații Orlov, nu este atât de spectaculos ca acest fum de trabuc, nesuferit, prohibit până în Ziua de Apoi, incolăcindu-se prin aerul rarefiat al sanctuarului, transformându-se într-un nor în formă de ciupercă deasupra capului „Celui mai aprig dușman al tutunului“ (*Vogue*). Tiger detestă fumatul mai mult decât eșecul sau contrazicerea. În fiecare an, înaintea zilei de bilanț, Tiger donează sume ostentative din venitul impozabil pentru scoaterea lui în afara legii. Totuși, astăzi, pe bufet tronează o cutie special construită de Asprey din Bond Street – pentru păstrarea acelor orori în condițiile de umiditate prescrise – conținând Cele mai Scumpe țigări din Univers. Evgheni fumează, precum și unul dintre tuțări, cel încheiat la trei nasturi. Nimic altceva nu i-ar fi putut demonstra lui Oliver în mod atât de eficient semnificația fără precedent a acestui moment.

Cuvintele de introducere rostite de Tiger sună a hărțuială, dar Oliver consideră hărțuiala drept o parte indivizibilă a relației dintre el și tatăl său. Dacă ai un metru șaiszeci în pantofii cu tocul înălțat de la Lobb și dacă fiul tău are un metru nouăzeci, este cât se poate de firesc să vrei să-l reduci la scară în fața celorlalți și să consideri că este datoria lui sfântă să colaboreze la această reducere.

— Dumnezeuule mare, ce-ai întârziat atât, fiule? exclamă Tiger pe un ton pe jumătate serios, pe jumătate batjocoritor arborat pentru asistență. Ai stat până târziu azi-noapte în oraș, presupun. Cine e fericita de data aceasta? Sper că nu mă va costa o avere!

Oliver gustă gluma ca o persoană corectă ce este.

— De fapt, fata e bogată, tată, imens de bogată.

— Chiar așa, Dumnezeuule? E bogată? E ceva nou! Poate că de data aceasta bătrănu' își capătă banii înapoi. Ce zici?

Acest *ce zici* fu însoțit de o privire piezișă către Evgheni Orlov, aflat lângă el — în timp ce își ridică pumnul lui mic, lăsându-l apoi, cu îndrăzneală, să se odihnească pe umărul masiv al lui Orlov — privire ce voia să spună, de conivență cu Oliver, că băiețelul aici de față duce o viață de pierde-vară, mulțumită generozității indulgentului său tată. Oliver însă se obișnuise. Fusese antrenat din copilărie pentru astfel de scene. Dacă Tiger i-ar fi cerut, i-ar fi imitat acceptabil pe Margaret Thatcher sau pe Humphrey Bogart în *Casablanca*, sau ar fi spus istorioara lui amuzantă despre doi ruși care făceau pipi în zăpadă. Dar Tiger nu i-a cerut așa ceva de data aceasta, așa că Oliver zâmbi larg și își dădu părul pe spate în timp ce Tiger îl prezentă, într-un târziu, oaspeților săi.

— Oliver, permite-mi să-ți prezint, unul dintre cei mai străluciți, mai temerari și mai clarvăzători pionieri ai noii Rusii, un domn care, ca și mine, s-a luptat cu viața cu mâinile goale și a câștigat. Mă tem că nu mai există mulți ca noi în zilele noastre. Pauză pentru ca Randy Massingham, de la locul pe care-l ocupa în spatele lor, să traducă spusele lui într-o rusă de fost funcționar al Foreign Office-ului. Vreau să-i cunoști pe domnul Evgheni Ivanovici Orlov și pe distinsul său frate, Mihail. Evgheni, el este fiul meu, Oliver, de care sunt foarte mulțumit, un om al legii, un om bine făcut, după cum vezi, un om învățat și cultivat, un om al viitorului. Atlet prost, este adevărat. Călărește ca naiba, dansează ca un hipopotam — o ridicare din sprâncene a stelei de cinematograf semnalează cunoscuta replică de efect — dar *se cuplează* ca un războinic! Hohote de râs vesel din partea lui Massingham și a celor doi țutări îi sugerează lui Oliver că subiectul a fost abordat înainte de apariția lui. Îi cam lipsește alte forme ale experienței, poate, face cam mult caz de principiile morale, dar ~~care~~ dintre noi nu a fost așa la vârsta lui? Însă un jurist de mână întâi, cu studii

înalte, capabil să reprezinte foarte bine Serviciul nostru Juridic în absența respectatului nostru coleg, Dr Alfred Winsor, aflat în străinătate. Bedfordshire este în străinătate? se miră Oliver, amuzat ca întotdeauna de micile licențe pe care și le permite Tiger. Winsor devenit brusc *doctor*?! Oliver, vreau să ascultți cu maximă atenție un rezumat al convorbirilor noastre de dimineață. Evgheni a venit la noi cu trei propuneri vitale, foarte creative și originale, care reflectă – cu multă acuratețe și în mod pozitiv, după părerea mea – schimbările produse în noua Rusie a domnului Gorbaciov.

Dar, mai întâi străngerile de mâini, fiecare în felul ei. Pumnul plin al lui Evgheni prinde ca într-un clește palma lui Oliver, nesupusă la astfel de probe, în timp ce sub genele duble de heruvim scânteiază un zâmbet de drăcușor. Urmează cele cinci degete descărnate ale fratelui Mihail. Apoi, atingerea ușoară, buretoasă a fumătorului de trabuc cu aspect preoțesc, închis la toți trei nasturii sacoului. Numele său, după cum va afla toată lumea după această strângere de mână este Shalva; își aduce salutul său tocmai de la Tbilisi, Georgia, și la fel ca și Oliver este avocat. Este pentru prima oară că se pronunță cuvântul *Georgia*, însă Oliver, care azi este numai ochi și urechi înregistrează pe loc semnificația acestuia: Georgia, și o tragere înapoi vizibilă a umerilor; Georgia, și o însuflețire a privirilor, în timp ce trupele credincioase se adună la chemare.

— Ai fost vreodată în Georgia, domnule Oliver? întreabă Shalva pe un ton meditativ de om cu adevărat credincios.

— Mă tem că nu, mărturisește Oliver. Am auzit că este foarte frumos acolo.

— Georgia este foarte frumoasă, confirmă Shalva cu autoritatea omului din amvon. Evgheni se face ecoul acestor cuvinte, dând din cap adânc, ca un cal. *Georgia foarte frumos*, urlă el, iar Mihail, cel care iese din comun, dând și el din cap, într-o sfântă confirmare a credinței sale.

Și, în sfârșit, o atingere de mânuși dinaintea luptei cu palidul contemporan al lui Oliver, domnul Alix Hoban, căruia nu i se asigură nici o prezentare, nici că ar fi georgian, nici că ar fi altceva. Hoban are ceva care îl tulbură pe Oliver și îl obligă să-l plaseze în alt compartiment din capul său. Ceva rece, perfid, intolerant și violent în represalii. Ceva care spune: *Dacă mă mai calci pe bătătură încă o dată...* Dar aceste gânduri sunt pentru mai târziu. O dată Oliver intrat în această societate, mâinile

mici și îngrijite ale lui Tiger făcură semn celorlalți să ia loc, dar de data aceasta nu în jurul mesei de tratative, ci pe divanele Regency, verzi, capitonate cu piele, rezervate anume, în semn de considerație pentru ceea ce numea el cele trei propuneri foarte creative și originale ale lui Evgheni, ce reflectau schimbările produse în noua Rusie. Și, întrucât Orlovii nu știau o boabă de engleză – oricum nu astăzi – iar Massingham nu era un membru al echipei lor, ci al echipei lui Tiger, prezentarea acestora este făcută de neprezentatul domn Alix Hoban. Glasul său suna cu totul altfel decât se așteptase Oliver. Nu era nici Moscova, nici Philadelphia, ci o cârpăceală din ambele culturi. Tonurile sale, ca dinții unui ferăstrău, erau atât de pătrunzătoare că păreau conectate la un amplificator. Era de presupus că vorbea la porunca unui personaj foarte puternic – și așa și era – în fraze bruste, scurte, pe care le accepti sau nu, nu ai altă ieșire. Din când în când, izbucnea din el ceva, ca un pumnal scos la un festin.

— Domnul Evgheni și domnul Mihail Orlov au numeroase și excelente contacte în Uniunea Sovietică. E clar? Începu el, adresându-se cu dispreț lui Oliver, ca unui nou-venit. Acest „E clar?” nu cerea răspuns. Continuă fără ocolișuri. Mulțumită experienței sale în domeniul militar – și în instituțiile guvernamentale prin legăturile sale cu Georgia și prin alte relații – domnul Evgheni este ascultat la cele mai înalte nivele din țară. De aceea este unicul în măsură să faciliteze realizarea celor trei propuneri specifice, cu comisioanele corespunzătoare, plătibile în afara Uniunii Sovietice. Ai înțeles? Întrebă el tăios. Oliver a înțeles. Aceste comisioane sunt rezultatul unor negocieri prealabile la cel mai înalt nivel în țară. Ele se dau. Te-ai prins?

Oliver s-a prins. După trei luni la Casa Single, știe că cel mai înalt nivel din țară nu costă prea ieftin.

— În ce ordine sunt, de fapt, plătibile aceste comisioane? Întrebă el, afectând o pricepere în materie, pe care nu o avea.

Hoban deținea răspunsul în vârful degetelor de la mâna stângă, pe care le apucă unul după altul.

— Jumătate plătabilă în avans, înainte de punerea în aplicare a fiecărei propuneri. Restul, în tranșe, la intervale stabilite, în funcție de succesul fiecărei propuneri. Baza de calcul, cinci la sută din primul miliard, trei la sută din toate sumele realizate ulterior, nenegociabil.

— Vorbim de dolari S.U.A., spuse Oliver, hotărât să nu pară prea impresionat de miliarde.

— Credeai că vorbim de lire?

Un hohot de râs din partea fraților Orlov și a lui Shalva avocatul, în timp ce Massingham interveni pentru a traduce aceste vorbe de duh în limba rusă, ca să le înțeleagă și ei, iar Hoban își îndreptă pseudo-americană sa spre ceea ce numește el Propunerea Specifică Numărul Unu.

— De proprietatea statului sovietic nu poate dispune decât statul, înțelegi? Este un fapt axiomatic. Întrebare. Cine *deține* astăzi proprietatea de stat în Uniunea Sovietică?

— Statul sovietic. Evident, răspunde Oliver, premiantul clasei.

— A doua întrebare. Cine dispune astăzi de proprietatea de stat sovietică, potrivit noii politici economice?

— Statul sovietic. Și de această dată Oliver ajunge să nu-l mai poată suferi cu adevărat pe Hoban.

— A treia întrebare. Cine *autorizează* astăzi vânzarea proprietății statului? Foarte bine, răspunsul este noul stat sovietic. Doar noul stat poate vinde proprietatea vechiului stat. Este axiomatic, repetă el, plăcându-i cuvântul. Înțelegi?

În momentul acela, spre uimirea lui Oliver, Hoban scoase o tabacheră de platină și o brichetă, extrase o țigară groasă galbenă, care arăta de parcă ar fi păstrat-o din recenta sa copilărie, închise tabachera, o bătu pe capac pentru a o înmuia, înainte de a adăuga nori otrăvitori de fum la vâlul existent.

— Economia sovietică a ultimelor decenii a fost o *economie* centralizată, e clar? reia explicațiile Hoban. Utilajele, uzinele, armamentele, centralele electrice, conductele, căile ferate, materialul rulant, locomotivele, turbinele, generatoarele, tipografiile, toate aparțin statului. Acestea pot fi *vechi* materiale ale statului, pot fi *foarte* vechi materiale ale statului, dar nu-i pasă nimănui. Uniunea Sovietică a ultimelor decenii nu era interesată de reciclarea lor. Evgheni Ivanovici este în posesia devizelor estimative referitoare la aceste materiale, realizate la cel mai înalt nivel din țară. Potrivit acestor evaluări, Evgheni Ivanovici a calculat disponibilizarea unui miliard de tone de deșeuri de metale feroase de bună calitate pentru a fi colectate și oferite cumpărătorilor interesați. Există în întreaga lume o mare cerere pentru aceste metale. Mă urmăriți?

— În special în Asia de Sud-Est, intervine inteligent Oliver, pentru că citise o revistă tehnică recentă dedicată în mod special acestui subiect.

Spunând aceasta, prinse privirea lui Evgheni, așa cum mai făcuse în câteva rânduri în timpul perorației lui Hoban, și rămase uimit de dependența privirii acestuia. De parcă acest bătrân nu se simțea în largul său acolo unde se afla și îi transmitea mesaje de complicitate lui Oliver, colegul nou-venit.

— În Asia de Sud-Est, cererea de deșeuri de metale de calitate superioară este foarte mare, încuviință Hoban. Poate că vom vinde în Asia de Sud-Est. S-ar putea să fie convenabil. În momentul de față, tuturor li se rupe. Cu un fărâșit alarmant, Hoban își desfundă nasul și gâtul în același timp, înainte de a se ușura de o frază prefabricată, interminabilă: Investiția directă pentru o propunere anume privind deșeurile de metale va reprezenta douăzeci de milioane de dolari, cu plata în numerar pe loc, la semnarea contractului de stat, prin care se acordă persoanei numite de Evgheni licența exclusivă de a colecta și a vinde toate deșeurile metalice din fosta Uniune Sovietică, indiferent de amplasarea sau de starea acestora. Acesta este un dat. Nici o încrecătură.

Lui Oliver îi vâjăia capul. A mai auzit de astfel de comisioane, dar numai la mâna a doua.

— Dar cine este persoana desemnată? întrebă el.

— Urmează să fie hotărâtă. Este nerelevant. Va fi aleasă de Evgheni Ivanovici. Va fi persoana desemnată de *noi*.

De la înălțimea tronului său, Tiger emise un avertisment ferm:

— Oliver, nu fi obtuz!

— Cei douăzeci de milioane de dolari în numerar vor fi depuși la o bancă din Occident asupra căreia vom conveni și vor fi eliberați telefonic o dată cu semnătura. Persoana desemnată va trebui să justifice costurile colectării și depozitării deșeurilor. Va fi necesară închirierea sau cumpărarea unui spațiu portuar de depozitare, cu o suprafață de cel puțin patruzeci de hectare. Aceasta reprezintă alte cheltuieli de regie pentru persoana desemnată, iar achiziționarea spațiului respectiv se va face personal de către și în numele ei. Organizația lui Evgheni Ivanovici are contactele necesare care să sprijine persoana desemnată în cumpărarea spațiului de depozitare. Oliver bănuiește că această organizație este Hoban însuși. Statul

sovietic nu-și poate permite furnizarea de echipament de tăiere. Acest lucru cade tot în sarcina persoanei desemnate. Dacă statul are astfel de echipament, mai mult ca sigur că este de căcat. Bun de aruncat la grămada de deșeuri.

Buzele lui Hoban se întredeschisera într-un surâs morocănos în timp ce lăsa pe masă o hârtie și lua alta. Pauza părăsește altă intervenție mieroasă din partea lui Tiger.

— Dacă *trebuie* să cumpărăm un loc de depozitare, trebuie să luăm, evident, în calcul și niște băcișuri pentru șefii locali. Cred că Randy a adus în discuție această problemă mai devreme, nu-i așa, Randy? Nu trebuie niciodată să ne punem rău cu băieții de la locul cu pricina.

— Sunt factori de care s-a ținut seama, replică Hoban indiferent. Problema nu este relevantă. Toate acestea vor fi rezolvate în mod concret de către Casa Single, în combinație cu Evgheni Ivanovici și organizația sa.

— Deci *noi suntem* persoana desemnată! exclamă Oliver, arborând cu șiretenie un ton prietenos.

— Oliver. Ești genial, murmură Tiger.

Propunerea Specifică Numărul Doi a lui Hoban se referă la petrol. Petrol din Azerbaidjan, petrol din Caucaz, petrol din Marca Caspică, petrol din Kazahstan. Mai mult petrol, spune Hoban degajat, decât se găsește în Kuwait și Iran la un loc.

— Noul Klondike, toarse Massingham, sprijinindu-l de pe margini.

— Acest petrol este de asemenea proprietate de stat, explică Hoban. E clar? Nenumărați solicitanți au abordat cel mai înalt nivel din țară pentru a căpăta concesiuni, spune el, și s-au făcut propuneri interesante privind rafinarea, conductele, facilitățile portuare, transportul, vânzarea în țări nesocialiste și comisioane. Dar nu s-a ajuns la nici o concluzie. Cel mai înalt nivel este pregătit pentru orice eventualitate. Înțelegi?

— 'Nteles, raportă militărește Oliver.

— În zona Baku, se aplică încă vechile metode sovietice de extracție și de rafinare, anunță Hoban, cercetându-și notițele. Aceste metode sunt de tot căcatul. S-a hotărât ca atare la cel mai înalt nivel că interesele noii economii de piață sovietice vor fi mai bine apărute dacă responsabilitatea extracției îi este acordată unei companii internaționale. Ridică degetul arătător de la mână stângă în cazul în care Oliver nu știa să numere. Doar una. E clar?

— Sigur. Minunat. E clar. Doar uneia.

— Exclusiv. Identitatea acestei companii internaționale este o problemă delicată, cu implicații profund politice. Această companie trebuie să fie o companie *bună*, care să înțeleagă necesitățile întregii Rusii, inclusiv ale Caucazului. Trebuie să fie o companie *calificată*. Această companie trebuie să aibă — înlănțuiește cuvintele de parcă ar fi unul singur — Două-Mâini-Care-și-au-Dovedit-Eficiența. Nu cine știe ce firmuliță de doi bani de la yankei.

— Marilor batalioane *le curg balele* de dorința de a pune mâna pe această afacere, Oliver, îi explică Massingham, insinuant. Chinezi, indieni, societăți multinaționale, americani, olandezi, britanici, și mai zi și tu. Se furișează pe coridoare, flutură carnetele de cecuri, aruncă în stânga și în dreapta cu bancnote de o sută de dolari de parcă ar fi confeti. E o întreagă grădină zoologică.

— Așa pare, îl asigură cu putere Oliver.

— De mare importanță în selectarea unei companii internaționale va fi respectul dovedit față de nenumăratele interese speciale ale tuturor popoarelor din regiunea Caucazului. Această companie internațională trebuie să se bucure de încrederea acestor popoare. Trebuie să fie cooperantă. Să nu se îmbogățească doar pe ea însăși, ci și pe ele. Trebuie să mulțumească activiștii din Azerbaidjan, Daghestan, Ceceno-Ingușetia, Armenia — se întrerupse pentru a privi către Evgheni, apoi continuă — trebuie să-i facă fericiți pe nomenclaturiștii din Georgia. Cel mai înalt nivel din țară are relații foarte speciale cu Georgia, îi acordă o deosebită importanță. La Moscova, bunăvoinței Georgiei i se dă maximă prioritate, înaintea tuturor celorlalte republici. Este un fapt istoric. Axiomatic. Își consultă notițele din nou înainte de a pronunța clișeul răsunător. Georgia este piatra cea mai prețioasă din coroana Uniunii Sovietice. Este un dat.

Spre surpriza lui Oliver, Tiger se grăbi să confirme spusele acestuia.

— Din coroana *oricui*, mulțumesc, Alix, afirmă el. O țară mică, *minunată*. Nu am dreptate, Randy? Minunate mâncăruri, vinuri, fructe, limbă dulce, femei frumoase, peisaje incredibile, o literatură străveche. Nu există loc asemănător în lume.

— Evgheni Ivanovici, continuă Hoban fără să-i dea atenție, a trăit mulți ani în Georgia. Evgheni și Mihail Ivanovici erau

copii în Georgia pe vremea când tatăl lor era comandant în Armata Roșie, la Senaki. Au de pe vremea aceea o mulțime de prieteni în Georgia. Acești prieteni sunt foarte influenți. Cei doi frați petrec foarte mult timp în Georgia. Au o *dacha* acolo. De la Moscova, Evgheni Ivanovici a adus o mulțime de servicii importante iubitei sale Georgii. De aceea, el este cel mai nimerit să împace nevoile noii Uniuni Sovietice cu nevoile comunității și tradițiile locale. Prezența sa este o garanție că interesele Caucazului vor fi respectate. E clar?

Atenția este din nou ațintită asupra lui Oliver. Întreaga adunare se apleacă spre el, observându-i reacțiile cu luare-aminte.

— E clar, confirmă el supus.

— De aceea, Moscova a dat următoarele dispoziții neoficiale. Dispoziția A. Moscova va desemna un deținător de licență pentru întregul petrol caucazian. Dispoziția B. Acesta va fi nominalizat personal de către Evgheni Ivanovici. Hotărârea în această privință îi va aparține. Dispoziția C. Se vor solicita oficial și în mod public oferte din partea companiilor de petrol concurente. *Totuși*. Un val de răsufări și de fum de țigară îl luă pe Oliver prin surprindere, dar își reveni. *Totuși*, să-i ia dracu'. Neoficial și în particular, vă spun că Moscova va alege orice consorțiu nominalizat de către Evgheni Ivanovici și oamenii lui. Dispoziția D. Termenii pentru consorțiul nominalizat vor fi calculați în funcție de redevențele terenurilor petrolifere existente în Azerbaidjan, pe baza producțiilor medii anuale din ultimii cinci ani. Mă urmăriți?

— Da.

— Este foarte important să se rețină următoarele: metodele sovietice de extracție sunt o porcărie. Tehnologie proastă, infrastructură proastă, mijloace de transport proaste, manageri de rahat. De aceea, suma calculată va fi foarte modestă în comparație cu extracția eficientă realizată cu ajutorul metodelor moderne occidentale. Ea se bazează pe trecut, nu pe viitor. Va reprezenta o fracțiune a viitorului. Suma va fi acceptată la cel mai înalt nivel, la Moscova, prin achitarea integrală a unei taxe de licență. Dispoziția E. Toate veniturile suplimentare ce vor decurge din extragerile de petrol viitoare vor constitui proprietatea unui consorțiu caucazian nominalizat de către Evgheni Ivanovici și organizația sa. Acceptul particular și formal va fi acordat în momentul efectuării unei plăți unice de treizeci de

milioane de dolari, reprezentând plata comisionului în avans. Acordul public și formal urmează în mod automat. Completările la comisionul inițial se vor face neoficial, în raport cu câștigurile reale viitoare. Ele vor fi negociate.

— Ce noroc a dat peste cel mai înalt nivel din țară, lălai Massingham cu glasul lui permanent hodorogit, de parcă ar fi dus și el lipsă de petrol. Cincizeci de milioane doar că îți serie numele de câteva ori, completări grase de comisioane ce urmează să curgă, n-aș zice că e rău.

Întrebarea lui Oliver izbucni din el nechemată. Nu a ales nici tonul morocănos, nici formularea agresivă. Dacă ar putea să o mai retragă, ar face-o, dar este prea târziu. O fantomă pe jumătate cunoscută pusese stăpânire pe el. Este ceea ce mai rămăsese din simțul său de legalitate după trei luni în slujba Casei Single.

— Aș putea să te întrerup o clipă, Alix? Unde intervine exact rolul Casei Single? Ni se cere să investim cincizeci de milioane de dolari doar pentru mită?

Oliver avea senzația că i-a scăpat o bășină puturoasă și zgomotoasă în biserică în momentul în care se stingeau ultimele acorduri de orgă. O tăcere sceptică umplu marea încăpere. Huruitul traficului de pe Curzon Street, cu șase etaje mai jos se stinsese. Tiger, în calitate de tată și de asociat principal, veni în ajutorul său. Tonul glasului său era afectuos, de felicitare.

— Bună întrebare, Oliver, și curajos pusă, dacă mă pot exprima astfel. Nu este prima oară când simt nevoia să-ți admir integritatea. Casa Single, bineînțeles, nu dă mită. Nu facem așa ceva în nici un caz. Dacă trebuie plătite comisioane legitime, ele vor fi plătite cu toată discreția și libertatea de acțiune de care dispune corespondentul nostru la fața locului – în cazul de față, bunul nostru prieten Evgheni – cu respectarea legilor și tradițiilor țării în care operează acest corespondent. Detaliile îl privesc pe el, nu pe noi. Bineînțeles, dacă un corespondent duce lipsă de fonduri – nimeni nu poate avea la îndemână peste noapte cincizeci de milioane de dolari – Casa Single va lua în considerare un împrumut pentru a-i da posibilitatea să-și exercite atribuțiile discreționare la fața locului. Cred că întrebarea ta este de o importanță imensă. Și ai procedat cât se poate de bine în calitate de tată, de astăzi, de consilier juridic. Mulțumesc. Îți mulțumim cu toții. Un „Auzi, auzi“ răgușit din partea lui Massingham dădu lovitura de grație, în timp ce Tiger

alunecă încet-încet într-un anunț publicitar pentru Casa Single. Single există pentru a spune da, acolo unde alții spun nu, Oliver. Noi aducem viziune. Know-how. Energie. Resurse. Acolo unde domină spiritul adevăratei aventuri. Evgheni nu se lasă hipnotizat de vechea Cortină de Fier, nu s-a lăsat niciodată, nu-i așa, Evgheni? Din colțul ochilor săi încetoșați, Oliver zări capul cu părul tuns perie al lui Evgheni Orlov mișcându-se dintr-o parte într-alta. El este georgian prin procură. Un iubitor al frumuseților și culturii Georgiei. Georgia se poate lăuda cu una dintre cele mai vechi biserici creștine din lume. Nu cred că știi acest lucru, nu-i așa?

— Nu, într-adevăr.

— El visează la o Piață Comună a Caucazului. Ca și mine. O nouă entitate comercială, bazată pe niște fabuloase resurse naturale. Este un pionier, nu-i așa, Evgheni? Ca și noi. Desigur că asta este. Randy, tradu, te rog. Bravo, Oliver. Sunt mândru de tine. Suntem toți mândri de tine.

— Acest consorțiu are vreun nume? Există el într-adevăr? întrebă Oliver, în timp ce Massingham traducea.

— Nu, Oliver, nu există, îi replică Tiger cu zâmbetul său impermeabil. Dar dacă dovedești puțină răbdare, sunt sigur că va exista foarte curând.

În timp ce acest schimb chinuitor de cuvinte făcea drumul dus-întors – chinuitor pentru Oliver, dacă nu pentru alții – Oliver se trezea târât de forța gravitației într-o direcție neașteptată. Toată lumea se uita la Oliver, dar privirea de bătrân șiret a lui Evgheni era fixată asupra lui ca o pară, trăgându-l, cântărindu-l, ghicindu-l și ghicindu-l corect, după părerea lui Oliver. Fără să știe de ce, bunăvoința lui Evgheni era evidentă. Încă străin, Oliver avea senzația că participă la reluarea unei vechi și firești prietenii. Vedea un băiețel în Georgia, îndrăgostit de tot ceea ce îl înconjoară, iar copilul acela era el însuși. Se simțea cuprins de o recunoștință neîngrădită pentru hatâruri de care nu a avut parte în mod conștient. Între timp, Hoban vorbea de sânge.

Sânge de toate felurile. Sânge obișnuit, neobișnuit, extrem de rar. Dezechilibrul dintre cererea și oferta mondială. Sângele tuturor națiunilor. Valoarea în numerar a sângelui, cu ridicata și cu amănuntul, pe categorii, pe piețele medicale din Tokio, Paris, Berlin, Londra și New York. Cum se testează sângele, cum se separă sângele corespunzător de cel necorespunzător.

Cum se răcește, cum se îmbuteliază, cum se refrigerază, cum se transportă, cum se depozitează, cum se usucă. Reglementările referitoare la importul sângelui în țările cele mai puternic industrializate din Occident. Norme de sănătate și igienă. Reglementări vamale. De ce face acest lucru? De ce a devenit brusc sângele atât de atrăgător pentru el? Tiger urăște sângele tot atât cât urăște fumatul. Aduce înteinarea ideii lui de nemurire și îi contrazice patima pentru ordine. Oliver i-a cunoscut dintotdeauna această aversiune, văzând-o uneori ca pe un semn de sensibilitate ascunsă, alteori disprețuind-o ca pe o slăbiciune. Cea mai mică tăietură, vederea unei cantități oricât de mici de sânge sau cel mai slab iz de sânge, chiar și menționarea sângelui, sunt îndeajuns pentru a-i provoca panică. Șoferul său Gasson era gata-gata să fie dat afară pentru că și-a oferit ajutorul într-un accident în care băltea sângele, în timp ce stăpânul său stătea alb ca varul la față, pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului, urlând la el să continue drumul, să continue drumul, să continue drumul. Totuși, astăzi, judecând după expresia exultând de fericire de pe chipul său în timp ce asculta descrierea monotonă făcută de Hoban Propunerii Specifice Numărul Trei, sângele deveni marea pasiune a vieții sale. Și e sânge cu găleata: curge pe gratis de la robinet, mulțumită marii generozități a donatorilor ruși, la un preț cu amănuntul de nouăzeci și nouă de dolari și nouăzeci și cinci de cenți jumătatea de litru pentru suferinzii americani aflați la nevoie, iar noi preconizăm să ajungem la un sfert de milion de litri pe săptămână, înțelegi, Oliver? Hoban deveni umanitar. Reuși acest lucru, modificându-și glasul, care suna monoton reverențios. Își țuguie buzele pudic și lasă pleoapele în jos. Conflictele din Karabah, Abhazia și de la Tbilisi, intonă el, le-au oferit fraților Orlov o cunoaștere în profunzime, tragică din păcate, a lipsurilor din epuizatele servicii medicale ruse. Nu se îndoiesc că va fi și mai rău. Uniunea Sovietică nu are, din păcate, nici un serviciu național de transfuzii, nici un program de colectare și de distribuire a sângelui în numeroasele noastre capitale asediate, nici o capacitate de depozitare a lui. Până și ideea vânzării sau cumpărării sângelui este străină celor mai rafinate sentimente sovietice. Cetățenii sovietici sunt obișnuiți să dea sângele în mod gratuit, spontan, în clipe de mare patriotism sau de comuniune sufletească cu aproapele, nu – Doamne, iartă-mă – să-l comercializeze, spuse Hoban, cu un glas atât de anemic,

încât Oliver se întreabă dacă nu cumva i-ar prinde bine o transfuzie.

— De pildă, atunci când Armata Roșie se luptă pe un anumit front, se face un apel la radio pentru donatori. De pildă, în caz de calamități naturale, atunci când un sat întreg stă la coadă pentru a face acest sacrificiu. Dacă criza este gravă, poporul rus va da mult sânge. În noua Rusie vor fi multe crize. Criza poate fi creată. Este axiomatic. Unde naiba are de gând să ajungă cu prostia asta? se întreabă Oliver, dar privind în jurul său în încăpere observă că era singurul cuprins de scepticism. Tiger arbora un zâmbet amenințător, care spunea „Hai, ia-mă la întrebări dacă ai curajul”. Evgheni și Mihail erau uniți în rugă, cu mâinile împreunate în poală și capetele plecate. Shalva asculta cu un aer visător, bântuit de amintiri. Massingham își ținea ochii strâns închiși și picioarele elegante întinse spre focul neaprinș. S-a luat o decizie politică la nivelul cel mai înalt în vederea înființării fără întârziere a unor bănci de sânge în toate orașele principale ale Uniunii Sovietice, îi informă Hoban, semănând acum mai puțin cu un pastor al Reînvierii Credinței și mai curând cu un prezentator de știri cu polipi în nas, de la Radio Moscova, într-o dimineață friguroasă. Oliver încă nu reușește să se prindă, chiar dacă toți cei din jurul său par să știe exact unde se va ajunge cu toată chestia asta.

— Grozav, murmură el în defensivă, conștient de privirea lor colectivă. Dar nici nu apucă bine să rostească acest cuvânt, că se trezi schimbând priviri peste cercul celor prezenți cu Evgheni, care își lăsase capul pe spate într-o parte și, cu bărbia ca de piatră împinsă în față, îl chestiona pe Oliver printre volanele duble ale genelor sale.

— În conformitate cu cerințele obiectivului național, li se va recomanda tuturor republicilor Uniunii Sovietice să-și înființeze unități de recoltare a sângelui în fiecare oraș desemnat în acest sens. Fiecare unitate va avea cel puțin... — starea de confuzie în legătură cu proiectul nu-i permise lui Oliver să rețină cifra menționată — litri de sânge din fiecare categorie. Acest proiect va fi subvenționat de stat, cu anumite condiții. Statul este cel care va declara starea de criză. În spirit de reciprocitate, continuă el ridicând un deget alb pentru a solicita atenția asistentei, fiecare republică va primi ordinul de a trimite o cantitate anume de sânge la banca centrală de rezerve de sânge de la Moscova. Este axiomatic. Republicile, care nu vor

contribui cu cantitatea specificată de sânge la banca centrală, nu vor primi subvenția de stat. Glasul lui Hoban se ridică spectaculos, sau atât de spectaculos cât îi permitea vocea lui hidoasă: Această rezervă centrală se va numi Rezerva de Sânge pentru Situații de Criză. Va fi un unicat de expoziție. O clădire frumoasă. Vom alege o clădire frumoasă. Poate cu acoperiș plat pentru elicopter. În această clădire, personalul medical specializat în urgențe va fi de gardă în permanență pentru a face față unor cereri neașteptate ce depășesc posibilitățile serviciilor locale din orice parte a Uniunii Sovietice. De pildă, un cutremur. De pildă, un grav accident de muncă. De pildă, o ciocnire între două trenuri sau un mic conflict armat. De pildă, un atac terorist în Cecenia. Vor fi reportaje la televiziune despre această clădire. Articole în ziare. Clădirea aceasta va constitui mândria întregii Uniuni Sovietice. Nimeni nu va refuza să doneze, chiar în cazul unei crize neînsemnate, cu condiția ca starea de criză să fie declarată la cel mai înalt nivel. Mă urmărești, Oliver?

— Bineînțeles. Și un copil te-ar putea urmări, îl repezi Oliver. Deruta sa nu fu observată de nimeni. Nici măcar bătrânul Evgheni, cu capul lui de granit proptit în pumnul de granit, nu i-a receptat strigătul de ajutor.

— Cu toate acestea.... continuă Hoban, fără să-și dea seama că începuse să pronunțe cuvintele cu accent rusesc, ceea ce, în orice altă împrejurare l-ar fi făcut pe Oliver să zâmbească. Este limpede că toate costurile de funcționare ale Rezervei de Sânge pentru Situații de Criză sunt prohibitive pentru stat. Statul sovietic nu are nici un ban. Statul sovietic trebuie să accepte principiile economiei de piață. Așa că avem o întrebare pentru tine, Oliver. Cum poate Rezerva de Sânge pentru Situații de Criză să devină independentă din punct de vedere financiar? Cum se poate realiza acest lucru? Ce propunere personală ai putea supune celui mai înalt nivel din țară, te rog?

Toți ochii accia îl ardeau, dar cel mai mult îl ardeau ochii lui Tiger. Cerându-i aprobarea, binecuvântarea, complicitatea. Îl doreau la bord în întregime, cu etică și idealuri. Chipul lui Oliver se întuneacă sub dogoarea colectivă. Ridică din umeri și se încrunță încăpățânat, dar fără efect.

— Să vândă surplusul de sânge în Occident, presupun.

— Dă volumul mai tare, te rog, Oliver! strigă Tiger.

— Am spus că trebuie să vândă surplusul de sânge în Occident, repetă el nemulțumit, de ce nu? Este o recoltă ca oricare alta. Sânge, petrol, fiare vechi, care-i diferența?

Se auzi pe el însuși; parecă s-ar fi descătușat cineva din lanțuri. Hoban însă aproba deja din cap pentru a-și manifesta potrivirea de păreri, Massingham rânjea ca un idiot, iar Tiger arbora cel mai larg și mai posesiv zâmbet al zilei.

— O sugestie *abilă*, declară Hoban, încântat de alegerea adjectivului. Vom vinde acest sânge. Oficial, dar și în secret. Vânzările vor constitui un secret de stat, consfințit la cel mai înalt nivel la Moscova. Sângele ce constituie un surplus față de necesitățile de criză va fi transportat zilnic cu un Boeing 747 frigorific de la aeroportul Șeremetievo din apropierea Moscovei până pe coasta de est a Statelor Unite. Toate cheltuielile de transport vor fi suportate de compania contractantă. Avea o hârtiuță pe care sunt notate condițiile și o consulta în timp ce vorbea. Transportul se va face în condiții de confidențialitate extremă, eliminând orice posibilitate de publicitate negativă. În Rusia nu trebuie auzită fraza „Vând sângele nostru rusesc imperialiștilor victorioși“. În Statele Unite nu se cade să se audă „Capitaliștii americani store literalmente de sânge țările sărace“. Ar fi contraproductiv. Linse vârful unui deget alb și întoarse pagina. Presupunând că ambele părți pot respecta confidențialitatea, acest contract va fi și el semnat la cel mai înalt nivel. Termenii contractuali vor fi după cum urmează. Prima condiție: domnul Evgheni Ivanovici va numi propriul său reprezentant, aceasta va fi prerogativa sa. Reprezentantul poate fi străin, poate fi occidental, poate fi american, cui îi pasă? Compania reprezentantului nu va fi înregistrată la Moscova. Va fi o companie *străină*. Preferabil elvețiană. Imediat după semnarea contractului cu reprezentantul sovietic al domnului Evgheni Orlov, vor fi depuși la o bancă străină treizeci de milioane de dolari în obligațiuni la purtător, detaliile urmează să fie stabilite. Poate că ai vreo sugestie în privința acestei bănci?

— Da, într-adevăr, murmură din culise Tiger.

— Acești treizeci de milioane de dolari vor fi considerați drept plată în avans din profiturile ce vor fi obținute, calculate la cincisprezece la sută din profitul brut ce revine reprezentanților domnului Evgheni Orlov. Îți place, Oliver? Presupun că apreciezi că este o afacere bună.

Lui Oliver îi place, îi displace, consideră că este o afacere bună, o afacere dezgustătoare, că nu e deloc afacere, ci un furt. Dar nu are timpul necesar pentru a-și exprima repulsia în cuvinte. Îi lipsește vârsta, siguranța, tactul, răstimpul.

— Așa cum bine zici, Oliver, este o recoltă ca oricare alta, spuse Tiger.

— Presupun că așa este.

— Pari îngrijorat. Nu trebuie să fii. Ești printre prieteni aici. Faci parte din echipă. Spune ce ai de spus.

— Mă gândeam la teste și chestii din astea, mormăi Oliver.

— Bună idee. Așa trebuie să gândești. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca o mână de binevoitori din partea presei să ne spună că facem negoț cu sânge otrăvit. Îmi face plăcere să vă anunț că testarea, clasificarea, selectarea – toate aceste probleme – nu constituie un obstacol în vremurile moderne. Ele prelungește transportul cu cel mult câteva ore. Mărește costurile indirecte, dar ele sunt adăugate, bineînțele, la prețul de cost. Se poate rezolva în timpul zborului. Se face economie de timp și în materie de manipulare. Ne vom gândi la treaba aceasta. Te mai supără ceva?

— Păi, este..., ei bine..., o problemă mai generală.

— Ce anume?

— Păi..., știți..., problema vânzării sângelui rusesc Occidentului bogat, capitaliștilor care trăiesc pe seama sângelui țăranilor.

— Ai din nou perfectă dreptate, și va trebui să fim cu ochii în patru. Vestea bună este că Evgheni și amicii săi sunt tot atât de hotărâți ca și noi să păstrăm secretul operațiunii. Vestea proastă este că mai devreme sau mai târziu va transpira ceva. Gândește pozitiv, aceasta este șmecheria. Ripostează. Pregătește-ți răspunsurile și lovește cu ele la țintă. Ridică un braț subțirel ca un predicator de pe marginea drumului și adăugă cu un tremur în glas. Mai bine să se comercializeze sângele decât să fie aruncat! Ce simbol mai frumos de reconciliere și coexistență pașnică decât o țară care să dea sânge fostului ei inamic? Ce zici?

— Totuși nu *dă* ca, nu-i așa? Donatorii dau, dar asta este altceva.

— Ai prefera să le luăm sângele pe degeaba?

— Nu, bineînțele că nu.

— Ai prefera ca Uniunea Sovietică să nu aibă un serviciu național de transfuzii?

— Nu.

— *Noi* nu știm ce fac amicii lui Evgheni cu comisionul lor, și de ce am ști? Ar putea construi spitale. Sprijină un serviciu de asistență medicală. Ce poate fi mai moral decât atât?

Massingham oferă ceea ce numește el miezul problemei.

— Una peste alta, Ollie, bătrâne, avem de a face cu o mită de optzeci de milioane pentru trei propuneri specifice, calculă el cu o degajare bine gândită. După părerea mea – calculul este făcut mental, așa că nu mă citați – oricine ar cere optzeci de milioane, va avea după rotunjire cam șaptezeci și cinci. Fie și la cel mai înalt nivel din țară, șaptezeci și cinci de milioane reprezintă o sumă frumoasă. Se mai pune apoi problema pe cine vom invita la masă. Din perspectiva noastră, cred că de fapt împărțim lingouri de aur.

Dejun la Kat's Cradle în South Audley Street, catalogat de ziarele de scandal drept clubul privat unde nici măcar tu nu-ți poți oferi un prânz. Dar Tiger își putea permite. Tiger este proprietarul clubului, așa cum este stăpânul lui Kat de mai mult timp decât i s-ar permite lui Oliver să știe. Vremea este bună, iar plimbarea pe jos până după colțul străzii ține în total trei minute. Tiger și Evgheni în frunte, Oliver și Mihail formează cea de-a doua pereche, restul venind în urma lor, iar Hoban încheie plutonul, vorbind încetșor în limba rusă la telefonul celular, ceea ce, așa cum Oliver avea să afle, este unul din lucrurile care îi plac foarte mult lui Hoban. Dau colțul toți, câteva automobile Rolls-Royce cu șofer așteaptă la bordură ca un cortegiu al mafiei și ușa închisă, neagră, fără firmă se deschide în timp ce Tiger întinde mâna să sune. Faimoasa masă rotundă îi așteaptă lângă hovindou, chelneri în jachete de culoarea vinului de Xerxes în tonuri palide împing servante de argint, gudureli și murmure, amanți și amante răsfirați ici și colo privesc de la adăpostul colturilor în care sunt așezați. Katrina, al cărei nume îl poartă localul, este ghidușă, cochetă și fără vârstă, așa cum trebuie să fie o amantă bună. Stă în picioare alături de Tiger, atingându-i umărul cu șoldul.

— Nu, Evgheni, *nu* bei voteă astăzi, îi spuse Tiger peste masă. Va bea Chateau Yquem la pateul de ficat, Kat, un Chateau Palmer la miel, o dușcă de Armagnac de o mie de ani

la cafea, dar nici o picătură din nenorocita aia de votcă. Voi domestici cu Ursul, chiar dacă mă costă viața. Și cocteiluri de șampanie cât așteptăm

— Și ce primește bietul Mihail? întrebă Katrina, ca și cum ar fi protestat. Cu ajutorul lui Massingham, ea învățase numele tuturor înainte de sosirea lor. Arată de parcă nu a mai avut parte de o mâncare cumsecade de ani de zile, nu-i așa, iubitul?

— Pun pariu că Mihail preferă carnea de vită, insistă Tiger, în timp ce Massingham traducea ce socotea el că se cuvine. Spune-i să ia vită, Randy. Și să nu creadă un cuvânt din ceea ce scriu ziarele. Carnea de vită englezească continuă să fie cea mai bună din lume. Același lucru pentru Shalva. Alix, e momentul să trăiești un pic. Și mai lasă telefonul ăla, te rog. Alix, acestea sunt regulile casei. Dă-i un homar. Ți place homarul, Alix? Cum e homarul, Kat?

— Dar ce capătă *Oliver*? întrebă Kat, întorcându-și privirea scânteietoare și fără vârstă către el și lăsând-o acolo ca un dar cu care să se joace cât vrea. Insuficient, răspunse ea în locul lui, făcându-l să roșească. Kat nu a ascuns niciodată plăcerea de a-l vedea pe tânărul și virilul fiu al lui Tiger. De fiecare dată când intră în Cradle, îl cercetează cu privirea ca pe o pictură cu un preț imposibil, pe care și-ar dori să o aibă.

Oliver era pe punctul de a răspunde când încăperea explodă. Așezându-se în fața pianului alb, Evgheni a făcut să izbucnească un preludiu sălbatic, evocând munți, ape, păduri, dans și — dacă Oliver nu se înșela — asalturi de cavalerie. Cât ai clipi din ochi, Mihail apăru în centrul micului ring de dans, cu privirea lui găunoasă fixată pe ușile de la bucătărie. Evgheni începu să cânte un bocet țărănesc, iar Mihail întinse brațele și cântă cu el refrenul. Spontan, Kat îi înlănțui brațul lui Mihail și făcu aceleași mișcări ca și el în oglindă. Cântecele lor galopă în sus pe munte, atinse vârful și coborî a jale. Nepăsându-le de tăcerea uimită, cei doi frați își reluară locurile la masă, iar Kat dădu tonul la aplauze.

— Cântece georgian? îl întrebă timid Oliver pe Evgheni, prin intermediul lui Massingham, după ce încetară aplauzele.

Dar Evgheni, după cum s-a dovedit, avea mai puțină nevoie de interpret decât pretindea.

— Nu georgian, Oliver. Mingrelian, răspunse el într-un mârâit răgușit rusesc, care se răspândi în întreaga sală. Oamenii mingrelieni puri. Ceilalți georgieni avut atâtea invazii, că nu

mai știu dacă bunicile de la ei fost violate de turci, daghestani sau persi. Mingrelienii fost oameni deștepți. Ei apărat văile. Încuiat nevestele. Avut grijă să le lase însărcinate înainte să plece. Are părul castaniu, nu negru.

Freamătul grandios puse din nou stăpânire pe încăpere. Tiger propuse calm un prim toast.

— Pentru văile noastre, Evgheni. Ale voastre și ale noastre. Pentru înflorirea lor. Separat dar împreună. Să vă aducă belșug ție și familiei tale. În parteneriat. În bună credință.

Erau orele patru. Tatăl și fiul se plimbau braț la braț pe trotuarul însořit în aburul ușor al după-amiezii, în timp ce Massingham însoțea grupul înapoi la Savoy pentru a se odihni înainte de festivitățile de seară.

— Grozav băiat și de comitet, Evgheni ăsta, cugetă Tiger cu glas tare. Ca și mine. Ca și tine, adăugă el, strângându-l pe Oliver de braț. Georgienii sunt strâns uniți între ei ca și hoții la Moscova. Evgheni îi are pe toți la degetul mic, n-a rămas o ușă pe care să n-o poată deschide. Este absolut fermecător. Nu are nici un dușman în toată lumea asta. Este un lucru rar ca tatăl și fiul să fie legați atâta timp. Dată fiind diferența de înălțime dintre ei, este foarte greu să se țină unul de altul, dar de data aceasta s-a putut. Nu prea are încredere în oameni. Ca și mine. Nu are încredere în *lucruri*. Calculatoare, telefoane, faxuri..., spune că nu are încredere decât în ceea ce este în capul lui. Și în tine.

— *In mine?*

— Orlovii sunt oameni de casă. Sunt renumiți pentru cât țin la familie. Le plac tații, frații, fiii. Trimite-le pe fiul tău..., este o dovadă de bună credință. De asta l-am expediat pe Winsor astăzi. Venise vremea să ieși la lumină, acolo unde îți este locul.

— Dar cum rămâne cu Massingham? Este achiziția lor, nu-i așa?

— Fiul este mai bun. Puțin îmi pasă de Randy, dar este mai bine să-l avem alături de noi decât împotriva noastră. Oliver încercă să-și degajeze brațul, dar Tiger nu-i dădu drumul din capcană. Nu-i poți învinovăți că sunt suspicioși, dată fiind lumea în care au trăit. Stat polițienesc, toată lumea turna pe toată lumea, plutoane de execuție..., toate acestea îi fac secretoși. Frații, după cum mi-a spus Randy, au stat ei înșiși o bucată de vreme în închisoare. Au ieșit de acolo cunoscând jumătate din oamenii de mâine. După cum se pare, este mai bine ca la

Eton. Vor trebui încheiate contracte, desigur. Aranjamente colaterale. Nu complica lucrurile, acesta este mesajul. Folosește engleza de bază pentru străini. Lui Evgheni îi place să înțeleagă ceea ce semnează. Crezi că ești în stare?

— Cred că da.

— Este nedeprins cu o mulțime de lucruri. Va trebui să-i dai lucrurile cu lingurița, să-l înveți obiceiurile noastre occidentale. Urăște avocații și nu este versat în treburi bancare. Cum ar putea fi altfel, când la ei nu au bănci?

— Nu ar putea, îi răspunse Oliver cu slugărnicie.

— Bieții de ei mai au încă de învățat valoarea banilor. Până acum, moneda de schimb o reprezentau privilegiile. Dacă își jucau cartea cum trebuie, căpătau tot ceea ce doreau – case, mâncare, școli, vacanțe, spitale, mașini – toate privilegiile. Acum sunt nevoiți să cumpere aceleași lucruri bune cu bani lichizi. Alt joc, altă distracție. Altfel de jucători. Oliver zâmbea, inima i se umplea de bucurie. Deci am aranjat? îl întreabă Tiger. Tu faci lucrurile de bază, iar eu mă ocup de chestiile grele. Va ține un an, un an și ceva, nu mai mult.

— Și ce se va întâmpla peste un an?

Tiger izbucni în râs. Un râs sănătos, unic, amoral, fericit, un râs de West End, în timp ce își retrase brațul și-l bătu pe Oliver afectuos pe umăr.

— Când ne alegem cu douăzeci procente din brut? întreabă el fără să se oprească din râs. Ce crezi că se va întâmpla? Peste un an, vom fi stors tot ce s-a putut din afacerea asta.

CAPITOLUL • 8

Oliver este în zbor dirijat.

Dacă s-a îndoit vreodată de înțelepciunea intrării în firma tatălui său, lunile de vară aurie ale anului 1991 i-au oferit răspunsul. Asta înseamnă să trăiești. Asta înseamnă să comunici. Asta înseamnă să-ți faci relații. Asta înseamnă să faci parte din echipă la o scară la care n-ai putut decât visa. Atunci când sare Tiger, le place ziariștilor care țin rubrica financiară să spună, cei mărunți se dau la o parte. Acum Tiger sare cum nu a făcut-o niciodată înainte. Împărțind personalul de conducere în grupări operative separate, l-a numit pe Massingham comandant de unitate a armelor întrunite, Petrol și Oțel, ceea ce nu l-a mulțumit deloc pe Massingham, care ar fi preferat postul mai mic la Sânge. Ca și Tiger, a văzut unde se pot ciuguli boabele mai grase și de aceea Tiger a reținut Sângele pentru el însuși. De două, de trei ori pe lună, putea fi găsit la Washington, Philadelphia sau New York, adesea însoțit de Oliver. Cu o uimire umbrită de teamă, Oliver își privea tatăl năucind senatorii, liderii de opinie și reprezentanții Ministerului Sănătății cu forța sa de persuasiune. Dacă ai fi ascultat reclama pe care o făcea Tiger, cu greu ți-ai fi dat seama că sângele provenea din Rusia. Este *european* – oare, nu se întinde Europa de la Peninsula Iberică până la Urali? Este *caucazian*, – și aici devenea și mai stânjenitor pentru sensibilitățile lui Oliver, oricât de greu au supraviețuit acestea – este *alb caucazian*, reprezintă *surplusurile față de necesitățile europene*. În rest, se limita la probleme indiscutabile cum ar fi drepturile de descărcare, sortare și depozitare, scutiri vamale, reexpediere și formare a unui personal mobil de depanatori care să supravegheze operațiunea. Dar dacă se asigura sosirea în bune condiții a sângelui, cum rămânea cu plecarea?

— A venit momentul ca Evgheni să primească o vizită, hotărî Tiger, iar Oliver decolă în căutarea noului său erou.

— Aeroportul Șeremetievo, Moscova, 1991, într-o minunată după-amiază de vară. Prima călătorie a lui Oliver în Maica Rusia. Confruntat cu cozile ursuze de la sosiri și cu grănicerii încruntați, simți pentru o clipă o trepidație, până când îl zări pe Evgheni însuși, însoțit de un detașament de oficialități docile, croindu-și cu greu drum către el cu strigăte de bucurie. Brațele lui uriașe se încheștară peste spatele lui Oliver, obrazul lui zgrunțuros se lipi de al acestuia. Un iz de usturoi, apoi gustul lui se simțiră din plin, când bătrânul trânti un al treilea sărut tradițional rusesc pe gura surprinsă a lui Oliver. Cât ai clipi din ochi, pașaportul lui fu stampilat, bagajul trecut rapid printr-o ușă laterală, iar Oliver și Evgheni stăteau tolăniți pe bancheta din spate a Zilului negru, condus de nimeni altul decât de fratele lui Evgheni, Mihail, îmbrăcat nu în costumul lui negru boțit, ci cu cizme înalte, pantaloni militari de cizmă și un bluzon de aviator, din piele, sub care Oliver zări patul negru striat al unui enorm pistol automat. O motocicletă a poliției le deschidea drumul; erau urmați într-o Volgă de doi bărbați cu părul închis la culoare.

— Copiii mei, îi explică Evgheni, făcându-i cu ochiul.

Oliver știa însă că nu era așa, pentru că Evgheni, spre amărăciunea lui, avea fiice și nici un fiu. Hotelul lui Oliver este un tort de nuntă alb din centrul orașului. Se înregistrează, apoi se duc toți cu mașina de-a lungul unor străzi largi, pline de gropi, pe lângă niște blocuri gigantice către o suburbie înverzită, cu vile pe jumătate ascunse, asigurate cu celule fotoelectrice și polițiști în uniformă. În fața lor se deschiseră niște porți metalice, escorta se făcu nevăzută, intrară într-o curte cu pietriș din fața unei vile îmbrăcate în iederă, plină de copii care urlau, câteva babușka, fum de țigară, telefoane care sunau, televizoare supradimensionate, o masă de ping-pong, totul în mișcare. Shalva avocatul îi întâmpină în hol. Apăru și o verișoară, pe nume Olga, care roși până în vârful urechilor, „asistenta personală a domnului Evgheni“, un nepot pe care îl chema Igor, gras și vesel, și nevasta georgiană, blajină și maiestuoasă a lui Evgheni, Tinatin, precum și trei fiice – nu, patru – toate vâjnoase, măritate și cam obosite. Cea mai drăguță și cea mai osândită dintre ele era Zoia, pe care Oliver, dintr-un soi de recunoaștere dureroasă, o îndrăgi pe loc. Nevroza

feminină era pedecapsa lui. Să mai adăugăm și o talie subțire, șolduri late materno, ochi căprui, trști, și fu pierdut. Dădăcea un prunc pe care îl chema Pavel și avea aceeași privire gravă. Cei patru ochi ai lor îl examină cu o complicitate fără de speranță.

— Ești foarte frumos, declară Zoia tristă, de parcă ar fi anunțat un deces. Ai frumusețea asimetriei. Ești poet?

— Doar avocat, îmi pare rău.

— Legea este și ea un vis. Ai venit să ne cumperi sângele?

— Am venit să vă îmbogățesc.

— Bine ai venit, intonă ea cu profunzimi de mare tragediană.

Oliver a adus documentele pentru a fi semnate de Evgheni și o scrisoare personală, sigilată, de la Tiger, dar fu întâmpinat cu un „Nu încă, nu încă, mai întâi să-mi vezi calul!” Bineînțeles că-l va vedea! Calul lui Evgheni era o motocicletă BMW nou-nouță, care se răsfața, strălucitoare, pe un covor oriental de culoare roz în mijlocul salonului. Cu toți membrii casei sale înghesuți lângă ușă – deși Oliver o vedea mai ales pe Zoia – Evgheni își aruncă pantofii din picioare, se urcă pe spinarea animalului, își lăsă fundul în șa și prinse pedalele cu degetele picioarelor în ciorapi, ambalând motorul la maximum, apoi lăsându-l să se liniștească, exprimându-și încântarea printre genele dese.

— Hai, Oliver, tu, acum. Tu! Tu!

În aplauzele asistentei, prințul moștenitor al casei Single îi dădu lui Shalva sacoul făcut de comandă și cravata sa de mătase; și sări în șa în locul lui Evgheni, apoi demonștră ce tip grozav era, zgâlțâind clădirea de la fundație până la acoperiș și făcând-o să zdrăngăne. Singura care nu se distra era Zoia. Încruntându-se în fața acestei privelyști de dezastru ecologic, îl strângea pe Pavel la piept și îi punea o mână protectoare pe ureche. Avea părul ciufulit, era îmbrăcată neîngrijit și avea umeri lăsați de curtezană-mamă. Era singură și pierdută în marea cetate a vieții, iar Oliver s-a și autonumit polițistul, protectorul și tovarășul ei de suflet.

— În Rusia trebuie să ne mișcăm repede pentru a fi liniștiți, îl informă ea, în timp ce-și reînnoia cravata. E normal.

— Și în Anglia? o întrebă el răsând.

— Tu nu ești englez. Te-ai născut în Siberia. Nu-ți vinde sângele.

Biroul lui Evgheni are o pace de capelă. Este o anexă frumos lambrisată, cu acoperiș înalt, probabil un fost grajd. De la vilă nu pătrunde nici un zgomot. Mobila veche somptuoasă, din lemn de mesteacăn strălucește cu intensitatea cafeniului auriu.

— De la muzeul din Sankt Petersburg, îi explică Evgheni, mângâind cu palma o masă mare de scris. Când a venit Revoluția, muzeul a fost prădat și colecția s-a răspândit în întreaga Uniune Sovietică. M-am străduit ani în șir să-i dau de urmă, povestea el. Apoi, am descoperit un fost deținut din Siberia, în vârstă de optzeci de ani, care mi-a restaurat-o. Noi o numim *karelka*, spuse el mândru. Provine de la preaiubita Ecaterina cea Mare. Pe pereți atârnă fotografii ale unor oameni pe care Oliver știe cumva că sunt morți și diplome înrămate reprezentând nave în larg. Oliver și Evgheni stau în fotoliile Ecaterinei, sub un candelabru de fier de pe vremea Cavalerilor Mesei Rotunde. Cu chipul său cioplit de om bătrân, cu ochelarii cu rame de aur și cu trabucul cubanez, Evgheni era cel mai bun sfetnic și cel mai puternic prieten al tuturor. Shalva, avocatul duhovnicesc, zâmbea și pufăia din țigară. Oliver a adus scrisori privind acordul de principiu, redactate de către Winsor și transcrise într-o engleză simplă de el însuși. Massingham l-a tradus în limba rusă. De la capătul mesei, Mihail urmărea ceea ce se întâmplă cu vigilență de surd, cu ochii săi de culoarea mării adânci devorând cuvintele pe care nu le putea auzi. Shalva i se adresa lui Evgheni în gruzină. În timp ce vorbea, ușa se închise, ceea ce îl surprinse pe Oliver, întrucât nu fusese deschisă. Înconjură încăperea cu privirea pentru a-l vedea pe Alix Hoban, în picioare, în mijlocul ei, ca un lacheu care nu are voie să facă nici un pas până nu i se face semn cu degetul. Evgheni îi ordonă lui Shalva să tacă din gură, își scoase ochelarii și i se adresa lui Oliver:

— Ai încredere în mine?

— Da.

— Tatăl tău are încredere în mine?

— Desigur.

— În cazul acesta, avem și noi încredere, declară Evgheni, respingând cu un gest al mâinii obiecțiile lui Shalva. Semnă documentele și le împinse la celălalt capăt al mesei pentru a fi semnate și de către Mihail. Shalva se ridică de pe scaun și se plasă în picioare lângă umărul lui Mihail pentru a-i indica locul

în care să-și depună semnătura. Încet, fiecare literă o capodoperă. Mihail își cioplea cu trudă numele. Hoban se apropie sfios, oferindu-se să servească drept martor. Semnara toți în cerneală, iar lui Oliver i se păru că era sânge.

Într-o pivniță podită cu dale de piatră, având o vatră deschisă, erau puse la un foc de lemne frigărui de porc și de miel. Ciuperci cu usturoi sfărâiau pe cărămizi scobite. Pe farfurii de lemn erau stivuite felii de pâine gruzină cu brânză. Tinatin, nevasta lui Evgheni, îi spuse lui Oliver că se numesc *huceapuri*. De băut s-a dat vin roșu dulce, despre care Evgheni proclamă misterios că ar fi fost făcut în casă la Bethlehem. Pe masa de mesteacăn erau înghesuite cum s-a nimerit, de nu se vedea nici un centimentru din tăblia lustruită, platouri cu icre negre, salam afumat, pastramă de picioare de pui, păstrăv afumat în casă, măsline și prăjitură cu migdale. Evgheni și Oliver stăteau fiecare la câte un capăt al mesei. Între ei erau așezate fiicele pieptoase ale lui Evgheni, fiecare lângă un soț taciturn, toate în afară de Zoia, care suferea într-o izolare ce îi ședea bine. Îl ținea pe micuțul Pavel pe genunchi, dându-i de mâncare cu lingura, ca și cum ar fi fost bolnav, și doar arareori și-o ducea spre buzele ei carnoase, nevopsite. Dar în mintea lui Oliver, ochii ei întunecați erau fixați pe vecie asupra lui, așa cum erau fixați ai lui asupra ei, iar copilul era o prelungire a singurătății ei eterice. Distribuind-o în diverse roluri, mai întâi ca model al lui Rembrandt, apoi ca eroină a lui Cehov, se simțea grav jignit s-o vadă ridicându-și capul și încruntându-se în semn de dezaprobare conjugală, când Alix Hoban cu celularul lui intra între doi bărbați cu chipuri dure, îmbrăcați în costume, o sărută indiferent pe același umăr pe care Oliver, în imaginația sa, îl sărutase pătimaș, îl ciupi de obraz pe Pavel, care mârâi de durere, și se lăsă să cadă pe scaunul de lângă ea, continuându-și convorbirea telefonică.

- L-ai cunoscut pe soțul meu, Oliver? îl întreabă Zoia.
- Desigur. Ne-am întâlnit de mai multe ori.
- Și eu, continuă ea, enigmatic.

Dintr-un cap și dintr-altul al mesei, Oliver și Evgheni toastară de mai multe ori. Au toastat în cinstea lui Tiger, au băut în sănătatea și pentru prosperitatea familiilor lor și, deși mai era vremea comunismului, au băut pentru sufletul morților care se află acum la Dumnezeu.

— Spune-mi Evgheni, și îți voi spune Poștașul! mugi Evgheni. Te superi dacă îți spun Poștașul?

— Spune-mi cum îți place, Evgheni!

— Sunt prietenul tău. Sunt Evgheni. Știi ce înseamnă Evgheni?

— Nu.

— Înseamnă nobil. Înseamnă că sunt un om ales. Ești și tu un om ales?

— Mi-ar plăcea ideea.

Alt hohot de râs. S-au adus coarne de berbec cu intarsii de argint în care se turnă până la buză vin de casă făcut la Bethlehem.

— Pentru oamenii aleși! Pentru Tiger și fiul său! Te iubim! Tu ne iubești?

— Foarte mult.

Oliver și frații toastară pentru prietenia lor dând pe gât dintr-o sorbitură tot vinul din corn, pe care fiecare îl întoarse cu fundul în sus pentru a dovedi că era gol.

— Acum ești un adevărat mingrelian! anunță Evgheni, iar Oliver simți încă o dată privirea plină de reproșuri a Zoiei fixată asupra lui. Dar de data aceasta o observă și Hoban, ceea ce ea probabil a și intenționat, pentru că acesta izbucni într-un râs vulgar și îi spuse ceva printre dinți în limba rusă, ceea ce făcu de data aceasta pe ea să rădă nebunește.

— Soțul meu este nemaipomenit de bucuros că ai venit la Moscova să ne sprijini, explică ea. Îi place sângele. Acesta este *métier*-ul lui. *Métier* se spune la voi, nu-i așa?

— Nu chiar.

Târziu în noapte s-a jucat biliard la subsol. Mihail era atât antrenor cât și arbitru, concepând loviturile lui Evgheni. Shalva urmărea jocul dintr-un colț, iar din celălalt privirea îngâmfată a lui Hoban fixa fiecare mișcare în timp ce bolborosea ceva în telefonul său celular. Cu cine vorbește oare pe un ton atât de calin? Cu o amantă? Cu agentul de bursă? Oliver crede că nu. Își imagina oameni în umbră, ca și Hoban însuși, în praguri întunecate de ușă și costume închise la culoare, așteptând glasul stăpânului. Tacurile alămite nu aveau vârfuri. Mingile îngălbenite de-abia încăpeau în buzunarele ajustate adânc în unghi ascuțit. Masa stătea într-o rână, postavul era sfâșiat după alte bairamuri, mantinelele zdrăngăneau la fiecare lovitură. Ori de câte ori vreun jucător reușea să marcheze, ceea ce era un lucru

rar, Mihail zbiera scorul în gruzină, iar Hoban îl traducea disprețuitor în engleză. Atunci când Evgheni rata o lovitură, fapt care se întâmpla des, Mihail slobozea câte o înjurătură caucaziană jengoasă la adresa bilei, a mesci sau a mantinelei, dar nu împotriva fratelui său, pe care îl adora. Însă disprețul lui Hoban creștea cu fiecare nouă demonstrație a incompetenței socrului său: își ținea respirația de parcă ar fi vrut să-și înăbușe o durere ascuțită, buzele subțiri ca o cărare în mijlocul capului se strâmbau fantomatic, continuând să vorbească la telefon. Apăru Tinatin și, cu o grație care îi topi inima lui Oliver, îl luă pe Evgheni pentru a-l conduce în pat. Un șofer aștepta pentru a-l duce pe Oliver înapoi la hotel. Shalva îl escortă până la Zil. Când să se urce în mașină, Oliver privi înapoi cu drag către casă și o văzu pe Zoia, fără copil și fără sutien, privind-l de la o fereastră de sus.

A doua zi, sub un cer ușor înnorat, Evgheni îl duse pe Oliver să cunoască niște georgieni cumsecade. Cu Mihail la volan, rulară de la o cazarmă cenușie la alta. În prima, au fost conduși de-a lungul unui coridor medieval, ce mirosea a fier vechi, sau să fi fost sânge oare? În următoarea au fost îmbrățișați și chinuiți cu cafea dulce de către o relievă de șaptezeci de ani, cu ochi de șopârlă, de pe vremea lui Brejnev, care stătea de gardă lângă biroul său negru și mare, ce arăta ca un monument de război.

— Ești fiul lui Tiger?

— Da, domnule.

— Cum se poate ca un tip atât de mic să facă copii atât de mari?

— Am auzit că are el o formulă, domnule.

Hohote de răs.

— Știi care este handicapul lui acum?

— După câte am auzit, doisprezece. Nimeni nu-i spusese așa ceva.

— Spune-i că Dato are unsprezece. O să înnebunească.

— Îi voi spune.

— Formulă! Bunăăă!

Și plicul despre care nimeni nu scoate o vorbă. Un plic albastru-cenușiu, calitate de război, de dimensiunea colii tip, pe care Evgheni îl scoate ca prin magie din servieta sa și-l împinge de partea cealaltă a biroului, în timp ce se discută lucruri mai hazlii. Și privirea lunecoasă a lui Dato, care înregistrează

trecerea plicului, refuzând să confirme existența lui. Ce conține? Copii ale înțelegerii semnate de Evgheni cu o zi înainte? E prea gros. Un teanc de bani? E prea subțire. Și ce este locul acesta? Ministerul Sângelui? Și cine este Dato?

— Dato este din Mingrelia, declară Evgheni satisfăcut.

În mașină, Mihail întorcea paginile unei reviste pirat cu benzi desenate americane. Pe Oliver îl cuprinsese îndoiala, iar chipul său nu reuși să o disimuleze destul de rapid: *oare Mihail știe să citească?*

— Mihail este un geniu, mormăie Evgheni, ca și cum Oliver ar fi pus întrebarea cu glas tare.

Intră într-o mansardă elegantă, cu secretare dichisite, ca ale lui Tiger, dar mai drăguțe, și cu șiruri de calculatoare pe monitoarele cărora apăreau cotațiile de bursă din lumea întreagă. Fură întâmpinați de un tânăr zvelt, pe care îl chema Ivan, îmbrăcat într-un costum italianesc. Evgheni îi înmână lui Ivan un plic ca și cel dinainte.

— Care mai este situația în bătrâna Anglie? se interesă Ivan într-o reluare blazată a englezei clasice din anii treizeci. O fată frumoasă așază o tavă cu pahare de Campari cu sifon pe un bufet din lemn de trandafir, care părea să fi fost și el găzduit cândva în muzeul din Sankt Petersburg.

— Cin-cin, spuse Ivan.

Fură duși apoi la un hotel construit în stil occidental, aflat la o aruncătură de băț de Piața Roșie. Bărbați în civil păzeau ușile turnante, în hol se vedeau jocurile trandafirii ale unor fântâni arteziene, ascensorul era luminat de un candelabru de cristal. La etajul al doilea, crupiere în rochii cu decolteu adânc îi urmăreau de lângă mesele de ruletă goale. În fața ușii cu numărul 222, Evgheni apăsă butonul soneriei. Ușa fu deschisă de către Hoban. Într-un salon circular, plin de fum de țigară, un bărbat de vreo treizeci de ani, cu barbă și chip înverșunat, pe care îl chema Stepan, era așezat într-un fotoliu aurit, în fața unei măsuțe joase aurite. Evgheni își așază servieta pe măsuță. Hoban privea atent, așa cum urmărea orice.

— A făcut rost Massingham de nenorocitele alea de Jumbo Jeturi? îl întreabă Stepan pe Oliver.

— După câte am înțeles la plecarea mea din Londra, suntem toți pregătiți să pornim atunci când sunteți gata aici, răspunse Oliver întepat.

— Ești fiul ambasadorului britanic sau vreo altă sculă mare?

Evgheni i se adresează lui Stepan în gruzină, pe un ton ferm de admonestare. Stepan se ridică cu neplăcere în picioare și întinse mâna.

— Încântat de cunoștință, Oliver. Suntem frați de sânge, OK?

— OK, fu de acord Oliver. Un hohot de râs bolnăvicios îl irită pe Oliver și îi răsună în urechi tot drumul de întoarcere la hotel.

— Data viitoare când vii, te ducem la Bethlehem, îi promise Evgheni, după ce se mai îmbrățișară o dată.

Oliver urcă în camera lui să-și strângă bagajele. Pe pernă zăcea un pachet învelit în hârtie cafenie împreună cu un plic. Deschise plicul. Scrisoarea arăta ca un test de caligrafie, iar Oliver avu impresia că fusese scrisă de câteva ori, înainte de a se realiza o versiune acceptabilă.

„Oliver, ai o inimă curată. Din păcate, simulezi prea mult. De aceea nu ești nimic. Te iubesc. Zoia.“

Deschise pachetul. Conținea o cutie neagră lăcuită de genul celor care se găsesc în toate chioșcurile cu obiecte pentru turiști. În cutie era o inimă, tăiată din hârtie de mătase de culoarea piersicii. Nici o picătură de sânge nu aderă la ea.

Pentru a ajunge la Bethlehem, trebuie să fii dat repede jos din avionul companiei British Airways, imediat după ce s-a oprit pe pista de la Șeremetievo, să fii verificat în viteză nebună de o altă echipă de grăniceri îngăduitori și transferat într-un bimotor Iliușin, cu marcajele companiei Aeroflot, dar fără pasageri necunoscuți, bimotor ce așteaptă cu nerăbdare să te ducă la Tbilisi, în Georgia. Toată familia lărgită a lui Evgheni se afla la bord, iar Oliver îi salută pe toți în bloc, îmbrățișând persoana care se afla cel mai aproape și salutând cu mâna pe cea mai îndepărtată. În ceea ce o privește pe Zoia, care era și mai departe – fiind așezată cu Pavel în cel mai îndepărtat colț al fuselajului, în timp ce bărbatul ei ședea în față cu Shalva – îi acordă un gest nesemnificativ, oarecum familiar, cu mâna, însemnând, da, dacă se gândește bine, pareă ar recunoaște-o.

La Tbilisi vei sosi probabil pe o furtună fierbinte, care zguduie aripile, face să scrâșnească flapsurile și trenul de aterizare și te împoașcă cu mizerie când te avânți să ajungi la adăpostul aerogării. Altfel, nu sunt nici un fel de formalități, doar dacă nu ieși în calcul acei indivizi îmbrăcați în cele mai bune costume, care formează jumătate din mai marii orașului și un albinos lucios, Temur, care aranjează toate afacerile dubioase și care, ca tot omul în Georgia, este vărul, nepotul, finul lui Tinatin sau fiul celei mai bune prietene a ei de pe vremea școlii. Cafeaua, coniacul și o piramidă de mâncare te așteaptă în salonul VIP, se toastează o dată și încă o dată, înainte de a putea pleca mai departe. Un convoi de Ziluri negre, flancate de motocicliști, și un camion militar cu trupe speciale, în uniforme negre, te scapă de acolo într-o goană nebună, fără să beneficiezi de vreo centură de siguranță, rulând către vest, peste un lanț muntos năucitor, spre Mingrelia, pământul făgăduinței, ai cărui locuitori au avut înțelepciunea să-și lase femeile însărcinate înainte de venirea invadatorilor și care se pot mândri astfel că au cel mai pur sânge din Georgia, pretenție pe care Evgheni o repetă plin de fericire în timp ce Zilul gonește de-a lungul drumurilor șerpuite și înaintează în zig-zag printre câini de pripas, oi, porci bălțați cu jujeie la gât, catări de povară, camioane ce veneau din sens opus și hârtoape enorme. Toate acestea într-o euforie copilărească mărită de duștile dese de vin și de whisky scutit de vamă adus de Oliver, dar și de faptul că se știa că, după luni întregi de manevre, cele trei Propuneri Specifice vor fi semnate, plătite și livrate, într-una din următoarele câteva zile. Nu este acesta oare protectoratul personal al lui Evgheni, casa tineretilor sale? Toate bornele de pe marginea drumului primejdios către Bethlehem jalonează perfecțiunile regiunii, cerând să fie scoase în evidență, împărtășite de soția lui Evgheni, Tinatin, și de fratele său, Mihail, care se află la volan, și înaintea tuturor, de către Oliver, însuși oaspetele scump pentru care orice este nou?

În spatele lor, o altă mașină le ducea pe fetele lui Evgheni, una dintre ele fiind Zoia, cu micul Pavel în poală. Îl înconjurase cu mâinile și își lipise obrazul de obrazul lui, în timp ce mașina se hurducăia, se clătina dintr-o parte într-alta și o urma pe prima. Și chiar cu spatele capului către ea, Oliver știa că este vinovat de melancolia ei, că nu ar fi trebuit să vină, că ar fi trebuit să renunțe la această misiune, el, care simulează totul,

el, care nu este nimic. Dar ochiul ei atotpătrunzător nu-i poate strica plăcerea pe care i-o provoacă alchimia veselă a lui Evgheni. Rusia nu a meritat niciodată Georgia, insistă Evgheni, vorbind pe alocuri propria sa variantă a limbii engleze, iar uneori, prin intermediul lui Hoban, care stătea înghesuit între Oliver și Tinatin pe bancheta din spate: ori de câte ori Georgia creștină a cerut protecție din partea Rusiei împotriva hoardelor musulmane, Rusia i-a furat averile și a lăsat-o în paragină...

Evgheni își întrerupsese această predică pentru a face loc alteia, dat fiind că trebuia să le arate forturile de pe vârful dealurilor și drumul către Gori, ce se mândrește cu cocioaba blestemată unde și-a făcut apariția pe lume Iosif Vissarionovici Stalin, precum și catedrala care, după spusele lui Evgheni, era tot atât de veche ca și Iisus însuși și în care au fost încoronati primii regi ai Georgiei. Trecură pe lângă case cu balcoane traforate, ce stăteau să se prăbușească la marginea marelui defileu și pe lângă o schelă de fier, ca o turlă de biserică, ridicată la mormântul unui băiat bogat. Băiatul bogat a fost un alcoolic, relata Evgheni cu seriozitate prin intermediul lui Hoban, povestind această istorioară moralizatoare. Când mama băiatului bogat a venit să-l mustre, băiatul și-a zburat creierii în fața ei cu un revolver, continuă Evgheni povestirea, ducând degetele la tâmplă pentru a arăta cum a făcut-o. Tatăl, om de afaceri, a fost atât de îndurerat încât l-a îngropat pe băiat într-o cadă cu patru tone de miere, ca trupul lui să nu se descompună niciodată.

— *Miere?* repetă Oliver, nevenindu-i să creadă.

— Mierea este al dracului de bună pentru conservarea cadavrelor, îi replică sec Hoban. Întreab-o pe Zoia, e chimistă. Poate îți va conserva și ție cadavrul. Rulează în tăcere până trec de schelă. Hoban formă un număr la telefonul lui portabil. Este o altă marcă, observă Oliver, decât cea a telefonului celular folosit la Londra sau la Moscova. Este legat cu un cordon de o cutie neagră fermecată. O picătură din sângele tău și îți ghicește toate secretele. Apăsă trei taste și imediat începu să șoptească. Convoiul se opri la o stație de benzină solitară pentru realimentare. Într-o cușcă improvizată lângă toaleta puturoasă, un urs brun examina dușmănos societatea.

— Mihail Ivanovici spune că este important să știi pe care parte doarme ursul, traduse Hoban bațjocoritor, îndepărtând gura de telefonul celular, dar neîntrerupând convorbirea. Dacă

ursul doarme pe partea stângă, îi mănânci partea dreaptă. Partea stângă ar fi prea greu de mâncat. Dacă ursul își smucește laba stângă, i-o mănânci pe cea dreaptă. Vrei să mănânci carne de urs?

— Nu, mulțumesc.

— Trebuia să-i fi scris. A înnebunit așteptându-te să te întorci, îi spuse Hoban înainte de a-și relua convorbirea telefonică. Soarele cădea direct pe asfalt, topindu-l ici și colo. Mașina se umpluse cu miresmele pădurii de pin. Treceau pe lângă o casă veche, ascunsă într-un pâlce de castani. Ușa era larg deschisă. Dacă ușa este închisă înseamnă că bărbatul este acasă, continuă Hoban, traducând din nou spusele lui Evgheni. Dacă ușa este deschisă, bărbatul este la muncă așa că poți intra să-i fuți nevasta. Urcară. Câmpiile se întindeau sub ei perfect netede de ambele părți. Munți cu vârfurile înzăpezite luceau sub cerul infinit. În fața lor, aproape înecată în ceață, se vedea Marea Neagră. O capelă la marginea drumului marca o curbă strânsă. Coborând geamul de pe partea sa, Mihail aruncă o mână de monede în poala bătrânului așezat pe treaptă. Nenorocitul e milionar, spuse Hoban gânditor. Evgheni ceru să se oprească mașina lângă o salcie, cu ramuri bătrâne, de care erau legate panglici colorate. Este un copac fermecat, îi explică Hoban, traducând din nou ceea ce spunea Evgheni: doar dorințele curate pot fi atârinate în el. Dorințele murdare se întorc împotriva autorului lor. Tu ai dorințe murdare?

— Niciodată, răspunse Oliver.

— Personal, am dorințe murdare tot timpul. Mai ales noaptea și când mă scol dimineța. Evgheni Ivanovici s-a născut în orașul pe care sovieticii l-au rebotezat Senaki, reluă explicațiile Hoban, în timp ce Evgheni strigă și arată cu brațul lui gros către vale. Mihail Ivanovici s-a născut de asemenea la Senaki.

— Tatăl nostru – traduse Hoban vorbele lui Evgheni – a fost comandant al bazei militare de la Senaki. Aveam casă în baza militară din afara orașului Senaki. Casa fost foarte bună. Tata fost om bun. Toți mingrelienii l-au iubit tata. Tata a fost fericit acolo. Am fost la școala de copii din Batumi, spuse Evgheni, ridicând glasul și legănând brațele către țarm. Am fost la școala de Marină din Batumi. Nevasta mea s-a născut la Batumi. Mai vrei să-ți traduc din prostia asta? întrebă Hoban.

— Da, te rog.

— Înainte de Leningrad, am fost la Universitatea din Odesa Nave, construcții, marină. Spiritul meu se află pe apele Mării Negre. Este în munții Mingreliei. Voi muri pe aceste meleaguri, termină de tradus Hoban. Vrei să-ți las ușa deschisă ca să o fii pe nevastă-mea?

— Nu.

Altă oprire. Mihail și Evgheni coborâră cu pas apăsător din mașină și trecură de partea cealaltă a drumului. Dintr-un impuls, Oliver se luă după ei. Bărbați înalți și deșirați, care mâneau măgari încărcăți cu portocale și varză, se opriră la marginea drumului ca să privească. Pui zdrențăroși de țigani se sprijineau de ciomege și priveau cum cei doi frați, urmați de Oliver, treceau printre ei și urcau o scară strâmtă neagră năpădită de bălării. Frații au ajuns la o grotă pavată cu dale negre. Scara era din marmură și avea într-o parte o balustradă tot din marmură neagră. În perete era îngropată o statuie a unui ofițer bandajat al Armatei Roșii, îndemnându-și eroic soldații la luptă. Într-o casetă de sticlă murdară, prinsă în stâncă, se afla fotografia spălăcită și îngălbenită de vreme a unui ostaș rus cu eșcheta pe cap. Mihail și Evgheni stăteau umăr lângă umăr, cu capetele plecate, și mâinile strânse a rugă. Fără să respecte vreo ordine anume, făcură amândoi câte un pas înapoi și se închinară de câteva ori.

— Tatăl nostru, explică Evgheni supărat.

Se reîntoarseră la Zil. Mihail reuși să ia o curbă în ac de păr și ajunseră față în față cu un punct de control militar. Coborând fereastră fără să oprească mașina, își lovi cu palma dreaptă umărul stâng, indicând rangul său înalt, dar santinelele nu se lăsară impresionate. Înjurând, Mihail trase pe dreapta, în timp ce Temur, omul care le aranjează pe toate, sări din mașina din spatele lor, sărută pe unul dintre oamenii aceia, care îl îmbrățișă și-l sărută la rândul său. Convoiul putea să-și vadă de drum. Ajunseră în vârf. În fața lor se întindea o vegetație luxuriantă.

— Spune că mai avem o oră de mers de aici, traduse Hoban. Călare, drumul ar ține două zile. Aici se simte acasă. În nenorocita de epocă a calului.

O câmpie într-o vale, santinele, un elicopter cu elicele în mișcare, un perete muntos. Evgheni, Hoban, Tinatin, Mihail și Oliver zburau cu primul elicopter, însoțiți de o ladă de votcă și de tabloul unei bătrâne cu guler de dantelă, care a făcut tot drumul împreună cu ei de la Moscova, împrăștiind bucațele din

rama de gips. Elicopterul urcă pe lângă o cascadă, urmă o potecă de străbătut călare, trecu razant pe lângă peretele muntos, se vârî printre vârfurile albe pentru a coborî într-o vale înverzită sub formă de cruce. În fiecare braț al crucii se cuibărea câte un cătun, iar în centru – printre vii, hambare, vite la păscut, păduri și un lac – se ridica o veche mănăstire de piatră. Pasagerii coborâră cu stângăcie din elicopter, urmați de Oliver. În întâmpinarea lor apărură oameni de la munte și copii, iar Oliver observă cu amuzament că, într-adevăr, aveau părul castaniu. Elicopterul se ridică, luând împreună cu el huruitul motoarelor, când dispăru dincolo de creastă. Simți miros de pin și de miere și auzi foșnetul ierbii și clipocitul pârâului. O oaie jupuită atârna dintr-un pom. Dintr-o groapă se ridicau rotocoale de fum de la un foc de lemne. Pe iarbă erau întinse covoare bogate țesute de mână, cu desene în trandafiriu și roșu închis. Coarne și tigve de vin erau puse grămadă pe masă. Sătenii se înghesuiră în jurul lor, iar Evgheni și Tinatin îi îmbrățișară pe toți. Hoban se așeză pe un pietroi cu telefonul la ureche și cutia neagră la picioarele lui, fără să fi îmbrățișat pe cineva. Elicopterul reveni cu Zoia și Pavel, cu alte două fiice însoțite de bărbații lor, pentru a pleca apoi imediat. Mihail și un bărbos uriaș, cu arme de vânătoare, se îndreptară cu pași mari către pădure. Oliver se lăsă purtat de grup către o casă de țară, fără etaj, ridicată în mijlocul unei pajiști în pantă îngrădite. La început, în casă era întuneric beznă. Încetul cu încetul, Oliver distinse un cămin de cărămidă și o sobă metalică. În încăpere mirosea a camfor, a levănțică și a usturoi. În camerele de dormit, podelele erau goale, iar pe pereți atârnav icoane tipătoare cu rame jupuite: Pruncul Iisus aureolat, sugând la sânul acoperit al Maicii Domnului; Iisus prins în cuie pe Cruce, dar atât de vesel încât zbura deja către Ceruri; Iisus sosit în siguranță acasă, de-a dreapta Tatălui Cereșc.

— Ceea ce Moscova interzice este iubit de către mingrelieni, spuse Hoban, pentru Evgheni, căscând. Poți să fii convins că e așa, adăugă el.

Apăru o pisică și toți cei de față îi acordară o atenție zgomotoasă. Bătrâna tristă din rama din care săreau bucățele de gips trebui să-și găsească locul deasupra căminului. Copiii stăteau în pragul ușii așteptând să vadă ce minunății le-a adus Tinatin de la oraș. Din sat se auzea muzică. În bucătărie, cânta cineva. Era Zoia.

- Cântă ca o capră, recunoști? îl întrebă Hoban.
- Nu, îi răspunse Oliver.
- Înseamnă că te-ai îndrăgostit de ea, remarcă Hoban încântat.

Ospățul ținu două zile, dar, abia la sfârșitul primei zile, Oliver își dădu seama că participa la o întrunire de afaceri la înalt nivel cu bătrânii văii. Află mai întâi o mulțime de lucruri. Că atunci când vânezi urși, cel mai bine este să-i împuști în ochi, pentru că pe restul trupului au o armură antiglonț din noroi uscat. Că la ospete se obișnuiește să torni vin pe pământ de sufletul strămoșilor. Că vinurile mingreliene se fac din multe soiuri de struguri, cu nume ca paneși, koloși, ceodi și kamuri. Că dacă închini un pahar de bere în cinstea cuiva înseamnă că vrei să-l blestemi. Că strămoșii Mingrelicii nu sunt alții decât legendarii argonauți, care sub comanda lui Iason au ridicat o mare fortăreață la nici douăzeci de kilometri de acolo pentru a adăposti Lana de Aur. Iar de la un preot cu ochi aprigi, care părea să nu fi auzit de Revoluția Rusă, află că pentru a-și face semnul crucii trebuie să împreunezi mai întâi două degete și degetul mare – sau poate doar degetul mare și inelarul, degetele sale de magician erau prea stângace ca să-și mai amintească cu siguranță – și să le îndrepti apoi în sus către Sfânta Treime, apoi să atingi fruntea și după aceea partea dreaptă și cea stângă a burții sale, în așa fel încât să nu vadă crucea Diavolului când se uită în jos.

— Ca variație îți poți băga trifoii în cur, îl sfătuiește Hoban *sotto voce*, repetând apoi gluma în limba rusă spre edificarea partenerului său de la telefon.

Conferința de afaceri la care asistă Oliver se dovede a fi o continuare a Marelui Vis al lui Evgheni, iar Marele Vis consta în unirea celor patru sate plasate în cruce într-o singură cooperativă viticolă care, punând laolaltă pământul, munca și resursele, redirecționând cursurile de apă și folosind tehnicile unor țări precum Spania, trebuiau să producă vinul cel mai bun, nu doar din Mingrelia, nu doar din Georgia, ci din întreaga lume.

— Va costa multe milioane, spuse laconic Hoban. Poate miliarde. Nimeni nu are nici cea mai mică idee. „Trebuie să construim drumuri. Trebuie să construim diguri. Trebuie să cumpărăm mașini și trebuie să organizăm un spațiu de depozitare în vale“, traduse el cuvânt cu cuvânt spusele lui Evgheni.

Cine va plăti pentru căcatul ăsta? Răspunsul, după cum reieșea, este Mihail și Evgheni Ivanovici Orlov. Evgheni a adus deja viticultori din Bordeaux, Rioja și Napa Valley. Au spus într-un singur glas că vinul era superb. Spionii au înregistrat temperaturi și precipitații, au măsurat pantele dealurilor, au luat probe de sol și au evaluat cantitatea de polen. Specialiști în irigații, constructori de drumuri, expeditori navali și importatori au confirmat fezabilitatea categorică a planului. Evgheni va găsi banii, spunea el sătenilor, asigurându-i că pot fi liniștiți în sensul acesta. O să le dea tâmpiților ăștia fiecare rublă pe care o să o câștigăm, confirmă Hoban.

Amurgul se lăsă repede. Un cer furios, sângerieu, murea în spatele munților. În copaci se aprinseră felinare, muzica începu să răsunе, oaia jupuită se învârtea în protap. Bărbații începură să cânte, alții se așezară în cerc și aplaudau ținând ritmul, iar un grup de fete execută un dans. În afara cercului, bătrânii vorbeau între ei, dar Oliver nu-i mai putea auzi, iar Hoban încetase să mai traducă. Izbucni o ceartă. Un bătrân îl amenința pe altul cu pușca. Toți ochii erau ațintiți asupra lui Evgheni, care spunea o glumă, răsplătită cu câteva râsete ici și colo, ca apoi să facă un pas înainte pentru a se apropia de ascultătorii săi. Își deschise brațele. Îi dojeni, apoi le făcu promisiuni. Judecând după aplauze, promisiunea trebuie să fi fost substanțială. Bătrânii fură liniștiți. Hoban se sprijinea de un cedru, devenind din ce în ce mai mare, pe măsură ce se lăsa întunericul, și murmura drăgăstos în telefonul lui vrăjit.

În Casa Single tensiunea se putea auzi. Dactilografe îmbrăcate îngrijit călcau în vârful picioarelor. Camera de negocieri, un barometru al moralului, fusese cuprinsă de rumoare. Tiger juca miza cea mare! Succesul sau eșecul Casei Single! Tiger își păstra calmul pentru lovitura secolului.

— Ziceai că Evgheni s-a arătat amabil? Excelent, spuse Tiger, în cursul uneia din ședințele întâmplătoare când Oliver raporta cu privire la deplasările sale în Estul Sălbatic.

— Evgheni este nemaipomenit, răspunse Oliver cu credință. Iar Mihail pe lângă el.

— Bine, bine, spuse Tiger și se înfundă ca o săgeată în hățiturile costurilor operaționale și ale flotărilor bursiere.

O scrisoare din partea lui Tinatin îi cerea cu insistență lui Oliver să ia legătura cu altă verișoară îndepărtată, o fată pe care

o chema de data aceasta Nina, profesoară la Școala de Studii Orientale și Africane, fiica unui violonist mingrelian care decedase. Considerând scrisoarea ca o aluzie delicată din partea mamei Zoiei să-și îndrepte privirea ușor impresionabilă în altă parte, Oliver expedie o scrisoare văduvei violonistului și fu invitat la ceai la Bayswater. Văduva era o actriță în retragere, îmbrăcată în halat, cu obiceiul de a-și îndepărta mereu o șuviță de păr de pe frunte cu dosul mâinii, însă fiica ei, Nina, avea priviri de jar. Nina fu de acord să-l învețe pe Oliver limba gruzină, începând cu alfabetul, pe cât de frumos, pe atât de înfricoșător de greu, dar îl avertiză că-i vor trebui ani de zile să deprindă această limbă.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine! exclamă Oliver curtenitor.

Nina avea o fire minunată, iar legăturile ei georgiene și mingreliene se consolidaseră datorită exilului. O impresiona admirația fără rezerve a lui Oliver față de tot ceea ce ei îi era drag, cu toate că ea, în mod providențial, habar nu avea de petrol, fiare vechi, sânge și bacșișuri în valoare de șaptezeci și cinci de milioane de dolari. Oliver o menținea în starea ei de inocență. Curând aveau să împartă patul. Iar dacă Oliver își dădea seama că Zoia a inspirat, oarecum indirect, această legătură, nu se simțea deloc vinovat, de ce s-ar fi simțit la urma urmei? Culeându-se cu Nina, putea să se îndepărteze de soția acaparatoare a unui important asociat în afaceri, al cărui trup gol mai strălucea încă provocator de la fereastra de sus a casei de la Moscova, și pentru acest fapt îi era recunoscător. Sub îndrumarea Ninei, s-a înconjurat de lucrări gruzine de literatură și de folclor gruzin. Asculta muzică gruzină și și-a lipit o hartă a Caucazului pe unul dintre pereții apartamentului său scump și dizgrațios de dezordonat dintr-un bloc turn din Portul Chelsea, construit cu bani obținuți din activitatea de brokeraj a Casei Single.

Poștașul era fericit. Nu foarte fericit, pentru că Oliver nu credea că plăcerea era un ideal ușor de atins. Dar fericit în activitate. Fericit când își punea mintea la contribuție. Fericit și îndrăgostit, dar prudent, dacă îndrăgostit se putea numi ceea ce simțea el pentru Nina. Mulțumit cu munca lui, atâta timp cât munca însemnau vizitele la Evgheni, Mihail și Tinatin, cu condiția ca umbra insidioasă a lui Hoban să nu bânuie prea aproape și ca Zoia să continue să-l ignore. Dacă ochii ei nefe-

riciți îl devorau cândva neîncetat, acum refuzau să recunoască existența lui. Se ținea la distanță de el în bucătărie, când Oliver toca zarzavaturi împreună cu Tinatin. Pe coridoare, pe scări, zburând din cameră în cameră cu Pavel după ea, Zoia își folosea părul ca o perdea care să-i ascundă fața.

— Informează-l pe tatăl tău că într-o săptămână vor semna toate documentele, îi spuse Evgheni peste masa de biliard din Epoca de Piatră, după ce s-a asigurat că nimeni, în afară de Hoban, Mihail și Shalva, nu se aflau destul de aproape ca să poată auzi ce spune. Comunică-i că după ce vor semna, trebuie să vină în Mingrelia ca să vâneze un urs.

— În cazul acesta, trebuie să vii și tu în Dorset și să vânezei un fazan, îi replică Oliver, înainte de a se îmbrățișa cu el.

De data aceasta nu a fost vorba de nici o scrisoare livrată prin curier. Oliver a adus cele două mesaje în capul său. În avion, în drumul spre casă, era atât de emoționat din cauza lor, încât își pusese pe jumătate în gând să o ceară pe Nina în căsătorie. Era 18 august 1991.

Două nopți mai târziu, Nina plângea în limba gruzină. Plângea la telefon, plângea când a ajuns acasă la Oliver, plângea când ședea amândoi pe canapea, ca un cuplu bătrân, uitându-se îngroziți cum se cutremura noua Rusie în pragul anarhiei, cum îndrăznețul ei conducător fusese prins de vechea gardă înviată din mormânt, cum erau închise redacțiile ziarelor, cum tancurile împânzeau orașul și oamenii de la cel mai înalt nivel cădeau de la putere ca niște popice, târând după ei cele mai bine puse la punct Propuneri Specifice în privința deșeurilor de feroase, a petrolului și a sângelui.

Pe Curzon Street mai era încă vară, dar păsărelele nu cântau. Petrolul, fierul vechi și sângele păreau să nu fi existat niciodată. A recunoaște acest lucru însemna a recunoaște decesul lor. Cărțile de istorie recentă au fost rescrise în mod tacit, tinerii, bărbați și femei, din Sala de Negocieri au fost expediați în căutarea altor bogății. Altfel, nu s-a întâmplat nimic, absolut nimic. Nu s-a ales praful nici de cele zece milioane pentru investiții, nu s-a risipit nimic pentru comisioane în avans, nu s-au dat bacșișuri intermediarilor sau oficialilor americani, nu s-au făcut plăți în numerar pentru închirierea unor Jumbo Jeturi frigorifice. Căldura, lumina, chiria, mașinile, salariile, primele, asigurarea medicală, asigurarea pentru

învățămant, facturile de telefon și protocol pentru cele cinci etaje din Curzon Street și pentru risipitorii lor locuitori nu erau în primejdie. Iar Tiger era cel mai puțin afectat dintre toți. Pasul său era mai ușor, mersul mai mândru ca oricând, viziunea sa mai măreacă, costumele lui Hayward mai proaspăt. Doar Oliver – poate și Gupta, indianul bun la toate al lui Tiger – simțea durerea de sub armură, știa cât de aproape de artag era eroul fragil. Dar atunci când, din cauza incurabilei sale compasiuni, Oliver a încercat să-l compătimească pe tatăl său, Tiger a reacționat cu o sălbăcie care l-a lăsat pe Oliver tremurând de furie interioară.

— Nu am nevoie de mila ta, mulțumesc. Nu am nevoie de sentimentele tale delicate sau de preocupările tale etice. Am nevoie de respectul tău, de loialitatea ta, de mintea ta, oricâtă ai avea, de angajarea ta și, atâta vreme cât voi mai fi acționar principal, de supunerea ta.

— O, îmi cer scuze, bolborosi Oliver, dar văzând că Tiger nu se îmbunează, se întoarse în camera sa și încercă degeaba să vorbească cu Nina la telefon.

Ce s-o fi întâmplat cu ea? Ultima lor întâlnire nu a fost fericită. La început, a încercat să se convingă pe sine că Zoia lansase o operațiune de compromitere. Apoi, își aminti cu silă că fusese beat și, beat fiind, scăpase față de Nina – din bunătațea inimii sale singuratică, nu de altceva – câteva detalii indiscrete cu privire la tranzacțiile lui cu unchiul Evgheni, cum îi spune ea. Și-a adus vag aminte că, într-un moment de frivolitate, a făcut remarcă nesăbuită că dacă Uniunea Sovietică și-a pierdut direcția, Casa Single și-a pierdut cămașa. Când a făcut presiuni asupra lui, s-a simțit obligat să-i explice într-o versiune sumară cum Casa Single, cu ajutorul lui Evgheni și inspirată de acesta, plănuise să dea lovitura cu anumite substanțe vitale rusești, precum ar fi, da, fără să fie foarte explicit, sângele. La care, Nina s-a albit la față, s-a înfuriat, l-a bătut cu pumnii în piept și a ieșit ca o furtună din apartament, înjurând – nu era prima oară, pentru că avea și ea ceva din nestatornicia mingreliană – pentru a nu se mai întoarce niciodată.

— Și-a luat un iubit nou pentru a se răzbuna pe tine, Oliver, îi mărturisi mama ei cam zăpăcită la telefon. A spus că ești prea decadent, draguțule, mai rău decât nenorociiții ăia de ruși.

Dar ce s-a întâmplat cu frații? Ce s-a întâmplat cu Tinatin și fetele ei? Ce s-a întâmplat cu Bethlehemul? Ce s-a întâmplat cu Zoia?

— Frații au fost demiși, i-a răspuns scurt Massingham, care fierbea de invidie de când rolul de intermediar îi fusese smuls și dat detestatului asociat secundar. Izgoniți. Exilați. Trimiși în Siberia. Li s-a atras atenția să nu-și mai arate mutrele la Moscova, în Georgia sau oriunde altundeva.

— Ce s-a întâmplat cu Hoban și prietenii săi?

— O, bunul meu prieten, cei de teapa lui nu pică *niciodată*.

De teapa lui? Ce fel de teapă? Massingham nu s-a oboșit să fie mai explicit. Evgheni este pe grămada de deșcuri, iubitele. Ca să nu mai vorbim de petrol și de sânge, replică el răutăcios.

Comunicațiile cu Rusia sfâșiata de dezbinare erau haotice, iar lui Oliver i s-a interzis prin ordin cu caracter permanent să-i dea telefon lui Evgheni sau garnizoanelor sale îndepărtate. Cu toate acestea, o întreagă seară a stat ghemuit într-o cabină telefonică împruțită din Chelsea, lingusind și implorând opera-toarea de la legături internaționale. În imaginația sa, îl vedea pe Evgheni în pijama, pe motocicletă, ambalând motorul și telefonul sunând fără să poată fi auzit la câțiva pași de el. Operatoarea, o doamnă din Acton, a auzit că mulțimea luase cu asalt Centrala Telefonică din Moscova.

— Ai răbdare câteva zile, drăguțule, îl sfătui ea, ca inten-denta de la școală, când se plângea că-l doare ceva.

Se părea că ultima fereastră deschisă către speranță îi fusese trântită lui Oliver în nas. Zoia a avut dreptate. Nina a avut dreptate. Trebuia să spun nu. Dacă am putut să accept vânzarea sângelui bieților ruși, unde, dacă voi reuși vreodată, m-aș mai putea opri? Evgheni, Mihail, Tinatin, Zoia, munții albi și chefurile îl chinuiau ca și propriile sale promisiuni încălcate. În apartamentul său din Chelsea Harbour, dădu jos de pe perete harta Caucazului și o aruncă în găleata de gunoi din bucătăria lui albă, goală. Mama Ninei i-a propus să ia lecții cu alteineva, un ofițer de cavalerie mai bătrân, care fusese cândva iubitul ei, până când n-a mai fost în putere. Oliver a suportat vreo două lecții, apoi le-a anulat pe celelalte. La Single, umbla tăcut, ținându-și ușa închisă și comandând sandviciuri pentru masa de prânz. Zvonurile ajungeau la el ca depeșele trunchiate de pe front. Massingham a auzit ceva despre un depozit de electroliți militari, îngropat în afara Budapestei. Tiger i-a ordonat să

meargă să-l inspecteze. După o săptămână irosită, s-a întors cu mâna goală. La Praga, o mână de matematicieni adolescenți voiau să repare computere industriale la un preț infinit mai mic decât cerea producătorul, dar aveau nevoie de echipamente în valoare de un milion de dolari pentru a le seta. Massingham, ambasadorul nostru itinerant, a plecat cu avionul la Praga, unde s-a întâlnit cu două genii de nouăsprezece ani cu barbă și s-a întors de acolo declarând că propunerea este o escrocherie. Dar când este vorba de Randy – se străduia Tiger să-i reamintească lui Oliver – nu poți fi sigur niciodată. În Kazahstan, există o fabrică de textile capabilă să producă kilometri întregi de covoare Wilton de două ori mai frumoase decât cele originale și la un sfert de preț. Inspectând în acest sens un șantier de bare ruginite de fier înămolit, Massingham a fost de părere că va mai dura până să înceapă producția. Tiger era sceptic, dar i-a ascultat sfatul. S-a auzit despre descoperirea unui imens zăcămint de aur în Urali, aveți grijă să nu suflați vreun cuvânt cuiva. Oliver a fost cel care stat pe vine trei zile într-o casă de țară din zona deluroasă a Mugodjarului, înnebunit de telefoanele tatălui său, în așteptarea unui intermediar de încredere care nu și-a mai făcut apariția.

Tiger însuși a ales calea solitudinii și a contemplației. Privirea îi rătăcea în gol. De două ori, după cum s-a zvonit, a fost chemat la ordine în City pentru a da explicații. În Sala de Negocieri se șopteau cuvinte urâte ca „stingerea dreptului de răscumpărare a ipotecii“. În mod misterios, Tiger începu să călătorească. Cu ocazia unei vizite la Serviciul Conturi, Oliver dădu peste un decont de cheltuieli în care era menționat faptul că „Domnul și doamna T. Single“ au închiriat apartamentul regal de la un mare hotel din Liverpool pentru trei nopți unde au făcut primiri grandioase. Doamna Single, după cum presupunea Oliver, era Katrina de la Kat's Cradle. Bonurile de benzină predate de Gasson șoferul arată că domnul și doamna au călătorit cu Rolls-Royce-ul. Liverpool este unul din locurile obișnuite ale lui Tiger. Acolo și-a făcut un nume ca avocat pledant în apărarea maselor oprimate de delincvenți. Această excursie a fost urmată, o săptămână mai târziu, de apariția în Curzon Street a trei turci în costume lucioase, care și-au înregistrat adresa la portar scriind scurt „Istanbul“ și care au cerut să-l vadă pe Tiger personal. Prevestind a rău, Oliver ar fi putut jura că a auzit glasul nazal al lui Hoban alături de glasul

lui Massingham prin ușile duble Wedgwood, atunci când sub un pretext oarecare a interpellat-o pe Pam Hawsley, dar Pam, ca de obicei, a fost opacă:

— Este o conferință înăuntru, domnule Oliver. Asta este tot ceea ce vă pot spune.

Toată dimineața a așteptat în tensiune să fie convocat. Dar n-a fost. La orele prânzului, Tiger a plecat la Kat's Cradle cu oaspeții săi voinici. Ieșiseră din lift și erau deja afară în stradă, înainte ca Oliver să-i poată vedea. Atunci când, câteva zile mai târziu, avea să procedeze la o a doua verificare a cheltuielilor lui Tiger, descoperi o serie de poziții în dreptul cărora era înscris un singur cuvânt: „Istanbul“. Massingham, de asemenea, și-a reluat călătoriile, cele mai frecvente destinații ale sale fiind Bruxelles, Ciprul de Nord și sudul Spaniei, unde o companie Single cu sediul în străinătate a deschis recent un lanț de discotecă, servicii de partajare a timpului pe calculator și cazinouri. Și, întrucât Randy Massingham este considerat de către Sala de Negocieri un soi de energie domn Pimpinel, se fac speculații în legătură cu aspectul său atât de luminos și cu ce secrete ar putea să poarte în servieta sa de fost funcționar al Foreign Office-ului.

Apoi, într-o seară, când Oliver își încuia biroul, Tiger însuși a apărut în cadrul ușii pentru a-i propune să dea o raită pe la Kat's Cradle și să guste ceva, doar ei doi, ca pe vremuri. Kat nu și-a făcut apariția. Oliver a presupus că Tiger i-a spus să nu vină. Au fost serviți în schimb de Alvaro, chelnerul șef. Masa de colț a lui Tiger, care era în permanență rezervată pentru el, este un cuib de diștină roșie. A ales rață și vin roșu. Oliver a cerut același lucru. Tiger a mai comandat și două porții din salata casei, uitând că Oliver detesta salata. Începură, așa cum făceau întotdeauna, prin a discuta viața amoroasă a lui Oliver. Neconvenindu-i să recunoască despărțirea de Nina, Oliver preferă să înfrumusețeze situația.

— Vrei să spui că în sfârșit te așezi la casa ta? exclamă Tiger, deosebit de amuzat. Dumnezeuule mare! Mi te-am închipuit întotdeauna ca burlac plin de viață la patruzeci de ani.

— Presupun că sunt lucruri pe care nu le poți planifica, spuse Oliver cu prospețime în priviri.

— I-ai spus vestea bună lui Evgheni?

— Cum aș fi putut? E de negăsit.

Tiger făcu o pauză, cu dumișatul în gură, sugerând că s-ar putea ca rața să nu fie pe placul lui. Sprâncenele i se uniră într-un fel de fronton întrerupt. Spre ușurarea lui Oliver, maxilarul lui inferior își relua rotațiile. Rața le-a făcut plăcere în cele din urmă. Ai fost la moșia lui de la țară, după câte îmi amintesc, spuse Tiger. Acolo unde plănuiește să cultive vinuri de soi. Așa e?

— Tată, nu este o *moșie*. Este un mănunchi de sate de munte.

— Dar presupun că are o casă ca lumea, nu-i așa?

— Nu prea. Nu, potrivit standardelor noastre.

— Proiectul este viabil? Ceva care ar putea să ne intereseze?

Oliver izbucni într-un râs superior, în timp ce o parte din el îngheta la gândul că umbra tatălui său se poate întinde până la Bethlehem.

— Un fel de cai verzi pe pereți, ca să fii sincer. Evgheni nu este un om de afaceri în sensul pe care îl dăm noi cuvântului.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, nu a pus la socoteală infrastructura, i-a răspuns Oliver, amintindu-și disprețul cu care a comentat Hoban proiectul. Ar putea să fie un sac fără fund. Drumuri, apă, terasarea terenurilor, și numai Dumnezeu știe câte altele. Crede că va putea folosi mâna de lucru locală, dar nu calificată; sunt patru sate și sar unii la gâtul altora. Luă meditativ o gură de vin pentru a se gândi rapid la alte motive. Evgheni nici măcar nu *dorește* să modernizeze locul acela. Își închipuie doar că-l modernizează. E o fantezie. S-a jurat că va păstra valea așa cum este, dar și că o va industrializa și îmbogăți. Nu poate face însă și una și alta.

— Dar e serios?

— Cât se poate de serios. Dacă va strânge câteva miliarde, toate se vor duce acolo. Întreabă-i pe cei din familia lui. Sunt toți îngroziți.

Numeroșii medici ai lui Tiger l-au sfătuit să bea vinul și apa în cantități egale. Știind acest lucru, Alvaro puse o a doua sticlă de apă de Evian pe fața de masă trandafirică de damasc.

— Și Hoban? Întrebă Tiger. Este din categoria ta de vârstă. Ce fel de individ este? Inteligent? Activ? Priceput?

Oliver ezită. De obicei nu era în stare să aibă răcă pe cineva mai mult de zece minute, dar Hoban constituia excepția. Nu

prea am pe ce să mă bazez. Randy îl cunoaște mai bine ca mine. Mi se pare un fel de lup singuratic. Cam prea pus pe căpătuială. Dar în regulă. În felul lui.

— Randy mi-a spus că este căsătorit cu fiica preferată a lui Evgheni.

— Nu știam că Zoia este *preferata* lui, protestă Oliver îngrijorat. Evgheni este doar un tată mândru. Își iubește toți copiii la fel. Îl privi cu mare atenție pe Tiger, chiar dacă se uită doar în oglinzile roz de pe pereți: știe, i-a spus Hoban, știe de scrisoare și de inima de hârtie. Tiger luă o bucățică de rață cu o gură de vin, o gură de apă minerală, apoi sărută șervetul.

— Spune-mi ceva, Oliver. Ți-a vorbit bătrânul Evgheni vreodată despre legăturile sale maritime?

— Doar că a fost la Școala de Marină și în Marina Comercială rusă pentru o bucată de vreme. Și că are marea în sânge. Așa cum are și munții.

— Nu ți-a menționat niciodată faptul că stăpânește toată flota comercială a Mării Negre?

— Nu. Dar despre Evgheni afli tot felul de lucruri pe apucate, în funcție de ceea ce decide el să lase să se știe despre el.

Urmă o pauză, în care Tiger a purtat unul dintre acele dialoguri interioare, ce se încheie cu o hotărâre, dar ascund raționamentul prin care s-a ajuns la ea.

— Da, îi vom da lui Randy un timp drumul să se ocupe de această treabă, dacă nu te superi. Iar tu vei prelua problema, îndată ce lucrurile vor fi puse din nou pe roate. Tatăl și fiul erau pe trotuar, pe South Audley Street, admirând cerul înstelat. Și ai grijă de Nina aia a ta, bătrâne, îl sfătui Tiger cu severitate. Kat are o mare admirație pentru ea. Ca și mine, de fapt.

Mai trecu o lună de la această discuție și, spre furia nedisimulată a lui Massingham, Poștașul fu expediat la Istanbul, unde Evgheni și Mihail își ridicaseră cortul.

CAPITOLUL • 9

În lumina mohorâtă a unei ierni umede turcești, Evgheni arăta tot atât de trist și de cenușiu ca și moscheile din jurul său. Îl îmbrățișă pe Oliver cu jumătate din puterea sa de altădată, citi cu neplăcere scrisoarea lui Tiger și i-o înmână lui Mihail cu umilinta unui exilat. Casa închiriată într-o suburbie nouă a părții asiatice a Istanbulului era de proastă calitate și nefinisată, plasată printre fiarele și uneltele abandonate brambura în mocirlă de către constructori și înconjurată de străzi neterminate, centre comerciale, automate de bancă, stații de benzină, gherete în care se vindeau pui fripți, toate goale, toate ducându-se încet-încet de răpă, în timp ce antreprenorii corupți, chiriașii frustrați și birocrații otomani de neclintit se străduiau să-și rezolve diferendele în vreo judecătorie arhaică, menită să judece procese fără ieșire în acest oraș înăbușitor, în care toată lumea urla, un oraș agitat, sufocat de trafic, cu o populație nenumărată de șaisprezece milioane de suflete, care, așa cum nu înceta să repete Evgheni, are de patru ori mai mulți oameni decât întreaga sa Georgie iubită. Singurul moment de încântare se făcea simțit la lăsarea întinericului, când prietenii se așezau să bea raki pe balcon, sub un cer turcesc enorm și adulmecau parfumul aproape ireal de lămâi și de iasomie, care reușea nu se știe cum să învingă putoarea ce venea de la sistemul de canalizare și el neterminat. În tot timpul acesta, Tinatin îi reamintea soțului ei, pentru a suta oară, că acolo este aceeași Mare Neagră și că Mingrelia este imediat peste graniță, chiar dacă granița se afla la peste o mie de kilometri depărtare peste munți și chiar dacă drumurile erau impracticabile în timpul insurecției kurde, iar insurecția kurdă este o permanență. Tinatin gătea mâncare mingreliană, Mihail puneă muzică mingreliană la un

gramofon pentru discuri de 78, pe masă erau împrăștiate peste tot ziare georgiene îngălbenite. Mihail purta un pistol prins de o curea pe sub vesta sa mare și unul mai mic vârat în partea de sus a cizmei. Motocicleta BMW, copiii și fiicele plecaseră toate, în afară de Zoia și copilașul ei Pavel. Mișcările lui Hoban erau misterioase. Azi era la Viena. Apoi la Odesa. Măine va fi la Liverpool. Într-o după-amiază, s-a reîntors pe neașteptate și l-a condus pe Evgheni în stradă, unde trebuiau să fie văzuți plimbându-se cu sacourile pe umeri, în sus și în jos pe trotuarul neterminat, Evgheni cu capul plecat ca un deținut, iar micuțul Pavel venind în urma lor ca mutul unui antreprenor de pompe funebre. Zoia era o femeie în așteptare și îl aștepta pe Oliver. Aștepta cu ochii și cu trupul ei fără vlagă, luând în derădere noua Rusie supermaterialistă, recitând detalii ale ultimului furt de mare anvergură din proprietatea de stat, numele miliardarilor apăruti peste noapte, plângându-se de *lodos*, vântul din sudul Turciei, care îi dădea dureri de cap ori de câte ori nu voia să facă un anumit lucru. Uneori Tinatin îi spunea să-și găsească o activitate, să aibă grijă de Pavel, să iasă la plimbare. Zoia o asculta, apoi venea acasă să aștepte și să ofteze din cauza vântului *lodos*.

— O să devin o Natașa, anunță ea o dată, în timpul unei tăceri pe care o crease pentru ea însăși.

— Ce-i aia o Natașa? o întreabă Oliver pe Tinatin.

— O rusoaică prostituată, îi răspunse Tinatin plictisită. Natașa este numele pe care l-au dat turcii curvelor noastre.

— Mi-a spus Tiger că am reluat afacerea, îi spuse Oliver lui Evgheni, alegând momentul în care Zoia își făcea vizita săptămânală la ghicitoarea rusoaică din oraș. Această afirmație îl întristă profund pe Evgheni.

— *Afaceri*, repetă el cu greutate. Da, Poștașule. Facem *afaceri*.

Oliver își aminti stânjenit că Nina îi explicase cândva că atât în rusă, cât și în gruzină acest nevinovat cuvânt era sinonim cu necinstea.

— De ce nu se întoarce Evgheni în Georgia să trăiască acolo? a întrebat-o el pe Tinatin, care umplea niște vinete coapte cu un sos de crabii condimentat, ce fusese cândva felul de mâncare preferat al lui Evgheni.

— Evgheni aparține trecutului, Oliver, îi replicase ea. Cei care au rămas la Tbilisi nu vor să împartă puterea cu un bătrân de la Moscova, rămas fără prieteni.

— Mă gândeam la Bethlehem.

— Evgheni a făcut prea multe promisiuni la Bethlehem. Dacă nu va sosi acolo într-o caleașcă de aur, nu va fi binevenit.

— Hoban îi va construi caleașca, prezise Zoia, făcându-și intrarea ca o Ofelie înstrăinată, cu mâna la frunte, pentru a stăpâni efectele vântului *lodos*. Massingham va fi vizitiul.

Hoban, gândește Oliver. Nu-i mai spune Alix. Hoban, soțul meu.

— Avem și iederă rusească aici, remarcă Zoia, către fereastră lungă. Este foarte pătimasă. Crește prea repede, nu obține nimic, apoi moare. Are o floare albă. Și un miros deosebit de slab.

— O, remarcă Oliver.

Hotelul în care a tras este mare, occidental și anonim. După al treilea miez de noapte petrecut acolo, a auzit o bătaie în ușă. Mi-au trimis o damă, gândi el, amintindu-și zâmbetul mult prea prietenos al tânărului de la Recepție. Dar era Zoia, ceea ce nu l-a surprins cum ar fi fost de așteptat. Încăperea era mică și prea luminată. Stăteau față în față, lângă pat, clipind unul către altul sub lumina sălbatică a plafonierei.

— Să nu faci afacerea aceasta cu tatăl meu, îi spuse ea.

— De ce nu?

— Este împotriva vieții. Este mai rea decât cea cu sângele. Este un păcat.

— De unde știi?

— Îl cunosc pe Hoban. Îl cunosc pe tata. Ei pot poseda, dar nu pot iubi, nu-și pot iubi nici măcar copiii. Îi știi și tu, Oliver. Dacă nu scăpăm de ei, vom fi morți ca și ei. Evgheni visează doar la paradis. Oricine îi promite bani să cumpere paradisul dispune de el. Hoban promite. Nu se știe clar cine a făcut primul pas. Poate că fiecare dintre ei a avut rolul de inițiator, pentru că și-au ciocnit brațele și au trebuit să și le retragă înainte de a se putea îmbrățișa. Ajunși pe pat, s-au luptat până s-au dezbrăcat, apoi s-au posedat ca niște animale, până când ambii au fost deplin satisfăcuți. Trebuie să reînvii ceea ce este mort în tine, îi spuse ea pe un ton sever în timp ce se îmbrăca. Altfel, în curând va fi prea târziu. Poți face dragoste cu mine ori

de câte ori vrei. Pentru tine nu este importantă. Pentru mine înseamnă totul. Nu sunt o Natașa.

— Ce este mai rău decât sângele? o întrebă el, oprindu-i brațul. Ce păcat se presupune că aş putea comite?

Îl sărută din nou atât de blând și atât de trist, încât Oliver își dorea să o ia de la început cu ea mai liniștit.

— Cu sângele te distrugi doar pe tine, îi răspunse ea, ținându-și fața între mâini. Cu această nouă tranzacție, te distrugi pe tine, îl distrugi pe Pavel și pe mulți, mulți alți copii și pe mamele și tații lor.

— Ce tranzacție?

— Întreabă-l pe tatăl tău. Eu sunt măritată cu Hoban.

— Evgheni s-a regrupat, spuse Tiger pe un ton aprobator în seara următoare. A avut un moment de recul, și-a revenit. Randy i-a insuflat o nouă viață. Cu ajutorul lui Hoban. Oliver văzu capul crenelat privind luminile pe deasupra văii și urmele lăsate de lacrimile ce curgeau pe obrajii lui zbârciți. Mirosul Zoiei persista pe pielea lui. Îl simțea prin cămașă. Mai visează încă la vinurile bune, îți va face plăcere să auzi chestia asta. Caut niște cărți de viticultură pentru el. Poți să le iei cu tine cu ocazia viitoareii călătorii.

— În ce afacere s-a băgat așa dintr-o dată?

— Transporturi navale. Randy și Alix l-au convins să-și reia vechile contacte din Marină, să pretindă onorarea unor promisiuni.

— Ce să transporte?

Un gest din mână. Același gest cu care respingea la restaurant servanta cu deserturi care nu-l tentau.

— Un spectru larg. Orice ar fi la locul potrivit, în ziua potrivită, la prețul potrivit. Flexibilitate, aceasta este deviza lui. Un comerț rapid, pe viață și pe moarte, dar face față. Dacă i se oferă ajutor. Aici intervine rolul nostru.

— Ce fel de ajutor?

— Casa Single joacă rolul de *facilitator*, Oliver, răspunse Tiger, cu capul lăsat puțin într-o parte și cu sprâncenele ridicate într-o cvadravie prefăcută. Ai uitat acest lucru... ești tânăr. Suntem *maximizatori*. Creatori. Arătătorul lui mic era îndreptat către Dumnezeu. Treaba noastră este să le furnizăm clienților noștri uneltele de care au nevoie pentru a administra cu grijă recolta după ce o strâng. Casa Single n-a ajuns unde se află astăzi

retezând aripile clienților. Noi ne avântăm acolo unde altora le este frică să facă comerț, Oliver. Și ne întoarcem cu zâmbetul pe buze.

Ca un fiu supus, Oliver își dădu toată silința să împărtășească entuziasmul tatălui său, sperând că, rostind cuvintele așteptate, acesta le va crede.

— Toate îi vor merge din plin în cele din urmă, sunt sigur, îi spuse el.

— Desigur că așa va fi. Este un print.

— E un mare hoțoman bătrânul. Ca să-l înfrângă vor trebui să-l scoată cu picioarele înainte.

— Poftim? întrebă Tiger, care se ridicase în picioare pentru a-l lua pe Oliver de braț. Aș prefera să nu folosești asemenea expresii, Oliver, îți mulțumesc. Rolul nostru este delicat și va trebui să ne alegem cuvintele cu foarte mare atenție. Ai înțeles?

— Absolut. Îmi cer scuze. A fost doar un joc de cuvinte.

— Dacă frații vor face banii despre care vorbesc Randy și Alix, vor dori să le oferim tot ceea ce putem: cazinouri, baruri de noapte, un lanț sau două de hoteluri, sate de vacanță, tot ceea ce ne pricepem noi mai bine să oferim. Evgheni insistă și de data aceasta asupra confidențialității totale și, întrucât sunt de aceeași părere, nu am nici un motiv să nu-i fac pe plac, continuă el, întorcându-se din nou la masa lui de lucru. Vreau să-i predai acest plic personal. Și ia și o sticlă de Berry's Speyside din scif și dă-i-o împreună cu complimentele mele. Ia două. Una pentru Alix.

— Tată.

— Da, fiule.

— Vreau să știu cu ce ne ocupăm.

— Finanțe.

— Provenite din ce?

— Din propria noastră sudoare și din propriile noastre lacrimi. Din intuiția noastră, din flerul nostru, din flexibilitatea noastră. Din meritele noastre.

— Ce urmează după sânge? Ce este mai rău decât sângele?

Buzele foarte subțiri ale lui Tiger se strânseseră într-o cută albă.

— Curiozitatea este mai rea, Oliver. Crearea unor probleme ca urmare a lenei, lipsei de experiență, informării greșite, îngăduinței prea mari față de sine, arbitrarului, moralismului. A fost oare Adam primul om? Nu știu. S-a născut Iisus de

Crăciun? Nu știu. În afaceri, abordăm viața așa cum este. Nu așa cum ne este prezentată de pe tronul infantil al ziarelor liberale.

Oliver și Evgheni stăteau pe balcon, bând vin din podgoriile din Bethlehem. Tinatin se alla la Leningrad având grijă de o fiică suferindă. Hoban era la Viena, iar Zoia și Pavel erau cu el. Mihail a adus ouă tari și pește sărat.

— Mai înveți încă limba zeilor, Poștașule?

— Da, răspunse Oliver, mințind, ca să nu-l dezamăgească pe bătrân, promițându-și că-i va telefona nesuferitului ofițer de cavalerie, îndată după întoarcerea sa la Londra.

Evgheni acceptă scrisoarea lui Tiger și o trecu nedeschisă lui Mihail. În hol, bagaje și lăzi de împachetat stau grămadă până la plafon. Găsiseră o nouă locuință, îi explică Evgheni, cu tonul cuiva care înainta o cerere către autorități. Într-un loc mai potrivit necesităților viitoare.

— Ți iei o nouă motocicletă? îl întrebă Oliver, străduindu-se să dea un ton mai optimist glasului său.

— Vrei să-mi cumpăr?

— Trebuie!

— În cazul acesta, îmi cumpăr o motocicletă nouă. Poate chiar șase.

Apoi, spre groaza lui Oliver, Evgheni începu să plângă, lung, în tăcere, în pumnii încleștați.

Este îngrozitor că nu ești un laș, îi scria Zoia, într-o scrisoare, care îl aștepta la hotel. Nimic nu te înfrânge. Nu vei omorî cu politețea ta. Nu te amăgi că nu poți ști adevărul.

La Casa Single era în toi petrecerea de Ajun de Crăciun. În Sala de Negocieri orice obiect care se putea mișca fusese împins la perete. Muzica modernă, pe care Tiger cu orice altă ocazie nu ar fi suportat-o, urla de la niște difuzoare stereofonice, șampania de foarte bună calitate curgea râuri, pe mese erau piramide de homari, pateu de găscă, și o găleată de cinci kilograme de caviar Imperial care, potrivit discursului amuzant al lui Randy Massingham, fusese „debarcat neoficial” de niște clienți ai Casei Single „din Marea Caspică, unde sturionii vârgini își țin picioarele încrucișate pentru a produce pentru noi aceste delicioase icre”. Cei prezenți aclamau. Reîntors, Tiger aclama alături de ei. Și-a potrivit cravata și s-a urcat la tribună pentru

a-și ține cuvântarea anuală. Casa Single, spunea el auditoriului său, este astăzi mai puternică decât oricând în istoria ei. Muzica dădu semnalul, primii cheflii se apropiară de masă pentru a se servi cu cumpătare cu o lingură din găleată, în timp ce Oliver urecă discret scara din dos, trecu pe lângă Secția Juridică, unde își făcuse debutul, și ajunsese la seiful cu o combinație cunoscută exclusiv de Tiger și de el. Douăzeci de minute mai târziu se întoarse, acuzând o durere trecătoare de stomac. Răul era real, chiar dacă stomacul îl supăra cel mai puțin. Era răul provocat de adevărarea unui coșmar. Niște sume atât de mari, atât de neașteptate, atât de rapid ascunse, nu puteau avea decât o singură sursă. Din Marbella, douăzeci și două de milioane de dolari. Din Marsilia, treizeci și cinci. Din Liverpool, o sută șapte milioane de lire sterline. Din Gdansk, Hamburg, Rotterdam, o sută și optzeci de milioane de dolari în numerar așteptând intervenția serviciului de spălare al Casei Single.

— Îți iubești tatăl, Poștașule?

Este ora amurgului, momentul de filosofie din salonul noii vile de un milion de dolari de pe malul european al Bosforului în care se mutaseră frații. Maiestuoasa mobilă *kareika* a Ecaterinei cea Mare – aceleași prețioase scrinuri cafenii aurite, bufetele, masa și scaunele care în zilele inocenței lui Oliver împodobeau vila din afara Moscovei – se află la parter așteptând să fie aranjată în casă. Peisaje hibernale, cu sănii trase de cai, așteaptă cuminti să li se găsească loc pe pereții de curând zugrăviți. Iar în salon tronează cea mai frumoasă, cea mai strălucitoare motocicletă BMW care se poate cumpăra de pe piață cu capital vagabond.

— Încalec-o, Poștașule! Urcă-te pe ea și încearc-o!

Dar Oliver, din cine știe ce motiv, nu avea chef. Nici Evgheni. O zăpadă umedă neobișnuită se așternuse în grădina în pantă. În strâmtori, cargoboturi, feriboturi și vase de agrement stăteau înghesuite într-un permanent duel. Da, îmi iubesc tatăl, l-a asigurat pe Evgheni, dându-i un răspuns vag. Zoia stătea lângă ușa-fereastră, îndemnându-l pe Pavel să doarmă cu căpșorul pe umărul ei. Tinatin făcuse focul în soba de teracotă și moțăia gânditoare în balansoar. Hoban se afla iar la Viena, pentru deschiderea unui nou birou. Urma să se numească Trans-Finanz. Mihail stătea ghemuit la umărul lui Evgheni. Își lasase barbă.

— Tatăl tău te face să râzi ?

— Când lucrurile merg bine și este fericit... da, Tiger mă poate face să râd.

Pavel scâncea, iar Zoia îl alina cu palma întinsă pe sub cămăsuță, pe spatele gol.

— Te înnebunește, Poștașule?

— Vrea să știe dacă te înfurie, îi explică Zoia. Hoban e genul care se înfurie.

— Uneori mă înnebunește, recunosc Oliver, neînțelegând unde vrea să ajungă. Dar îl înnebunesc și eu.

— Cum îl înnebunești, Poștașule?

— Păi nu sunt exact băiatul care umblă în Rolls-Royce-uri, așa cum și-ar fi dorit. Este permanent puțin supărat pe mine, dar nu-și dă seama.

— Dă-i asta. Va fi fericit. Vârând mâna în interiorul parde-
siului său negru, Evgheni extrase un plic și i-l dădu lui Mihail,
care i-l transmise fără să scoată o vorbă lui Oliver.

Oliver trase aer în piept. *Acum, gândi el. Dă-i drumul.*

— Despre ce este vorba? întrebă el. După ce se simți nevoit să repete întrebarea, continuă: Scrisoarea care mi-ai dat-o, despre ce este vorba în ea? Încep să mă îngrijorez că m-ar putea reține la vamă din cauza ei. S-ar putea să fi vorbit mai tare decât intenționase, întrucât Zoia întoarse capul, iar ochii negri ai lui Mihail îl fixau cu o privire aprigă. Nu știu absolut nimic despre noua voastră operațiune. Eu sunt cu legalitatea. Asta este tot. Mă ocup de partea legală.

— *Legală?* repetă Evgheni, ridicând glasul, ce îi trăda furia și uimirea. Ce înseamnă legal? Cum se face că reprezintă *legalitatea*, mă rog? Tu ești *legal*? Aș putea spune că ești singur printre noi.

Oliver încercă să arunce o privire lăaturalnică spre Zoia, dar aceasta dispăruse și Tinatin îi îngâna lui Pavel un cântec de leagăn ca să adoarmă.

— Tiger spune că te ocupi de comerț în general, interveni el brusc. Spune că obții profituri enorme. Cum? Are de gând să te introducă în industria turismului. Totul în șase luni. Cum?

La lumina veiozei de lângă el, fața lui Evgheni părea mai bătrână decât stâncile munților Bethlehem.

— Îl minți pe tatăl tău, Poștașule?

— Doar în chestiuni mărunte. Pentru a-l proteja. Așa cum mintim cu toții.

— Omul acela nu ar trebui să-l mintă pe fiul său. Eu te mint?

— Nu.

— Întoarce-te la Londra, Poștașule. Rămâi legal. Du-i scrisoarea tatălui tău. Spune-i că un rus bătrân zice că este un prost.

Zoia îl aștepta în patul de la hotelul lui. Îi adusese daruri în pachete mici cafenii: o icoană pe care mama ei, Tinatin, o purta în secret pe vremea comunismului; o lumânare parfumată; o fotografie a tatălui ei, Evgheni, în uniformă de Marină; poezii ale unui scriitor gruzin drag ei. Numele poetului era Huta Berulava și, deși mingrelian, scria în gruzină, combinația care-i plăcea ei cel mai mult. Dorința pe care i-o inspira lui Oliver era ca un viciu. Îi duse un deget la buze pentru a-i impune tăcerea, iar ea îl dezbracă. Era atât de încordată că simțea că explodează. Dar se străduia să se țină la distanță de ea.

— Dacă eu îl voi trăda pe tatăl meu, tu va trebui să-ți trădezi atât tatăl cât și soțul, îi spuse el cu grijă. Ce fel de afaceri face Evgheni?

— Tot felul de lucruri rele, îi răspunse ea întorcându-se cu spatele spre el.

— Care este lucrul ce mai rău?

— Toate sunt rele.

— Numeste lucrul cel mai rău. Mai rău decât toate celelalte. Din ce face toți banii ăștia? Milioane și milioane de dolari?

Fătăindu-se în jurul lui, îl prinse între coapse și se izbi de el cu sălbăticie, ca și cum dacă-l închidea în ea putea să-l reducă la tăcere.

— Râde, spuse ea, gâfâind.

— Cine?

— Hoban..., spuse ea, zvârlindu-se din nou către el.

— De ce râde Hoban? De cine?

— „Este pentru Evgheni“, spuse el. „Producem un nou vin pentru Evgheni. Îi construim un drum alb către Bethlehem.“

— Un drum alb făcut din ce? insistă Oliver cu răsuflarea tăiată.

— Din praf.

— Ce fel de praf?

— Din Afghanistan! urlă ea, destul de tare ca să o audă o jumătate din hotel. Din Kazahstan! Din Chirchizia! Hoban a aranjat totul! Ei conduc această nouă afacere. Prin Rusia venind

de la Est. Îl asaltă din nou cu disperare, cu un urlat abject, sugrumat, de rușine.

Pam Hawsley, Fecioara de Gheață a lui Tiger, ședea la biroul sub formă de semilună în spatele unor fotografii înrămate ale celor trei mopși ai ei, Shadrach, Meshach și Abednego, și al telefonului roșu care îi făcea legătura direct cu Atotputernicul. Era dimineața zilei următoare. Oliver nu dormise deloc. Întins cu ochii larg deschiși pe patul său din Chelsea Harbour, încercase fără succes să se convingă că mai era încă în brațele Zoiei, că n-a stat niciodată în sala de interviuri cu pereți de celuloză presată de la Heathrow, spunându-i unui vameș în uniformă lucruri pe care nu și le-a spus nici măcar sie însuși vreodată. Acum, în picioare în anticamera imensă a biroului luxos al lui Tiger, era năpădit de rău de înălțime, îi pierise graiul, avea remușcări sexuale și era mahmur. Apucă plicul lui Evgheni mai întâi cu mâna stângă, apoi cu cea dreaptă. Își târșăia picioarele și își dregea glasul ca un idiot. Avea furnicături de-a lungul șirei spinării. Când vorbea i se părea că este cel mai prost actor din lume. Este doar o chestiune de câteva clipe înainte ca Pam Hawsley să încheie spectacolul din cauza lipsei crase de verosimilitate.

— Dacă ai putea să-i dai lui Tiger plicul acesta, Pam? Evgheni Orlov mi-a cerut să i-l înmânez personal, dar socot că tu ești destul de apropiată, ca să consider că i-a fost dat personal. Bine, Pam? E-n regulă?

Și totul ar fi putut într-adevăr să fie în regulă, dacă Randy Massingham, proaspăt reîntors de la Viena, nu ar fi ales exact momentul acela pentru a-și face apariția în cadrul ușii.

— Dacă Evgheni a spus personal, personal trebuie să fie, Ollie băiatule, spuse el cu glasul său târăgănat. Așa e regula jocului, continuă el, făcând semn cu capul către ușile fatale, împodobite cu ornamentații în stil Wedgwood. Doar tatălui tău, pentru numele lui Dumnezeu. Aș bufni tare în ușă și aș năvăli înăuntru, dacă aș fi în locul tău.

Neținând seama de acest sfat gratuit, se înfundă cât era de lung în canapeaua moale de piele. Inițialele S & S îl ardeau ori de câte ori se lăsa pe spate. Massingham continua să se sprijine de cadrul ușii. Capul lui Pam se înfundă între mopși și monitoare. Creștetul ei argintiu îi reamintea lui Oliver de Brock. Ținând strâns plicul la piept, se apucă să studieze în profunzime

acreditările tatălui său. Recomandări din partea unor fabrici de diplome de care nu a auzit nimeni. Tiger cu perucă și robă primit în Barou printr-o strângere de mână a cine știe cărui conte îngrozitor. Tiger în veșmintele infatuante de Doctor în Cine-știe-ce, ținând strâns la piept o placă gravată de aur. Tiger într-un costum suspect de impecabil de crichet, primind cu o mișcare de salut din băta imaculată aplauzele unor spectatori nevăzuți. Tiger în costum de polo, primind cupa de argint de la un prinț oarecare cu turban pe cap. Tiger la Cea de-a Treia Conferință Mondială, dând mâna pentru camerele de luat vederi cu un tiran al narcoticelor din America Centrală. Tiger umăr la umăr cu mărimile pe malul unui lac german la un seminar neoficial pentru incoruptibili senili. Într-o bună zi voi face ceea ce ar trebui să facă un procuror în privința ta, începând cu data nașterii.

— Domnul Tiger vă primește chiar acum, domnule Oliver.

Oliver se ridică fără oxigen de pe fundul mării, unde căzuse într-un somn vigilent de evadat. Plicul lui Evgheni era ud în mâna lui. Bău la ușile duble în stil Wedgwood, rugându-se ca Tiger să nu audă. Glasul cumplit de cunoscut rosti „Intră“ și simți dragostea năpădindu-l ca o veche otravă. Își plecă umerii și își înfundă greutatea trupului în coapse cu un efort de rutină pentru a-și reduce din înălțime.

— Cerule, știi cât costă, măi băiatule, o oră în care stai degeaba în anticameră?

— Evgheni mi-a cerut să-ți înmănez plicul acesta personal, tată.

— Chiar așa? Bravo lui, spuse el, apucând, pentru că nu se poate spune acceptând, plicul din mâna strânsă a lui Oliver, exact în aceeași clipă în care lui Oliver îi răsunau în urechi cuvintele lui Brock, care refuzase să-l ia: „Mulțumesc, Oliver, dar nu sunt atât de familiarizat cu frații Orlov ca tine. Așa că ți-aș sugera, oricât de tentant ar fi, să lăsăm plicul așa cum ni s-a dat, neprihănit și intact. Mă tem că el reprezintă un vechi test biblic de loialitate“.

— Și mai are și un mesaj pentru tine, îi spuse Oliver tatălui său, întrerupându-și gândurile care-i fugeau la Brock.

— Mesaj? Ce mesaj?, întrebă el alegând un cuțit din argint de tăiat hârtie, de douăzeci și cinci de centimetri. Mi-ai transmis mesajul.

— Un mesaj verbal. Mă tem că nu este prea politicos. Mi-a spus că un rus bătrân zice că ești un prost. Este pentru prima oară că l-am auzit prezentându-se drept rus. De obicei este gruzin, adăugă el încercând cu sfială să înlănzească lovitura.

Zâmbetul bun la toate nu i se ștersese lui Tiger de pe buze. Glasul lui părea ușor mai mîeros când execută periculoasa incizie, înainte de a scoate din plic o singură foaie de hîrtie, pe care o despături.

— Dar, dragul meu băiat, are foarte mare dreptate, *bineînțeles* că așa sunt!... Prost de-a binelea... Nimeni alteineva nu i-ar acorda termenii dați de noi... Nimic nu-mi place mai mult decât să am de a face cu un individ care își închipuie că mă fură... Nu va încerca să se ducă să facă afaceri cu alteineva, nu-i așa? Ce? Ce? Tiger împături foaia de hîrtie, o puse înapoi în plic, pe care îl aruncă în tava de corespondență primită. O fi citit-o? Greu de crezut. Tiger arareori dacă mai citea ceva în ultimul timp. Se înarmase cu un fel de perspectivă încrețoasă de clarvăzător. Mă așteptam să apară aseară, Oliver. Unde ai fost, dacă pot să te întreb?

Celulele cerebrale ale lui Oliver se contractară, respingând cuvintele pe care avea să le rostească. *Nenorocitul ăla de avion a întârziat!* — deși avionul ajunsese mai devreme. *N-am găsit nici un amărât de taxi!* — deși erau taxiuri cu duiumul. Auzi glasul lui Brock: „Spune-i că ai fost cu o fată“.

— Păi, am vrut să te sun, dar m-am gândit să mă opresc să o văd pe Nina, minți el, roșind și frecându-și nasul.

— Te-ai gândit? Nina, zici? Nepoata bătrînului Evgheni, sau ce-o fi ea.

— Doar că nu se simțea prea bine. Avea gripă.

— Îți mai place, așa e?

— Da, într-adevăr, da, da.

— Dar nu într-atât încât să-ți pierzi mințile, nu-i așa?

— Nu... deloc... chiar dimpotrivă așa spune.

— Bine, Oliver. Au ajuns cumva să se țină de braț în intrîndul generos al bovîndoului. Am avut un dram de noroc azi dimineată.

— Îmi pare foarte bine.

— Chiar un dram mai mare. Noroc în sensul în care oamenii ca lumea își fac norocul cu mâna lor. Mă urmărești?

— Desigur. Felicitări.

— Atunci când asculta solicitanți, Napoleon îi întreba pe tinerii ofițeri...

— „Sunteți norocoși?” continuă Oliver fraza.

— Exact. Această foaie de hârtie pe care mi-ai adus-o acum este confirmarea faptului că am câștigat zece milioane de lire.

— Splendid.

— Bani lichizi.

— Și mai bine. Strașnic. Fantastic.

— Scutiți de impozit. În străinătate. La o aruncătură de băț. Nu vom da de furcă celor la Fisc. Îl apucă și mai strâns de braț pe Oliver. Brațul lui Oliver era flasc. Al lui Tiger, musculos și puternic. M-am hotărât să împart suma. Mă urmărești?

— Nu prea. Îmi merge mîntea cam greu azi.

— Te obosești prea mult din nou, nu-i așa?

Oliver zâmbi prostește.

— Cinci milioane pentru mine, pentru zile negre, dar sper să nu am parte de așa ceva. Cinci milioane pentru primul nepot, băiat sau fată. Ce zici?

— De necrezut. Sunt extrem de recunoscător. Mulțumesc.

— Ești mulțumit?

— Nemaipomenit de mulțumit.

— Nici pe jumătate atât de mulțumit cât voi fi eu când va veni ziua cea mare. Nu uita. Primul tău copil, cinci milioane de lire. E stabilit. N-ai să uiți?

— Cum să uit? Mulțumesc. Îți rămân recunoscător.

— Nu-ți cer recunoștință, Oliver. Nu pentru asta o fac. Va însemna să adăugăm un al treilea S la S & S.

— Ai dreptate. Grozav. Un al treilea S. Formidabil, îi spuse Oliver, retrăgându-și cu grijă brațul și simți cum sângele începe din nou să circule în el.

— Nina este o fată bună. Am verificat. Maică-sa este o boarfă, ceea ce nu este atât de rău dacă vrei să ai parte și tu de puțină distracție în pat. Mică aristocrație din partea tatălui, întrucâtva cam excentrică, dar nu într-atât încât să te sperie, frați sănătoși, ca și surorile, de altfel. Nici un sfanț pe numele lor, dar cu cinci milioane pentru primul născut, cine mai ține socoteala? Nu-ți voi sta în cale.

— Superb. Nu voi uita.

— Dar nu-i spune. Despre bani. I-ar putea afecta intențiile. Când va veni vremea, las-o să descopere ea însăși. În felul acesta, îți vei da seama dacă a făcut-o din inimă.

- Bine gândit. Mulțumesc din nou.
- Spune-mi, bătrâne, îl întrebă el pe un ton confidențial, cu o mână pe brațul lui Oliver. La cât ajungem acum?
- La cât ajungem cu ce? repetă Oliver, uluit. Își frământă creierii, încercând să-și amintească cifre de afaceri, marje de profit, nete și brute.
- Cu Nina. De câte ori? De două ori noaptea și o dată dimineața?
- O, Dumnezeule, exclamă el cu un zâmbet superior, netezindu-și şuvița de păr de pe frunte. Mă tem că am pierdut șirul.
- Bun băiat. Ca toți cei din familia noastră.

CAPITOLUL • 10

În dormitorul mohorât de la mansardă, în care Oliver se retrăsese după ce luase ceaiul cu Brock în grădină – și unde rămăsese singur de atunci, cu excepția câtorva întreruperi bine organizate din partea echipei, care voia să se asigure că se simte bine – era un pat de fier, o masă din lemn de pin cu o lampă cu abajur din pergament, iar alături se afla o baie cu pereții igrasioși și o oglindă plină de abțibilduri pe care Oliver încercase fără succes să le dezlipească. Exista și o priză pentru telefon, dar deținuții nu aveau voie să telefoneze. Echipa îi oferise mâncare și companie, dar el le refuzase pe amândouă. Membrii echipei ocupau camerele din stânga și din dreapta: neîncrederea lui Brock era tot atât de absolută ca și dragostea pe care i-o purta. Se apropia de miezul nopții, iar Oliver, după multe plimbări în susul și în josul camerei – care au inclus și căutarea fără de succes a unei sticle de whisky, pe care o ascunsese în aceeași dimineață printre cămăși, atunci când își împachetase lucrurile –, ședea la capul patului ghemuit, în poziția unei persoane care petrecuse mulți ani în închisoare, cu părul încâlcit atârându-i deasupra mâinilor ocupate cu modelarea unui balon de o sută de centimetri. Avea pe el un prosop de baie, iar în picioare o pereche de ciorapi bărbătești scumpi, de mătase bleumarin, de la Turnbull & Asser. Tiger îi dăruise treizeci de perechi după ce îl prinsese că purta o șosetă albastră de lână și alta gri de bumbac. Baloanele îi asigurau echilibrul mintal lui Oliver, iar Brearly era mentorul său. Când nu putea rezolva altceva în viață, mai era încă în stare să-și așeze o cutie cu baloane la picioare și să-și amintească sfaturile lui Brearly în legătură cu arta modelajului. Brearly despre umflarea și înnodarea baloanelor, Brearly despre identificarea

unui balon cooperant și a altuia care se ținea de șmecherii. Atunci când căsnicia sa era pe ducă, stătea nopți întregi în fața televizorului, vizionând demonstrațiile lui Brearly, înregistrate pe casete video, iar reproșurile înlăcrimate ale lui Heather nu-l puteau afecta. Vei intra în scenă la orele treisprezece dacă nu apare vreo încurcătură, îl avertizase Brock, și vreau să arăți iar ca un domn.

La lumina ce se strecura prin fereastra fără perdele a mansardei, Oliver dezumflă ușor balonul, gâtuindu-l la câțiva centimetri de capătul de sus, pentru a forma un cap, înainte de a-și da seama că de fapt nu se hotărâse ce animal avea să facă. Îl răsuci, măsură o lățime de palmă, îl gâtui din nou și descoperi că îi transpiraseră mâinile. Lăsă balonul pe pat, își șterse reverențios palmele cu batista, apoi le cufundă într-o cutie cu talc, pe care o ținea alături de el pe plapuma cu puf – talc, pe care Brearly îl lua după el peste tot ca să-i mențină finețea degetelor, fără ca pielea să devină alunecoasă – și bâjbâi pe sub pat în căutarea unui balon pe care îl umflase mai înainte. Înnodând cele două capete unul de altul, le ținu către fereastră pentru a le vedea forma pe fondul cerului nopții, alege un punct și îl ciupi. Balonul explodează, însă Oliver – care în mod normal își reproșa orice dezastru natural sau artificial – nu își făcu de astă dată reproșuri. Nu exista magician pe lume, îl asigurase Brearly, care să nu aibă ghinion cu un balon. Iar Oliver era și el de aceeași părere. Poți da peste o serie maleabilă sau peste una căreia să nu-i convină vremea de afară și poți să fii oricine ai fi, Brearly însuși, dar îți explodează în față ca o pocnitoare la focurile de artificii și îți brăzdează obrajii fără să apuci să-ți dai seama, de parcă te-ai fi tăiat cu niște lame mititele de ras. Lacrimile îți curg șiroaie și îți simți fața de parcă ar fi fost târâtă prin urzici. Și nu te alegi, dacă ești Oliver, decât cu un zâmbet larg de crou și cu una din frazele lui Rocco, care să te salveze de un eșec total: *Acesta este doar unul din modurile de a face să explodeze un balon... Îl va duce mâine înapoi la prăvălie, nu-i așa?*

O bufnitură în ușă, iar glasul lui Aggie, cu accente de Glasgow, îl făcu să sară vinovat în picioare, căci unul dintre multele lui capete se chinuia cu gândul la Carmen: O fi ajuns la Northampton? O fi durând-o bubița de deasupra sprâncenei? S-o fi gândind la mine tot atât de des cât mă gândesc eu la ea? Iar alt cap al lui se întreba: Tiger, unde ești? Ți-e foame? Ești

obosit? Dar, întrucât îngrijorările lui Oliver nu se excludeau niciodată reciproc și cum nu avea iscusința de a le rezolva rînd pe rînd, își făcea griji și în legătură cu Evgheni, cu Mihail, cu Tinatin și cu Zoia, întrebându-se dacă ea știa cumva că era măritată cu un asasin. Se temea că știa.

— Ce-a fost cu împușcătura aia pe care am auzit-o de jos, Oliver? se interesă prin ușă Aggie, prefăcându-se speriată. Oliver scoase un mârâit neinteligibil, exprimând deopotrivă acordul și jena și își frecă nasul cu încheietura mâinii. Ți-am adus costumul de gală, călcat, gata să-l îmbraci și să pleci. Pot să ți-l dau? Oliver aprinse lumina, își strânse prosopul în jurul taliei și deschise ușa. Aggie purta un trening negru și teniși și își legase părul la spate într-un coc sobru. Oliver i-a luat costumul din mână și voia să închidă ușa, dar ea se uită cu prefăcută oroare, pe lângă el, spre capul patului. Oliver, ce *dracu'* este obiectul acela? Trebuie să-l văd sau să nu-l văd? Ai descoperit o nouă perversiune sau ce este aia?

— Este o jumătate de girafă, mărturisii el, întorcându-și privirea către ea. E bucată care nu a explodat.

Era uimită, nu-i venea să creadă. Pentru a o liniști, Oliver se așeză pe pat și completă girafa, iar, la insistențele ei, făcu și o pasăre și un șoarece. Aggie dorea să știe cât țin până se dezumflă și dacă îi poate face un animăluț și pentru nepoțica ei de patru ani din Paisley. Sporovăia întruna, exprimându-și admirația, iar el îi recunoscuse bunele intenții. Nimeni nu ar fi putut să se poarte mai drăguț cu el, nimeni nu ar fi putut să se îmbrace mai adecvat decât ea, în timp ce el aștepta să fie dus la spânzurătoare.

— Țânțarul a convocat un consiliu de război în douăzeci de minute, în cazul în care apar noi desfășurări ale evenimentelor, spuse ea. Aștia sunt pantofii tăi de mers în City, Oliver?

— Ce au? Sunt buni așa cum sunt.

— Nu și pentru țânțar. M-ar omorî.

Li se încrucișară privirile. Ale ei pentru că echipa primise ordin să se împrietenească cu el, ale lui Oliver, întrucât, așa cum obișnuia când se uita o fată drăguță la el, se aștepta la o relație pe viață.

L-au lăsat cu un taxi în Park Lane. La volan era Tanby, Derek s-a prefăcut că îi plătește cursa, Derek împreună cu alt tip l-au

însoțit până în Curzon Street – în cazul în care i-ar fi trecut prin cap să o ștergă – înainte de a-i ura noapte bună și a merge în urma lui cei cincizeci de metri ce mai rămăseseră de străbătut. Așa se întâmplă când mori, gândi Oliver. Viața mea este un mănunchi de fire nepuse cap la cap, e o pereche de uși închise în fața mea și o mână de copii în negru care mă îndeamnă, de pe partea cealaltă a străzii, să merg înainte. Și-ar fi dorit să fie acasă la doamna Watmore, uitându-se noaptea la televizor cu Sammy.

— De vineri de la închidere nu au fost nici un fel de sosiri sau plecări și nu s-a dat nici un telefon, spusese Brock la ședința de instruire. Se vede lumină în Sala de Negocieri, dar nu negociază nimeni. Apelurile telefonice sunt preluate de robot, iar în mesajul înregistrat pe acesta se spune că biroul se deschide pentru afaceri luni la orele opt dimineața. Se prefac că au treabă, dar cu Winsor mort și cu Tiger plecat în lumea largă, nimeni nu mai mișcă un deget.

— Unde este Massingham?

— La Washington, în drum spre New York. A telefonat ieri.

— Și Gupta? se interesă Oliver, îngrijorat de soarta servitorului indian al lui Tiger, care ocupa apartamentul de la subsol.

— Familia Gupta se uită la televizor până la unsprezece și stinge lumina la unsprezece și jumătate. Așa face în fiecare noapte și așa a procedat și ascară. Gupta și soția lui dorm în sala cazanelor, fiul și nora lor ocupă dormitorul, iar cei mici dorm pe coridor. Nu există nici un fel de sistem de alarmă la subsol. Când Gupta coboară acolo, încuie ușa metalică și își ia adio de la lumea exterioară. A plâns și a dat din cap toată ziua, după cum spun filatorii. Alte întrebări?

Gupta, care îl iubea pe Tiger ca nimeni altcineva, își aminti Oliver cu amărăciune. Gupta, ai cărui trei frați au fost umflați pe nedrept de poliția din Liverpool acum o sută de ani, dar, care, după cum se povestește, au fost salvați în urma intervenției neînfricate a Sfântului Tiger. Gupta care nu se ruga decât să slujească, să plângă și să-și scuture capul cât era ziua de lungă. O lună cutezătoare se ridicase la cel de-al douăzecilea etaj al unui hotel monstruos, înfipt ca o piron din Manhattan pe orizontul londonez. Se lăsase o ceață prăfoasă, pe jumătate ploaie, pe jumătate rouă. Becurile cu sodiu dădeau o strălucire lipicioasă reperelor cunoscute: Banca Riyadului, Banca

Qatarului, clădirea Chase Asset Management și eroica prăvălioaară, Tradition, care vindea soldăței de plumb de anul trecut. Oliver obișnuia să-și piardă vremea în fața vitrinei acesteia, când își luă inima în dinți să intre în Casa Single. Urcă primele cinci trepte de piatră pe care se jurase să nu le mai suie niciodată, își pipăi buzunarele să vadă dacă are cheile și își dădu seama că, de fapt, le ținea în mână. Înaintă târșându-și picioarele, cu cheia pregătită. Aceleași coloane. Aceeași tăbliță de alamă, anunțând avanposturi îndepărtate ale imperiului Single: Single Leisure Limited, Antigua... Banque Single & Cie... Single Resorts Monaco Ltd... Single Sun Valley, Grand Cayman... Single Marcello Land, Madrid... Single Seebold Löwe, Budapesta... Single Malanski, Sankt Petersburg... Single Rinaldo Investments, Milano... Oliver putea recita legat la ochi toată lista asta de societăți fantomă, lăsând privirea să-i alunece peste tot, dar să nu se oprească asupra unui lucru anume.

— Dacă au schimbat broasca? îl întrebă el pe Brock.

— Chiar dacă au schimbat-o, noi am pus-o înapoi pe cea veche.

Cu cheia în mână, Oliver mai aruncă o privire rapidă în susul și în josul străzii și i se păru că îl vede pe Tiger în pardesiul său negru cu catifea la rever, fascinându-l din fiecare din multele uși de intrare. Un bărbat și o femeie se țineau de gât în umbra unei marchize. Pe pragul unei agenții imobiliare zăcea un ghemotoc uman. Îți las în stradă trei oameni, pentru cazuri de urgență, spusese Brock. Urgență însemnând reîntoarcerea inoportună a lui Tiger în cușca sa. Transpira și sudoarea îi intrase în ochi. Nu trebuia să port și vesta asta nenorocită. Costumul era unul dintre cele șase lucrate la Hayward's pentru ziua în care tânărul stăpân avea să fie înscăunat partener secund. Costumele fuseseră livrate împreună cu o duzină de cămăși făcute de comandă și o pereche de butoni de aur de la Cartier, cu un tigru pe față și cu un pui de tigru pe cealaltă față; în afară de un Mercedes sport cafeniu, cu casetofon stereo și inițialele TS pe placa de înmatriculare. Transpira și ochii începuseră să i se împăienjenească; chiar dacă vesta nu-l trăgea în jos, cheia îl puneă de-a dreptul la pământ. Broasca cedă fără pic de zgomot, împinse ușa, o deschise treizeci de centimetri și se opri. O împinse din nou și simți corespondența de sâmbătă alunecând în fața lui. Făcu un pas mare înainte peste ea, ușa se

închise în urma lui și năluci urlând din fundul iadului îi veniră în întâmpinare.

Bună dimineata, domnule Oliver! îi ură Pat, comisionarul, luând în glumă poziția de drepti.

Domnul Tiger a sunat peste tot întrebând de tine, Oliver, îl informă Sarah, recepționera, de la pupitrul ei.

I-ai tras-o la micul dejun, nu-i așa, Ollie, băiete? îl interpelă Archie, copilul minune de mahala al Sălii de Negocieri, care își permitea să-l ia peste picior pe tânărul stăpân.

— Nu ai părăsit niciodată prăvălia, îi spusese Brock lui Oliver, în timp ce așteptau să vină clipe mai liniștite. Nu ai părăsit-o, potrivit Evangheliei după Tiger. Nu ai ieșit niciodată din parteneriat, nu te-ai făcut niciodată nevăzut. Te afli în concediu de studii în străinătate, colecționând calificări străine, încercând să stabilești contacte cu noi clienți. Ți se plătește salariul integral, potrivit statelor companiei. Remunerațiile primite de partenerii cu normă întreagă au totalizat anul trecut cinci milioane opt sute de mii. Tiger a înregistrat o declarație fiscală pentru trei milioane brut, ceea ce lasă vreo două milioane pitite în cine știe ce cont din străinătate. Felicitări. Ai trimis și o telegramă cu ocazia petrecerii de Crăciun, ceea ce a fost drăguț din partea ta. Tiger i-a dat citire cu glas tare.

— Unde eram?

— Djakarta. Drept maritim.

— Cine crede aiureala asta?

— Oricine dorește să nu-și piardă slujba.

Lumina palidă a străzii se filtra prin oberlihtul cu geamuri dispuse în evantai de deasupra ușii. Faimoasa cușcă aurită era deschisă pentru a-i aerisi pe distinșii vizitatori de la ultimul etaj.

„Liftul Casei Single urcă, dar nu coboară niciodată!” scrisese cândva cu răsufllarea tăiată un corespondent lingușitor al unui ziar, la rubrica dedicată finanțelor, după ce i se oferise un prânz la Kat's Cradle. Tiger a pus să se înrămeze articolul și l-a atârnat lângă plăcuța cu butoane a ascensorului. Oliver preferă să urce pe scară, pășind ușor, nesimțind atingerea labei piciorului pe mocheta, întrebându-se dacă avea într-adevăr picioare, lăsând degetele să alunece în sus pe balustrada de mahon, neapucând-o, căci patina acesteia reprezenta mândria doamnei Gupta. Ajungând la un semipalier, ezită. Sala de Negocieri se afla la stânga sa, în spatele unei uși batante duble, ce pocnea ca ușa de la bucătăria unui bistro. O împinse delicat

și se uită înăuntru. Tuburi de neon încastrate străluceau din plafon. Șiruri de monitoare pâlpâiau fără somn. Dave, Fuong, Archie, Sally, Mufta, unde sunteți? Eu sunt, Marele Ollie, Prințul Moștenitor. Nici un răspuns. Au sărit peste bord. Bun venit pe *Marie Celeste*.

La celălalt capăt al palierului se deschidea lungul coridor al Serviciului Administrativ, căminul secretarelor, în taioare, de care nimeni nu are voie să se atingă și al unui trio de contabili de birou, cunoscuți ca „scutece ude“, întrucât se ocupau de treburile murdare pe care superbogații se așteaptă să le rezolve slujbașii: mașini, câini, case, cai, iahturi, loje la Ascot, „amortizarea“ unor amante nedorite și conducerea unor negocieri tainice cu servitori care s-au făcut nevăzuți cu Rolls-Royce-ul, o ladă de whisky și cățelul chihuahua al clienților. Decanul scutecelor ude era un bătrân uriaș și sfios, Mortimer, care locuia în Rickmansworth și se desfăta cu excesele îngrozitoarelor sale pupile. *În plus*, se regulează cu majordomul, murmura el din colțul gurii, lipindu-și umărul de Oliver pentru și mai multă confidențialitate. *În plus*, își bate joc de tablourile de Renoir ale lui bărbat-su și atârnă în locul lor reproduceri pentru că bătrânul a început să orbească. *În plus*, îi taie pe copiii soțului ei din testamentul acestuia și obține permisiunea instalării unui număr de douăzeci de construcții din semifabricate în grădina lui îngrădită...

Urcând în stare de imponderabilitate la palierul următor, Oliver zăbovi destul de mult în fața ușii ce dădea în Sala de Consiliu a Directorilor pentru a și-l imagina pe Tiger tronând la unul din capetele mesei din lemn de trandafir, iar pe el însuși la celălalt, în timp ce Massingham, chelnerul șef, distribuia rapoarte false legate în piele unei adunături de nobili în mizerie, de miniștri demisi, de editori din City în cămăși de mătase, avocați prea scump plătiți și străini închiriați. Ajunse la alt palier și văzu deasupra lui picioarele cu rotile ale biroului portarilor și jumătatea inferioară a unei oglinzi convexe cu deschidere de 180°. Se apropia de ceea ce Massingham, în ciuda aporourilor deocheate ale funcționarilor, insista să numească Zona Sensibilă.

— Există o parte albă și o parte neagră, îi spusese Oliver lui Brock în sala de interviuri cu pereți de celuloză de la Heathrow. Partea albă plătește chirie, partea neagră începe de la etajul al trelea.

— De ce parte te afli, fiule? îl întrebase Brock.

— De ambele, îi răspunsese Oliver după un lung timp de gândire și, din momentul acela, Brock a încetat să-i mai spună „fiule“.

Auzi o bufnitură și i se opri inima în loc. Un spărgător. Porumbei. Tiger. Un atac de cord. Urcă mai repede, scăpând pe culoarul din față, pregătindu-și frazele pentru întâlnirea obligatorie:

Eu sunt, Tată. Oliver. Îmi pare nespus de rău că am întârziat patru ani, dar am cunoscut-o pe fata aceea, am început să vorbim și dintr-una într-alta am adormit și m-am trezit târziu...

Bună, Tată, îmi cer scuze că te plictisesc, dar am avut o criză de conștiință. Drumul către Damasc nu a fost luminat sau ceva de genul acesta și, pur și simplu, m-am trezit la Heathrow, după un turneu ucigător prin diverse orașele al principalilor noștri clienți și am hotărât că era momentul să declar o parte din contrabanda pe care am acumulat-o în capul meu...

Tată!... formidabil!... ce bine că te văd!... treceam întâmplător și m-am gândit să dau o raită pe aici... Am auzit de bietul Alfie Winsor, știi, și nu am putut să nu mă întreb cum o duci...

O, Tată, fii atent, îți mulțumesc de mii de ori pentru cele cinci milioane ale lui Carmen. Este încă prea mică să-ți mulțumească ea însăși, însă Heather și cu mine apreciem nespus gestul...

O, că veni vorba, Tată, Nat Brock a spus că dacă, din întâmplare, ești căutat de poliție, ar aprecia foarte mult să aibă prilejul să încheie un târg cu tine. Se pare că te-a întâlnit o dată la Liverpool și a putut să-ți admire talentul pe viu...

De fapt, mai este un lucru. Tată, dacă îți convine, am venit să te iau și să te duc undeva în siguranță. Nu, nu, nu, sunt prietenul tău! Da, este adevărat că te-am trădat, dar a fost o operație chirurgicală necesară. În adâncul sufletului meu sunt încă extrem de loial...

Se afla în picioare în fața unei uși fortificate interioare, studiind degeaba o plăcuță cu numere care comandau broasca. De pe South Audley Street se auzea urlând o ambulanță, dar după zgomotul pe care îl făcea putea foarte bine să vină și din susul scării. Urmă o mașină a poliției, apoi pompierii. Grozav, gândi el, un incendiu este tot ce îmi lipsea. „Avem de a face

aici, domnilor, cu ceea ce numim de obicei o combinație cu role“, explica un consultant în materie de securitate cu fălei fioroase, cu un glas aspru de fost polițist, adresându-se personalului de conducere adunat cam cu forța acolo, personal din care făcea parte și Oliver. „Primele cifre sunt constante și le cunoaștem cu toții.“ Într-adevăr, le cunoaștem. Sunt 1-9-3-6, anul binecuvântat al nașterii Domnului Nostru Tiger. „Ultimele două cifre sunt ceea ce numim rolele și acestea se obțin prin scăderea datei curente din numărul cincizeci. Astfel, dacă data de astăzi este treisprezece ale lunii, confirmată de spionii mei de încredere, ha-ha-ha, apăs tasta trei și tasta șapte în felul următor. Dacă data este întâi, apăs tasta patru și tasta nouă, așa. Ați înțeles cu toții, domnilor? Îmi dau seama că mă adresez unui auditoriu peste medie și extrem de ocupat, așa că nu vă rețin mai mult decât este necesar. Nu sunt întrebări? Mulțumesc, domnilor, puteți fuma, ha-ha-ha.“

Cu o nepăsare care îl sperie, Oliver tastă anul de naștere al lui Tiger, urmat de „rolele“ zilei și împinse ușa. Aceasta scânci și se deschise, lăsându-l să intre în Serviciul Juridic. *Tu ești legal, Poștașule?* îl întrebuse Evgheni incredul. *Ești legal?* Acuarele englezești vechi, disparate, reprezentau Ierusalimul, Lacul Windermere și masivul Monte Cervino. Tiger a avut cândva un client falit, care se ocupa de acuarele. O ușă era întredeschisă. Din nou, cu vârful degetelor, Oliver o deschise complet. Camera mea. Celula mea. Calendarul meu Pirelli, cu patru ani mai bătrân. Aici a învățat Poștașul nostru legal secretele meseriei. Secrete ca de pildă societăți comerciale care nu au făcut comerț în viața lor și nu vor face niciodată. Secrete ca de pildă companii tutelare care nu au deținut nimic mai mult de cinci minute, întrucât se puteau frige. Secrete ca vânzarea de acțiuni fără valoare către bancă, pentru a avea drept cumpărător o bancă. Apoi cumpărarea acelor acțiuni prin intermediul altor companii, întrucât, întâmplător banca îți aparținea. Secrete ca propunerea unor scenarii teoretice pentru informarea generală a unui client, neavând în vedere niciodată, firește, ca respectivul client să fie atât de puțin scrupulos încât să considere informațiile drept sfaturi profesionale. Aceste secrete erau prețioasele scuturi ale nimeni altuia decât răposatul, asasinatul, omul mânat de sulă, Alfie Winsor, cu părul său veșnic castaniu și costumele de inspirație tigeriană; Alfie, teroarea corpului de dactilografe, nesigur pe coridoare, imoralul meu tutore:

Ei bine, domnule Asir – un zâmbet superior, un semn cu capul către cealaltă parte a camerei adresat Tânărului Stăpân, care lua parte la instruire ca observator, pentru a căpăta experiență – să ne imaginăm, de dragul argumentației, că ați achiziționat mari sume de bani prin înfloritoare companie în domeniul cosmeticelor pe care o dețineți, companie care, să zicem, este multinațională. Poate că nu aveți o astfel de companie, dar să ne imaginăm, de dragul argumentației, că o aveți – zâmbește cu înțeles – și să ne imaginăm, de asemenea, că vreți să dați o mână de ajutor mult-iubitului vostru frate din Delhi, presupunând că aveți un astfel de frate, vă rog să nu-mi spuneți dacă aveți sau nu. Iar acest frate are un lanț de hoteluri, să zicem, iar dumneavoastră, ca frate, vă simțiți obligat să-i procurați din Europa – să-i cumpărați – echipament scump de aprovizionare a clienților, mașini și aparatură pe care nu reușește bietul de el să le obțină în India, pentru care v-a avansat, să zicem, șapte milioane și jumătate de dolari, fără forme legale, fiind fratele lui, ceea ce, îmi închipui, este un lucru normal în cercurile din Asia. Și, să mai presupunem că, având acest scenariu în minte, v-ați dus să-l contactați pe domnul Cutare de la Banca Cutare din agreabilul oraș Zug din Elveția și să-i spuneți că sunteți reprezentat de către Casa Single și că domnul Alfred Winsor, cu care tocmai ați petrecut câteva seri de destindere, îl asigură de cele mai bune sentimente...

O scară de incendiu insalubră, dotată cu lumini de veghe albastre, pornea de la capătul coridorului Serviciului Juridic cu două uși de incendiu și o toaletă pentru bărbați, ducând apoi către anticamerele somptuoase ale Bârlogului lui Tiger. Oliver urcă treptele una câte una și ajunsese în fața unei uși lambrisate. Era arcuită și suplă, cu un buton de alamă în centru. Ridică o mână, gata-gata să ciocănească, dar se abținu la timp, apucă butonul și îl suci. Se afla în faimoasa rotondă. Deasupra lui se deschidea un cer înstelat, ca în filme, proiectat prin segmentele unei cupole de sticlă. La lumina capricioasă reuși să distingă rafturi întregi de cărți perfect legate pe care nu le citea nimeni: cărți de drept pentru răufăcători, cărți despre Cine este Bogat și Pe Cine să Fraierești, cărți despre contracte și cum pot fi ele reziliate, despre impozite și cum le poți evita. Cărți noi, din care să reiasă că Tiger era un om al zilelor noastre. Cărți vechi care să dovedească faptul că Tiger este un om de încredere.

Cărți solemne care să stea mărturie că Tiger este un om sincer. Oliver tremura și mâncărimea îi urca spre ceafă, pe piept și pe frunte. Uitase tot: numele, vârsta, ora, dacă fusese trimis aici sau venise de bunăvoie, ce altceva iubea cu excepția tatălui său. La stânga sa, canapeaua moale și ușa către biroul lui Massingham. Închisă. La dreapta sa, masa de lucru în semilună a lui Pam Hawsley și portretele celor trei mopși. Iar chiar în fața lui, dincolo de cei doisprezece metri de covor albastru, ușile duble arcuite, în stil Wedgwood, ce duceau la mormântul lui Tiger, închise, dar așteptând hoțul.

Navigând după stele, Oliver a traversat rotonda, a localizat ușa din dreapta, a apăsat pe clanță, s-a ghemuit și cu ochii strânși, după cum credea el, a intrat sfios, înclinat într-o parte, în biroul tatălui său. Aerul era liniștit și dulceag. Oliver îl aspiră și avu impresia că simte o adiere de loțiune bărbătească de corp Trumper, arma personală a lui Tiger. Descoperind că totuși ochii îi erau deschiși, înaintă poticnindu-se către masa sacră de lucru, așteptând să fie observat. Era imensă, parcă și mai mare în semiîntunericul din încăpere, totuși nu atât de mare încât să reducă statura ocupantului ei. Tronul era gol. Se îndreptă cu precauție din spate și își permise să rotească o privire mai puțin inhibată de jur-împrejurul camerei. Masa de conferințe de șase metri. Șirul de scaune pe care clienții pot să stea mai în largul lor, în timp ce Tiger le face cunoștință cu dreptul sacru al fiecărui cetățean, indiferent de culoare, rasă sau credință, de a avea acces la cele mai bune portite legale de scăpare pe care le pot cumpăra banii iliciți. Bovindoul în care Tiger, ca un căpitan în miniatură pe puntea vasului său, îi place să umble tanțos și să te apuce de braț, să-ți studieze chipul reflectat pe cerul londonez, în timp ce îl face pe copilul tău încă nenăscut de cinci ori milionar. Și unde – *o Dumnezeu! Mare, o! Lisuse Atotputernic!* – unde este acum cadavrul lui Tiger, în toată lungimea sa, înfășurat în muselină spectrală, plutind în aer, pe spate, ca o lună nouă. Torturat. Întins până a crăpat. Tiger ca un păianjen, atârnat în propria sa plasă.

Oliver reuși cumva să înainteze, dar arătarea nu se schimbă și nici nu se retrase. Este un truc. Uimește-ți prietenii! Taie-ți partenerul în două felii, chiar înaintea ochilor lor! Trimite plicul francat la Numere Magice, Căsuța Poștală, Walsingham! Șopti „Tiger”. Nu auzi nici un răspuns, în afară de suspinele și gâfâielile orașului. „Tată. Eu sunt, Oliver. Eu. Am sosit acasă.

Totul este în regulă. Tată. Te iubesc“. În căutarea firelor, întinse un braț și descrie un arc de cerc deasupra cadavrului, nedescoperind însă nimic altceva decât o bucată de giulgiu. Ghemuindu-se, așteptându-se la lucruri înfiorătoare, se sforță să-și țină ochii deschiși și văzu un cap măsliniu, nedumerit, ridicându-se să-i întâlnească privirea. Recunoscui nu pe tatăl său, ieșit din mormânt, ci trăsăturile exoftalmice, uimite, ale mereu credinciosului Gupta, apărând din adâncurile hamacului. Gupta înlăcrimat, bucuros și în picioarele goale, purtând izmene albastre și bandaje din plasă împotriva țânțarilor, apucându-l pe tânărul stăpân de ambele brațe și scuturându-l în ritmul încântării sale îngrozite.

— Domnule Oliver, unde Cerule Mare ați fost? În străinătate, în străinătate! La studii, la studii! Dumnezeule, cred că ați învățat până v-au sărit ochii. Nimeni nu putea vorbi despre dumneavoastră. Ați constituit un secret de proporții imense, nedivulgat nici unui suflet! V-ați căsătorit, domnule? V-a binecuvântat Domnul cu copii, sunteți fericit? Patru ani, domnule Oliver, patru ani! Doamne, Dumnezeule! Spuneți-mi dacă sfântul dumneavoastră părinte este în viață și sănătos, vă rog. Au trecut zile întregi de când n-am mai auzit nimic.

— Este bine, spuse Oliver, uitând totul, în afară de ușurarea sa. Domnul Tiger este bine.

— Cu-adevărat, domnule Oliver?

— Da, bineînțeles.

— Și dumneavoastră, domnule?

— Neînsurat, dar bine. Mulțumesc, Gupta. Mulțumesc.

Mulțumesc că nu ești Tiger.

— În cazul acesta, sunt de două ori mai fericit, domnule, așa cum suntem noi toți. Nu aș fi putut să-mi părăsesc postul, domnule Oliver. Nu-mi cer scuze. Săracul domnu' Winsor. Dumnezeule! În a doua tinerețe, am putea spune. Un adevărat domn. Întotdeauna avea un zâmbet și un cuvânt bun pentru noi ăștia mărunți, mai ales pentru doamne. Iar acum vasul care se scufundă este abandonat, pasagerii se fac nevăzuți ca zăpada în foc. Miercuri, trei secretare; joi, doi tineri agenți comerciali excelenți și acum umblă vorba că și cel mai elegant șef de Stat Major al nostru nu ar fi în vacanță, ci că ar fi plecat spre pășuni mai verzi. Cineva trebuie să rămână să țină focul aprins, chiar dacă suntem nevoiți să stăm pe întuneric din rațiuni de securitate.

— Ești un prinț, Gupta, spuse Oliver.

Urmă o pauză stânjenitoare, fiecare dintre cei doi evaluând în sinea lui plăcerea pe care i-o făcea vederea celuilalt. Gupta avea un termos cu ceai fierbinte. Oliver bău din singura cană disponibilă. Dar evita privirea lui Gupta. Zâmbetul acestuia, plin de speranță, apărea și dispărea ca lumina unei lămpi stricate.

— Domnul Tiger îți transmite salutări, Gupta, spuse Oliver, rupând tăcerea.

— Prin *dumneavoastră*, domnule? Ați vorbit cu el?

— „Dacă bătrânul Gupta este acolo, dă-i un ghiont în spate din partea mea”. Știi cum vorbește el.

— Domnule, îl iubesc pe acest om.

— Știe că îl iubești. Oliver încercă să vorbească cu glasul partenerului său, fiindu-i silă de sine când își asculta propriile cuvinte. Tata știe cât îi ești de credincios, Gupta. Nici nu îți închipuie că loialitatea ta față de el ar putea fi mai mică.

— Este foarte amabil. Tatăl dumneavoastră este o persoană cu o inimă mare, aș spune, nețărnută. Sunteți doi domni foarte buni. Chipul mic al lui Gupta se urâți din cauza stânjenelii. Tot ceea ce simțea — dragoste, loialitate, suspiciune, teamă — stătea scris pe trăsăturile lui boțite. În ce problemă ați venit, domnule, dacă-mi permiteți să întreb? se interesă el, devenind mai curajos în nefericirea lui. De ce aduceți mesaje din partea domnului Tiger, așa dintr-o dată, după patru ani de tăcere în străinătate? ...Vă rog, domnule, să mă iertați, sunt umilul dumneavoastră servitor.

— Tatăl meu vrea să-i duc niște documente aflate în seiful partenerilor. Crede că ar avea legătură cu episodul nefericit de la sfârșitul săptămânii trecute.

— O, domnule, spuse Gupta încet.

— Ce s-a întâmplat?

— Și eu sunt tată, domnule.

Și eu, îi venea lui Oliver să-i spună.

Gupta își duse mâna lui micuță la piept.

— Tatăl dumneavoastră nu este un tată fericit, domnule Oliver. Sunteți singura lui problemă. Eu sunt un tată fericit, domnule. Știu să fac diferența. Dragostea pe care domnul Tiger o are pentru dumneavoastră nu este răsplătită cu aceeași măsură. Așa simt eu. Dacă domnul Tiger are încredere în dumneavoastră, domnule Oliver, foarte bine. Așa să fie. Dădea din cap

- aprobator. Vedea clar calea ce trebuia urmată și o aproba dând din cap. Vom vedea cu ochii noștri mărturiile, domnule Oliver, negru pe alb, fără îndoieli și supoziții. Provocarea nu am lansat-o eu. Providența este de partea noastră. Urmați-mă, vă rog. Pășiiți cu grijă pe urmele mele, domnule Oliver. Nu vă apropiați de ferestre. Oliver urmă umbra lui Gupta către o ușă dublă de mahon, care masca intrarea către camera blindată a partenerilor. Gupta o deschise și intră. Oliver veni lângă el. Gupta închise ușa și aprinse lumina. Se aflau față în față cu ușa seifului între ei. Gupta era chiar mai scund decât Tiger, iar Oliver îl suspectase întotdeauna pe tatăl său că acesta era motivul pentru care îl alesese pe el și nu pe altul.

- Tatăl dumneavoastră a fost cât se poate de circumspect în privința confidențelor, domnule Oliver. „În cine putem avea încredere totală, te întreb, Gupta?” mi-a spus el mie. „Unde este recunoștința pentru tot ceea ce am dat celor pe care îi iubim cel mai mult, te întreb eu, Gupta? Unde poate căuta cineva devotament total, dacă nu din partea celor care sunt sânge din sângele tău, spune-mi, te rog, dacă ești atât de amabil, Gupta? De aceea, Gupta, trebuie să mă înarmez împotriva trădării”. Acestea au fost vorbele care mi le-a spus, domnule Oliver, pe care mi le-a încredințat personal după puțin opiu. Că erau cuvintele lui Tiger sau nu, oricum ele erau ale lui Gupta, rostite cu un glas tremurat, acuzator, în prezența ușii de oțel cenușii, încuiate, asupra căreia își fixase privirea cu un fel de venerație misterioasă.

- „Gupta”, mi-a spus el. „Păzește-te de fiii tăi dacă sunt invidioși. Nu sunt orb. Anumite necazuri care s-au abătut asupra Casei Single nu trebuie date deoparte fără a face mai întâi o examinare amănunțită a tuturor detaliilor. Anumite acte, cunoscute doar de către o anumită persoană și de către mine, au căzut în mâna inamicilor noștri implacabili. Cine este vinovatul? Cine este luda?”

- Când ți-a spus toate astea?

- Când calamitățile au început să se înmulțească, tatăl dumneavoastră a început să reflecteze mai mult. Stătea ore întregi în această cameră blindată în care încercați să intrați, punând sub semnul întrebării loialitatea altor ochi decât ai lui, domnule.

— Sper că a reușit să-și limpezească mintea și să scape de suspiciuni nefondate, îi răspunse Oliver cu un aer de superioritate.

— Și eu, domnule. Al dumneavoastră, prea devotat. Vă rog, domnule Oliver, faceți ce credeți de cuviință. Nu vă grăbiți. Lăsați Providența să decidă.

Era o sfidare. Urmărit îndeaproape de Gupta, Oliver se aplecă asupra discului. Era verde și avea cifrele în relief. Gupta se așeză helicos de partea cealaltă, cu brațele lui mici încrucișate.

— Nu sunt sigur că se presupune că tu ar trebui să asisti la așa ceva, nu-i așa? îi spuse Oliver.

— Domnule, sunt custodele *de facto* al casei tatălui dumneavoastră. Aștept dovada bunei dumneavoastră credințe.

Ideea îi trecu prin cap lui Oliver fără tobe și surle, așa cum te chinuie întotdeauna o idee. Gupta vrea să-mi spună că Tiger a schimbat cifrul și că, dacă nu cunosc noua combinație, înseamnă că Tiger nu mi-a spus-o. Și dacă nu mi-a spus-o, înseamnă că nu m-a trimis el și ca atare mint cu nerușinare, iar Providența o va dovedi, va lovi drept la țintă.

— Gupta, zău că aș prefera să aștepti afară.

Cu o totală lipsă de politete, Gupta stinse lumina, deschise ușa, ieși afară și o închise în urma lui. Aprinzând din nou lumina, Oliver îl auzi ridicându-l în slăvi pe Tiger prin gaura cheii. Tiger, martir al propriei sale bunătăți. Tiger, apărătorul celor slabi. Tiger, victimă a înșelătoriei afurisite, pusă la cale de anumite persoane dintre cele mai apropiate lui. Tiger, patron generos, soț și tată model.

— Un mareșom ar trebui judecat doar de către prietenii lui. El nu ar trebui judecat de către cei porniți împotriva lui din cauza invidiei sau a micimii lor sufletești, domnule.

Nenorocita mea zi de naștere, gândi Oliver.

Era o seară din preajma Crăciunului. Oliver era omul lui Brock doar de câteva zile, dar starea lui de spirit se modificase, devenise altul. Spionajul îl făcuse dependent de caractere mai puternice decât al lui, mai supus decât fusese înainte. În seara aceasta, la insistențele lui Brock, intenționa să rămână târziu acolo și să examineze în continuare conturile bancare din străinătate ale clienților, înainte ca Tiger să aibă ocazia să le aranjeze. Nervos în fața biroului său, cârpea un proiect de contract, așteptând ca Tiger să bage capul pe ușă înainte de a

pleca acasă. În schimb, fu convocat la el în birou. Când a ajuns acolo, Tiger părea, ca de obicei, să nu știe ce să facă în privința lui.

— Oliver.

— Da, tată.

— Oliver, a venit momentul să te inițiez în misterele camerei blindate a partenerilor.

— Ești sigur că vrei cu adevărat acest lucru? îl întreabă Oliver. Nu știa dacă este cazul sau nu să-i țină tatălui său o lecție absolut necesară despre securitatea personală.

Tiger era sigur. Abordând o anume chestiune, trebuia să o transforme într-o problemă importantă, căci nimic din ceea ce face Tiger nu poate fi mai puțin decât spectaculos.

— Doar pentru ochii tăi și pentru ai nimănui altcuiva, Oliver. Este un secret știut doar de noi doi, de nimeni altcineva de pe pământ. Înțelegi?

— Desigur.

— Nici un fel de confidențe șoptite ultimei noastre iubiri, nici chiar Ninei. Acest lucru trebuie știut doar de noi doi.

— Absolut.

— Promite-mi.

— Promit.

Convins de înaltul sens al propriei sale importante, Tiger demonstrează secretul. Cifrul seifului partenerilor nu era altul decât data nașterii lui Oliver. Tiger tastă cifrele pe disc și îl invită pe Oliver să succedă maneta. Ușa de metal se deschise.

— Tată, sunt mișcat.

— Nu am nevoie de gratitudinea ta. Gratitudinea nu înseamnă nimic pentru mine. Ceea ce avem în vedere în cazul de față este un simbol al încrederii reciproce. În bufet găsești niște whisky bun. Ce spune bătrânul Evgheni când vrea să bea ceva? „Hai să ținem o conferință serioasă.“ Mă gândeam să luăm masa împreună după aceea. De ce să nu o sun pe bătrâna Kat? Nina este bine?

— Nina este ocupată în seara aceasta. De aceea nici nu am mare lucru de făcut.

— „Când mă înjunghie cineva în spate, Gupta, spune-mi a cui mână este pe mânerul cuțitului!“, țipa Gupta prin gaura cheii. „Să fie oare mâna cea mai apropiată de inima mea? Să fie mâna pe care am hrănit-o și căreia i-am dat să bea ca nimănui altcuiva? Gupta, dacă ți-aș spune că astăzi sunt cel mai trist om

din lume, nu aş exagera cu nimic situaţia mea actuală, indiferent de faptul că mila faţă de sine nu se potriveşte cu o persoană de condiţia mea.“ Acestea au fost spusese sale, cuvânt cu cuvânt, domnule Oliver. Rostite de gura lui Tiger.

Singur în camera blindată, Oliver se uita la disc. Fii calm. Nu este momentul să intri în panică, îşi spuse el. Dar când este? Mai întâi, ca şi cum ar fi vrut să aibă confirmarea faptului că situaţia era pierdută, apelă la vechiul cifru, două la stânga, două la dreapta, patru la stânga, patru la dreapta, două la stânga şi întoarse maneta. Refuză să se mişte. Data naşterii mele nu mai este bună. De partea cealaltă a uşii, Gupta continua să se lamenteze, în timp ce Oliver îşi ţinea predici cu disperare. Tiger nu face nimic la întâmplare, raţionează el, nimic care să nu-i sporească respectul faţă de sine. Fără convingere, formă data naşterii lui Tiger. Nimic nu se mişcă. Data comemorativă! gândi el, cu mult optimism, şi formă 050480, data înfiinţării firmei, sărbătorită în mod tradiţional cu şampanie, la bordul unei călătorii cu un vas de agrement în susul Tamisei. Dar nici un rezultat. Îl auzi pe Brock: „Doar *tu*, tu îl poţi simţi, ghici, trăi în locul lui, doar inspirând aerul pe care l-a respirat. Îl ai *aici*“. O auzi pe Heather: „Fetele numără trandafirii, Oliver. Le place să ştie cât de mult sunt iubite“. Obosit de limpezimea premoniţiei sale, formă din nou numărul cu degetele asudate, trei la stânga, două la dreapta, două la stânga, patru la dreapta, două la stânga. Înversunat, stoic, fără să-şi permită o manifestare a emoţiilor. Forma data naşterii lui Carmen.

— Nu-mi depăşesc competenţele sunând la 999 şi cerând să procedeze în consecinţă, domnule Oliver! urla Gupta. Acesta va fi foarte curând următorul meu pas, veţi vedea!

Încuietoarea cedă, uşa seifului se deschise larg, iar regatul secret se dezvălui în faţa lui, cutii, dosare, cărţi şi documente aşezate în teancuri, cu precizia obsesivă a lui Tiger. Închise lumina şi se întoarse în birou. Gupta îşi freca mâinile, cerându-şi scuze, într-un mod care îi inspira milă. Obrajii lui Oliver luaseră foc, iar intestinalele i se revoltaseră. Se sforţă să vorbească scurt, ca un ofiţer al Marii Armate a Rajahului Single.

— Gupta, trebuie să aflu urgent ce a făcut tatăl meu din momentul în care a primit vestea morţii domnului Winsor.

— O, a fost în pragul demenţei, domnule. Cum a ajuns vestea la el, este o chestiune asupra căreia nu se pot face decât speculaţii. Umblă zvonul printre cei de la firmă că a fost vorba

de un apel telefonic, dar nu putem ști din partea cui, probabil a unui ziar. Avea o privire aproape sălbatică. „Gupta – mi-a spus el – am fost trădat. O serie de evenimente au culminat tragic. Găsește-mi paltonul maro”. Nu mai avea nici o legătură cu rațiunea, domnule Oliver, era într-o stare de confuzie. „Domnule, vă duceți deci la Nightingales?” l-am întrebat eu. Întotdeauna când se duce la Nightingales se îmbracă cu paltonul maro. Este o emblemă pentru el, un simbol, un dar primit de la sfânta dumneavoastră mamă. De aceea, ori de câte ori îl îmbracă, sunt sigur în privința destinației lui. „Da, Gupta, mă duc la Nightingales. Iar la Nightingales voi căuta alinarea lângă scumpa mea soție și voi suna goarna disperării către unicul fiu care mi-a rămas, de ajutorul căruia am neapărată nevoie în acest ceas al disperării”. În momentul acela a apărut domnul Massingham fără să fi bătut la ușă. Era un lucru neobișnuit, ținând seama de comportamentul anterior, plin de respect, al domnului Massingham. „Gupta, lasă-ne singuri”. Tatăl dumneavoastră fusese cel care mă rugase să plec. Nu am de unde să știu ce s-a întâmplat între cei doi, dar nu a durat mult. Amândoi erau albi ca varul. Amândoi avuseseră în același timp aceea viziune și acum își comparau părerile. Cel puțin, aceasta a fost impresia mea, domnule. Se vorbea de un domn Bernard. Sună-l pe Bernard, trebuie consultat Bernard, de ce să nu aruncăm problema asta în grădina lui Bernard? Apoi, brusc, tatăl dumneavoastră a cerut să se facă tăcere. Acest Bernard nu este demn de încredere. Este un dușman. Domnișoara Hawsley plângea în hohote. Nu știam că avea lacrimi pentru altceva decât pentru cățelușii ei.

— Nu-ți amintești dacă tatăl meu a făcut vreun aranjament în vederea unei călătorii? Nu a trimis după Gasson?

— Nu, domnule. Nu mai era rațional. Dacă avea să-și revină, aceasta s-a întâmplat mai târziu.

Oliver păstră tonul aspru pentru încă o încercare.

— Ascultă, Gupta. Soarta domnului Tiger depinde de recuperarea unor documente pierdute. Am angajat o echipă de detectivi profesioniști care să mă ajute. Nu te mișca din camera ta înainte ca ei să părăsească clădirea. Ai înțeles?

Gupta își strânse hamacul și coborî scările în goană. Oliver așteaptă până auzi ușa de la subsol trântindu-se, apoi, de la aparatul de pe biroul lui Tiger, le telefonă pândarilor de pe partea cealaltă a străzii și bolborosi parola idioată pe care i-o

comunicase Brock. Coborî val-vârtej scările și deschise ușa de la intrare. Mai întâi apăru Brock, urmat de echipa în treninguri negre, cu rucsacuri în care cărau nenorocitele alea de aparate de luat vederi, trepiduri, lumini și alte aiureli de genul acesta.

— Gupta a coborât la subsol, îi șuieră Oliver printre dinți lui Brock. Nu știu ce tâmpit nu a observat că începuse să doarmă sus. Eu ies.

Brock murmură ceva în gulerul hainei. Derek îi dădu rucsacul colegului de lângă el și îl însoți pe Oliver. Acesta coborî poticnindu-se scările de la intrare, escortat de Derek și urmat de Aggie, care îl apucă de brațul liber și se lipi de el dragăstos, în timp ce Derek îl ținea de celălalt. Un taxi, cu Tanby la volan, trase la scară. Derek și Aggie îl împinseră pe Oliver în mașină și îl așezară între ei pe bancheta din spate. Aggie puse o mână pe brațul lui, dar Oliver și-l eliberă dând din cot. La intrarea în Park Lane visă cu ochii deschiși că își proptise bicicleta de un tren oprit în stație, undeva în India și se urcase într-un vagon, dar trenul refuza să se miște din cauza cadavrelor de pe calea ferată. Ajunși la casa conspirativă, Aggie sună la ușă, în timp ce Derek îl ajuta pe Oliver să coboare din mașină. Tanby aștepta să-l preia de îndată ce va fi pus piciorul pe trotuar. Oliver nu știa cum a urcat scările, singurul lucru de care își dădea seama fiind faptul că era întins, pe pat în lenjeria de corp, dorind ca Aggie să fie lângă el. S-a trezit în lumina dimineții filtrată prin perdeaua jerpelită a lucarnei și l-a văzut pe Brock, nu pe Aggie, așezat pe scaun, întinzându-i o foaie de hârtie. Oliver s-a ridicat într-un cot, și-a masat ceafa și a luat hârtia, care reprezenta fotocopia unei scrisori. În antetul scrisorii erau tipărite două mânuși de zale prinse în semn de salut – sau de luptă? Cuvintele TRANS FINANZ VIENNA erau scrise în semicerc deasupra mânușilor. Litere de mașină electronică, cu trăsături vag străine:

„Domnului T. Single, PERSONAL, prin curier.

Stimate domnule Single,

Ca urmare a negocierilor noastre cu un reprezentant al distinsei dumneavoastră firme, avem plăcerea să vă înștiințăm în mod formal în legătură cu pretenția ridicată de noi față de Casa Single care se ridică la suma de 200.000.000 £

(două sute de milioane de lire sterline), drept compensație rezonabilă și corectă pentru câștigurile pierdute și trădarea încrederii acordate dumneavoastră ca privilegiu al clientului. Plata se va face în decurs de treizeci de zile în contul companiei Trans-Finanz Istanbul Offshore, conform detaliilor cunoscute de dumneavoastră, cu mențiunea «În atenția Dr Mirsky», în caz contrar se vor lua măsurile necesare. Elementele suplimentare v-au fost expediate prin curier separat la domiciliul dumneavoastră. Mulțumim anticipat pentru atenția promptă acordată acestei chestiuni.“

Scrisoarea era semnată E. I. Orlov, cu o mână tremurătoare de bătrân, având deopotrivă inițialele îngrijite ale lui Tiger, drept confirmare că citise și luase notă de conținutul scrisorii.

— Ți-l amintești pe Mirsky? îl întreabă Brock. Era Mirski, cu „i“, înainte de a se duce în Statele Unite, unde a stat doi ani și a devenit mai înțelept.

— Bineînțeles că îl știu. Avocat polonez. Un fel de partener de afaceri al lui Evgheni. Mi-ai spus să-l urmăresc cu atenție.

— Partener de afaceri, pe dracu', îl luă Brock în balon pentru a-l incita. Mirsky este un escroc, a fost escroc comunist, iar acum este escroc capitalist. Ce caută el să facă pe bancherul pentru cele două sute de milioane de lire ale lui Evgheni?

— De unde aia a mă-sii să știu? îi spuse Oliver înapoiindu-i hârtia.

— Hai, sus!

Oliver se ridică îmbufnat în fund și-și roti picioarele până ajunse pe marginea patului.

— Asculți?

— Nu prea.

— Îmi pare rău pentru Gupta. Nu suntem perfecți și nu vom fi niciodată. I-ai servit-o. Ai fost un geniu în felul în care te-ai descurcat cu cifrul seifului. Nimeni în afară de tine nu ar fi reușit. Ești cel mai bun operator pe care l-am avut. În nici un caz, nu am găsit doar scrisoarea. Prietenul nostru Bernard este îngropat acolo cu vila lui gratuită și așa sunt încă o jumătate de duzină de alți Bernarzi. Mă ascuți? Oliver se duse în baie, deschise robinetul de la chiuvetă și își dădu cu apă pe față. Am găsit și pașaportul lui Tiger, îi strigă Brock prin ușa deschisă. Ori folosește pașaportul altcuiva, ori nu a plecat nicăieri.

Oliver auzi vestea, ca și cum ar fi fost vorba de încă o moarte printre atâtea altele.

— Trebuie să-l sun pe Sammy, spuse el întorcându-se în dormitor.

— Cine este Sammy?

— Trebuie s-o sun pe maică-sa, Elsie, să-i spun că sunt bine. Brock îi aduse un telefon și stătu aplecat asupra lui Oliver în timp ce acesta vorbea.

— Elsie... eu sunt, Oliver... ce face Sammy? Bine... grozav... ne vedem curând, toate acestea spuse pe un ton monoton. Închise telefonul și, fără să-i arunce vreo privire lui Brock, formă numărul lui Heather din Northampton. Eu sunt. Da. Oliver, eu sunt. Ce face Carmen?... Nu, nu pot... *Ce?* Bine, cheamă un doctor... Un doctor particular, plătesc eu... Curând... Ridică privirea și îl văzu pe Brock dând aprobator din cap. Vor veni să vorbească cu tine în curând... mâine sau poimâine... Alte aprobări din cap din partea lui Brock. Au mai apărut tipi ciudați?... Mașini strălucitoare sau telefoane fantomă? Trandafiri?... Bine. Închise aparatul. Carmen s-a tăiat la genunchi, se plânse el, ca și cum ar fi fost vina lui Brock. Ar putea avea nevoie de câteva cusături.

CAPITOLUL • 11

Aggie se afla la volan. Oliver, lângă ea, cu picioarele răschirate, ba își netezea părul de pe cap cu mâna, ba își ridica picioarele și pufăind le lăsa să cadă greu pe podea, ba întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă s-ar da la ea, ca de pildă dacă i-ar acoperi mâna când schimbă vitezele, sau dacă și-ar vârî degetele în golul dintre gulerul bluzei și ceafă. Ar opri mașina și m-ar plesni, conchise el. Dealurile cu măslini din Salisbury Plain se desfășurau de-o parte și de alta a drumului. Pe coastele lor pășteau turme de oi. Soarele ce se lăsa spre asfințit aurea casele de țară și bisericile. Mașina era un Ford oarecare cu un mini-planor de jucărie pe bordul de sub lunetă și un al doilea aparat de radio ascuns sub tabloul de bord. În fața lor rula o furgonetă care le arăta drumul, cu Tanby la volan și Derek lângă el. De antenă era legată o panglică roșie. Lui Aggie nu-i placea Derek. Nici mie. Doi motocicliști îmbrăcați în costum de piele le țineau trena, având pe căști săgeți roșii. Din când în când, radioul din mașină pârâia și un glas rece de femeie spunea ceva codificat. Uneori Aggie răspundea tot codificat. Alteori încerca să-l binedispună.

— Ai fost vreodată la Glasgow, Oliver? îl întrebă ea. Este amețitor.

— Așa am auzit.

— N-ai face rău să încerci să vezi cum este pe acolo, când toate astea vor lua sfârșit, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Bună idee. S-ar putea.

— Îți amintești de Walter? mai făcu ea o încercare.

— Da, desigur, Walter. Unul dintre malacii lui Tanby. Ce-i cu el?

— Ei bine, a șters-o la una dintre firmele alea de securitate de două parale din nord. Are treizeci și cinci de mii pe an și un Rover șmecheros, de ți se face greață. Unde este loialitatea? Unde este credința față de serviciul secret?

— Da, unde? fu de acord Oliver și zâmbi la auzul cuvântului șmecheros.

— N-a fost *îngrozitor* pentru tine? Să descoperi că propriul tău *tată* este un escroc... tu, de-abia ieșit de pe băncile Facultății de Drept, crezând că legea înseamnă apărarea oamenilor și menținerea societății pe calea cea bună? Vreau să spun, cum poate cineva *face față* unei astfel de situații, Oliver? Și vorbești cu cineva care citește filosofie ca să se spele de păcate. Oliver nu vorbea cu nimeni, indiferent ce ar fi citit, dar Aggie nu se lăsă. Vreau să spun de unde *știi*, într-o situație ca aceasta, dacă îl urăști pe ticălos sau iubești justiția? Te întrebi zi și noapte: „Sunt oare un ipocrit, pretinzându-mă mare și tare, plin de virtuți pe calul meu alb, când de fapt îi întorc spatele propriului meu tată?” Așa ți s-a întâmplat și ție sau încerc eu aiurea să mă pun în locul altuia?

— Mda. Bine.

— Vreau să spun că ești o adevărată stea pentru noi, știi? Singuraticul hotărât. Idealistul. Victoriosul tuturor timpurilor. În Serviciu există tipi, care ar face moarte de om doar să capete un autograf de la tine. Urmă o pauză lungă în care îndrăzneța Aggie și-ar fi dorit să nu fi fost atât de îndrăzneță.

— Nu există nici un cal alb, murmură Oliver. Seamănă mai curând a călușei.

Furgoneta din față le făcu semn să o ia la dreapta. O urmară de-a lungul unei șosele secundare, ce dădea în niște drumuri de țară. Motocicleta venea după ei. Deasupra lor se îmbrățișau ramuri tinere de copaci, ce acopereau vederea către cer. Razele de soare dansau printre trunchiuri, radioul pâraia. Furgoneta trase pe dreapta într-un refugiu, motocicleta trecu razant pe lângă ei și viră lăsându-se pe o parte. Mașina în care se aflau se lansă în picaj pe o coastă abruptă de deal și trecu printr-o baltă. Ajunseră în vârful unui deal. Un balon galben pe care era pictat HARRIS atârna deasupra unei stații de benzină. A mai fost aici, gândi el, privind-o cu colțul ochiului. Toți au mai fost. Aggie viră la stânga, ocoliră un sat și văzură biserica profilată la orizont, hambarul de zeciuială de lângă ea și căsuțele cu olane pe care Tiger se luptase pe viață și pe moarte să nu le

বাদ construite. Se angajară pe Autumn Lane, acoperită cu frunze moarte tot timpul anului. Trecură de o fundătură numită Nightingales End și văzură o mașină de intervenție a companiei de electricitate cu scara ridicată și un bărbat care făcea ceva la cabluri. În taxi, o femeie vorbea la telefon. Aggie mai rula vreo sută de metri și trase lângă o stație de autobuz.

— Coborârea, anunță ea.

Oliver se dădu jos. Cerul din spatele copacilor părea să strălucească ca în plină zi, deși în tufișuri se lăsa asfințitul. Pe o insulă de iarbă se înălța un monument din cărămidă, pe care erau înscrise numele celor căzuți în război. „Întru Gloria Neamului“. Patru băieți Harvey, își aminti el. Toți din aceeași familie, toți morți în jurul vârstei de douăzeci de ani, alături de mama lor care a trăit până la nouăzeci de ani. Porni pe jos și o auzi pe Aggie plecând. În fața lui se ridicau stâlpii de poartă imenși. În vârful acestora, tigri sculptați sprijineau emblema familiei Single. Tigrii proveneau dintr-o expoziție în aer liber din Putney și costaseră o avere. Emblema era opera unui specialist în heraldică, Potts, deosebit de pedant, care a petrecut un întreg sfârșit de săptămână punându-i întrebări lui Tiger cu privire la antecedentele sale, fără să-și dea seama că acestea variau în funcție de anotimp. A rezultat o navă hanseatică, reprezentând vechile legături comerciale cu orașul Lübeck, pe care Oliver nu le cunoscuse până atunci, un tigru văzut din profil cu etichete din față ridicate și sprijinit pe laba stângă din spate și două turturele ce trimiteau la originea saxonă, cu toate că ce aveau de a face turturelele cu Saxonia constituia un mister cunoscut doar de domnul Potts.

Drumul curgea ca un râu negru peste pășunile crepusculare. Acesta este mormântul în care m-am născut, gândi el. Aici am trăit înainte de a deveni copil. Trecu pe lângă ghereta portarului sub formă de piperniță, unde se retrăgea Gasson șoferul, atunci când Tiger hotăra să rămână peste noapte. Ferestrele nu erau luminate și perdelele de sus erau lăsate. În curte se afla un furgon cu oștea sprijinită pe un teanc de cărămizi. Oliver avea șapte ani. Se afla la prima lui lecție de călărie și purta primul lui melon și haina de tweed, așa cum hotărâse Tiger de la locul îndepărtat de unde își exercita puterea. Nimeni din clasa lui nu purta melon, așa că Oliver încercă să-și ascundă pălăria, împreună cu cravașa cu mâner de argint pe care Tiger o

trimisese prin curier de ziua lui de naștere, dat fiind că vizitele lui Tiger constituiau acum evenimente rare de stat.

— Pieptul înainte, Oliver! Nu te gârbovi! Nu mai da din cap, Oliver! Încearcă să arăți și tu ca Jeffrey! *El* nu dădea din cap, nu-i așa? Drept ca un soldat, așa era Jeffrey.

Jeffrey, fratele meu cu cinci ani mai mare. Jeffrey, care făcea bine tot ceea ce eu făceam prost. Jeffrey, care era perfect din toate punctele de vedere și care a murit de leucemie înainte de a apuca să conducă omenirea. Oliver trecu pe lângă ghetăria din gresie. Sosise ca prin minune în trei furgonete verzi și fusese construită într-o săptămână. Devenise imediat după aceea locul lui de pedeapsă: o sută șaptezeci de metri de alergare până la ghetărie, o atingi, o sută șaptezeci de metri înapoi, câte o tură pentru fiecare verb neregulat latin neînvățat și mai multe ture pentru a nu fi fost atât de bun ca Jeffrey, fie că era vorba de latină sau de alergare. Domnul Ravilious, preceptorul lui Oliver, era un adept al numerelor, ca și Tiger, de altfel. În convorbirile lor telefonice interurbane discutau în puncte, note, distanțe, ore petrecute și pedepse meritate, precum și procentajele necesare pentru a-l duce într-un loc numit Dragon School, unde Jeffrey fusese selecționat în echipa de crichet a școlii și își câpătase cruștia pentru a merge într-un loc și mai îngrozitor numit Eton. Oliver nu putea suferi dragonii, dar îl admira pe domnul Ravilious pentru vestoanele lui de catifea și țigările brune. Atunci când domnul Ravilious a fugit cu servitoarea spaniolă, Oliver, în ciuda scandalizării generale, l-a aplaudat în sinea lui.

Preferând ruta mai lungă pe lângă curtea îngrădită, ocoli o colină teșită care nu era nici tumul, nici țintă de minge de golf, ci un heliodrom pentru oaspeți prea fini ca să călătorească cu mijloace de transport terestre. Oaspeți ca Evgheni și Mihail Orlov, cu pungile lor de plastic cu articole de lac rusești, sticle de votcă cu lămâie și cârnați afumați mingrelieni împachetați în pergament. Oaspeți cu gărzi de corp. Oaspeți cu tacuri de biliard pliante, aduse în cutii negre, deoarece nu aveau încredere în tacurile lui Tiger. Doar Oliver știa însă că heliodromul era un altar secret. Inspirându-se din povestea unui trib indonezian, care pusese machete de aeroplan ca momeală pentru turiștii bogați care zburau deasupra lor, el pusese farfurii cu mâncărurile preferate ale lui Jeffrey, în speranța că-l va atrage să coboare din Ceruri pentru a-și încheia copilăria. Dar

mâncarea din ceruri era evident mai bună, dat fiind că Jeffrey nu s-a mai întors niciodată. Iar Jeffrey nu era singurul absent. În vâlătucii de ceață, se ridicau obstacole de un alb strălucitor, terenul de polo, marcat și tuns în tot cursul anului, grajdurile unde ficcare șa, ham, zăbală și scară de șa erau lustruite în vederea acelei zile de basm în care Tiger, după douăzeci de ani de călătorii de afaceri, va apărea pe alee cu Gasson la volan pentru a-și relua greu câștigată viață feudală englezească.

Aleca se pierdea printre fagii roșii. În față se vedeau două căsuțe de cărămidă, cu stâlpi de piatră. Trecând pe lângă ele, se opri puțin în speranța de a-i zări pe Craft majordomul și pe nevasta acestuia, așezați cuminti la o ceașcă de ceai. Îi iubise pe amândoi și îi folosea drept fereastra lui către lumea de dincolo de zidurile conacului Nightingales. Dar doamna Craft murise cu cincisprezece ani în urmă, iar domnul Craft se întorsese acasă la Hull, acolo unde își avea rădăcinile, luând cu el o cutie Fabergé și un set de miniaturi din secolul al optsprezecelea reprezentându-i pe iluzorii strămoși ai lui Tiger, de data aceasta olandezi din Pennsylvania. Oliver coborî colina și Nightingales apărură la picioarele lui, mai întâi hornurile, apoi întreaga grămadă de piatră cenușie, și o luă pe aleca de pietriș fără buruieni, care îi trosnea sub tălpi ca bucățelele de gheață în timp ce înainta către veranda din față. Mânerul soneriei era sub forma unei mâini de alamă cu degetele strânse. Apucându-l în pumn, îl trase și își simți inima bătând cu dorul nealinat al unui fiu. Era gata-gata să mai tragă o dată, dar auzi un târșăit de pași de partea cealaltă a ușii și se întrebă cuprins de panică cum să i se adreseze, întrucât ea ura să-i spună „Mamă“, iar „Mami“ și mai mult. Își dădu seama că-i uitase numele de botez. Îl uitase și pe al său. Avea șapte ani și stătea pe un scaun într-un post de poliție aflat la zece kilometri mai încolo și nu era în stare să-și amintească nici numele casei de unde fugise. Ușa se deschise și îl izbi întunericul. Rânjea și se bălăba. Urechile i se înfundaseră. Simți puful unui jachete de mohair acoperindu-i zămbetul larg, atunci când brațele ei îl înconjurară pe după grumaz. O îmbrățișă protector. Închise ochii și încercă să redevină copil, dar nu reuși. Îl sărută pe obrazul stâng și Oliver simți miros de mentă și respirația împuțită. Îl sărută pe celălalt obraz și își aminti cât de înaltă era, mai înaltă decât orice femeie pe care o sărutase. Își aminti tremurul ei și mirosul ei dulceag de levăn-

țică. Se întreba de ce oare tremura ea tot timpul sau doar pentru el. Se îndepărta de el. Ochii ei, ca și ai lui, erau plini de lacrimi.

— Ollie, iubitule. Ai brodit-o, gândi el, pentru că uneori îi spunea Jeffrey. De ce nu m-ai anunțat, Ollie? Biata mea inimă! Ce-oi mai fi făcut tu acum?

Nadia, își aminti el: nu-mi spune „Mamă“, Ollie, iubitule. Spune-mi Nadia, altfel mă faci să mă simt atât de bătrână.

Bucătăria era joasă și încăpătoare. Cratițe de aramă lovite, cumpărate la o licitație de un proiectant de interioare dispărut, atârinate de grinzi vechi de lemn, adăugate în timpul numeroaselor renovări. Masa era destul de lungă pentru douăzeci de servitori. O plită olandeză, fără coș de tiraj, ocupa colțul întunecat al bucătăriei.

— Cred că ți-e o foame de lup, îi spuse ea pe un ton critic, ca și cum mâncarea era apanajul altor oameni.

— Ca să-ți spun drept, nu mi-e foame.

Se uitară în frigider să vadă dacă era ceva care să-l mulțumească. O sticlă de lapte? Un pachet cu pâine de graham? O cutie cu sardele, poate? Își sprijinea mâna tremurătoare pe umărul lui. Peste o clipă, voi începe să tremur și eu.

— Of, Doamne, e ziua liberă a doamnei Henderson, spuse ea. Iar eu țin regim la sfârșit de săptămână. Așa am făcut întotdeauna. Ai uitat. Ochii li se întâlniră în lumina slabă ce cobora din tavan și Oliver observă că îi era frică de el. Se întrebă dacă era beată sau doar pe cale de a se îmbăta. Uneori nici nu începea bine și vorbea deja ușor împleticit. Alteori avea vreo două-trei sticle la bord și părea perfect stăpână pe ea. Nu arăta prea bine, Ollie iubitule. Ai muncit exagerat de mult? Preaiei lucrurile în serios.

— Sunt bine. Și tu arăți bine. Incredibil de bine.

Nu era deloc incredibil. În fiecare an înainte de Crăciun, pleca în ceea ce numea ea mica ei vacanță și se întorcea fără un rid pe față.

— Ai venit pe jos de la gară, iubitule? Nu am auzit sosind nici o mașină. N-a auzit nici Jacko. Jacko era pisica siameză. Te-aș fi adus eu, dacă m-ai fi sunat.

Nu ai mai condus de ani de zile o mașină, îi replică el în gând. N-ai mai condus de când ai trecut prin zidul grajdului cu Land Roverul, în ajunul Anului Nou, iar Tiger ți-a ars permisul de conducere.

— Îmi place să merg pe jos, pe cuvânt, spuse el. Știi și tu. Chiar pe ploaie. Peste o clipă nici unul dintre noi doi nu va mai ști ce să spună.

— Parcă trenurile nu circulau duminica de obicei. Doamna Henderson este nevoită să schimbe trenul la Swindon, dacă vrea să-și vadă fratele, se plânse ea.

— Al meu a sosit la timp. Se așează la masă la locul lui obișnuit. Ea rămase în picioare, privindu-l cu ochi iubitori, tremurând și îngrijorându-se, sugându-și buzele ca un bebeluș înainte de a fi alăptat. Mai este cineva pe aici? o întrebă el.

— Doar eu și pisicile, iubitele. De ce ar fi?

— Întrebam și eu.

— Nu mai țin nici un câine. Oricum, după ce s-a prăpădit Samantha.

— Știu.

— Samantha stătea în capul holului, așteptând să audă Rolls-Royce-ul. Nu se mai mișca, mai ales către sfârșit, nu mai mânca, nu mă mai auzea.

— Mi-ai spus.

— Hotărâse că este câinele unui singur stăpân. Tiger a spus să o îngropăm lângă fazanerie și așa am făcut. Eu și doamna Henderson.

— Și Gasson, îi reaminti el.

— Gasson a săpat groapa, doamna Henderson a rostit cele de cuviință. Nu am fost o adunare prea veselă.

— Unde e, Mamă?

— Gasson, iubitele?

— Tiger.

Își uitase replicile, gândi el, văzând cum ochii ei se umpleau de lacrimi. Încerca să-și amintească ce ar fi trebuit să spună.

— O, Ollie, iubitele.

— Ce este, Mamă?

— Credeam că ai venit pentru *mine*.

— Pentru tine am venit. Mă întrebam doar unde este Tiger. A fost pe aici. Mi-a spus Gupta.

Nu era corect. Nimic nu era corect. Își mobiliza întreaga autocompătimire de care era capabilă pentru a se proteja.

— *Toată lumea* mă întreabă, se tângui ea. Massingham. Mirsky. Gupta. Omul ăla înfiorător de la Viena, Hoban. Bernard. Scorpia aia de Hawsley cu mopșii ei. Acum tu. Le

spun tuturor: *Nu știu*. Cu toate faxurile, telefoane celulare și Dumnezeu mai știe ce, ai crede că toți știu unde se află fiecare în orice moment. Dar ei nu știu. Informația nu înseamnă cunoaștere, așa spune mereu tatăl tău. Și are dreptate.

— Cine este Bernard?

— Bernard, iubitule. Îl știi pe Bernard. Politistul ăla chel de la Liverpool pe care l-a ajutat Tiger. Bernard Porlock. I-ai spus o dată Crețul și era cât pe ce să te omoare.

— Cred că a fost Jeffrey, spuse Oliver. Iar Mirsky, e avocatul.

— Bineînțeles că este, iubitule. Prietenul simpatic și spumos al lui Alix, polonezul de la Istanbul. Tiger are doar nevoie de puțină *singurătate*, protestă ea. Este absolut rezonabil pentru un om ca el, care trăiește permanent în centrul atenției, să dorească să fie pentru un timp *neînsemnat*. Ni se întâmplă tuturor câteodată. Și ție. Tu ți-ai schimbat chiar numele ca să te retragi. Nu-i așa, iubitule?

— Înțeleg că ai auzit vestea. Nu se poate să nu o fi auzit.

— Ce veste? întrebă ea, continuând apoi pe un ton aspru: Eu nu am ce vorbi cu ziarele, Ollie. Nici tu. Trebuie să le trântesc telefonul în nas.

— Vestea despre Alfred Winsor. Vulturul nostru în materie de legalitate.

— Piticul *ăla* îngrozitor? Ce a făcut?

— Mă tem că e mort, Mamă. A fost împușcat. În Turcia. De către o persoană, sau de către persoane necunoscute. Făcea o treabă pentru Casa Single și cineva l-a împușcat.

— Ce oribil, iubitule. Absolut dezgustător. Îmi pare rău, *atât* de rău. Biata femeie. Va fi nevoită să-și ia o slujbă. Este o cruzime. O, iubitule.

Știi, gândi el. Aveai vorbele pregătite înainte de a termina eu ce aveam de spus. Se țineau de mână în mijlocul odăiței ei, pe care ea o numea camera de dimineață. Era cea mai mică dintr-un șir de încăperi, în partea de sud a casei. Jacko, pisica siameză, dormea într-un coș capitonat pus sub televizor.

— Spune-mi ce s-a schimbat de când ai fost ultima oară aici, iubitule? îl întrebă ea. Hai să ne jucăm, dragule! Intră în joc, căutând indicii. Paharul gravat de whisky al lui Tiger, urma spatelui său pe scaunul preferat, un ziar roz, bomboane de ciocolată făcute de mână, cumpărate de la Richoux, după colț.

pe South Audley Street, fără de care nu apărea niciodată la Nightingales.

— Acuarela aceea este nouă, spuse Oliver.

— Ollie dragă, cât de deștept ești! exclamă ea, aplaudând fără zgomot. Are cel puțin o sută de ani, dar aici e *nouă*. Unu la zero pentru tine. Mi-a lăsat-o mătușa Bee. A fost făcută de doamna care picta păsărele pentru Regina Victoria. Eu nu aștept să primesc nimic atunci când moare cineva.

— Când l-ai văzut de fapt ultima oară, mamă?

Dar, în loc să-i răspundă, se avântă într-o descriere pătimașă a operației suferite de doamna Henderson la șold, cum spitalul local fusese absolut minunat, exact în momentul când guvernul plănuia să-l închidă, fapt tipic:

— Iar scumpul nostru doctor Bill, care ne-a îngrijit pe toți de când lumea... a fost... da, ei bine, a fost... da, preciză ea, uitând totuși ce voia să spună.

Se mutară în camera de zi a băieților și priviră îndelung jucăriile de lemn cu care nu își amintea să se fi jucat și căluțul de lemn pe care nu-și amintea să-l fi călărit, cu toate că ea jura că atâta se băfăia pe el, că fusese gata-gata să-i disloce tălpicile, așa că Oliver presupuse că se referea din nou la Jeffrey.

— Dar tu ești bine, nu-i așa, iubiture? Sunteți bine toți trei? Știi că nu ar trebui să întreb, dar sunt și eu-mamă, nu sunt de piatră. Sunteți toți sănătoși, fericiți și liberi, așa cum îți doreai, iubiture? Nu s-a mai întâmplat nimic rău?

Continua să zâmbească, tremurând ca un film văzut pe video, iar sprâncenele ei pensate se arcuiau când Oliver îi dădu o fotografie de-a lui Carmen și o văzu cercetând-o cu lornionul pe care îl ținea atârnat de gât cu un lăntișor cu granate; ținea fotografia la depărtare cu brațul întins, iar capul ei se mișca o dată cu poza.

— A mai crescut și am tuns-o, o informă Oliver. Spune cuvinte noi în fiecare zi.

— Absolut adorabilă, iubiture. E o fericire, adăugă ea întinzându-i fotografia, bravo, amândurora. Ce fetiță minunată! E fericită. Dar Helen e bine, nu-i așa? Fericită?

— Heather e foarte bine.

— *Sunt încântată.*

— Trebuie să știu, mamă. Trebuie să știu când l-ai văzut ultima oară pe Tiger și ce s-a întâmplat. Tată lumea îl caută pe Tiger. Este foarte important ca eu să-l găsesc înaintea tuturor. E

mai bine când nu ne uităm unul la altul, își aminti el, fixându-și privirea pe căluțul de lemn.

— Nu mă bate la cap, Ollie, iubitule. Știi foarte bine că habar n-am de date. Urăsc ceasurile, urăsc noaptea, urăsc pisălogii. Urăsc tot ceea ce nu este plăcut, apetisant și înșorit.

— Dar îl iubești pe Tiger. Nu-i dorești răul. Și mă iubești și pe mine.

— *Tu știi cum este tatăl tău, iubitule*, spuse ea cu un glas de fetiță. Vine ca o furtună, pleacă tot ca o furtună, te învârti pe lângă el și când a plecat te întrebi dacă a fost cu adevărat. Dacă ești biata Nadia așa faci.

Se săturase până-n gât de ea, ceea ce l-a făcut să fugă de acasă atunci când avea șapte ani. Și-ar fi dorit să fie moartă ca Jeffrey.

— A venit aici și ți-a povestit că Winsor a fost împușcat, îi spuse el.

Își petrecu mâna peste trup și se apucă de braț. Purta o bluză de tul cu mâneci lungi, cu manșete cu volănașe care să-i ascundă vinele.

— Tatăl tău a fost foarte bun cu noi, Oliver. Oprește-te. Mă auzi?

— Unde este, Mamă?

— Trebuie să-l respecti. Respectul ne diferențiază pe noi de animale. Nu te-a comparat cu Jeffrey. Nu ți-a întors spatele când ai picat la examene și ai fost nevoit să părăsești școala. Alți tați n-ar fi fost atât de îngăduitori. Nu s-a supărat că scriai poezii sau 'ce făceai tu pe vremea aceea, chiar dacă astea nu aduceau nici un ban. Te-a trimis la preceptori și ți-a dat locul lui Jeffrey la firmă. E dificil pentru un om care crede în merite și care s-a ridicat prin forțe proprii. Ai fost ferit să trăiești la Liverpool, eu nu. Dacă ai fi cunoscut viața din Liverpool, ai fi avut mintea lui Jeffrey. Nu există două căsnicii care să semene între ele. A iubit întotdeauna Nightingales. M-a ținut întotdeauna așa cum trebuia să fii ținută. A fost neloial din partea ta, Oliver. Orice i-ai făcut, nu a meritat așa ceva. Ai acum propria ta familie. Du-te și ai grijă de ea. Și nu te mai preface că ai fi la Singapore, când știi foarte bine că ești la Devon.

Oliver înghețase, îi venea să fie călăul ei.

— I-ai spus, nu-i așa? o întreabă el fără înconjur. Tiger te-a tras de limbă. A venit și te-a văzut, ți-a spus despre Wiser și tu i-ai spus despre mine. Unde mă aflu. Noul meu nume. Unde

îmi serialai, pe adresa lui Toogood la bancă. Cred că ți-a fost foarte recunoscător. Fu nevoit să o susțină pentru că i se muiașeră picioarele, își mușca arătătorul și se tânguia patetic de sub șuvița de păr stil Prințesa Diana. Așa că, ceea ce aș vrea să știu, te rog să-mi spui, Nadia, ce ți-a spus Tiger, continuă el brutal. Pentru că dacă nu îmi spui, am toate motivele să cred că va sfârși ca Alfie Winsor.

Simțea din nou nevoia să schimbe locul, așa că Oliver o conduse de-a lungul coridorului către sufrageria cu șemineul de marmură albă sculptată cumpărat de la Mallet, cu statuile reprezentând femei goale, probabil de Canova, plasate în nișe cu coloane. În tot cursul pubertății sale acestea fuseseră sirenele iubite ale fanteziei sale. Era suficientă o singură privire pe furiș prin ușa întredeschisă, către zâmbetul lor celest și fundurile lor fără cusur ca să se înflăcăreze. Deasupra lor atârna o scenă de familie, pictată de un artist uitat, la modă pe vremea aceea, cu nerișori aurii plutind peste Nightingales, Tiger călare pe poneiul său de polo ridicat pe picioarele dinapoi, Oliver în veston de Eton întinzându-se după căpăstru și Nadia, frumoasa soție a lui Tiger, înveșmântată într-un capot ce flutura în jurul trupului ei cu talie de viespe, apucând mâna prea dornică a copilului. Iar în spatele lui Tiger, topăia, arătând ca un frumos prinț italian blond, fantoma lui Jeffrey, readus la viață după fotografii, cu părul auriu fluturând și un zâmbet îndrăzneț în timp ce-l încăleca pe Admiral, poneiul sur, într-o rază de soare, sub privirile slugilor care îl salutau cu șepcile.

— Sunt atât de *rea*, Oliver, se plânse Nadia, considerând tabloul un reproș. Tiger nu ar fi trebuit să se căsătorească cu mine. Nu trebuia să vă am pe nici unul dintre voi.

— Fii liniștită, Mamă. Ne-ar fi avut oricum cineva, chiar dacă nu ne-ai fi făcut tu, spuse el cu prefăcută veselie.

Se întreba dacă Jeffrey era copilul lui Tiger. Odată, când era beată, vorbise despre un coleg de-al lui Tiger, avocat și el, din Liverpool, un adevărat diamant neșlefuit cu un păr blond minunat.

Se aflau în sala de biliard. Făcea din nou presiuni asupra ei: „Trebuie să știu, Mamă, trebuie să știu ce s-a întâmplat între voi doi.“ Ea sughița, scutura din cap și nega totul, în timp ce mărturisea, însă lacrimile nu voiau să curgă. „Eram prea tânără, prea fragilă, prea sensibilă, iubitule, Tiger m-a tras de limbă, iar tu faci la fel acum. Asta pentru că nu am fost la universitate,

tatăl meu nu credea că fetele trebuie să aibă studii superioare. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu am avut o fată.“ Înceurca persoana întâi cu persoana a treia și vorbea de ea însăși ca și cum ar fi fost altcineva: „Nu i-a spus lui Tiger decât foarte puțin, iubitule. Niciodată *totul*. Dacă Ollie nu i-ar fi ciripit bieteii Nadia de la bun început, nici ea nu ar fi putut să-i ciripească lui Tiger, nu-i așa?“ Ai al dracului de multă dreptate, gândi el. Nu a avut niciodată rost să-ți spun ceva. Trebuia să te las să bei și să nu-ți găsești liniștea până în mormânt. Era atât de *trist*, iubitule, îi explică ea printre suspine. Trist din cauza lui Winsor. Dar cel mai trist din cauza ta. Femeia aceea, Kat, e o prefăcută, așa cred. Îl prefer pe Jacko oricând. Nu doream decât să se uite la mine, să-mi spună iubitule, să mă înconjoare cu brațele și să-mi spună că mai sunt draguță.

— Unde este, Mamă? Sub ce nume navighează? O strângea la piept, iar ea se lăsa cu toată greutatea pe brațele sale. Trebuie să-ți fi spus unde se duce. Îți spune totul. Nu ar lăsa-o el pe Nadia a lui în întuneric.

— Nu pot avea încredere în tine. În nici unul dintre voi. Nici în Mirsky, nici în Hoban, în Massingham sau în oricine altcineva. Oliver a stârnit totul. Lasă-mă!

Scaune de piele, cărți despre cai. O masă de lucru directorială. Ajunseseră în birou. Un armăsar de George Stubbs discutabil deasupra căminului. Oliver se urcă pe taburetul de lângă fereastră și își trecu mâna pe deasupra galeriei până când găsi o cheie de alamă prăfuită. Desprinse din cârlig tabloul discutabil și îl puse pe podea. În spatele lui, la înălțimea lui Tiger, se găsea un seif de perete. Îl descuie și privi înăuntru, așa cum făcuse în copilărie când își închipuia că seiful era o cutie magică în care zăcea un mare secret.

— Nu este nimic acolo, Ollie iubitule, niciodată nu a fost nimic acolo. Doar testamente și acte de proprietate plictisitoare și sume mici de bani străini de prin buzunarele lui.

Nu era nimic nici acum, nu fusese nimic nici atunci, Îl încuie, puse cheia la locul ei și își îndreptă atenția către sertarele biroului. O mănușă de polo. O cutie cu cartușe de 20 de milimetri. Facturi de la diverși furnizori, achitate. Articole de papetărie. Un carnet negru, pe a cărui copertă nu seria nimic. Vreau carnete, spusese Brock. Vreau notițe, blocnotesuri, jurnale, adrese însemnate pe bilețele, vreau nume scrise în interiorul plicurilor cu chibrituri, bucăți de hârtie făcute ghem, orice ar fi

vrut să arunce, dar s-a răzgândit. Oliver deschise carnetelul: *Ghidul vorbitorului la sfârșitul cinei, glume, aforisme, cuvinte de duh, citate.* Il aruncă înapoi în sertar.

— A sosit vreun pachet pentru el, mamă? Colete, plicuri mari, corespondență recomandată, scrisori prin curier? Nimic? Nu a sosit nimic de când a plecat? *Elemente suplimentare v-au fost expediate prin curier separat la domiciliul dumneavoastră.* Semnat E.I. Orlov.

— Desigur că nu, iubitul. Nimeni nu-i expediază aici nimic în afară de facturi. O duse înapoi în bucătărie și puse la fiert o oală de ceai sub privirile ei. Cel puțin nu mai ești urât, iubitul, continuă ea, ca o consolare pe care puteau să o împărtășească. A plâns. Nu l-am văzut plângând de la moartea lui Jeffrey. Mi-a cerut Polaroidul. Nu știai că sunt fotografă, nu-i așa?

— De ce naiba avea nevoie de un Polaroid? Întrebă el și îi trecură prin minte pașapoarte, cereri de viză.

— Dorea să fotografieze tot ceea ce iubea. Pe mine. Tabloul cu noi toți, grădina împrejmuită, orice l-ar fi făcut fericit înainte ca tu să strici totul.

Își dori din nou să fie alintată, așa că o cuibări la pieptul lui.

— Bătrânul Evgheni a fost aici de curând?

— Astă iarnă, iubitul. La fazani.

— Dar Tiger nu și-a împușcat încă ursul?... E o glumă.

— Nu, iubitul. Nu cred că urșii sunt pentru el. Seamănă prea mult cu ființele umane.

— Cine a mai venit cu el?

— Amărâțul ăla de Mihail. Împușcă orice. L-ar fi împușcat și pe Jacko dacă s-ar fi ivit prilejul. Foarte drăguț din partea lui Evgheni să-l includă în ceea ce face. Și Mirsky, desigur.

— Ce-a făcut Mirsky?

— A jucat șah cu Randy în seră. Randy și Mirsky erau foarte apropiați, chiar mă întrebam dacă nu o fi *ceva* între ei.

— Ce să fie?

— Păi, lui Randy nu-i prea plac femeile, nu-i așa? Iar drăguțul doctor Mirsky s-ar deda la orice. L-am prins flirtând cu doamna Henderson în bucătărie, dacă poți să crezi, cerându-i să vină să-i facă musaca de cartofi la Gdansk.

Îi întinse o ceașcă cu ceai. O felie de lămâie, niciodată lapte.

— Cum a ajuns Tiger aici? Întrebă el încercând să vorbească pe un ton degajat. Vreau să zic de data aceasta, când a venit să te vadă? L-a adus Gasson?

— Cu un taxi, iubittle, de la gară. A venit cu trenul ca și tine, doar că nu era duminică. Nu voia să atragă atenția asupra sa.

— Și ce-ai făcut cu el? L-ai ascuns în magazia de lemne?

Stătea în picioare, ținându-se strâns de spătarul unui scaun.

— Am dat roată, ca întotdeauna, privind și fotografiind tot ce-i place, îi răspunse ea pe un ton sfidător. Purta raglanul maro pe care i l-am dăruit când a împlinit patruzeci de ani. Îi spuneam paltonul lui de dragoste. I-am spus, nu pleca, stai aici. I-am spus că voi avea grijă de el. Nici nu a vrut să audă. Spunea că trebuie să salveze barca. Mai era timp. Evgheni trebuia să afle adevărul și atunci totul va fi bine. „I-am învins de Crăciun și o voi face din nou acum.“ Am fost mândră de el.

— Ce s-a întâmplat la Crăciun?

— Elveția, iubittle. Am crezut o clipă că mă va lua și pe mine, ca pe vremuri. Dar nu știa decât de muncă, muncă și iar muncă. Înainte și înapoi, dus-întors, ca un yo-yo. Nu și-a mâncat nici budinca de Crăciun cu toate că îi place atât de mult. Doamnei Henderson îi venea să plângă. Dar a câștigat. I-a învins. Pe toți. „I-am făcut să le dea borșul pe nas“, mi-a spus el. „Evgheni a fost de partea mea în cele din urmă. Nu vor mai încerca prea repede să repete figura asta.“

— Cine?

— Oricine or fi fost ei. Hoban. Mirsky. De unde să știi? Toți cei care au încercat să-l doboare. Trădătorii. Tu ești unul dintre ei. Spunea că avea să-ți trimită ceva. Cu toate că nu mai avusese nici o veste de la tine, îți datora ceva ca tată, cu toate că tu l-ai lăsat de izbeliște. Ceva ce îți promisese. Așa a fost întreaga lui viață. Așa am fost și eu. Noi te-am învățat întotdeauna să-ți respecti promisiunile.

— Și atunci i-ai spus despre Carmen.

— Era convins că știu unde ești. E deștept. Întotdeauna a fost deștept. Observase că nu eram îngrijorată cum sunt de obicei din cauza ta și s-a întrebat de ce nu eram îngrijorată? E avocat și nu te poți pune cu el. Am spus prostii și m-a scuturat. Nu prea tare, ca pe vremuri, dar destul. Am încercat să-i mai înșir alte minciuni în legătură cu tine, dar apoi mi-am zis că nu are rost să-mi bat capul. Erai singurul lui fiu. Erai al

amândurora. I-am spus că este bunice și a izbucnit din nou în lacrimi. Copiii își închipuie întotdeauna că părinții lor sunt reci, până nu-i văd plângând și atunci îi consideră ridicoli. Mi-a spus că are nevoie de tine.

— Că are *nevoie* de mine? De ce dracu'?

— Este tatăl tău, Ollie! Partenerul tău! S-au coalizat împotriva lui. Cui să i se adreseze dacă nu propriului său fiu? Îi ești dator. Este momentul să fii alături de el.

— A spus el asta?

— Da! Cuvintele lui. Spune-i că îmi este dator!

— *Spune-i?*

— Da!

— Avea vreo valiză?

— O sacoșă maro care să se asorteze cu paltonul. O sacoșă de mână.

— Încotro lua avionul?

— Nu am spus că ar fi luat avionul!

— Ai spus sacoșă de mână.

— N-am spus. N-am spus!

— Nadia. Mamă. Ascultă-mă. Poliția a pieptănat toate cursele aeriene și toate listele de pasageri. Nici urmă de el. Cum a zburat fără ca polițiștii să-și dea seama?

Se întoarce către el, smulgându-se din brațele-tui.

— Mi-a spus el! A avut dreptate! Ești mână-n mână cu poliția!

— Trebuie să-l ajut, Mamă. Are nevoie de mine. El a spus-o. Dacă nu-l găsește, iar tu știi unde este, vom avea conștiința încărcată.

— Nu știu unde este! Nu e ca tine, nu-mi spune lucruri care știe că mi-ar putea scăpa. Nu mă mai chinui!

Speriat de el însuși, Oliver făcu rapid un pas înapoi.

— La ce bun? Spune-mi ce vrei să știi și lasă-mă-n pace, scânci ca, încercându-se cu propriile ei cuvinte. Oliver se întoarce din nou și o luă în brațe. Își apropie obrazul de-al ei și-l simți lipicios din cauza lacrimilor. I se supunea așa cum i se supusese tatălui lui. O parte din el se simțea triumfătoare, iar altă parte o ura din cauza slăbiciunii ei.

— Nu a mai fost văzut de atunci, mamă. Nimeni în afară de tine nu l-a mai văzut. Cum a plecat?

— Curajos. Cu capul sus. Așa cum trebuie să se comporte un luptător. Va face exact așa cum a spus că va face. Ar trebui să fii mândru că mergi pe urmele lui,

— Mă refer la mijlocul de transport.

— L-a luat taxiul cu care a venit. Ar fi mers pe jos până la gară dacă nu ar fi avut sacoșă. „Este din nou ziua întâi, Nadia“, a spus el. „Ne aflăm la Liverpool cu spatele la zid. Ți-am spus că nu te las și nu te voi lăsa niciodată“. Era din nou așa cum îl știam. Nu a făcut cu mâna. A plecat pur și simplu. De ce ai făcut ce ai făcut, Ollie? De ce i-ai spus proastei de Nadia, dacă nu voiai ca Tiger să știe?

Pentru că am fost un tată înnebunit de fericire, iar Carmen avea trei zile, gândi el disperat. Pentru că îmi iubeam fiica și am presupus că ți-ar fi plăcut și ție să o iubești. Nadia stătea teapănă la masă, strângând ceașca cu ceai rece cu ambele mâini.

— Mamă.

— Nu, iubitule. Nu mai vreau.

— Dacă porturile sunt păzite și vrea să plece urgent pentru a-și încurca dușmanii, cum intenționează să scape? Ce fel de pașaport are, de pildă?

— Al nimănui, iubitule. Iar faci o dramă din nimic.

— Ce vrei să spui cu *al nimănui*? De ce trebuie să fie pașaportul altuia, dacă nu-l folosește?

— Taci, Ollie! Te crezi mare avocat, ca și tatăl tău. Dar nu ești.

— Al cui pașaport l-a luat, Mamă? Nu-l pot ajuta dacă nu știu sub ce nume călătorește, nu-i așa?

Oftă adânc, clătină din cap și mișcarea o făcu din nou să plângă. Dar își reveni.

— Întrebă-l pe Massingham. Tiger se bizuie prea mult pe subalternii săi. Apoi, aceștia îl înjunghie pe la spate, ca și tine.

— Un pașaport britanic?

— Un pașaport adevărat, atâta mi-a spus. Nu este fals. Aparține unei persoane reale, care nu are nevoie de el. Nu mi-a spus cărei țări îi aparține și eu nu l-am întrebat.

— Ți l-a arătat?

— Nu. S-a lăudat doar.

— Când? Nu de data aceasta, nu-i așa? Nu era într-o stare de spirit în care să se laude.

— Acum un an, în martie, spuse ea, care ura datele. A avut o treabă de rezolvat în Rusia sau cine știe unde și nu voia ca să

se știe cine este. Așa că a obținut un pașaport. Randy i l-a procurat. Și certificatul de naștere care să-i ateste valabilitatea. Îl întinerea cu cinci ani. Era o glumă a noastră. Cică obținuse un rabat de cinci ani de la Marele Perceptor din Ceruri. Glasul îi devenise tot atât de rece ca și al lui. Asta este tot ce pot să-ți spun, Ollie. Tot ce își voi putea spune vreodată. Tot, tot, tot, până la ultima picătură. Tu ne-ai stricat viața. Așa ai făcut întotdeauna.

La început, Oliver merse încet pe jos pe alee. Își purta paltonul cenușiu pe braț. Îl îmbracă din mers, întâi o mânecă, apoi cealaltă, mărind pasul. În momentul în care ajunsese la poarta de intrare, fugea. Furgoneta companiei de electricitate era în același loc, doar că scara pliantă era băgată înăuntru, unde se aflau două persoane. Continuă să fugă, până ajunsese la bifurcație și văzu luminile Fordului clipind. La volan se afla Aggie, care îi făcea voioasă cu mâna. Portiera din partea stângă se deschise brusc. Se urcă alături de ea.

— Poți să-mi faci legătura cu Brock pe chestia asta?

Aggie îi întindea deja receptorul.

— Deci nu a fost niciodată în Australia, spuse Heather. Australia a fost, de asemenea, o minciună.

— Acoperire. Ia-o așa, îi sugeră Brock.

Avea pentru aceste prilejuri un ton de preot. Dublat de un adânc sentiment de grijă. Atunci când iei sub aripa ta un spion, îl iei cu toate problemele lui, obișnuia Brock să le predice noilor veniți. Nu sunteți Machiavelli, nu sunteți James Bond, ci bieți ofițeri extenuați de la asistența socială care trebuie să aibă grijă ca viața tuturor să decurgă normal, pentru ca nu cumva unii să o ia razna.

Stăteau foarte liniștiți în micul post de poliție de țară din Northamptonshire, Brock de o parte a mesei de lemn și Heather de cealaltă, cu capul sprijinit într-o mână și cu ochii larg deschiși, fără să fixeze ceva anume, după ce a întors privirea de la Brock către colțul întunecat al sălii de anchete. Era seară și încăperea era prost luminată. De pe pereții umbriți, bărbați dați în urmărire și copii dispăruți se uitau la ei ca un cor tăcut al damnaților. Prin peretele despărțitor se auzeau vorbele batjocoritoare ale unui bețiv încarcerat, sunetele monotone ale unui radio de poliție și tăcănitul săgeților aruncate într-o țintă. Brock se întreba cum ar fi procedat Lily cu ea. Întotdeauna făcea asta

când avea de a face cu femeii. „Drăguță fată“, ar fi spus Lily. „Nu are nici un cusur de care un bărbat bun să nu o poată dezbăra într-o săptămână“. Lily credea că toată lumea trebuia să aibă un bărbat bun. Acesta era modul ei de a-l flata.

— Mi-a povestit despre fructele de mare de la Sidney, spuse Heather uimită. Spunea că sunt cele mai bune din lume. A adăugat că ne vom duce acolo într-o bună zi.. Să luăm o masă bună la fiecare dintre restaurantele în care a servit la mese, când făcea pe chelnerul.

— Nu cred că a servit în viața lui în calitate de chelner, spuse Brock.

— Te-a servit pe tine, nu-i așa? și încă o mai face.

— Nu-i place ceea ce face, Heather, îi spuse el, fără să reacționeze la întrebarea ei. O consideră o datorie. Are nevoie să știe că suntem de partea lui. Toți. Mai ales Carmen. Ea reprezintă întreaga lume pentru el. Dorește ca ea să știe că este un tip în regulă. Speră să-i vorbești de bine despre el din când în când, pe măsură ce crește. Nu ar vrea ca fetița să creadă că a părăsit-o fără motiv.

— Ca de pildă, „Tatăl tău s-a strecurat printr-o minciună în viața mea, dar este un om bun“, ceva de genul acesta?

— Dacă se poate ceva mai bine.

— Spune-mi tu formula.

— Nu cred că există o formulă anume, Heather. Cred că ar trebui doar să zâmbești când vorbești despre el. Și să-l lași să fie tatăl ei, așa cum visează el.

CAPITOLUL • 12

Pentru vizita la Cotețul lui Pluton, un apartament conspirativ, cunoscut doar unei jumătăți dintre membrii echipei Hydra, Brock a luat mai întâi metroul spre sud, trecând de partea cealaltă a Tamisei, apoi s-a urcat într-un autobuz ce mergea către est, a pierdut vremea într-o braserie de unde avea o perspectivă foarte bună a trotuarului. A sărit într-un al doilea autobuz din care a coborât cu două stații mai înainte și a parcurs pe jos ultimele două sute de metri, mergând nici prea hotărât, nici prea lipsit de țință. S-a oprit pentru a-și desfăta ochii cu priveliștea oferită de docuri – câteva macarale ruginite, o barjă putrezită, o grămadă de pneuri uzate – apoi a ajuns făcând câteva pauze, la un șir de arcade de cărămidă ce semănau cu un viaduct, în fiecare intrând găsindu-se câte un atelier metalic dubios. Oprindu-se în fața unei porți mari negre, duble, pe care era înscris numărul opt, înfrumusețată cu un mesaj încurajator – „SUNT PLECAT ÎN SPANIA, DU-TE NAIBII!“, a apăsător pe un buton și s-a prezentat în interfon drept fratele lui Alf, venit să se intereseze de automobilul Aston Martin.

Permițându-i-se să intre, traversă un depozit de piese de mașini, sobe vechi și o gamă largă de plăci de înmatriculare pentru automobile, urcă o scară de lemn șubredă ce ducea la o ușă metalică instalată de curând și care, din decență, fusese scrijelită și mânjită cu graffiti după cum se cuvenea. Așteptă în fața ei până când vizorul se înnegri și ușa îi fu deschisă de un individ fantomatic în blugi, adidași, o cămașă cadrilată, cu un toc de piele agățat de umăr, în care se afla un automat Smith & Wesson de calibrul nouă milimetri, pe patul căruia era lipită o bucată de plasture vechi, ca și cum s-ar fi tăiat cândva, în

timpul unei escapade de mult timp uitate. Brock intră și ușa se închise în urma lui.

— Cum merge, domnule Mace? se interesă el. Era stăpânit de o tensiune, pe care o au numai actorii la o premieră.

— Depinde de ceea ce aveți în vedere, domnule, îi răspunse Mace, pe același ton liniștit ca și Brock. Citește câte puțin atunci când se poate concentra. Joacă șah, ceea ce este de mare ajutor. Altminteri, dezleagă cuvinte încrucișate, careuri complicate.

— Tot speriat e?

— Speriat de face pe el, domnule.

Brock înaintă pe coridor, trecând pe lângă o chicinetă, o cameră cu priciuri și o baie, până când se întâlni față în față cu un al doilea bărbat, dolofan, cu păr lung strâns pe ceafă. Tocul pistolului său era de pânză și era prins ca o bavetă în jurul gâtului.

— Totul este în regulă, domnule Carter?

— Da, mulțumesc, domnule. Tocmai am isprăvit o partidă plăcută de whist.

— Cine a câștigat?

— Pluton, domnule. Trișează.

Fuseseră botezați Mace și Carter pentru întreaga desfășurare a acțiunii. Aiden Bell i-a numit pe cei doi așa, în mod arbitrar, după descoperitorii mormântului lui Tutankhamon. Iar Pluton, după stăpânul măruntaielor Pământului. Deschizând o ușă de lemn, Brock intră într-o cameră lungă de la mansardă, cu lucarne asigurate cu grilaje de fier. Două fotolii tapisate cu catifea reiată fuseseră trase lângă o sobă. Între ele era o cutie mare de carton pe care zăceau ziare și cărți de joc. Un fotoliu era gol, iar în celălalt ședea distinsul domn Ranulf, alias Randy Massingham, alias Pluton, fost membru al Serviciului Diplomatic britanic și al altor servicii suspecte, îmbrăcat într-o haină tricotată albastră, comodă, încheiată cu fermoar până la gât, de la Marks & Spencer, purtând, în locul pantofilor lui obișnuiți de piele fină, o pereche de papuci portocalii dublați cu imitație de blană. Stătea aplecat, ținându-se strâns de brațele fotoliului, dar când îl văzu pe Brock își împreună mâinile la ceafă, își încrucișă picioarele cu papuci cu tot pe cutia de carton și se lăsă pe spate într-o atitudine de falsă tihnă.

— A venit din nou unchiul Nat, se maimuțări el. Ascultă, mi-ai adus legitimația de „Apărare Împotriva Închisorii”? Dacă nu ai adus-o, să știi că îți pierzi vremea.

Brock păru amuzat la culme de această întrebare.

— Fii serios, domnule. Suntem amândoi funcționari publici. Când s-a mai întâmplat ca miniștrii să semneze certificate de imunitate la sfârșit de săptămână? Dacă insist prea mult, risc să plictisesc lumea. Cine este în realitate doctorul Mirsky? Întrebă el, conform principiului potrivit căruia cele mai bune întrebări ale unui anchetator sunt acelea la care cunoaște răspunsul.

— N-am auzit în viața mea de el, răspunse Massingham îmbufnat. Și aș dori niște haine decente de la mine de acasă. Îți pot da o cheie. William este la țară. Va sta acolo până îi voi spune cu să se întoarcă. Dar să nu te duci marțea sau joia, când doamna Ambrose face curățenie.

— Mă tem că este absolut imposibil, în momentul de față, domnule, spuse Brock clătînând din nou din cap. S-ar putea să țină casa sub observație. Ultimul lucru pe care l-aș face ar fi să le ofer o urmă care să ducă de acolo înapoi. Era o minciună, dar nu prea mare. Cuprins de panica de a se preda, Massingham nu s-a asigurat că are un rând de schimburi curate. Brock, cunoscând dragostea prizonierului său pentru haine arătoase, a profitat de ocazie pentru a-l umili cu un rând de haine lălâi de la un magazin de mâna a doua și niște pantaloni de lână cu elastic la talie. Deci, domnule, continuă Brock așezându-se. Deschise apoi un blocnotes și scoase stiloul lui Lily. Mi-a spus o păsărică precum că dumneata și numitul doctor Mirsky jucați șah împreună la Nightingales în noiembrie.

— Înseamnă că păsărica dumitale mințește, spuse Massingham, căruia îi plăcea să vorbească în dialect ori, de câte ori se simțea amenințat.

— Că vă spuneți glume porcoase unul altuia, așa mi s-a spus. Nu este genul dumitale, nu-i așa?

— Nu l-am întâlnit niciodată, nu am auzit niciodată de el, nu am jucat niciodată șah cu el. Și, dacă tot mă întrebi, da, nu este genul meu. Este exact contrariul, replică Massingham. Apucă un exemplar din ziarul *Spectator*, îl scutură și se prefăcu că-l citește. Și îmi place la nebunie aici. Băieții sunt niște scumpi, mâncarea nemaipomenită, cazarea divină. Mă gândesc să cumpăr locul acesta.

— Este întotdeauna o problemă, domnule, cu aceste aranjamente de imunitate, explică Brock pe cel mai prietenos ton posibil, și anume că ministrul meu și armatele lui doresc întotdeauna să știe *pentru ce* acordă imunitate unei persoane, aici e buba.

— Am mai înghițit predica aceasta o dată.

— Poate că, dacă o repet, va avea efect asupra dumitale. Nu are nici un rost, o spun cu tot respectul, să pui mâna pe telefon și să suni cine știe ce grangur pe care îl cunoști, de pe la Foreign Office sau de pe altundeva, și să-i spui: „Randy Massingham ar dori să negocieze o informație pe care să o dea în schimbul garantării imunității sale, așa că folosește-ți autoritatea, bătrâne, bine?” Doar că asta nu ține, nu pe termen lung. Stăpânii mei sunt foarte pretențioși. „Imunitate, *pentru ce?*” se întreabă ei. „Oare domnul Massingham dă o lovitură la Banca Angliei sau molestează școlărițe? A intrat în liga lui Belzebut? Pentru că dacă este așa, aș prefera să se adreseze altcuiva“. Dar, atunci când îți pun *dumitale* această întrebare, pareă aș vorbi cu pereții. Tot ce mi-ai spus până acum, sunt fleacuri. Te vom *proteja*, dacă asta vrei. Suntem foarte încântați să te protejăm. Cazarea nu va fi tot atât de confortabilă ca în momentul de față, dar vei fi protejat. Dacă ai însă de gând să-ți menții atitudinea asta, stăpânii mei nu numai că își vor retrace bunăvoința, dar te vor acuza și de obstrucționarea justiției. Carter intră cu ceaiul. A sunat astăzi domnul Massingham la biroul său, domnule Carter?

— La orele șaptesprezece și patruzeci și cinci, domnule.

— De unde?

— New York.

— Cine era cu el?

— Eu și Mace, domnule.

— S-a comportat bine?

— Ca un *mielușel*, izbucni Massingham, plesnind ziarul de cutie. S-a străduit cât a putut, nu-i așa, Carter? Recunoaște!

— Părea în regulă, domnule, spuse Carter. Cam afectat, după părerea mea, dar așa este el.

— Ascultați banda dacă nu mă credeți. Am fost la *New York*, vremea a fost o *încântare*, tocmai am insuflat speranțe în inimile și mințile investitorilor noștri nedeciși de pe Wall Street și am plecat să fac același lucru din nou, peste tot, la Toronto,

și are *cineva* vreo veste despre bietul nostru Tiger rătăcitorul?
Răspuns, un nu înlăcrimat. Corect sau nu, Carter?

— O relatare destul de exactă, domnule, până acum.

— Cu cine a vorbit?

— Cu Angela, secretara lui, domnule.

— Crezi că a înghițit spusele lui?

— Înghite *întotdeauna*, spuse Massingham, trăgându-l cu vintele. Carter își făcu ieșirea din cameră, fără să clipească. Doamne, am fost prea grosolan?

— Domnul Carter este foarte bisericos, înțelegi? E foarte pretențios în privința limbajului.

— Doamne, spuse Massingham mâhnit. La naiba. Cât de vulgar am putut fi! Spune-i *te rog* că îmi pare rău.

Brock își îndreptase din nou atenția către blocnotes, dând blajin din capul său nins, ca un bunicuț.

— Deci, domnule, aș putea să te întreb *câte ceva* în plus despre acele telefoane de amenințare pe care le primești?

— Ți-am spus tot ce știam.

— Ei bine, da, dar mai avem unele dificultăți în localizarea lor. Atunci când ni se adresează o cerere de genul acesta, suntem obligați să prezentăm riscurile. Este ceea ce numim noi perechea de aur. Pe de o parte sunt riscurile, iar pe de altă parte dovada palpabilă a faptului că vrei să cooperezi cu autoritățile îndată ce ți se acordă imunitatea. Făcu o pauză, prevestind înăsprirea tonului: Impresia dumitale hotărâtă, așa cum ai declarat ofițerilor mei, este că aceste apeluri proveneau din străinătate, corect?

— Se auzea un zgomot de fond străin. Tramvaie, sau cam așa ceva.

— Dar nu poți încă identifica vocea. Te-ai gândit zi și noapte, dar te-ai blocat.

— Ți-aș spune dacă ar fi altfel, Nat.

— Mi-ar plăcea să cred că este așa, domnule. A fost același glas de fiecare dată și au fost patru apeluri, la mică distanță unele de altele. De fiecare dată glasul spunea același lucru. Și de fiecare dată provenea din străinătate.

— S-au auzit aceiași... paraziți... aceeași lipsă de rezonanță. Este greu de descris.

— Să fi fost cumva doctorul Mirsky, de pildă?

— Nu este exclus. Dacă a acoperit microfonul cu o batistă sau cum se procedează de obicei.

— Hoban? Aruncând numele acestea, Brock înregistra modul în care fiecare dintre ele lovea ținta.

— Vocea nu era destul de americană. Alix vorbește de parcă i s-ar fi făcut o operație la nas cu o oră în urmă.

— Shalva? Mihail? Nu putea să fie Evgheni însuși, nu-i așa?

— Engleza era prea bună.

— Iar bătrânul ți-ar fi vorbit rusește, presupun, dar nu putea să pară atât de amenințător. Citea din blocnotes. „Ești următorul pe listă, domnule Massingham. Nu te poți ascunde de noi. Putem să-ți aruncăm casa în aer sau să te împușcăm oricând dorim“. Nu-ți spune nimic?

— Nu a fost atât de teatral. După cum o reproduci, o faci să sune ridicol. Nu a fost ridicol, a fost înspăimântător.

— Ce păcat că misterioasa persoană nu a mai sunat după ce te-ai pus la dispoziția noastră și după ce am redirecționat apelurile făcute la numărul dumitale, se plânse Brock răbdător. Patru apeluri în tot atâtea ore și apoi tăcere din clipa în care ai venit la noi. Te face să te întrebi dacă nu știe cumva mai mult decât este convenabil pentru el.

— Nu este convenabil pentru *mine*, asta este tot ce știu.

— Sunt convins, domnule. Apropo, ce *pașaport* folosește Tiger?

— Britanic, presupun. M-ai întrebat și data trecută.

— Și ești conștient, cred, în calitate de fost membru al Serviciului Diplomatic, că în țara noastră complicitatea sau ajutorul dat la procurarea unui pașaport fals sau falsificat, de orice naționalitate ar fi acesta, constituie o infracțiune?

— Desigur că sunt.

— În consecință, dacă aș fi în stare să demonstrez că Onorabilul domn Ranulf Massingham a *furnizat* cu bună știință și în mod intenționat un astfel de pașaport fraudulos – și pe deasupra sprijinit de un certificat de naștere furat – vei fi nevoit să schimbi această locuință deosebit de confortabilă cu o celulă de închisoare.

Massingham se ținea drept în scaun, ciupindu-se de buza de jos. Ochii săi priveau în pământ și, dacă ar fi să adăugăm cutele de concentrare de pe frunte, putea prea bine să mediteze la o mișcare foarte importantă de șah.

— Nu mă poți închide. Nu poți nici măcar să mă arestezi.

— Și de ce n-aș putea?

— Ți-ai arunca în aer întreaga operațiune. Te afli în aceeași barcă cu noi. Vrei ca treaba să-ți meargă ca de obicei cât se poate de mult.

În sinea lui, Brock nu era prea încântat de această evaluare precisă a situației sale. În exterior însă, atitudinea sa nu exprima decât pură decență.

— Ai al dracului de multă dreptate, domnule. Este interesul meu să te ferească de necazuri. Dar nu-mi pot minți superiorii și nici dumneata nu mă poți minți pe mine. Așa că, te rog, să ai amabilitatea să-mi spui, fără alte subterfugii, numele înscris pe pașaportul fals pe care i l-ai procurat personal domnului Tiger Single.

— Smart. Tommy Smart. TS pentru a se potrivi cu inițialele de pe cunoscuții butoni de aur.

— Și acum să vorbim ceva mai mult despre bunul doctor Mirsky, îi sugerează Brock, ascunzându-și victoria sub o încruntare birocratică impusă de situație. Reuși să stea pe scaun încă douăzeci de minute înainte de a se grăbi să comunice vestea echipei sale.

Lui Tanby însă îi mărturisise temerea sa lăuntrică.

— Îmi toarnă o minciună cât se poate de gogonată, Tanby. Nu-mi spune decât fleacuri.

Echipa de supraveghere raportase că Subiectul era acasă singur. Monitoaretele telefonice confirmaseră că Subiectul refuzase două invitații foarte tentante la cină târzie, pretextând întâi o partidă de bridge aranjată anterior, apoi o altă obligație. Erau orele zece noaptea în Park Lane. O ploaie caldă dansa pe trotuar. Tanby îl adusese cu mașina acolo, Aggie îl însoțise pe bancheta din spate a taxiului lui Tanby, sporovăind despre gustările chinezești din Glasgow.

— Putem aștepta până mâine, dacă ești obosit, spusese Brock fără convingere.

— Nu sunt obosit, îi răspunsese Oliver, ostașul aproape perfect.

K. Altremont, citi el, ferindu-și de ploaie ochii cu mâna, în timp ce studia butoanele luminate ale soneriilor. *Apartamentul 18*. Apăsă butonul. Fața i se luminează când auzi pițigăitul bisexuat.

— Eu sunt, spuse el în interfon, Oliver. Mă întrebam dacă pot să-ți fac pagubă cu o ceașcă cu cafea. Nu te țin mult.

— Iisuse! se auzi un glas metalic printre paraziți. Eu, *sunt* eu în carne și oase. Apăs butonul și când auzi bâzâitul împingi ușa. Gata?

A împins prea devreme, așa că a fost nevoit să aștepte și să mai împingă o dată înainte ca ușile de sticlă să cedeze. Într-un hol futurist, muritori de rând îmbrăcați în cenușiu se aflau în fața unui pupitru spațial alb. Pe ecusonul celui mai tânăr scria Mattie. Cel mai în vârstă, Joshua, citea *Mail on Sunday*.

— Liftul central, îi sâsâi Mattie lui Oliver. Și nu atingeți nimic, pentru că facem noi *tot* ceea ce trebuie.

Ascensorul urcă, iar Mattie dispăru. La etajul VIII, ușa se deschise singură. Eterna ființă de treizeci și ceva de ani îl aștepta în blugi prespălați și una din cămășile de mătase crem ale lui Tiger, cu mânecile suflecate până la cot, și o grămadă de brățări subțiri de aur la fiecare mână. Făcu un pas înainte și se lipi de el cu tot trupul, cu bustul, cu șoldurile, așa cum saluta toți bărbații, doar că în cazul lui Oliver, dată fiind înălțimea lui, părțile nu se potriveau așa cum gândise. Avea părul despletit, proaspăt periat și se simțea că de-abia ieșise din baie.

— Oliver. Nu este *îngrozitor*? Bietul Alfie... *toate astea...* Unde *a dispărut* Tiger?

— Spune-mi tu, Kat.

— Unde *ai fost* tu, pentru numele lui Dumnezeu? Credeam că a plecat ca să te *găsească* pe tine sau ceva de genul acesta. Îl împinse puțin, doar atât cât să-l poată privi mai bine. A făcut riduri în punctele mai tensionate ale feței, observă el. Același zâmbet de ticăloasă, dar îl arbora cu un efort mai mare. Ochii tot atât de cercetători, glasul tot atât de casant. Ai dobândit responsabilități, iubitul? îl întrebă ea, după ce îl cercetă bine.

— Nu chiar. Nu, nu cred, îi răspunse el, chicotind prosteste.

— Dar ai dobândit *ceva* în plus. Îmi place. În fond, mi-ai plăcut întotdeauna, nu-i așa? O urmă în salon. Un studio în căutarea unui artist, își aminti el. Sculptură rituală, artă de aeroport, chilimuri de pe Kensington. Proprietate a unei fundații din Lichtenstein. Eu am fost cel care a redactat contractul, Winser l-a verificat, Kat deținea fundația, ce mi-e una, ce mi-e alta, tot un drac.

— Ce-ai zice de un păhărel, iubitul?

— Mi-ar plăcea.

— Și mic. Bufetul cu băuturi era de fapt un frigider cu aspect de cufăr spaniol. Kat scoase o carafă împodobită cu

ornamentații de argint, cu Martini sec, umplu un pahar până la buză și altul pe jumătate. Brațe bronzate. Kat merge la Nassau în februarie. Măinile perfect stăpânite.

— Măsură pentru băieți, spuse ea, întinzându-i paharul plin și păstrându-l pentru ea pe cel pentru fete.

Oliver luă o sorbitură și starea de spirit i se schimba imediat. Chiar dacă ar fi fost suc de roșii, ar fi simțit că s-a îmbătat. Mai sorbi o dată și își reveni.

— Să trecem la afaceri, bine? întrebă el.

— Absolut, iubitule. Am avut niște profituri anul trecut, care l-au făcut pe Tiger să vadă roșu în fața ochilor. Kat se cocoță pe o șa de beduin. El stătea la picioarele ei pe un teanc de perne mițoase. Ea era desculță. Unghiile ei mici arătau ca niște picături de sânge.

— Spune, iubitule. Nu omite nici un detaliu, oricât de sordid ar fi.

Mințea, dar îi venea ușor să mintă în fața ei. I-a spus că se afla la Hong Kong când a aflat vestea, repetând povestea de acoperire stabilită cu Brock. Un fax primit de la Pam Hawsley spunea că Winsor fusese împușcat, că Tiger „părăsise biroul pentru a se ocupa de treburi urgente” și că ar trebui poate ca Oliver să se gândească să se întoarcă acasă. Era miezul nopții la Londra, așa că, în loc să mai piardă timpul, a apelat la Compania Cathay Pacific și a luat prima cursă până la Gatwick, s-a dus cu taxiul până în Curzon Street, l-a deșteptat pe Gupta și a plecat în cea mai mare grabă la Nightingales ca să o vadă pe Nadia.

— Cum *se simte*, iubitule? interveni Katrina, cu acea grijă specială pe care amantele o arată față de soțiile iubiților lor.

— Suportă remarcabil de bine, mulțumesc, replică el stânjenit. Surprinzător. Da. Foarte bine dispusă.

Nu-l scăpă din ochi pe Oliver, tot timpul cât acesta vorbi.

— Nu ai fost cumva la băieții în uniformă albastră, iubitule? Îl întrebă ea cu perspicacitatea jucătorului de bridge, citindu-i expresia de pe chip.

— Care băieți? întrebă Oliver, scrutându-i fața la rândul lui.

— Credeam că te-ai adresat serviciilor dragului Bernard. Sau nu ești prieten cu Bernard?

— Tu ești?

— Nu atât de prietenă cât i-ar plăcea lui să fiu, mulțumesc lui Dumnezeu. Fetele mele nu-l înghit. I-a oferit cinci bătrâne

Bettinei ca să se ducă cu el în vacanță, în căsuța lui de regulat de la mare. Bettina i-a răspuns că nu e genul acela de fată, ceea ce ne-a făcut să pufnim toate în râs.

— Nu m-am adresat nimănui. Firma ține cu disperare să păstrăm tăcerea în legătură cu dispariția lui Tiger. Sunt îngrozită de efectele ce le-ar putea avea asupra Casei.

— Atunci de ce ai venit la *mine*, iubitule?

Ridică din umeri, dar nu reuși să se desprindă de privirea ei.

— Credeam că e mai bine să aflu de la sursă, spuse el.

— Și eu sunt sursa. Îl împunse în coaste cu vârful degetelor de la picior. Sau ai venit să cauți puțină „alinare“ acum când suntem la necaz?

— Tu ești amica lui cea mai bună, nu-i așa, Kat? îi replică el, zâmbind și îndepărtându-se de ea.

— În afară de tine, iubitule.

— În plus, ai fost prima persoană pe care s-a dus să o vadă când a auzit vestea despre Alfie.

— Eu?

— Potrivit spuselor lui Gupta, la tine a venit imediat.

— *Apoi*, unde s-a dus?

— Să o vadă pe Nadia. Cel puțin așa a spus ea. Nu avea de ce să inventeze. Ce rost ar fi avut?

— Și după Nadia? Pe cine a mai văzut? Vreo mică prietenă de care nu știi?

— Credeam că s-a întors aici.

— *Iubitule*. De ce s-ar fi întors?

— Știi că nu se prea pricepe să-și facă propriile aranjamente, nu-i așa? Nu atunci când vrea să se ducă în străinătate. Sunt puțin surprins că nu te-a luat cu el.

Kat aprinse o țigară, ceea ce l-a cam surprins. Ce altceva o mai fi făcând atunci când Tiger nu este aici?

— Dormeam, spuse ea, închizând ochii ca să sufle fumul, îmbrăcată doar în modestia mea. Petrecusem o noapte absolut dementială la Kat's Cradle. Niște tipi de la o companie aeriană aduseseră un prinț arab, care înnebunise după Vora. *Ți-o amintești pe Vora* – altă împunsătură cu vârful piciorului, de data aceasta în mușchii spatelui – o blondă fantastică, cu un piept de vis, picioare interminabile. Ei bine, *ea* își amintește *de tine*, iubitule, așa cum fac și eu. Ahmed dorea să o ia pe sus și să o ducă cu avionul lui personal la Paris, însă prietenul ei de-abia ieșise de la închisoare, așa că fata n-a îndrăznit. A fost agitație

mare și abia cu puțin înainte de orele patru dimineata am revenit aici, am scos telefonul din priză, am băut ceva tare și am căzut moartă de oboseală. Nu-mi aduc aminte decât că era ora mesei, a doua zi, și că Tiger se aplecase spre mine, în paltonul lui bestial maro, spunând: „I-au zburat creierii lui Winsor drept pedeapsă.“

— I-au zburat creierii? De unde putea Tiger să știe acest lucru?

— Să mă omori, că nu știu. Un fel de a zice, probabil. Asta punea capac la toate în starea *mea* fragilă. De ce naiba ar voi cineva să-l împuște pe Alfie, pentru numele lui Dumnezeu? am întrebat eu. Cine au fost *ăia*? De unde știi că nu a fost vreun soț gelos? Nu, a spus el, a fost un complot, și au fost mai mulți băgați, Hoban, Evgheni, Mirsky și întreaga sa gardă blindată. Dorea să știe unde pusesem periile de pantofi. Știi cum este când intră în panică. Trebuia să moară cu pantofii lustruiți. Oliver, care nu știa că tatăl său putea intra în panică, aprobă totuși înțelept din cap. Apoi mi-a cerut bani schimbați pentru telefon. Vorbea nedeslușit, așa că am crezut la început că vrea să-mi schimb numărul de telefon. Nu, nu, *bani*, a repetat el. Monede, de cincizeci de penny, de care am. Nu fi ridicol, i-am spus. Tu plătești nota de telefon aici. Vorbește de la aparatul meu. Nu a fost mulțumit. După el trebuia să fiu o adevărată pușculiță, plină de monede. Toate telefoanele, spunea, sunt ascultate de inamicii săi. Caută-l pe Randy, i-am spus eu. Nici asta nu era bine. Trebuia să găsească monede. Dacă ai necazuri, sună-l pe Bernard, i-am spus. Pentru asta există Bernard. Nu de aici, a spus el. Dar, dragule, e *polițist*, i-am spus eu. Polițistii nu se ascultă între ei. A negat din cap. Și-a făcut numărul despre femei. Spunea că nu sunt în stare să văd situația în complexitatea ei, dar că el putea.

— Biata de tine, spuse Oliver, încercând în continuare să și-l închipuie pe Tiger vorbind nedeslușit.

— Bineînțeles, nu am putut *găsi* nici un blestemat de măruntiș. Monedele pentru aparatele de parcare erau în mașină. Mașina mea era la subsol. Sincer vorbind, credeam că respectabilul tău tată începuse să se scrântească... nu-i așa, iubitul? Arăți de parcă ai fi înghițit ceva.

Oliver nu înghițise nimic. Punea evenimentele cap la cap în mintea lui și nu reușea să le înțeleagă rostul. Calcula că trecuseră doar câteva minute de când Tiger primise scrisoarea lui

Evgheni în care îi cerea două sute de milioane de lire sterline. Totuși, când Gupta l-a văzut părăsind Curzon Street, Tiger părea cu capul pe umeri. Iar Oliver se întreba ce putuse să se întâmple între Curzon Street și Kat pentru ca tatăl său să intre în panică și să vorbească aiurea.

— Așa că ne-am învățat prin casă timp de zece minute, eu în chimono, căutând mărunțiș. Îmi doream să fiu din nou în pat cu o cutie plină cu monede de 10 pence pentru contorul de gaz. N-am adunat decât două lire. Dar nu ajungeau pentru a da telefon în străinătate. Bineînțeles, nu spusese că era vorba de străinătate, înainte de a termina cu căutatul. Pentru numele lui Dumnezeu, i-am spus eu, trimite-l pe Mattie la chioșcul de ziare să cumpere câteva cartele de telefon. Nici asta nu îi convenea. Nu putea avea încredere în portari. Prefera să și le cumpere singur. Așa că a plecat, și nu mi-a spus nici măcar o dată Mamă. Mi-au trebuit *ore întregi* să adorm din nou și să te visez. Trase adânc din țigară, apoi oftă nemulțumită. Și, tu porți toată vina, n-o să-ți faci plăcere ce-ți spun, nu-i vorba doar de Mirsky și familia Borgia. Ne-am, aliat toți împotriva lui, toți îl trădăm, dar tu l-ai trădat cel mai mult. Am fost chiar geloasă. L-ai trădat?

— Cum?

— Dumnezeu știe, iubitele. Spunea că ai lăsat o urmă și că aceasta l-a dus direct la sursă, iar sursa erai tu. Pentru prima oară în viață auzeam că urmele au surse, mă rog, așa spunea el.

— Nu a spus cui trebuia să-i dea telefon?

Desigur că nu, iubitele. Eu nu sunt de încredere, nu-i așa? Își flutura micuța agendă electronică, deci era evident că nu știa numărul pe dinafară.

— Dar era un număr din străinătate.

— Așa a spus.

Era ora prânzului, gândi Oliver.

— Unde este chioșcul de ziare? întrebă el.

— Ieși pe ușă, o iei la dreapta și peste cincizeci de metri te trezești în fața lui. Te crezi Hercule Poirot, iubitele? Spunea că ai fi Iuda Iscarioteanul. În ce *mă* privește, cred că ești formidabil, iubitele, adăugă ea.

— Încep să-mi dau seama de situație, spuse el. Era o imagine pe care nici nu o visase până acum: un Tiger înnebunit, irațional și fugar, înghesuit într-o cabină telefonică în raglanul său maro și cu pantofii lustruiți, în timp ce amanta lui se ducea

din nou la culcare. A avut o confruntare dură cu cineva de Crăciun, spuse el. O mână de oameni au încercat să-i facă o porcărie. S-a dus la Zürich cu avionul și i-a făcut praf. Asta îți spune ceva?

— Vag, spuse ea căscând. Avea de gând să-l pună pe Randy pe liber. Avea mereu de gând să-l dea afară. Toți sunt niște escroci, inclusiv Mirsky.

— Și Evgheni?

— Evgheni e șovăielnic. Se lasă prea mult influențat.

— De cine?

— Dumnezeu știe, iubitele. Cum e băutura? Oliver își bău paharul cu Martini. Katrina fuma și îl privea în timp ce își masa gânditoare unul din picioarele goale cu celălalt picior. Tu ești cel care i-ai scăpat printre degete, nu-i așa, băiat rău ce ești? spuse ea cu un aer meditativ. Nu vorbește niciodată despre tine, știi? Doar când este excitat. Nu *excitat* în sensul acela al cuvântului, pentru că asta se întâmplă doar în anii bisecți. Mai întâi ai plecat într-un concediu de studii în străinătate, te întorci și aduci clientelă străină ca apoi să pleci la studii din nou. Continuă să fie mândru de tine, în felul său. Crede doar că ești un trădător și un rahat.

— Probabil că va apărea în câteva zile, spuse Oliver.

— O, dacă este singur, vine el *fugind* înapoi. Nu poate *ține piept* propriei sale companii, n-a putut niciodată. Acesta este motivul pentru care bărbații își iau câte o amantă. Nu obține destul de la *mine* ca să se mențină în formă. Sau viceversa, ca să fiu sinceră. Poate că are nevoie de o schimbare a regulilor de joc. În privința numărului de lovituri reușite la vârsta lui. În privința numărului de lovituri reușite la vârsta mea, dacă stau să mă gândesc. Îl împinse cu vârful piciorului din nou, de data aceasta mai aproape de vintre. *Tu ai vreo drăguță, iubitele? Una care să știe cum să te înnebunească?*

— Sunt cu fundul în două luni, ca să spunem așa.

— Nina aia drăguță a venit să mă vadă într-o zi, la Craddle. Nu putea înțelege de ce i-ai spus lui Tiger că aveai de gând să te însori cu ea și de ce ei nu i-ai spus-o niciodată.

— Da, bine, îmi pare rău.

— Nu te scuza față de *mine*, iubitele. Ce s-a întâmplat cu ea? Nu era destul de vioaică la pat? Avea un trup nemaipomenit, după cât mi-am dat cu seama. Un cur de milioane. Și niște

capac numai bun de încolăcit. Mă făcea să-mi doresc să fiu barbat.

— Oliver se trase și mai departe de ea.

— Nadia spune că Mirsky a fost adesea prin preajmă, spuse el, schimbând subiectul. A apărut la Nightingales, jucând șah cu Randy. *Trebuie să obții tot ce poți despre Mirsky*, îi ordonase Brock.

— Nu este unicul lucru pe care îl joacă, crede-mă, iubitul. M-ar juca și pe *mine* dacă ar avea ocazia. Nu că n-ar fi încercat. Este mai rău decât Bernard. Printre altele, nici nu avem voie să-i spunem Mirsky. Pașaportul lui este schimbător. Nu mă surprinde.

— Cum îi spuneți?

— Doctor Münster din Praga. Doctor în cine știe ce. Eu sunt secretara sa particulară, în cazul în care nu știi acest lucru. Are domnul doctor Münster nevoie de un elicopter care să-l ducă la Nightingales? Să se ocupe bătrâna Kat. Are nevoie domnul doctor Münster de apartamentul nupțial de la Grand Ritz Palace? Să-l rețină bătrâna Kat. Are domnul doctor Münster nevoie de trei boarfe și de un violonist orb pentru ziua de ieri? Kat va face pe peștele pentru el, fără probleme. Cred că este prea fierbinte pentru Fecioara de Gheață.

— Mi s-a părut că Tiger spunea că Mirsky a făcut parte din complotul împotriva lui.

— Așa a spus luna *asta*, iubitul. Luna trecută era Arhanghelul Gavril. Apoi, hodoronc-tronc, Mirsky a fost trecut în tabara băieților răi și Evgheni socotit un bătrân destul de prost ca să aplece urechea la un polonez lingușitor, iar Randy jigodia care i-a băgat chestiile astea în cap. Și, după câte știu eu, ai făcut și tu asta, nu-i așa? Unde locuiești acum, iubitul?

— Mai ales la Singapore.

— Voiam să spun în scara aceasta.

— La Camden. O cunoștință de la Facultatea de Drept.

— Prieten sau prietenă?

— Prieten.

— Nu e o mare pierdere? Doar dacă nu ești un Randy, ceea ce eu *siguranță* nu ești. Oliver era gata-gata să izbuenească în răs, dar îi surprinse privirea, care avea o strălucire diferită, mai întunecată. Este un pat liber aici, dacă vrei. Al meu. Satisfacție garantată, spuse ea.

Oliver medită la această propunere și își dădu seama că nu-l surprindea deloc.

— Presupun că trebuie să arunc o privire prin cuibușorul lui, obiectă el, ca și cum aceasta ar fi fost un obstacol. Să aflu dacă sunt acolo niște documente sau alte lucruri de interes. Înainte ca să o facă altcineva.

— Poți să arunci o privire prin cuibușorul *lui*, apoi să te întorci în cuibușorul *meu*. Poți?

— Doar că nu am cheile de la apartamentul lui, explică el, zâmbind jalnic.

Stăteau alături în lift, șold lângă șold. Cheile ei erau prinse într-un inel de păr de elefant. Îi luă palma și le puse în ea, apoi îi îndoi degetele peste chei. Îl trase către ea și-l sărută. Continuă să-l sărute și să-l dezmierde până când acesta îi răspunse la îmbrățișare. Sâniile îi erau goi sub cămașa lui Tiger. Își trecu limba ușor peste a lui, în timp ce mâinile îi alunecau și se plimbau în partea de jos a șlițului. Îi luă mâna, i-o desfăcu și alege o cheie pe care o introduseră și o suciră împreună în broască. Introduseră o a doua cheie. Liftul urcă, se opri și ușile se deschiseră către un coridor de sticlă de pe acoperiș, ca un vagon de tramvai staționat, cu coșurile de o parte și luminile Londrei de partea cealaltă. Fără să scoată o vorbă, Kat alege o cheie lungă, de alamă și alta de lângă ea, pe care le aranjează sugestiv între degetul mare și arătătorul lui, una îndreptată înainte și alta în sus către ținta lor imaginară. Îl sărută din nou și cu mâna pe fundul lui îl mână pe coridor spre o ușă de mahon prevăzută cu lămpi de veghe de o parte și de alta.

— Grăbește-te, îi murmură ea. Promiți?

Lăasă liftul să plece, apoi, pentru a fi sigur, apăsă pe buton și îl rechemă, așteptând ca acesta să se reîntoarcă gol. Își scoase un pantof și îl fixă între uși pentru a bloca liftul, căci știa că dintre cele trei care operau în clădire, acesta era unicul ce servea mansarda. De aceea unica persoană care în mod logic putea să-și dorească să urce la această oră, în afară de Tiger, era Katrina, care s-ar fi putut decide în cele din urmă să-i țină companie. Cu cheile în mână, cu un picior încălțat și cu altul desculț, înaintă șontăcând pe coridor. Ușa de mahon cedă imediat și Oliver păși într-o locuință londoneză bărbătească din secolul optsprezece, construită cu cincisprezece ani în urmă pe terasa acoperișului. Oliver nu dormise niciodată aici, nu răsese niciodată, nu se spălase niciodată, nu făcuse dragoste și nici nu

se jucase. Uneori, în serile de singurătate, Tiger îl ruga pe Oliver să-l întovărășească și stăteau amândoi privind programe de televiziune ce ar fi tâmpit pe oricine, după ce sugeau fiecare prea multe ultime pahare înainte de culcare. Singurele amintiri pe care le mai avea din acest loc erau o seară când Tiger tuna și fulgera împotriva autorităților municipale, care îi refuzaseră cererea de a construi platformă de aterizare pentru elicopter, și petrecerile de artă pe care le dădea Katrina pentru toți prietenii pe care Tiger nu-i avea:

— Oliver! Nina, veniți aici, vă rog! Oliver, mai spune-ne o dată gluma aia cu scorpionul care voia să treacă Nilul. Dar nu repede. Înălțimea sa vrea să și-o noteze...

— Oliver! Îți răpesc o clipă, dragule, dacă te pot despărți de încântătoarea ta însoțitoare! Explică Excelenței Sale încă o dată bazele legale ale proiectului pe care ni l-ai prezentat atât de fluent azi dimineață. Întrucât nu este nimic oficial, poate vei folosi o terminologie mai puțin tehnică...

Stătea în picioare în hol, simțind o durere puternică între picioare după mângâierile lui Kat. Înaintă în locuință simțind că-i arde tot corpul. Încăperile îi păreau necunoscute și nu mai știa drumul, dar aceasta era din vina Katrinei. O luă la stânga și trecu printr-un salon, o cameră de biliard și un birou. Se reîntoarse în hol și scotoci prin pardesie și trenciuri, în căutarea bucăteleur de hârtie ale lui Tiger, atât de prețioase pentru Brock. Ceva părea să fi fost scris de mâna lui Tiger pe un carnet de notițe aflat lângă telefon. Râvnind încă la Katrina, strecură carnetul în buzunar. Într-una din camere observase ceva, dar nu-și mai amintea unde. Rătăci prin salon, așteptând să-i vină inspirația, încercând să scape de amintirea sânelui lui Kat cuibărit în palma sa și a apăsării muntelui lui Venus pe coapsa lui. Nu, nu era camera aceasta, gândi el, trecându-și degetele prin păr pentru a-și limpezi mintea. Încearcă în altă parte. Era în drum către sala de biliard, când observă un coș de hârtii, din piele, ascuns între un fotoliu și o măsuță joasă și realizează că îl mai văzuse fără să-și dea seama însă de importanța lui. Un plic de hârtie galbenă, căptușit, gol, dar purtând urmele conținutului său, oricare o fi fost acela, era singurul lucru din coș. Privirea i se ridică spre cele două uși ale unui bufet, proiectat în chip de bibliotecă. Erau întredeschise, dezvăluind în secțiune verticală, teancuri de casete audio și video, precum și echipament de televiziune. Șontăcând într-acolo cu un picior

înălțat și altul în ciorap, descoperi luminița verde de control ce-i făcea cu ochiul din aparatul video. Pe capacul videocasetofonului era o cutie albă, nemarcată, goală, a unei casete. Minte lui Oliver se limpezi, dorințele i se potoliră. Dacă cineva ar fi scris ELEMENTE SUPLIMENTARE pe cotorul cutiei și ar fi desenat o săgeată îndreptată în jos către luminița verde, legătura nu putea fi mai evidentă. *Elemente suplimentare v-au fost expediate prin curier separat. E.I. Orlov.* Sună telefonul.

Este pentru Tiger.

Este Mirsky care își spune Münster.

Este Katrina ca să spună că vrea să urce, dar că liftul este blocat.

Este chelul Bernard, oferindu-și serviciile.

Sunt portarii care vor să anunțe că vin.

Este Brock ca să-i spună că a eșuat și că trebuie să renunțe.

Continuă să sune, dar Oliver nu se atinse de el. Apelul n-a fost interceptat de nici un robot. Apăsă pe butonul EJECT, scoase caseta, o introduse în cutia albă, iar cutia în plicul galben căptușit. Pe etichetă scria „Domnului Tiger Single“. Scris la mașina electronică. A SE ÎNMÂNĂ PERSONAL, dar fără menționarea curierului sau a expeditorului. Șontăcăi către hol și se alarmă văzând o fotografie de-a lui, când era mai tânăr, îmbrăcat în robă și cu perucă de avocat. Apucă o geacă de piele din rândul de haine și o aruncă peste umăr, vârând plicul sub braț și folosind geaca pentru a-l disimula. Scoase pantoful dintre ușile liftului, îl încălță, intră în lift și, după o clipă de ezitare rușinoasă, apăsă butonul pentru parter. Liftul cobora cu viteza lui obișnuită. Trecu de etajele XII și de XI și, când ajunse la X, se ghemui în colț pentru ca ea să nu-l poată vedea prin geam când trecea în dreptul palierului de la VIII. Dar cu ochii minții o vedea întinsă goală și superbă pe patul pe care îl împărțea cu Tiger și pe care îl numea liber. În holul imobilului, Mattie îi luase lui Joshua exemplarul din *Mail on Sunday*.

— Dați-i asta, vă rog, domnișoarei Altremont, îi spuse Oliver, înmânându-i cheile lui Kat.

— La timpul potrivit, spuse Mattie, fără să-și ridice ochii de pe ziar.

Ieșind pe trotuar, dădu colțul la dreapta și înaintă cu pași vioi până ajunse la chioșcul de ziare și tutun al lui Mohammad. „Deschis la orice oră.“ Nu departe de el, lângă balustradă, erau

trei cabine telefonice. Auzi claxonul sâcâitor al unei mașini chiar în spatele lui și se întoarce rapid, temându-se pe jumătate să nu fie Katrina în automobilul Porsche al Casei Single. Era Aggie, făcându-i semne cu mâna din spatele volanului unui Mini verde.

— Glasgow, îi suflă el, lăsându-se recunoscător în scaunul de lângă ea. Și dă-i viteză!

Camera de zi a casei din Camden era un fel de sală de proiectie, ce mirosea a sandviciuri uscate și a trupuri ale căror suflete trecuseră în Lumina celor Drepti. Brock și Oliver erau așezați pe o canapea care ciupea. Brock se oferise să se uite singur, însă Oliver nu-l luă în seamă. Un întreg șir de numere se scurgea de sus în jos pe ecran. Un film erotic, gândi Oliver, amintindu-și mâinile lui Kat pe trupul lui: exact ce-mi trebuia. Apoi îl văzu pe Alfred Winsor legat, îngenuncheat pe coasta unui deal plin de pietre, și un înger mascat, îmbrăcat într-un treni alb, care-i lipise de tâmplă țeava lucitoare a unui automat. Auzi glasul fârâit al lui Hoban explicându-i lui Allie de ce trebuia să i se zboare creierii. Iar tot ceea ce i-a mai putut veni în minte după aceea fu Tiger în raglanul său maro, singur în apartamentul său de la mansardă, văzând și auzind aceleași lucruri înainte de a se duce la etajul VIII pentru a o trezi pe Kat. În bucătărie, echipa asculta discursul monoton al lui Hoban, bând ceai și privind către peretele despărțitor. Voi toți veniți la reluare, le spusese Brock. Bărbații stăteau fără să scoată un cuvânt, aproape unii de alții. Aggie ședea mai departe, cu ochii închiși și cu încheieturile degetelor lipite de dinți, amintindu-și cum imita ciripitul păsărelelor cu frunze de iarbă ca să-l distreze pe Zach.

Brock simți o plăcere nespusă să-l dea jos din pat pe Massingham în miez de noapte. Plimbându-se pe micul debarcader, se consola auzindu-l țipând, în timp ce Carter și Mace îl trezeau din somn fără să-l zguduie prea tare. Iar când l-au târât din dormitor, arătând ca un condamnat gătit spre amuzamentul mulțimii într-un halat lălău, papuci și o pijama cu dungii hidoasă, clipind și implorând cu ochii lui uluiți, și având câte un temnicer de fiecare parte, Brock își spuse cu răutate în gând „Așa-ți trebuie!”, înainte de a-și compune o mină perfect birocratică, lipsită de expresie.

— Scuză-mă pentru deranj, domnule. Mi-a parvenit o informație pe care cred că trebuie să ți-o împărtășesc. Domnule Mace, fii amabil și adu un casetofon. S-ar putea ca domnul ministru să dorească să o asculte personal.

Massingham nu se clinti. Carter făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el. Mace plecă în căutarea unui casetofon. Massingham stătea cuminte.

— Vreau să vină avocatul meu, spuse el. Nu mai scot nici un blestemat de cuvânt până nu primesc asigurări în scris.

— După cum arăți, domnule, ar fi mai bine dacă te-ai pregăti pentru o viață de călugăr trapist.

Brock deschise ușa, fără teatralism, către camera de zi de la mansardă. Massingham mărșăluia în fața lui, ignorându-l. Fiecare se așeză în scaunul în care ședea de obicei. Mace aduse un casetofon și îl porni.

— Dacă l-ai chinuit pe William..., începu Massingham.

— Nu l-am chinuit. Nimeni nu l-a chinuit. Vreau să vorbesc cu dumneata despre riscuri. Îți amintești de riscuri?

— Îmi amintesc al dracului de bine..

— În regulă, întrucât cabinetul particular al ministrului îmi dă motive de mare supărare. Cei de acolo cred că ascunzi ceva.

— Bagă-i în mă-sa.

— Nu asta dorește, mulțumesc, domnule. E ora prânzului. Tiger Single pleacă din Curzon Street și dispare. Dar dumneata părăsiseși deja clădirea. La orele unsprezece în dimineața aceea ai ieșit din birou și te-ai întors la domiciliul dumatile din Chelsea. De ce?

— Este cumva o infracțiune?

— Depinde de motiv, domnule. Ai rămas acolo zece ore, până la 21,05, când ai solicitat protecție. Confirmi acest lucru?

— Bineînțeles, *confirm acest lucru*. Este exact ceea ce ți-am spus. Cuvintele îndrăznețe ale lui Massingham dezmințeau comportamentul său, care era din ce în ce mai nervos.

— Ce te-a determinat să pleci acasă în dimineața aceea?

— Ești *total* lipsit de imaginație? Winsor fusese asasinat, vestea se aflase, la birou era o adevărată nebunie, telefoanele zbârnâiau fără încetare. Trebuia să dau de o *serie* de oameni. Aveam nevoie de liniște. Unde aş fi putut-o găsi în altă parte decât acasă?

— Unde ai primit telefoanele de amenințare, spuse Brock, gândindu-se că mincinoșii spun câteodată adevărul. La orele

paisprezece în aceeași zi ai primit un pachet prin curier. Ce era în pachet?

— Nimic.

— Vrei să repeți, domnule?

— Nu am primit nici un pachet. Ca atare nu era nimic în el. Este o minciună.

— L-a primit cineva din casă. Și a semnat de primire.

— Dovedește-o. Nu poți. Nu poți găsi serviciul respectiv de curierat. Nu am semnat niciodată pentru el, nu l-am atins niciodată. Întreaga poveste este o ficțiune. Și dacă îți închipui că William a semnat ceva, ai greșit adresa.

— Nu am sugerat nici o clipă că ar fi fost William, domnule. Dumneata ai spus-o.

— Te avertizez: nu-l amesteca pe William în chestia asta. A fost la Chichester încă de dimineață, de la orele zece. A avut repetiții toată ziua.

— Ce fel de repetiții, dacă îmi pot permite să întreb?

— *Visul unei nopți de vară*. Eduardian. El e Puck.

— La ce oră a ajuns acasă?

— Nu înainte de șapte seara. „Du-te, pleacă, pleacă“, i-am spus eu. „Ieși din casă, nu este sigură!“ Nu a înțeles, dar s-a dus.

— Unde?

— Vezi-ți de treaba dumitale.

— A luat ceva cu el?

— Bineînțeles. Și-a împachetat lucrurile. L-am ajutat. Apoi i-am chemat un taxi. Nu știe să conducă. A luat lecții cu duiumul, dar nu e de el.

— A luat pachetul cu el?

— Nu a fost nici un pachet, spuse el, cu un glas rece ca de gheață de data aceasta. Pachetul tău este un căcat, domnule Brock. Nu există și nu va exista niciodată.

— La orele paisprezece fix, o vecină a văzut un curier venit cu motocicletă, care a urcat scările până la ușa dumitale cu un pachet în mână și a coborât fără el. Nu a văzut cine a semnat de primire, căci ușa era blocată cu lanțul.

— Vecina este o mincinoasă.

— Suferă de poliartrită și nu-i scapă nimic din ceea ce se întâmplă pe stradă. Îi replică Brock cu o răbdare de înger. Și va constitui o martoră foarte prețioasă. A acuzării.

Massingham își examinează dezaprobator vârful degetelor, ca și cum ar fi vrut să spună: „ia te uită în ce hal au ajuns!“

— Presupun că *puteau* fi cărți de telefon sau ceva de genul acesta, speculă el, oferind o explicație care ar fi putut să le fie utilă amândurora. Aia de la Telecom apar la cele mai ciudate ore. S-ar *putea* să fi semnat pentru primirea lor și să nu-mi fi dat seama. Dată fiind starea în care mă aflam. Este posibil.

— Nu vorbim despre cărți de telefon. Vorbim despre un plic galben căptușit, cu o etichetă albă adezivă. Cam de dimensiunea aceasta, spuse el, apoi se uită de jur-împrejurul încăperii, fără să se grăbească, până când privirea îi ajunsese la televizor și la videocasetofon. De dimensiunea acelor cărți broșate. Massingham întoarse capul pentru a le privi. Putea să fie și o *casetă*, continuă Brock, ca și cum de-abia atunci îi venise ideea. Una din șmecheriile de pe raftul de acolo. Arătând în culori minunate asasinarea prin împușcare a colegului dumitale, răposatul Alfred Winsor. Nici un răspuns, în afară de privirea încăpățânată, cea pe care o avusese în momentul în care Brock îl menționase pe William. Însotită de un mesaj, continuă Brock. Filmul era destul de șocant, dar mesajul a fost și mai rău. Am dreptate?

— Știi că ai.

— A fost atât de șocant că, înainte de a solicita protecția Direcției Regale a Vămilelor, ai încropit o poveste de adormit copiii ce nega existența casetei, pe care i-ai dat-o lui William cu instrucțiunea de a o arde și de a împrăști cenușa în lung și-n lat, poate că nu i-ai spus chiar așa, dar sensul ăsta era.

Massingham se ridică în picioare.

— *Mesajul*, așa cum îți place să-i spui, declară el, vârându-și mâinile în halatul informal și aruncându-și capul pe spate, nu a fost nici un mesaj. Era o adunătură de minciuni care mă descriau în cele mai negre culori. Practic mă făceau răspunzător de moartea lui Winsor. Mă acuzau de toate crimele de sub soare, fără nici cea mai mică dovadă care să susțină afirmațiile. Înaintea teatral către Brock, care era așezat pe scaun. Cu genunchii la nivelul bărbiei lui Brock, îi vorbi de sus în jos. Chiar îți închipui că veneam în pragul ușii *voastre*, gazdele mele, Direcția Regală a Vămilelor, nici mai mult nici mai puțin, arătând ca permis de intrare un document absolut defăimător... o înregistrare... care mă descrie drept superticălosul tuturor timpurilor? Trebuie să fii nebun.

Brock nu era nebun, dar începea să-și aprecieze adversarul.

— Pe de altă parte, domnule Massingham, dacă ceea ce afirmă detractorii dumitale este adevărat, ai avea două motive puternice și nu doar unul să distrugi dovada, nu-i așa? Asta a făcut el, William al dumitale, a distrus dovada?

— Nu era nici o dovadă, așa că nu a distrus nimic. Era o minciună, merita să fie distrusă. Ceea ce s-a și întâmplat.

Brock și Aiden Bell stăteau alături cu câte o ceașcă de ceai în mână în camera ofițerilor din casa de pe malul apei, după o vizionare de noapte a casetei cu execuția lui Winsor. Erau orele două.

— Pluton știe ceva important despre care eu nu știu nimic, spuse Brock, repetând mărturisira făcută lui Tanby. Acel ceva mă fixează. Este ca o bombă gata să explodeze undeva. Pot să simt mirosul fitilului arzând, dar nu o voi vedea până când nu mă aruncă în aer. Apoi, așa cum părea să se întâmple mereu în zilele acelea, ajunseră să vorbească despre Porlock. Comportarea lui la întruniri: arogantă. Modul lui de viață: ostentativ. Presupusele lui surse importante din lumea interlopă, care în realitate erau partenerii lui de afaceri: strigătoare la cer. Pune la încercare răbdarea lui Dumnezeu, spuse Brock, citând-o pe Lily. Vede cât de sus poate să zboare înainte ca zeii să-i reteze aripile.

— Adică să i le topească, obiectă Bell. Lily se gândea la Icar.

— Bine, să i le topească. Care-i diferența? acceptă Brock tăfnos.

CAPITOLUL • 13

Căsătoria forțată a fost aranjată doar după dezbateri prelungi între Brock și planificatori, și nu între părțile propriu-zise. Luna de miere, s-a decis fără întârziere, trebuia să aibă loc în Elveția, dat fiind că spre Elveția i-a fost luată urma lui Tiger Single, alias Tommy Smart, după plecarea sa din Anglia. Sosind la Heathrow seara târziu, Smart-Single și-a petrecut noaptea la hotelul Hilton-Heathrow, luând o cină frugală în cameră, prinzând a doua zi dimineața prima cursă către Zürich. Plătise cu bani gheață peste tot. Dăduse un telefon tot la Zürich de la o cabină telefonică din Park Lane, interlocutorul său fiind identificat drept o firmă de drept internațional, ce avea de mult legături cu tranzacțiile din străinătate ale Casei Single. O echipă de sprijin formată din șase membri avea să urmărească tot timpul cuplul, asigurând acoperirea contrainformativă și comunicațiile.

Hotărârea de a-i însoți pe Oliver și pe Aggie în căsnicie nu a fost luată ușor. Brock a fost inițial de părere că Oliver va continua să procedeze în străinătate așa cum făcuse acasă: oficial singur, cu o echipă care să-l supravegheze și cu Brock însuși prezent la chemare pentru a-i asculta raportul și pentru a-i șterge lacrimile. Brock a ajuns la concluzia contrarie doar după ce s-a luat în discuție prima variantă a planului: câți bani ar trebui Oliver să aibă asupra sa? Ce pașaport? Ce cărți de credit? Sub ce nume? Va călători echipa cu aceleași avioane ca Oliver și va trage la aceleași hoteluri, sau va trebui să se țină la distanță? Are sufletul greu, îi spuse el lui Bell cu stângăcie. Pur și simplu nu pot să-mi imaginez, Aiden. Ce să-ți imaginezi? Nu-l pot vedea pe Oliver pe cont propriu, spusese Brock, în străinătate, cu un pașaport fals și cu cărți de credit false, cu un

teanc de bani în buzunar și un telefon în funcțiune pe noptieră. Nici măcar cu un întreg regiment de gărzi de corp pe stradă, sau în taxiul din spatele lui, sau la mesele alăturate, sau în dormitoarele aflate de fiecare parte a camerei lui. Dar atunci când Aiden Bell l-a întrebat insistent care îi erau motivele, Brock s-a pierdut, ceea ce nu-l caracteriza.

— Trucurile lui blestemate, spusese el.

Bell l-a înțeles greșit. Ce *trucuri* pusese la cale Oliver, întrebase el cu severitate, pe care Brock nu le raportase? Bell era un fost agent în Irlanda. Un spion rămânea pentru el un spion. Îl plăteai pentru ceea ce merita și îl părăseai când nu mai făcea față. Dacă te trăgea pe sfoară, îl rezolvai în liniște pe o stradă lăturalnică.

— Mă refeream la trucurile lui de prestidigitator, îi explică Brock, sunându-i până și lui prostește ceea ce spusese. Veșnica sa confuzie, faptul că nu ajunge niciodată la o concluzie sau la o concluzie pe care să ți-o împărtășească. Încercă din nou. Sunt orele interminabile în care stă pe pat în dormitor. Amestecând cărțile de joc. Făcând jonglerii. Modelând nenorocitele alea de baloane. Nu am avut încredere în el niciodată, dar acum nu-l mai înțeleg deloc. Nemulțumirile sale merseră și mai departe. De ce nu mă mai întreabă despre Massingham? continuă el, ridiculizându-și propriile invenții: „Caută să se pună bine cu lumea? Cutureieră planeta? Calmează clienții?” Ce fel de poveste de acoperire este aceasta ca să-l prostească pe un om de inteligență lui Oliver?

Nici acum, Brock nu reuși să ajungă la miezul tulburării sale. Voia să spună că avusese loc o schimbare totală în Oliver. O siguranță de sine pe care nu o avusese cu câteva zile în urmă. Brock a simțit-o după vizionarea casetei, când se așteptase ca Oliver să se tăvălească pe jos, să amenințe că se retrage la mănăstire sau altă prostie de genul acesta. În schimb, el a rămas senin, stând liniștit pe canapea după ce s-au aprins luminile, de parcă ar fi văzut un episod din *Vecinii*.

— N-a fost Evgheni cel care l-a omorât. A fost Hoban, acționând de unul singur, declarase el cu un fel de fudulie înversunată. Iar această convingere era atât de puternică în mintea lui Oliver, atât de încurajatoare cumva pentru el că, atunci când Brock a propus să se pună caseta a doua oară, ca să o vizioneze și membrii echipei – care au urmărit filmul într-o tăcere tensionată, cu chipuri palide și hotărâte – Oliver s-a

manifestat doar pe jumătate dispus să o mai vadă și cu ei, doar pentru a dovedi că are dreptate, până când, sub privirea dojenitoare a lui Brock, se ridică, se întinse și plecă alene către bucătărie, unde își pregăti o ciocolată fierbinte, pe care să o ia sus la el în dormitor.

Pentru ceremonie, Brock alesese sera, conștient permanent de prezența florilor.

— Veți călători în calitate de soț și soție, le spuse el celor doi. Ceea ce înseamnă că veți împărtăși aceeași periută de dinți, același dormitor și același nume. Este foarte important, Oliver. Ne-am înțeles, nu-i așa? Pentru că nu vreau să vă văd întorcându-vă acasă cu ambele brațe rupte. Mă auziți?

Oliver îl auzea și nu-l auzea. La început s-a încruntat, după aceea a făcut pe evlaviosul, părând că reflectează dacă un astfel de aranjament era compatibil cu înaltele sale principii morale, ca apoi să arboreze un zâmbet tâmp și să murmure:

— Cum spui tu, șefule.

Aggie roși, ceea ce îl zgudui puternic pe Brock. Căsătoriile de formă, platonice, erau un lucru obișnuit pentru membrii echipei aflați în misiuni în străinătate. A trimite fete cu fete și băieți cu băieți sărea prea tare în ochi. Așa că de ce dracu' această tulburare virginală? Brock hotărâse acest lucru deoarece Oliver nu era un membru propriu-zis al echipei și se muștra că nu o luase deoparte pentru a-i ține o predică premaritală. Nu luase în calcul dragostea și capriciile ei. Poate că fusese prea mult victima credinței, împărtășite de Oliver, că orice fată care se îndrăgostea de el este prin definiție o handicapată. Iar Aggie – cu toate că Brock nu i-ar fi spus acest lucru nici până la sfârșitul lumii – departe de a fi handicapată, era pur și simplu cea mai bună și cea mai rațională femeie pe care o întâlnise în cei treizeci de ani de serviciu ai săi.

O oră mai târziu, conducând o pereche de analiste de vârstă mijlocie ale Hydrei către camera lui Oliver, pentru a-i spune câteva vorbe înțelepte la despărțire, Brock îl găsi, în loc să-și facă bagajele, stând în picioare lângă pat, în cămașă, făcând jonglerii cu bilele lui – pungi cusute, din piele, umplute cu nisip sau cu altceva. Jongla cu trei, iar când cele două femei l-au aplaudat, a adăugat o a patra. Apoi, timp de trei clipe minunate, a reușit să facă numărul cu cinci dintr-o dată.

— Doamnelor, tocmai ați fost martorele unui record personal, spuse el cu glas lătrat de prezentator. Nathaniel Brock,

dacă poți face asta cu cinci, de zece ori la rând, ești omul meu, fiule. Ce naiba nu este în regulă cu băiatul ăsta? se întrebă din nou Brock. Practic este *fericit*. Și vreau să o sun pe Elsie Watmore, îi spuse Oliver lui Brock după plecarea femeilor, întrucât Brock ordonase să nu se telefoneze din Elveția. Așa că Brock îl conduse la telefon și rămase cu el până la sfârșitul convorbirii.

Căsătoria o dată hotărâtă, Brock se gândi o mulțime la numele pe care trebuia să-l poarte cuplul. Soluția evidentă era ca Aggie să devină Heather, iar Oliver să rămână Hawthorne. Cărțile de credit, permisele de conducere și înregistrările oficiale vor corespunde astfel unele cu altele, ca să nu mai menționăm teoreticul trecut al lui Oliver în Australia. Oricine ar dori să-i verifice va da de o grămadă de date ce se coroborau între ele, iar dacă nu, se va lovi de un perete. Dacă se împiedicau cumva din cauza divorțului, la dracu' cu ei: Oliver și Heather erau din nou împreună. Împotriva acestei soluții, exista faptul operațional indiscutabil că numele Hawthorne trebuia considerat ca scos din circuit, nu numai față de Tiger, ci și față de persoane necunoscute. În mod neobișnuit, Brock acceptă compromisul. Oliver și Aggie vor avea fiecare câte două pașapoarte operative, nu unul singur. Vor fi mai întâi Oliver și Heather Single, animator de spectacole pentru copii și, respectiv, casnică, cetățeni britanici, căsătoriți. În al doilea rând vor fi Charmian și Mark West, realizator de materiale publicitare și gospodină, americani, rezidenți în Marea Britanie. Aceste din urmă două identități fiind aprobate în prealabil pentru folosirea lor în operațiuni de scurtă durată în afara Statelor Unite. Utilizarea cărților de credit, a permiselor de conducere și a adreselor familiei West restricționată. Decizia în legătură cu ce pașaport urma să fie folosit depindea de caracteristicile fiecărei situații. Lui Aggie aveau să i se emită cecuri de călătorie pe ambele nume și trebuia să răspundă de păstrarea în siguranță a pașapoartelor ce nu se foloseau în momentul respectiv. Urma să aibă grijă de toți banii lichizi și să efectueze plățile.

— Vrei să spui că n-ai încredere în mine nici pentru *menaj*? se smiorecă Oliver, maimuțărindu-se că ar protesta. În cazul acesta nu mă căsătoresc cu ea. Returnați cadourile.

Aggie nu a gustat deloc gluma, observă Brock. Strângându-și buzele și strâmbând din nas, ca și cum lucrurile ar fi luat-o razna, Tanby îi conduse la aeroport. Echipa le făcu cu mâna,

toți membrii ei în afară de Brock, care îi urmărea de la o fereastră de sus.

Castelul se înălța pe coama împădurită a dealului Dolder, acolo unde se afla de o sută de ani și mai bine. Era o fortificație medievală cu foișoare acoperite cu țigle verzi, cu obloane dungate, cu ferestre cu șipei verticale și un garaj dublu, precum și cu un câine roșu feroce, rânjit, desenat în mod comic, și o plăcuță de alamă pe stâlpul de granit al porții, pe care scria **LOTHAR, STORM & CONRAD, Anwälte**. De desubt se putea citi: *Avocați, Consiliere Juridică și Financiară*. Oliver se îndreptă alene către porțile de fier și apăsă butonul soneriei. Privind în jos printre copaci, văzu cioburi din Lacul Zürich și un spital de copii, având pictate pe ziduri familii ferice, iar pe acoperiș staționa un elicopter. Pe o bancă, de partea cealaltă a drumului, stătea Derek în haine studentești, scăldându-se în razele soarelui și ascultând un walkman „aranjat”. Într-o mașină Audi, parcată sus pe deal, cu un drăcușor fioros atârnat la lunetă, stăteau două fete cu părul lung, dar nici una din ele nu era Aggie.

— Ești nevasta lui și faci ceea ce fac nevestele atunci când bărbații sunt la muncă, îi spusese Brock ca să audă și Oliver, atunci când ea insistase să fie inclusă în echipa de supraveghere. Umblî creanga, citești, mergi la cumpărături, vizitezi galeriile de artă, te duci la cinematograful, la coafor. Ce te face să zâmbești? Nimic, spusese Oliver. Broasca porții bâzâi. Oliver purta o geantă diplomat neagră, conținând dosare fictive, o agendă electronică, un telefon celular și alte jucării pentru oamenii mari. Una dintre acestea – nu știa prea bine care – folosea și drept radiomicrofon.

— Domnule Single, *Oliver!* Cinci ani. *Dumnezeule!* Grăsuțul domn Conrad îl primi cu entuziasmul reținut al unui participant la o înmormântare, tâșnind din biroul său cu bărbia ridicată și cu brațele durdulii larg desfăcute, apoi reducând gestul la o strângere de mână de compasiune, pe care o completă acoperind cele două mâini drepte ale lor cu palma lui stângă pufoasă. Ce *șocant... bietul* Winsen... o adevărată *tragedie*, boci el. Nu te-ai schimbat deloc. În nici un caz nu ești mai mic! Și nici mai gras din cauza acelor *excelente* mâncăruri chinezești. Acestea fiind spuse, doctorul Conrad îl luă de braț pe Oliver și îl conduse, trecând pe lângă Frau Marty, asistenta

lui, pe lângă alți asistenți și alte uși ce duceau la alți parteneri, într-un birou lambrizat, unde o curtezană somptuoasă, goală, îmbrăcată doar în ciorapi negri, se arăta din rama aurită în toată splendoarea ei, în centrul scenei, deasupra unui cămin gotic de piatră. Îți place?

— E grozavă.

— Puțin cam *risqué* pentru unii dintre clienții mei, ca să spun adevărul. Am o contesă care locuiește la Tessin și pentru ea o schimb cu un Hodler. Îmi plac foarte mult impresioniștii. Dar îmi plac și femeile care nu îmbătrânesc. Micile confidențe care te fac să te simți special, își aminti Oliver. Pălăvrăgeala chirurgului avar înainte de a te ciopârți. Te-ai căsătorit între timp, Oliver?

— Da, răspunse el, gândindu-se la Aggie.

— E frumoasă?

— Mie așa mi se pare.

— Și nu e bătrână?

— Douăzeci și cinci.

— Brunetă?

— Un fel de blond-cenușiu, îi răspunse Oliver cu misterioasă modestie. Între timp, urechea sa interioară îi era bombardată de către Tiger în mod dezgustător de elogios cu privire la bravul nostru doctor: magicianul nostru de peste hotare, Oliver, cel mai mare nume în materie de societăți anonime, singurul om din Elveția care te poate conduce legat la ochi prin legile fiscale ale unui număr de douăzeci de țări diferite.

— Vrei cafea... filtru, espresso? Avem un aparat acum... totul se face cu aparate în ziua de astăzi! Fără cofeină? *Zwei Filterkaffee bitte, Frau Marty*, cu otravă te rog!... Zahăr?... *Zucker nimmt er auch!*... în curând și noi avocații vom fi niște mașini. *Und kein Telefon, Frau Marty*, nici dacă sună Regina, *Tschüss!* Toate acestea au fost debitate în timp ce îl poftea pe Oliver să se așeze pe un scaun din fața lui; scoase apoi o pereche de ochelari din buzunarul unei haine tricotate, pe care o purta pentru a sublinia lipsa lui de formalism; îi lustrui cu o bucătică de piele de căprioară pe care o scoase dintr-un sertar, se plecă în față și, ridicând ochii peste rama neagră a ochelarilor, îl supuse pe Oliver unei a doua examinări penetrante în timp ce se lamentă din nou în legătură cu decesul lui Winsor. Pretutindeni în lume, ce să mai zici? Nimeni nu mai este în siguranță, nici măcar în Elveția.

— Îngrozitor, îl aprobă Oliver.

— Cu două zile în urmă, la Rapperswil, continuă Dr Conrad, cu privirea sa intensă fixată dintr-un motiv oarecare asupra cravatei lui Oliver — o cravată nouă, cumpărată de Aggie la aeroport, căci nu-l mai suporta nici o clipă în plus cu chestia aia portocalie la gât, pătată cu supă — o *femeie respectabilă* a fost împușcată de un băiat foarte normal, ucenic dulce. Soțul ei era director adjunct la o bancă.

— Înfrorător, îl aprobă Oliver din nou.

— Poate că același lucru s-a întâmplat și cu bietul Winsler, sugerează Dr Conrad, coborând glasul pentru a împrumuta teoriei sale mai multă clandestinitate. Avem *mulți* turci în Elveția. În restaurante, șoferi de taxi. Se comportă *bine*, de fapt, în general, până acum. Dar fii atent! Nu se știe niciodată.

Într-adevăr, nu se știe, repetă cu convingere Oliver, și își puse servieta pe birou, deschizând încuietorile ca un preludiu al dorinței de a trece la treabă, având grijă, în același timp, să plaseze încuietoarea din dreapta în poziția de transmisie.

— Și salutări de la Dieter, spuse Dr Conrad.

— Fir-ar să fie, Dieter. Ce face? Fantastic, trebuie să-mi dai adresa lui! Dieter, sadicul cu părul bej, își aminti el, care m-a bătut la ping-pong cu 21 la 0 în mansarda casei Doctorului Conrad din Küsnacht, o casă topească de milionar, în timp ce tații noștri vorbeau despre amante și bani la un pahar de coniac, întinși pe șezlonguri la soare.

— Mulțumesc, bine, Dieter are acum *douăzeci și cinci de ani*, este la Yale, la Facultatea de Management, speră să nu-și mai revadă părinții *niciodată*. O să-i treacă *de fapt*, spuse Dr Conrad cu mândrie. Urmă o pauză penibilă în care Oliver nu își amintea numele soției lui Conrad, deși fusese clar scris de mână lui Aggie pe bilețelul pe care i l-a dat la plecarea de la hotel și care se mai cuibărea încă la pieptul său. Charlotte este și era foarte bine, spuse Dr Conrad fără să fie întrebat, scoțându-l astfel din încurcătură. Luă din birou un dosar subțire și îl puse în fața sa, apoi își întinse coatele și apucă marginile cu vârfurile degetelor ca să se asigure că nu va zbura. Atunci își dădu Oliver seama că mâinile doctorului Conrad tremurau și că picături unsuroase de sudoare apăruseră ca o nedorită pedeapsă pe buza de sus.

— *Deci*, Oliver, spuse Conrad, îndreptându-se în scaun și începând, de fapt, discuția. Îți voi pune o întrebare, da? O

întrebare *impertinentă*, dar suntem prieteni vechi, așa că nu te superi. Suntem avocați. Unele întrebări trebuie puse. Nu înseamnă că trebuie date întotdeauna *răspunsuri*, poate, dar întrebările trebuie puse. Nu te superi?

— Absolut deloc, răspunse politicoș Oliver.

Conrad își țuguie buzele transpirate și se încruntă din cauza unei concentrări exagerate.

— *Pe cine primesc eu astăzi?* În ce calitate? Oare îl primesc pe *fiul îngrijorat* al lui Tiger? Să fie Oliver, *reprezentantul pentru Asia de Sud-Est* al Casei Single? Sau *strălucitul student* specializat în limbi orientale? Este prietenul domnului Evgheni Orlov? Sau un confrate avocat, venit să discute aspecte *legale*... și, dacă este așa, cine este clientul său? Cu cine am onoarea să discut în această după-amiază?

— Cum m-a descris tatăl meu? propuse Oliver, ocolind adevărul. Fiecare întrebare este o amenințare pentru tine, gândi el, urmărind mâinile agitate ale doctorului Conrad, împreunându-se și desfăcându-se. Fiecare gest reprezintă o decizie.

— De fapt, nu te-a descris. A spus *doar* că vei veni, răspunse doctorul Conrad îngrijorat. Că vei veni și, atunci când vei veni, să-ți spun ceea ce este necesar.

— Necesar? Pentru ce?

Conrad încercă să pară amuzat, dar frica îi îngheța zâmbetul.

— Pentru *supraviețuirea* lui.

— A spus el asta? Cu aceste cuvinte? *Supraviețuirea* lui?

Sudoarea i se răspândise lui Conrad spre tâmpile.

— Poate salvare. Salvare sau *supraviețuire*. Altceva nu mi-a mai spus cu privire la Oliver. Poate că am uitat. Aveam chestii importante de discutat. Trase adânc aer în piept. Deci. Cine ești astăzi, Oliver? repetă el cu glasul lui tărăgănat. Răspunde-mi la întrebare, te rog. Sunt într-adevăr *foarte* curios să știu.

Frau Marty aduse cafea și biscuiți zaharați. Oliver așteptă ca Frau Marty să plece, apoi, calm, fără să spună vreo minciună deplasată, repovesti Evanghelia după Brock, așa cum i-a spus-o și lui Kat, până ajunse la punctul sosirii sale în Anglia. După ce am cercetat situația și am vorbit cu personalul, mi-am dat seama că cineva trebuia să preia prăvălia și era mai bine ca acela să fiu eu. Nu aveam experiența lui Winsor sau cunoștințele sale juridice. Dar eram celălalt partener, mă aflam la fața locului, îi cunoșteam metodele de lucru, ale lui și ale lui

Tiger. Știam unde sunt îngropate cadavrele. Ochii lui Conrad se lărgiră pentru a înregistra teroarea. Vreau să spun că eram familiarizat cu treburile interne ale firmei, explică Oliver cu amabilitate. Dacă nu preluam responsabilitățile lui Winsor, cine altcineva avea să o facă? Stătea drept în scaun. Deplin stăpân pe propriile sale ficțiuni, privi cu îndrăzneală în jos către Conrad, căutând aprobarea acestuia, obținând un semn cu capul care nu-l angaja cu nimic. Problema mea este că nu a mai rămas nimeni la firmă pe care să-l pot consulta și nu există aproape nimic notat. În mod deliberat, Tiger a dispărut. Jumătate din personal și-a luat concediu de boală...

— Dar domnul Massingham? îl întrerupse Conrad, cu un glas epurat de orice inflexiune.

— Massingham se află într-un turneu cu opriri dese în tot felul de orașele pentru a da asigurări investitorilor. Dacă îl opresc din ceea ce face aş putea da exact impresia pe care încercăm să o ștergem. În plus, Massingham nu este de prea mare folos în materie de chestiuni legale. Trăsăturile lui Conrad nu trădau decât disconfort prețios. Mai este și problema stării de spirit a tatălui meu, a sănătății, oricum vrei să-i spui... Își permise o ezitare decentă. A fost într-o stare de mare tensiune încă de dinainte de Crăciun.

— Tensiune, repetă Dr Conrad.

— Poate rezista la o mulțime de lucruri, așa cum poți și tu, sunt sigur, dar este mai grav dacă suferi în schimb o depresie nervoasă. Cu cât un om este mai dur, cu atât rezistă mai mult. Dar pentru cine îl cunoaște, semnele sunt evidente. Omul încetează să mai funcționeze la toată capacitatea.

— Poftim?

— Nu mai acționează rațional. Și nu-și dă seama de acest lucru.

— Ești psiholog?

— Nu, dar sunt fiul lui Tiger, partenerul lui, cel mai mare admirator al său și, așa cum spuneai, se bazează pe ajutorul meu. Iar tu ești avocatul lui. Dar chiar și acest lucru, dacă ar fi să judecăm după rigiditatea expresiei lui Conrad, reprezenta mai mult decât era el pregătit să recunoască. Tatăl meu este disperat. Am vorbit cu cei care au fost cel mai aproape de el în orele premergătoare dispariției sale. Singurul lucru pe care l-a dorit era să vorbească cu Kaspar Conrad. Cu tine, Tu trebuia să fii

acela. Înainte de a vorbi cu orice altcineva de pe lume. A ținut în secret vizita lui aici. Până și față de mine.

— Atunci de unde știi că a venit să mă vadă, Oliver?

Oliver reuși să nu audă această întrebare neplăcut de perspicace.

— Trebuie să ajung urgent la el. Să-i dau întreg ajutorul posibil. Nu știu unde este. Are nevoie de mine. Fă-l pe Conrad să-ți spună povestea de Crăciun, îi spusese Brock. De ce l-a vizitat Tiger de nouă ori numai în decembrie și ianuarie? Cu câteva luni în urmă, tatăl meu a avut o problemă majoră. Mi-a scris, plângându-se de existența unei conspirații ce urmărea să-l debarce. Mi-a spus că singura persoană în afară de mine în care putea avea încredere erai tu: „Kaspar Conrad este omul nostru“. Împreună ați câștigat. I-ați bătut. Cine or fi fost ei. Tiger era în al nouălea cer. Cu vreo două săptămâni în urmă, lui Winsor i se zboară creierii și din nou tatăl meu alcargă la tine. Apoi dispare. Unde s-a dus? Trebuie să fi spus unde se duce. Care este următoarea sa mișcare ?

CAPITOLUL • 14

Este o reluare, gândi Oliver, atunci când Conrad începu să vorbească. Suntem cu cinci ani în urmă și Tiger stă în picioare exact în fața acestui birou, iar eu sunt plasat cuminte și ascultător în umbră, sătul după cina luată de tată și fiu, cu ruladă de vițel și *Rösti*, udată cu vinul roșu al casei, la Kronenhalle, cină urmată de plăcerile mai intime oferite de minibarul din apartamentul meu de la hotel. Tiger își ține unul din discursurile sale „asupra stării națiunii” și, ca de obicei, eu sunt națiunea:

— Kaspar, prietene, permite-mi să ți-l prezint pe Oliver, fiul meu, nou-înscăunatul nostru partener și de astăzi prețiosul tău client. Avem instrucțiuni pentru tine, Kaspar. Ești gata să le primești?

— Când este vorba de tine, Tiger, sunt desigur gata pentru orice.

— Parteneriatul nostru este un aranjament reciproc avantajos, Kaspar. Oliver deține cheia tuturor secretelor mele, iar eu îl cunosc pe ale lui. De acord? S-a înțeles?

— De acord și am înțeles.

Și au plecat să ia dejunul la Jacky's.

S-au scurs trei luni de atunci și de data aceasta suntem o întreagă ceată: Tiger, Mihail, Evgheni, Winsor, Hoban, Shalva, Massingham și cu mine. Participăm la o adevărată sărbătoare a prieteniei însuflețită cu cafea, urmată de un banchet mai substanțial la Dolder Grand, aflat la câțiva pași mai încolo. Cu o seară în urmă, în Chelsea, am făcut dragoste cu Nina, iar umărul ascuns în mâneca elegantei mele cămăși de la Turnbull & Asser îmi este sfâșiat de urme de dinți. Evgheni este tăcut și probabil doarme. Mihail privește veverițele prin fereastră,

dorindu-și să le poată împușca. Massingham visează la William, Hoban ne urăște pe toți, iar Kaspar Conrad descrie armonia perfectă. Trebuie să fim ca unul... sau aproape. O singură societate offshore cu răspundere limitată... sau aproape. Vom fi acționari privilegiați... sau aproape, cu toate că unii dintre noi vor fi mai privilegiați decât ceilalți. Astfel de diferențe minore apar și în cele mai bune și mai fericite familii. Vom avea eficiență fiscală, adică nu vom plăti nici un fel de impozite. Vom fi o firmă offshore, înregistrată în Bermude și Andorra, și vom fi beneficiarii aproape egali ai unui arhipelag de societăți ce se întind din Insula Guernsey până în Grand Cayman și Lichtenstein, iar Dr Conrad, marele jurist internațional, va fi confesorul nostru, trezorerul și navigatorul șef al companiei, ce va conduce mișcarea capitalului și venitului nostru în conformitate cu instrucțiunile pasive, anonime, transmise lui din timp în timp de către Casa Single. Totul merge ca uns – până la dejun mai sunt doar câteva paragrafe de ascultat din strălucita prezentare de lucru a doctorului Conrad – când, spre stupefacția lui Oliver, Randy Massingham introduce un vârf de pantof elegant în mijlocul acestei mașinării complicate, contestabile, nefamiliare și, de la locul său ales, de mare influență, între Hoban și Evgheni, lăleie:

— Kaspar, sunt sigur că pare că aș vorbi împotriva intereselor Casei Single. Dar nu ar fi *nifelus* mai democratic dacă instrucțiunile noastre către splendida ta persoană ar fi dezbătute de către Tiger *împreună* cu Evgheni, și nu transmise (ie direct doar de către incomparabilul meu Președinte? Este doar o încercare de a preîntâmpina eventuale fricțiuni. Ollie, explică Massingham într-un *aparte* nerușinat de relaxat. Mai bine să aplanăm diferendele noastre acum, decât să ne facă neazuri mai târziu. Imi urmărești raționamentul?

Oliver îl urmărea fără nici un fel de efort. Massingham juca pe toate fronturile și făcea pe Băiatul-Cumsecade-și-Serviabil în timpul acesta. Dar nu era destul de istet pentru Tiger, care îl luă prin surprindere aproape înainte de a termina ceea ce avea de spus:

— Randy, trebuie să-ți mulțumesc nespus pentru prezența ta de spirit, previziunea și – îndrăznesc să spun – curajul tău de a scoate în evidență, înainte ca să se întâmple ceva, o chestiune vitală. *Da*, trebuie să avem un parteneriat democratic. *Da*, în privința împărțirii puterii, nu doar în principiu, ci și în practică.

Cu toate acestea, noi nu vorbim despre putere aici. Vorbim despre o voce unică și clară, despre un ordin unic și clar ce i se transmite doctorului Conrad. Acesta nu poate primi ordine de la Turnul Babel! Nu-i așa, Kaspar? Nu poate primi ordine de la un comitet, chiar de la un comitet atât de armonios ca al nostru! Kaspar, spune-le că am dreptate. Sau că nu am dreptate. Nu mă supăr.

Bineînțeles că avea dreptate și va avea dreptate până la Dolder Grand.

Kaspar Conrad vorbea despre curteni falși. Despre curteni conspiratori. Curteni care se înhăitau unii cu alții și se întorceau împotriva binefăcătorului lor. Teama doctorului Conrad față de ei devenise palpabilă și se mărise din cauza indignării. Curteni ruși. Curteni polonezi. Curteni englezi. Vorbea eliptic și uneori în șoaptă, ochii săi de purceluș devenind mai mari și mai rotunzi. Curtenii săi erau curteni anonimi, angajați în conspirații anonime, în care el, personal, era absolut neimplicat, pe cuvântul său de onoare. Cu toate acestea, curtenii apăreau, iar căpetenia lor de Crăciunul acesta era Dr Mirsky, „care, îți pot spune, strict confidențial, are o reputație *teribilă* și o nevastă *frumoasă*, cu picioare lungi, dacă *este* nevasta lui, pentru că, atunci când ai de a face cu Dr Mirsky, care este polonez, nu poți niciodată să fii sigur“. Răsufală adânc, scoase o batistă albastră de mătase și își tamponă fruntea asudată.

— Îți voi spune ceea ce pot, Oliver. Nu îți voi spune *tot*, dar îți voi spune maximum ce poate fi spus ca să nu contravină conștiinței mele profesionale. Accepți?

— Voi fi nevoit să accept.

— Nu voi înflori, nu voi specula, nu voi accepta întrebări suplimentare. Chiar dacă unele persoane s-au comportat *absolut* rușinos. Așa. Suntem juriști. Suntem plătiți să respectăm instrumentele legale. Nu suntem plătiți să demonstrăm că negru este negru și că alb este alb. Își șterse din nou fruntea. Poate că Dr Mirsky nu este *locomotiva* acestui tren, sugera el în șoaptă.

Nemăiînțelegând nimic, Oliver aprobă inteligent din cap.

— Poate că locomotiva este în *spate*.

— Poate, fu de acord Oliver, tot atât de buimăcit.

— Este un lucru știut de toată lumea – și nu trădez secrete profesionale spunând-o – că de doi ani încoace, anumite lucruri nu au mers bine deloc.

— Pentru Single?

— Pentru Single, pentru anumiți clienți. Atâta vreme cât clienții fac bani, Casa Single îi administrează. Dar dacă anumiți clienți nu fac ouă? Atunci Casa Single nu are ce fierbe.

— Bineînțeles.

— Este logic. Unele ouă se sparg. Însămnă un dezastru. Un instantaneu dezgustător al capului lui Winsor explodând ca un ou. Clienții Casei Single sunt și clienții mei. Acești clienți au numeroase interese. Nu știu precis care sunt aceste interese, nu este treaba mea. Dacă mi se spune că este vorba de export, export este. Dacă mi se spune că este industria turismului, industria turismului este. Dacă mi se spune că este vorba de minerale prețioase, de materii prime, de aparatură tehnică și electronică, accept și asta. Își tamponă buzele. Numim aceasta multilateralitate. Da?

— Da. Vorbește clar, îl îndemnă Oliver. Hai, dă-i drumul, spune ce-ai de spus, orice ar fi.

— Parteneriatul era puternic, atmosfera era bună, clienții erau fericiți așa cum erau și curtenii. *Care* curteni? Un instantaneu al lui Massingham în pantaloni colanți, jartiere galbene și un pieptar de Malvolio. S-au obținut sume substanțiale de bani, profiturile au crescut, industria turismului a înflorit, au prosperat orașe, sate, hoteluri, ceea ce s-a întâmplat și cu import-exportul, nu știu care anume. Structurile erau excelente. Nu sunt prost. Nici tatăl tău nu este. Am avut grijă. Am fost pedanți și în aceeași măsură practici. Accepți acest lucru?

— Absolut.

— *Până într-o zi.* Conrad închise ochii, trase aer în piept, dar ținu un deget ridicat în aer. La început au fost doar mici complicații. Controale din partea unor autorități *ne semnificative*. În Spania. În Portugalia. În Turcia. În Germania. În Anglia. Orchestrare? Nu știam. Acolo unde înainte exista *acceptare*, a apărut acum *suspiciune*. Conturi bancare înghețate în așteptarea încheierii investigațiilor. Misterios. Tratatative suspendate fără explicații. S-a operat o arestare, absolut injustă, după părerea mea. Degetul coborî. Incidente izolate. Dar, pentru unele persoane, nu chiar atât de izolate. Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri. Prea multe accidente ce nu s-au dovedit până la urmă a fi coincidențe. Alte tamponări cu batista de mătase. Sudoarea apărea ca picăturile de rouă. Sudoare ca niște lacrimi de frică pe pungile de sub ochi. Acestea nu sunt companiile

mele, Oliver. Eu sunt avocat, *nu* comerciant. Pe mine mă interesează *actele*, nu ceea ce este în *barcă*. Nu eu *încarc* barca respectivă. Nu desfăc fiecare banană ca să văd dacă este banană sau altceva. Eu nu întocmesc... cum îi zice... lista de încărcături... *Manifestul*?

— Asta-i cuvântul. Manifest.

— Mă rog. Eu îți vând o cutie, nu sunt răspunzător de ceea ce pui în cutie. Își șterse ceafa cu batista. Vorbea mai repede, i se tăia respirația. Eu asigur consultanță, pe baza informațiilor care mi se dau. Cer un onorariu și bună ziua. Dacă informațiile nu sunt corecte, cum pot fi eu făcut răspunzător? Pot să fiu *dezinform*at. A fi *dezinform*at nu este o *infracțiune*.

— Nici măcar de Crăciun, spuse Oliver, suflându-i.

— Așa, de *Crăciun*, aprobă Conrad, trăgând o rapidă gură de aer în piept. Crăciunul trecut. De fapt, cu cinci zile înainte. La douăzeci decembrie, Dr Mirsky mi-a trimis prin curier, din senin, un ultimatum de șaizeci și opt de pagini. Un *fait accompli* pentru a fi supus imediat atenției tatălui tău, clientul meu. „Semnați aici și returnați fără întârziere etc., termen ianuarie 20.”

— Ce cerea?

— De fapt, transferul întregului complex de companii, *intact*, în mâinile companiei Trans-Finanz Istanbul, o societate *nouă*, offshore, firește, acum și *companie-mamă* a societății Trans-Finanz Viena, în urma unei complicate manipulari a acțiunilor, gândită de Dr Mirsky și alții, Dr Mirsky fiind nominalizat drept Președinte al acestei companii, Director General și Director de companie. Vorbea cu o rapiditate uluitoare. Cine îl nominalizase? Aceasta este altă problemă. Anumiți curteni ai tatălui tău – curteni *necredincioși*, așa spune – dețin de asemenea acțiuni la această nouă companie. Șocat de propria sa relatare, Conrad își tamponă fruntea, apoi continuă. *Tipic*, de fapt. O mentalitate tipic poloneză. De Crăciun, nimeni nu dă atenție, toată lumea face cozonaci, cumpără daruri pentru membrii familiei, semnați aici imediat. Glasul începu să-i tremure, dar nu-și pierdu incisivitatea. Dr Mirsky *nu* este o persoană de încredere, de fapt, mărturisi el. Am mulți prieteni în Zürich. El nu este deloc corect. Iar acest Hoban..., continuă el scuturând din cap.

— Cum să se transfere? Este o rețea enormă. E ca și cum ai încerca să transferi metrourile din Londra.

— Așa este! *Genau*. Exact. Metroul din Londra, perfect. Curajosul deget se înalță din nou, în timp ce cu mâna cealaltă, Conrad apucă un dosar din care scoase un document gros, legat în pânză roșie, și-l lipi de stomac. Îmi pare bine că ai venit, Oliver. Sunt foarte încântat. Te exprimi foarte bine. Ca și tatăl tău. Întorcea paginile, oferind o versiune cu trageră rapidă a conținutului acestuia: ...toate acțiunile și activele controlate de Casa Single, în numele unor anumiți clienți, urmează să fie transferate fără întârziere sub controlul companiei Trans-Finanz Istanbul Offshore... aceasta este de fapt un furt... toate operațiunile din străinătate să fie administrate *complet* de către Dr Mirsky, soția și câțelul lor, potrivit hotărârii lor – poate că de la Istanbul, nu știu, poate că de pe vârful Matterhorn... de ce un rus să fie reprezentat de către un polonez în Turcia? Casa Single trebuie să renunțe la *toate* drepturile de semnături, ascultă te rog..., *întreaga* autoritate asupra *tuturor* afacerilor companiei trebuie redefinită, bineînțeles pentru a exclude Casa Single... aceasta urmând să fie înlocuită de anumiți curteni încântați, alegerea acestor curteni încântați rămânând la discreția domnilor Evgheni și Mihail Orlov sau a *persoanelor numite de ei*, care vor fi, bineînțeles, anumiți curteni încântați, deja identificați în ultimatum... Este un puci, de fapt. O lovitură de palat, de la cap la coadă.

— Și dacă nu renunță? întrebă Oliver. Dacă Tiger refuză? Dacă refuzi tu? Ce se întâmplă?

— Ai perfectă dreptate să întrebi acest lucru, Oliver! Este o întrebare absolut logică, după părerea mea! *Dacă nu*. A fost un șantaj. *Dacă*, totuși, Casa Single *nu* este de acord cu planul general al lui Mirsky, anumiți curteni anonimi vor refuza pe loc *orice* fel de colaborare, ceea ce va avea, firește, un efect paralizant asupra activității Casei. Acești curteni vor considera *toate* articolele acordului drept *nule*, iar dacă îi dăm în judecată, aceștia vor *contraataca*, acuzând neloialitate, administrare incompetentă, abuzuri și mai știu eu ce. *În plus...* este doar o intuiție, dar aluzia se poate citi în ultimatum printre rânduri – își lovi nasul lucios pe o parte cu vârful arătătorului, pentru a arăta că are un miros fin, în timp ce vorbele i se prăvăleau din gură din ce în ce mai repede –, regretă foarte mult dar, în cazul în care Casa Single nu se conformează, anumite informații negative privind activitatea în străinătate a acesteia ar putea fi înaintate atât autorităților internaționale, cât și celor naționale.

Este absolut dezgustător. Un polonez să amenințe un englez, în Elveția.

— Și cum ați acționat, tu și Tiger, ce ați făcut în fața acestui ultimatum?

— A vorbit cu ei.

— Tata?

— Bineînțeles.

— Cum a vorbit cu ei?

— De acolo de unde stai tu – indicând telefonul ce se afla între ei – de aici, de câteva ori. Pe spezele mele. Nu contează. Uneori câteva ore în șir.

— Cu Evgheni?

— Corect. Cu Orlov senior, răspunse el, începând să vorbească într-un ritm mai normal. Tatăl tău a fost strălucitor. Încântător, de-a dreptul, dar ferm în același timp. S-a jurat. Efectiv, pe Biblie, avem un exemplar aici, firește. Frau Marty i-a adus Biblia. „Evgheni, îți jur solemn, nimeni nu te-a trădat, nu a existat nici o indiscreție din partea Casei Single, toate acestea sunt scormeli murdare din partea lui Mirsky și a curtenilor anonimi“. Cred că domnul Evgheni este foarte influențabil. Când încoace, când încolo, ca un pendul. Tatăl tău a făcut și el unele concesii. Erau necesare. Se va încheia acest acord, se va anula altul, totul trebuia văzut ca un pachet. Dar chiar și în acest pachet exista o situație familială, foarte fragilă, de natură umană, și anume un bătrân care nu știa cărui glas să-i dea ascultare. Orlov senior închide telefonul și ce vede? Curteni. Fiecare cu un pumnal ascuns la spate. Kaspar Conrad duse pumnul la spate demonstrativ. Cât va dura acordul? Nu prea mult, cred eu. Doar până ce bătrânul se răzgândește din nou sau până apare un nou dezastru.

— Și s-a întâmplat, sugeră Oliver, în cursul unei noi tăceri tensionate, întreruptă doar de cuvântul „Dumnezeule“, șoptit de câteva ori de către un Dr Conrad temporar epuizat. Oliver reluă: Autoritățile au urcat la bordul navei *Talinnul Liber*, a urmat un schimb de focuri, câteva zile mai târziu Winsor a fost împușcat, tatăl meu a intrat în panică și a alergat aici pentru a stinge focul.

— În privința acestui foc, era imposibil.

— De ce?

— Era prea fierbinte. Avansase prea mult. Devenise prea primejdios.

— De ce?

— În primul rând exista acel *incident* – o navă arestată, materiale confiscate, morți printre membrii echipajului, unii poate chiar *capturați*, nu știm – acestea sunt probleme ce nu pot fi trecute cu vederea, chiar dacă nu intrau în *nici un fel* în responsabilitățile tatălui tău, ca să nu mai vorbim de ale mele. Același lucru se poate spune și despre conținutul încrecăturii...

— Și în al doilea rând?

— Lipsa oricărui răspuns.

— Poftim?

— Nimeni nu ne-a dat nici un răspuns. Literalmente.

— De unde? De la cine?

— Toate posturile telefonice, faxurile, birourile. De la Istanbul, Moscova, Sankt Petersburg. Trans-Finanz de aici, Trans-Finanz de acolo, posturi particulare, posturi publice. Nici un răspuns pozitiv, de nicăieri.

— Vrei să spui că fuseseră decuplate?

— Era ca un zid, răspunse domnul Conrad ridicând din umeri epuizat. Domnul Evgheni Orlov *nu* era disponibil, *nici* fratele său. *Nu* se știa unde se află, *nu* putea fi contactat. Am fost informați că ceea ce fusese de comunicat Casei Single fusese deja *comunicat*, că nu mai era nevoie acum decât ca numita Casă Single să-și respecte *obligățiile* financiare sau să suporte *consecințele*. Amin și mulțumesc.

— Cine s-a referit la partea aceasta – la consecințe– cine a spus-o?

— Domnul Hoban de la Viena a spus-o, doar că nu era în Viena. Era undeva, nu știu unde, vorbea de la un celular, poate dintr-un elicopter, poate dintr-o crevasă, poate de pe lună. Astea sunt comunicațiile moderne.

— Și Mirsky?

— Dr Mirsky nu putea fi nici el contactat. Se ridicase același zid, tatăl tău era convins de acest lucru. Doreau să ridice un zid al tăcerii în jurul lui. Presiune și frică. O bine cunoscută combinație. Și foarte eficace. Și asupra mea. Își pierdea curajul văzând cu ochii. Își tampona colțurile gurii și ridica din umeri și, ca orice jurist conștiincios, vedea forța argumentelor părții opuse chiar dacă protesta împotriva monstruoșității lor. Ascultă. Nu este nerezonabil. Au suferit o mare pierdere, Single le asigură un serviciu, serviciul nu a fost poate pe deplin satisfăcător, ca atare consideră Casa Single responsabilă și

caută să obțină compensații. Obiectiv vorbind, aceasta este o practică comercială normală. Uită-te la America. Ești muncitor, îți rupi un deget la nu știu ce mașinărie, o sută de milioane de dolari, vă rog. Casa Single va plăti, sau nu va plăti. Poate că va plăti parțial. Poate vor avea loc negocieri.

— Tatăl meu ți-a dat instrucțiuni să negociezi?

— A fost imposibil. Ai auzit. Nici un răspuns. Cum poți negocia cu un zid? Se ridică în picioare. Am fost sincer cu tine, Oliver, poate prea sincer. Nu ești doar jurist, ești și fiul tatălui tău. Și acum, la revedere. Succes. Baftă, cum spunem noi.

Oliver rămase neclintit pe scaun, ignorând mâna întinsă a lui Conrad.

— Și ce s-a întâmplat? A venit aici. A dat telefon. Nu a primit răspuns. Ce ați făcut?

— Avea alte angajamente.

— Unde locuia? Se făcuse seară. Te-ai deranjat măcar să-l inviți? Unde s-a dus? Ai fost avocatul lui timp de douăzeci de ani. Ce-ai făcut, l-ai aruncat pur și simplu în noapte?

— Te rog. Devii sentimental. Ești fiul lui. Dar ești și avocatul lui. Ascultă, te rog. Oliver asculta, dar fu nevoit să aștepte nițel. Iar mesajul, atunci când veni, fu punctat de găfâieli grele, dureroase. Am și eu problemele mele. M-au abordat Baroul avocaților din Elveția, alte autorități, printre care și poliția. Nu mă acuză, dar nu sunt respectuoși și se apropie din ce în ce mai mult. Își linse buzele, le țuguie. Am fost nevoit să-l informez cu regret pe tatăl tău că aceste probleme depășeau competențele mele profesionale. Dificultăți cu băncile, probleme fiscale, conturi înghețate, poate, toate aceste chestiuni le puteam discuta. Dar marinari morți, încărcături ilegale, un jurist mort și poate nu doar unul, acestea mă depășeau. Te rog.

— Vrei să spui că l-ai lăsat baltă pe tatăl meu în calitate de client? Că l-ai trimis la plimbare? Pa și pusi?

— Nu am fost dur cu el, Oliver. Ascultă-mă. Nu am fost lipsiți de inimă. Frau Marty l-a condus cu mașina la bancă. Dorea să meargă la bancă. Voia să știe ce carte putea să joace. Acestea au fost cuvintele lui. M-am oferit să-i împrumut bani. Nu prea mulți, nu sunt bogat, poate câteva sute de mii de franci. Am însă prieteni care sunt mai bogați. Ar fi putut și ei să-l ajute. Era murdar. Un palton vechi maro, o cămașă murdară. Ai dreptate. Nu era el însuși. Nu-l poți sfătui pe un om care nu este el însuși. Ce faci?

Neridicându-se de pe scaun, Oliver se juca nervos cu servieta. După ce s-a jucat cât a avut chef, s-a ridicat, a ocolit tropăind biroul și a apucat o bucată bună din haina și din pieptul cămășii lui Conrad, cu intenția de a-l lipi de primul perete și de a-l ridica de subsuori, punându-i câteva întrebări în plus. Dar era mai ușor să și imagineze acest act, decât să-l ducă la bun sfârșit. Așa cum i-a plăcut întotdeauna lui Tiger să spună, nu am instinct de ucigaș. Așa că îi dădu drumul lui Conrad și-l lăsa să cadă grămadă pe podea, tremurând și gemând. Drept consolare se servi cu dosarul ce conținea ultimatumul de Crăciun al lui Mirsky, de șaiszeci și opt de pagini, și îl strecură în servietă printre dosarele false. După aceasta, aruncă o privire prin sertarele biroului, dar singurul lucru care îi atrase atenția era un revolver Service greoi, probabil o relicvă din zilele eroice ale lui Conrad în Armata Elvețiană. Se îndreptă către anticameră, unde Frau Marty dactilografia conștiincios și, după ce închise ușa în urma lui, se aplecă curtenitor peste birou.

— Voiam să-ți mulțumesc că l-ai condus pe tata la bancă, îi spuse el.

— O, pentru *foarte* puțin.

— N-a spus din întâmplare unde se ducea după aceea, nu-i așa?

— Nu mi-a spus, din păcate.

Cu servieta în mână, străbătu cu pași mărunți alecea, ajunse la trotuar și începu să coboare dealul. Derek îl ajunse din urmă. După-amiază era umedă și caldă. Coborâra o alee pietruită, abruptă, destul de lată să încapă o mașină. Oliver mergea cu pași mari, amețit, tocurele pantofilor intrându-i printre pietre. Trecea pe lângă vile mici și chipuri cunoscute. Într-o grădină o văzu pe Carmen pe un leagăn, în rochița ei albă de sărbătoare, împinsă de Sammy Watmore. În curtea vecină, Tiger tundea iarba, sub privirile lui Jeffrey, mort, cu pletele aurii în vânt. Zoia, dezbrăcată, îi făcea semn cu mâna, de la fereastră unei mansarde. La stânga se deschidea o străduță. Se angajă pe ea și alergă o bucată de vreme, urmat de Derek. Ajunse la un drum larg și văzu automobilul Audi galben așteptându-l într-un loc de parcare de lângă stația de tramvai. Portiera din spate se deschise. Derek sări înăuntru în urma lui. Numele alese pentru fete erau Pat și Mike. Pat era acum brunetă, iar Mike, care stătea pe scaunul de lângă ea, purta o eșarfă pe cap.

— De ce ai închis microfonul, Ollie? îl întrebă Mike peste umăr în timp ce mașina rula.

— Nu l-am închis.

Coborau dealul spre lac și spre oraș.

— Ba l-ai închis, când erai pe punct de plecare.

— Poate că l-am zgâlțâit sau cine știe ce, răspunse Oliver. cu acea legendară lipsă de precizie. Conrad mi-a dat să citesc un document, îi spuse el lui Derek, înmânându-i servieta.

— Când a făcut asta? insistă Mike din față, neslăbindu-l cu privirea pe Oliver prin retrovizor.

— Ce să fac?

— Când ți-a dat documentul?

— L-a împins către mine, răspunse Oliver, tot atât de vag. Nu-i prea venea să recunoască. L-a lăsat baltă pe Tiger.

— Am auzit partea asta.

L-au condus până la malul lacului, acolo unde începe Bahnhofstrasse, unde a coborât.

CAPITOLUL • 15

Oliver nu era total prezent în maintarea sa prin culoarele băncii. Zâmbea și mințea, zâmbea și strângea mâini, ședea și stătea în picioare, zâmbea și se așeza din nou. Aștepta să apară semne de panică sau de agresiune din partea gazdelor sale, dar nu apărură. Furia crescândă, care l-a călăuzit pe parcursul întâlnirii cu Conrad, făcuse loc acum unei apatii de om drogat. Purtat dintr-un birou panelat cu lemn de tec într-altul, ascultând logosuri despre ultimele schimbări spectaculoase referitoare la vechi cunoștințe pe care de-abia și le amintea – Herr Cutare preluase Departamentul Împrumuturi, dar îi transmite complimentele sale, Frau Dr Cutare Else este acum director regional pentru Glarus și va fi mâhnită că nu l-a putut întâlni – Oliver plutea într-o stare de conștiență intermitentă ce-i reamintea de salonul de reanimare în care fusese instalat după operația de apendicită. Era un nimeni, făcând ceea ce îi porunceă fiecare. Era ca o dublură care nu învățase rolul.

Din holul mare al băncii, urcase într-un ascensor de oțel, decorat cu satin, ce nu avea butoane. Fu întâmpinat de un bărbat cu părul moreciovu, pe care îl chema Herr Albrecht, și pe care îl confundă inițial cu unul dintre numeroșii săi directori de școală:

— Suntem atât de încântați să vă vedem din nou printre noi, domnule Single, după atâția ani și atât de curând după vizita tatălui dumneavoastră, spuse Herr Albert când își strânseră mâinile.

Și ce mai făcea tatăl meu? Sau l-ați lăsat baltă așa cum a făcut ticălosul ăla de Conrad? răspunse Oliver. Dar, evident, aceste întrebări fuseseră puse doar în gând, dat fiind că următorul lucru de care fu conștient a fost că era purtat în josul unui

fluviu de covor albastru, alături de o matroană amabilă, în drumul său către Herr Dr Lilienfeld, care va face o fotocopie a pașaportului dumneavoastră, în conformitate cu noile dispoziții.

— Cât de noi?

— O, *foarte* noi. În plus, nu ați mai fost de foarte mult timp pe aici. Trebuie să ne asigurăm că sunteți aceeași persoană.

— Și eu, gândi Oliver.

Herr Dr Lilienfeld a cerut un nou specimen de semnătură, întrucât nu dispunea decât de cel dat cu cinci ani în urmă, când era mai tânăr, iar scrisul său era mai îngrijit. Dacă i s-ar fi cerut probă de sânge, Oliver ar fi dat-o și pe aceea. Dar atunci când amabila matroană l-a adus înapoi la directorul Albrecht, Tiger era așezat în același scaun din lemn de trandafir pe care îl ocupase el însuși cu câteva minute în urmă. Arăta cam așa cum se așteptase Oliver, nespălat și îmbrăcat cu raglanul maro. Dar Herr Albrecht i se adresa lui Oliver, nu lui Tiger, în timp ce prețurile mondiale se adunau și dispăreau pe monitoarele instalate pe peretele din spatele lui. Herr Stämpfli, spiridușul cu ochii rotunzi, nu Tiger, ieși din umbră pentru a se prezenta drept oficialul care răspundea acum de familia lărgită a conturilor Single. Totul era satisfăcător, îl asigură Herr Stämpfli. Autorizația originală era încă valabilă – era pe vecie – și desigur, continuă el cu un zîmbet lingușitor, Oliver nu avea nevoie de autorizație pentru a-și examina contul *personal* care, Herr Albrecht era încântat să raporteze, era perfect sănătos.

— Bine. Grozav. Mulțumesc. Excelent.

— Există totuși un mic *inconvenient*, mărturisi Herr Albrecht, directorul de școală, pe deasupra începutului de chelie a lui Herr Stämpfli, pronunțându-l „inconfenient“. Ați solicitat copii după toată corespondența. Regret, dar autorizația dumneavoastră nu vă permite să primiți copii. Nici o corespondență bancară nu poate părăsi banca, decât cu permisiunea scrisă de domnul Single Senior. Acest lucru este consemnat în instrucțiuni și suntem obligați să respectăm restricția.

— Mă aștept totuși să pot lua note.

— Tatăl dumneavoastră se aștepta să vă așteptați la acest lucru, spuse grav Herr Albrecht.

Așa a fost sorocit, gândi Oliver. Nu trebuie să mă îngrijorez. Fluviul de covor era de data aceasta portocaliu. Herr Stämpfli se strecură lângă Oliver, ca un temnicer zăngănindu-și cheile.

— A luat tatăl meu documente? întreabă Oliver.

— Tatăl dumneavoastră are un simț al securității deosebit de dezvoltat. Dacă i s-a permis să le ia, firește că le-a luat.

— Firește.

Încăperea era o capelă mortuară. Lipsea doar cadavrul lui Tiger. Flori artificiale, o masă lustruită pentru cel dispărut. Tăvi cu copii la imprimantă, perforate, după documentele private ale celui drag. Teancuri de extrase de cont în dosare din imitație de piele prinse în șine de alamă. Un capsator, o cutie de plastic cu ace cu gămălie, agrafe, elastice și carnețele de notițe. Un teanc de cărți poștale ilustrate gratuite, reprezentând un țăran din Engadine fluturând drapelul elvețian pe vârful unui munte verde, ce îi reamintea lui Oliver de Bethlehem.

— Vă place cafeaua, domnule Oliver? întonă Herr Stämpfli, oferindu-i ultimul ospăț pe pământ.

Herr Stämpfli locuia în Solothurn. Era divorțat, ceea ce regreta, dar soția lui hotărâse că ar prefera companiei sale solitudinea, așa că ce putea să facă? Avea o fiică, pe care o chema Alouette și locuia cu el, cam grăsuță, dar avea doar doisprezece ani și cu gimnastică s-ar putea să mai slăbească. Erau orele cinci după-amiază și banca se închidea, dar Herr Stämpfli se simțea onorat să rămână până la opt dacă i-ar cere Oliver, nu avea nimic special de făcut și serile treceau greu pentru el.

— Alouette nu se supără dacă întârziati?

— Alouette joacă baschet, interveni Herr Stämpfli. Marțea joacă întotdeauna baschet până la orele nouă.

Oliver scria, citea și bea prea multă cafea. Toate deodată. Era Brock. Îl vreau pe chelul Bernard și pe asociații săi murdari. Era Tiger, proprietarul „conturilor satelit”, care erau atașate pe rând, picătură cu picătură, contului-mamă al companiei Single Holdings Offshore. Era Oliver din nou, autorizat pe vecie să exercite toate prerogativele cu care fusese investit partenerul și tatăl său. Era chelul Bernard, deținătorul unei fundații din Lichtenstein, numită Dervish, ce valora treizeci și unu de milioane de lire sterline și al unei companii, ce se numea Skyblue Holdings din Antigua. Bernard crede că este imun la gloanțe, spunea Brock. Bernard crede că poate merge pe apă, continuă el, și dacă fac după cum mă taie capul, se va da la fund pentru tot restul vieții lui jechoase. Era Skyblue Holdings și holdingul nu consta doar dintr-o singură vilă, ci din

paisprezece, fiecare proprietatea unei societăți deținătoare diferite, cu nume tâmpite, ca Janus, Plexus sau Mentor. Bernard este casierul-șef, spusese Brock, Bernard este cel mai mare cap al Hidrei. Din nou Brock, vorbind despre nu-prea-perfecții funcționari ai statului, angajându-se pentru a primi o a doua pensie. Era Oliver, fiul lui Tiger, scriind cu răbdare și lizibil, sub privirea liniștitoare a lui Herr Stämpfli. Avea doisprezece ani și se afla la un examen, iar cel care îl supraveghea era domnul Ravilious, nu Herr Stämpfli. Era Alouette la Solothurn, jucând baschet până la orele nouă ca să mai slăbească. Dând o pagină, ajungea în Antigua, a doua, în Lichtenstein, o a treia, în Grand Cayman. Era în Spania, Portugalia, Andorra și nordul Ciprului, scriind. Era proprietarul unui lanț de cazinouri, hoteluri, sate de vacanță și discoteci. Era Tiger, făcând totalul activelor sale, urmărind cât mai lipsea până la două sute de milioane de lire sterline. Răspuns: mai lipseau o sută nouăzeci de milioane, după calculele mentale ale lui Tiger. „Cont de lichidități“, citi el. Nici un titlu, doar un număr cu șase cifre, și literele TS în capul paginii. Valoarea curentă: șaptesprezece milioane de lire în diverse devize. Două debite înregistrate în ultimele două săptămâni: unul de cinci milioane și treizeci de lire sterline, marcat *Transfer*, și altul de cincizeci de mii de lire sterline, datat și marcat *Purtător*.

— Tatăl meu a retras suma aceasta în bani lichizi?

— Da, confirmă Herr Stämpfli. Herr Stämpfli l-a ajutat personal să pună banii în sacoșa sa de voiaj.

— În ce monedă?

— Franci elvețieni, dolari, lire turcești, răspunse Herr Stämpfli ca un ceas elvețian și adăugă mândru: Eu i-am adus și i-am înmănat personal.

— Puteti să-mi aduceți și mie?

Întrebarea, care îl surprinse pe Oliver, se dovedi că i-a fost înculcată de doi factori externi. Primul, a dat peste propriul său cont înregistrat cu număr (practică bancară în Elveția) și a descoperit că valora trei milioane de lire. Cel de-al doilea, resentimentele sale față de faptul că Brock nu-i permisesese să aibă bani asupra lui atunci când se afla în străinătate, cu implicația insultătoare că ar putea încerca să facă un salt spre libertate, un curs al acțiunii la care a meditat în repetate rânduri în ultimele trei zile.

Herr Stämpfli nu avea voie să-l lase singur pe Oliver cu hârtiile. În mod foarte ceremonios, îi telefonă casierului de noapte și emise un ordin de plată pe numele lui Oliver în valoare de treizeci de mii de dolari SUA, în hârtii de o sută, vreo două mii de franci elvețieni și „o, și ceva bani turcești, așa cum i-ați dat tatălui meu“. Apăru o vestală, înarmată cu un teanc de bani și o chitanță. Oliver semnă de primire și distribui bancnotele în încăpătoare buzunare ale costumului său de la Hayward. Nici un magician nu ar fi putut face acest lucru mai discret. Pentru a sărbători realizarea sa, luă una dintre ilustratele băncii cu poza stegarului, mângâli un mesaj vesel pentru Sammy înainte de a o vâri și pe aceasta în buzunar. Se re-întoarse la cifre. Bătu de orele șapte înainte de a-și pierde curajul.

— Nu vreau să o fac pe Alouette să aștepte, îi mărturisi el lui Herr Stämpfli, râzând sfios. Trase cu grijă din blocnotes prețioasele pagini pe care le scrisese, iar Herr Stämpfli scoase un plic voluminos și îl ținu deschis pentru ca Oliver să poată introduce foile. Apoi Herr Stämpfli îl escortă pe Oliver în josul scării maiestuoase, până la ușa de la intrare.

— A spus cumva tatăl meu unde avea de gând să se ducă de aici?

Herr Stämpfli negă din cap.

— Cu lirele, poate pleca în Turcia.

Afară, Derek îi aștepta în semiîntuneric.

— Vă schimbați pălăriile, îl anunță el, în timp ce se îndreptau către un taxi parcat mai încolo. Ordinul lui Nat. Sunteți domnul și doamna West și locuiți în cuibușorul comis-voiajorilor în cealaltă parte a orașului.

— De ce?

— Copoi.

— Ai cui?

— Nu se știe. Ar putea fi elvețieni, ar putea fi ai oamenilor lui Hoban, ar putea fi Hydra. S-ar putea să te fi aranjat Conrad.

— Ce-au făcut?

— Au urmărit-o pe Aggie, au cercetat la hotel, ți-au adulmecat izmenele. Țsta e ordinul. Băgați capul la cutie, nu ieșiți la lumină și vă urcați mâine dimineață în primul avion spre casă.

— La Londra?

— Tântarul solicită o pauză. Ce-ai vrea să faci? Să te lege de un copac și să aștepte lupii?

Așezat în taxi lângă Derek, Oliver privea luminile de pe malul lacului. În holul unui bloc înalt, care mirosea a supă de câteva zile, Derek vorbea cu camera 509 de la telefonul interior, în timp ce Pat și Mike studiau panoul cu anunțuri. Profitând de o clipă de neatenție a acestora, Oliver seoase ca un magician din buzunar ilustrată pentru Sammy, scrisă pe ea „expedierea în contul camerei 509”, acolo unde ar fi trebuit să fie timbrul, și o aruncă în cutia poștală a hotelului.

— Te așteaptă, îi murmură Derek, îndreptându-l pe Oliver către lift. N-aș vrea să fiu în pielea ta.

Un pat dublu, într-un dormitor foarte mic. Patul era mic și pentru doi amănți mititei, darămite pentru doi străini, înalți, căsătoriți, hotărâți să nu se atingă unul de celălalt. Camera era dotată cu un minibar și un televizor. La piciorul patului erau înghesuie două fotolii mititele, iar tăblia patului avea o deschizătură de automat pentru doi franci, dacă doreai un masaj terapeutic. Ea despachetase bagajele amândurora. Costumul lui de rezervă se afla în dulap. Își dăduse cu un parfum plăcut. Oliver nu o asociase niciodată cu parfumurile, mai curând cu aerul liber. Toate acestea le stabilise, înainte de a se așeza pe marginea patului, cu spatele la ea, în timp ce Aggie stătea în picioare în fața chiuvetei din baie, refăcându-și machiajul. Îl adusese cu el ratonul Rocco. Și-l trecu peste umeri, nedezbrăcându-și sacoul din cauza banilor din buzunare.

— Se poate vorbi aici? întrebă el.

— Doar dacă nu ești paranoic, îi răspunse ea prin deschizătura ușii, în timp ce el deșerta discret banii din sacou. Își descheie nasturii de la cămașă și se apuca să vâre hârtiile cu notițe sub centură.

— Toți s-au aliat împotriva lui. Doar Evgheni este de partea sa. Nici eu nu sunt, se plânse el, strecurând un teanc de sute la spate sub centură.

— Și ce-i cu asta?

— Îi sunt dator.

— Ce îi ești dator? Oliver ghici că-și mânca rujul de pe buze, pentru că glasul ei semăna puțin cu al lui Heather. Oliver, nu ne putem îndatora *tuturor*.

— Tu poți, spuse el. Toți banii erau sub cămașă. Își scoase sacoul și îl puse pe Rocco din nou la treabă. Te-am văzut. Ești ca o infirmieră care face de gardă. Toți sunt pacienții tăi.

— Nu am auzit prostie mai mare. Dar îl pierdu pe r, din cauză că făcea ceva, nu se știe ce, cu buzele. Și nu mai bâțai animalul acela către mine, pentru că te înjosești și mă enervează.

Prima noastră ceartă conjugală, gândi Oliver, mângâind boticul lui Rocco și strâmbându-se la el. Ea ieși din baie. Intră în locul ei, închise ușa în urma lui și o încuie. Scoase banii de la brâu și îi ascunse în spatele bazinei. Trase apa și deschise robinetele. Se întoarse în dormitor și umblă după o cămașă curată. Ea deschise un sertar și îi dădu o cămașă nouă, ce se potrivea cu cravata pe care i-o cumpărase la Heathrow.

— Când ai luat-o?

— Ce altceva aș putea face toată ziua?

Își aminti de copoi și își închipui că asta o preocupa.

— Cine te-a urmărit? întrebă el îngrijorat.

— Nu știu, Oliver, și nu i-am văzut eu, așa că n-am avut cum să-i întreb. Echipa i-a văzut. Nu țin de rolul meu, să acționez ca și cum aș ști că sunt supravegheată.

— Da, ai dreptate. Da, desigur. Scuză-mă. I se păru o prostie să se întoarcă în baie pentru a-și pune o cămașă nouă. În plus, este indicat să arăți spectatorilor că nu ai nimic ascuns în mânecă atunci când nu ai. Își scoase peste cap cămașa de pe el și-și trase burta în timp ce rupea celofanul, căutând neîndemânatic acele cu gămălie ce prindeau cămașa nouă de cartonul dinăuntru. Ar trebui să tipărească pe pachet câte ace sunt puse, bombăni el, atunci când ea îi luă cămașa și termină treaba. Te-ai putea înțepa, când o tragi peste cap.

— Sunt butoni simpli, spuse ea. Așa cum îți plac ție.

— Nu prea mă dau în vânt după chestii care îți prind mâinile, explică el.

— Nu-i nevoie să-mi spui. Mi-am dat seama.

Își puse cămașa și se întoarse cu spatele la ea când își trase fermoarul de la șlit pentru a îndesa în pantaloni poalele cămășii. Nu s-a priceput niciodată prea bine să-și înnoade cravata și își aminti cum insista Heather să-i facă un nod dublu, o șmecherie cu care marele magician nu se descurcase niciodată. Apoi se întrebă de câți bărbați o fi avut nevoie Heather ca să învețe șmecheria, sau dacă Nadia îi înnodea cravatele lui Tiger, sau i le

înnoda Kat, și dacă Tiger purta cravată în momentul de față, sau dacă, de pildă, se spânzurase cu ea sau fusese spânzurat, sau dacă i-au fost zburăți creierii în timp ce o purta, pentru că gândurile săreau în capul lui Oliver ca o minge de cauciuc și nu putea face altceva decât să acționeze firește, să fi el însuși, încântător ca întotdeauna și să ia una dintre acele broșuri cu mersul trenurilor sau al avioanelor pe care le zărise pe rafturile de la Recepție.

Masa lor se afla într-o nișă intimă, cu clopoței atârnați deasupra capetelor lor. În restul salonului, oameni în costume cenușii, care se puteau schimba între ei, mâncau lipsiți de expresie. Pat și Mike se așezaseră singure lângă perete, dezbrăcate pe ascuns de o sută de ochi bărbătești singuratici. Aggie comandă friptură de vacă și cartofi prăjiți. Și mie la fel. Dacă ar fi comandat tochitură cu ceapă, el ar fi spus că dorește același lucru. Micile decizii îl ocoleau. Comandă un sfert de Dole, Aggie nu voia să bea decât apă minerală: acidulată, îi spusese ea chelnerului, dar nu te lua după mine, Oliver.

— Pentru că ești de serviciu? o întrebă el.

— Ce vrei să spui?

— Că stai pe uscat. Ea îi răspunse, dar el nu băgă de seamă. Ești frumoasă, îi spuneau ochii lui. Chiar în lumina asta albă, bolnăvicioasă, ești absurd de frumoasă, radiezi sănătate, strălucești. Cam grea viață, se plânse el.

— Ce e atât de greu?

— Să fii o persoană toată ziua și alta seara. Nu mai sunt sigur cine trebuie să fiu.

— Fii tu însuși, Oliver. Măcar o dată.

— Da, bine, spuse el, trecându-și mâinile prin păr. N-a prea rămas cine știe ce din mine. Nu, după ce Tiger și Brock m-au terminat.

— Oliver, dacă ai de gând să continui să vorbești așa, cred că voi mânca singură.

Se opri un timp, apoi încercă din nou, punând întrebările pe care tânărul stăpân obișnuia să le pună personalului feminin de toate gradele de la Casa Single la petrecerea de Crăciun: care erau ambițiile ei mai mari, cum ar dori să se vadă peste cinci ani, dacă dorea copii sau o carieră, sau amândouă.

— Ca să-ți spun adevărul, Oliver, n-am nici cea mai mică idee, răspunse ea.

Masa se încheie în sfârșit, ea semnează nota de plată și el o privește Charmian West. Îi propune să bea la bar un ultim pahărel înainte de culcare, barul fiind de partea cealaltă a biroului de Recepție. Mă strecoar pe lângă Recepție și am scăpat de pericol, gândea el. Bine, spuse ea, hai să luăm un pahărel la bar. Poate că îi convenea o mică amânare, înainte de a se întoarce în cameră.

— Ce naiba cauți? întrebă ea.

— Haina ta. Heather purta întotdeauna o haină când ieșeau în oraș. Îi plăcea cum i-o ținea ca să o îmbrace sau să o dezbrace, ca apoi să o atârne în cuier până plecau în altă parte.

— De ce naiba mi-ar trebui o haină din dormitor până în sufragerie și înapoi?

Desigur că nu. Ce prost sunt! La Recepție, Aggie întrebă dacă erau mesaje pentru familia West. Nu erau, dar, în momentul când și-au reluat drumul către bar, Oliver avea în buzunarul stâng al sacoului un teanc de orare ale trenurilor și avioanelor, luate fără să-l vadă nimeni. Din dragoste nu poți păți nimic rău, dimpotrivă. La bar, Oliver comandă coniac, iar ea un alt pahar cu apă minerală și, de data aceasta, când ea semnează nota de plată, el făcu un banc ambiguu despre cum este să fii un bărbat întreținut, dar ea nici măcar nu zâmbi. În lift, unde au fost singuri, Aggie a păstrat distanța: ea nu era Katrina. În dormitor, în care a intrat înaintea lui, ea aranjase totul. El era mai mare decât ea, așa că va dormi în pat. Cele două fotolii vor fi suficiente pentru ea. Va lua pilota și două perne, iar Oliver rămânea cu cearșaful, cuvertura în carouri și va beneficia primul de baie. I se păru că vede un licăr de regret în ochii ei și se întrebă dacă jucându-și rolul hărăzit, în loc să-și urmărească propriul program, aranjamentele în privința culcării nu ar fi fost cumva mai conciliatoare. Își scoase cămașa, dar păstră pe el pantofii și pantalonii. Își agăță sacoul în dulap, scoase orarele, le ascunse sub braț, își aruncă un halat de baie peste umăr, își luă trusa de toaletă și, mormăind ceva despre un duș dimineața, își târșâi picioarele până în baie și încuie ușa. Se așeză pe toaletă studiind orarele. Scoase bancnotele din spatele bazinului și le băgă în trusă, înainte de a bălăci apa demonstrativ și a se spăla pe dinți, adăugând ultimele retușuri la planul său. Prin ușă, auzi sunetele marțiale ale fanfarei ce anunțau emisiunea de știri a televiziunii americane.

— Dacă e Larry King, închide nenorocitul ăla de televizor! strigă el bravând.

Își clăti fața, spală chiuveta, ciocăni la ușă și auzi „Intră”. Se reîntoarce în dormitor și o găsi înfocolită până la gât într-un halat de baie și cu părul strâns sub o caschetă. Aggie intră în baie, închise ușa și o încuie. Pe ecranul televizorului se transmiteau dezastre din Africa neagră, oferite prin amabilitatea unei femei foarte machiate, purtând o vestă antiglonț. Oliver așteptă degeaba să audă apa curgând. Ușa se deschise și, fără să-i arunce nici o privire, ea își luă pieptănul și peria de păr, se reîntoarce în baie și încuie ușa din nou. Auzi dușul curgând. Oliver își puse din nou cămașa, lăsă să cadă trusa de toaletă într-o sacoșă de pânză, peste care îl aruncă pe Rocco, șoșete, chiloți, câteva cămăși, bilele și baloanele. Dușul curgea în continuare. Simțindu-se în siguranță, își puse sacoul, apucă sacoșa și se îndreptă în vârful picioarelor către ușă. Trecând pe lângă pat, se opri pentru a-i scrie câteva cuvinte pe carnetelul de lângă telefon: *Iartă-mă, trebuia să fac acest lucru. Te iubesc, O.* Simțindu-se mai bine, puse mâna pe clantă, o apăsă, sperând că dezastrele din jungla africană vor acoperi zgomotul. Ușa cedă, se întoarce pentru a arunca o ultimă privire în cameră și o văzu pe Aggie, fără cascheta de baie, urmărindu-l din cadrul ușii.

— Închide ușa. Încetîșor.

O închise.

— Unde mă-ta credeai că te duci? Vorbește încet.

— La Istanbul.

— Cu avionul sau cu trenul? Te-ai hotărât?

— Nu chiar. Dorind să scape de privirea ei aspră, se uită la ceas. E un tren la douăzeci și două și treizeci și trei de la Zürich, care ajunge la Viena cam pe la opt dimineața. Aș putea prinde zborul Viena-Istanbul de la zece și treizeci.

— Altceva?

— Douăzeci și trei fix către Paris și nouă cincizeci și cinci de la Charles de Gaulle.

— Cum socotești că vei ajunge la gară?

— Cu tramvaiul sau pe jos.

— De ce nu cu taxiul?

— Și cu taxiul, dacă găsesc unul liber. Depinde.

— De ce nu iei avionul de la Zürich?

— Cred că trenurile sunt mai anonime, cam așa ceva. Sau iau avionul din altă parte. Oricum, aş avea de aşteptat până dimineată.

— Nemaipomenit de deştept. Îl ai pe Derek vizavi, de cealaltă parte a coridorului, iar pe Pat şi Mike între dormitorul nostru şi lift. Te-ai gândit la asta?

— Credeam că dorm.

— Şi crezi că cei de la hotel vor fi încântaţi, văzându-te că te strecoari pe lângă Recepţie cu un geamantan în mână la orele acestea din noapte?

— Oricum te-ar fi pus pe tine să achiziţi nota de plată, nu-i așa?

— Şi cu ce bani pleci? Dar înainte de a aştepta răspunsul continuă: Nu-mi spune. Ai scos bani din bancă. Asta ai ascuns în baie.

— Plec oricum, spuse el, scărpinându-se în vârful capului. Ținea mîna pe clanță şi stătea drept cât era de lung, sperând să arate tot atât de hotărât pe cât era, pentru că ştia că, dacă ea ar încerca să-l oprească – trezind fetele şi pe Derek, de pildă – avea de gând să o împiedice cumva. Întorcându-se cu spatele la el, îşi scoase halatul şi, pentru o clipă minunat de goală, începu să se îmbrace. Lui Oliver îi trecuse prin cap, prea târziu, ca întotdeauna, că o fată care îşi propune să rămână castă peste noapte pe două fotolii, îşi lua pijamaua sau cămaşa de noapte în baie pentru a apărea decentă, dar Aggie nu procedase așa.

— Ce faci? o întrebă el, rămânând cu gura căscată ca un tâmpit.

— Vin cu tine. Ce crezi că fac? Nu ești în siguranță nici când treci singur drumul.

— Şi cu Brock cum rămâne?

— Nu sunt măritată cu Brock. Pune sacoşa aia pe pat şi lasă-mă să fac bagajul cum trebuie.

O urmări făcând bagajul ca lumea. O urmări adăugând lucruri de-ale ei, nu pe toate, ca să aibă o singură valiză amândoi. O urmări cum pune restul lucrurilor ei într-o a doua sacoşă „ca să fie pregătită pentru Derek când se va scula mâine dimineată”, îi spuse ea în şoaptă şi Oliver observă că nu o supăra peste măsură gândul că i-ar putea provoca necazuri lui Derek. Tropăi fără rost prin cămăruță, în timp ce ea se duse din nou la baie. O auzi prin peretele subțire ca hârtia cerând un taxi de la telefonul de acolo şi cerând la Recepţie să i se pregătească nota

de plată, întrucât trebuiau să plece imediat. Se întoarse în încăpere, spunându-i în șoaptă să o urmeze cu valiza și să nu tropăie de colo-colo. Apăsă clanta fără zgomot, ceea ce lui nu i s-ar fi întâmplat. Pe culoar, vizavi, se afla o ușă pe care scria „Ieșire de serviciu“. Aggie o deschise și îi făcu semn să o urmeze. Coborâră o scară urâtă de piatră, care i-o reaminti pe cea din spatele imobilului din Curzon Street. O urmări cum plătește nota de plată la Recepție și o văzu făcând mișcarea aceea ciudată din coapse pe care o făcuse în grădina de la Camden, când își lăsase greutatea pe un picior și scosese șoldul celălalt în afară. Observă că nu-și strânsese părul și chiar așa, sub lumina îngrozitoare ce se proiecta din tavan, reuși să și-o închipuie călărind, urcând o viroagă și făcând reclamă pentru haine de ploaie, în timp ce pescuia somon la muscă.

— A venit taxiul, Mark? întrebă ea peste umăr, în timp ce semna. Iar Oliver, dat fiind că visa în continuare, se uită de jur-împrejur ca să-l vadă pe Mark, din dorința de a fi util, înainte de a-și aminti cine era acesta.

Au rulat în tăcere. Ajunși la gară, a păzit valiza și a controlat numărul peronului în mai multe rânduri, pentru că l-a uitat de câteva ori în timp ce ea cumpăra biletele. Și dintr-o dată, iată-i, o altă pereche, domnul și doamna West, împingând valiza comună pe peron, în căutarea cușetei lor.

CAPITOLUL • 16

Până în seara aceea, Brock se bizuise pe jocul prelungit de a-l ține pe Massingham în fața mesei, intrând neanunțat, la cele mai nepotrivite momente din zi sau din noapte, punând rapid câteva întrebări criptice și neformulând în mod evident altele, în timp ce îi dădea pe la nas cu promisiunile. Da, domnule, imunitatea dumneavoastră este pe cale să vină; nu, domnule, nu-l vom hăitui pe William. Dar, între timp ne puteți ajuta în această problemă neînsemnată? Orice doar să-l țin de vorbă, îi spuse el lui Aiden Bell, orice ca să-l țin în priză până ne parvine informația.

— De ce nu-l faci să dea cu capul într-o ușă, ca să nu-ți mai pierzi timpul cu el? îl întreba Bell.

— Pentru că se teme de lucruri mai importante decât noi, replică Brock. Pentru că îl iubește pe William și știe unde este ascunsă bomba. Pentru că este un cameleon loial pe ici pe colo, iar aceștia sunt cei mai răi. Pentru că nu înțeleg de ce a venit la noi, sau de ce se ascunde. Sau de ce pragmaticii frați Orlov s-au apucat de omoruri rituale la vârsta lor înaintată.

În seara aceasta, totuși, Brock știa că i-o luase cu un pas înainte lui Massingham și dădu dispoziții în consecință, cu toate că a făcut-o cu aceeași misterioasă lipsă de încredere, care înrăise întâlnirile lor: ceva nu se potrivea, lipsea ceva. Ascultase convorbirea lui Oliver cu Dr Conrad, codificată digital de către Consulatul Britanic din Zürich în aceeași după-amiază. Citise notele luate de Oliver de la bancă și, cu toate că știa că vor trece câteva luni bune până când analiștii vor reuși să stoarcă și ultimele picături din ele, Brock văzuse cu ochii lui Oliver dovada vie, chiar dacă nu se îndoise niciodată, că totuși Casa Single plătea onorarii imense Hydrei și că Porlock era

trezorerul acesteia și responsabilul cu operațiuni financiare ale acesteia. Brock purta sub braț ultimatumul de șaizeci și opt de pagini dat de Dr Mirsky, trimis pe furiș înapoi la Londra cu ultimul avion din acea zi și care se afla acum într-un plic oficial cafeniu, purtând sigiliul Direcției Regale a Vămilei. Dădu fără întârziere prima lovitură, așa cum plănuise să facă, punând prima întrebare înainte de a se așeza.

— Unde ți-ai petrecut Crăciunul, domnule? întrebă el, folosind cuvântul „domnule” ca pe un cuțit de tranșat carne.

— La schi, în Munții Stâncosi.

— Cu William?

— Bineînțeles.

— Unde era Hoban?

— Ce are el de-a face cu această chestiune? Cu familia lui, îmi imaginez.

— Ce familie?

— Cu rudele nevastă-sii, probabil. Nu cred că ar mai avea rubedenii din partea lui. Mi-l închipui mai curând orfan, răspunse Massingham fără vlagă, pentru a contracara, în mod deliberat, graba lui Brock.

— Deci Hoban se afla la Istanbul. Cu frații Orlov. Hoban s-a aflat la Istanbul de Crăciun. Nu-i așa?

— Presupun. Nu poți fi sigur niciodată când este vorba de Alix. Seamănă cu o apă stătătoare, dacă așa se spune. Se infiltrează adânc.

— Dr Mirsky a fost și el la Istanbul în zilele de Crăciun, sugeră Brock.

— Ce coincidență uluitoare! La o populație de două ori mai mare ca aceea a Londrei, cred că s-au călcat efectiv pe picioare.

— Te surprinde dacă îți voi spune că Dr Mirsky și Alix Hoban sunt prieteni vechi, de pe vremuri?

— Nu în mod special.

— Care crezi că a fost natura relației lor... pe vremuri?

— Ei bine, nu au fost amănți, dragă, dacă asta sugerezi.

— Nu. Sugerez că erau legați de alți factori și te întreb care erau acei factori.

Nu-i place, înregistră Brock, se înviorcă. Încearcă să câștige timp. Ochiul îi sunt ațintiți asupra plicului de pe masă. O luăm de la început. Își umezește buzele. Mă întreb cât știe nenorocitul ăsta și cât de mult trebuie să-i spun?

— Hoban era un *aparatcik* sovietic ambițios, recunosc Massingham, după deliberare. Mirsky era o creatură cam de același fel în Polonia. Făceau afaceri împreună.

— Când spui *aparatcik*, la ce fel de aparat te referi?

— Un pic de ici, un pic de colo, răspunse Massingham ridicând disprețuitor din umeri. Mă întreb dacă ai abilitate pentru astfel de lucruri, adăugă el insolent.

— Deci Informații. Făceau parte din Serviciile de Informații ale țărilor respective. Unul sovietic, altul polonez.

— Hai să le spunem tehnocrați, propuse Massingham, încercând din nou să-l pună la punct pe Brock.

— În timpul șederii dumitale la Moscova, la Ambasada britanică, nu erai unul dintre cei care aveau legături pe ușa din dos cu Serviciile de Informații sovietice?

— Am făcut unele sondaje. *Foarte* neoficiale și chiar *foarte* romantice, dar mai ales *teribil* de secrete. Căutam să găsim un teren comun. Obiective de interes potențial. Cum am putea avansa, mâna în mână. Mă tem că asta este tot ce mi se permite să-ți spun.

— Ce fel de obiective?

— Terorism. Acolo unde rușii nu-l finanțau, bineînțeles. Massingham se amuza.

— Crime?

— Atunci când nu erau implicați.

— Droguri?

— Nu reprezintă infracțiuni?

— *Dumneata să-mi spui acest lucru*, îi replică Brock și spre marea lui plăcere își inchipui că marcaseră un punct, dat fiind că Massingham își lipise degetele de buze pentru a-și masca gura, iar privirea îi alunecase către rafturile cu cărți. Nu era Alix Hoban unul dintre sovieticii de la care luai pulsul? Întrebă el.

— Aceasta chiar că nu este treaba ta. Este un lucru pentru care trebuie să cer aprobare de la foștii mei șefi. Îmi pare rău. Nu pot continua să discut această problemă.

— Foștii dumitale șefi nu ar vorbi cu dumneata nici dacă i-ai plăti. Întreabă-l pe Aiden Bell. A fost Hoban în echipa sovietică sau nu?

— Știi al dracului de bine că a fost.

— Care era specialitatea lui?

— Crima.

— Crima *organizată*?

— E un oximoron, dragule. Crima este *dezorganizată* prin definiție.

— Era implicat în bandele criminale sovietice?

— *Le acoperea.*

— Vrei să-mi spui că era pe statele lor de plată.

— Nu fi atât de pudic. Știi foarte bine cum se joacă jocul acesta. Este un „îți dau, îmi dai“ între atacant și portar. Toată lumea trebuie să primească ceva sau nu mai există nici un târg.

— Mirsky era și el pe acolo la vremea aceea?

— Pe acolo pe unde?

— Pe lângă tine și Hoban. Fusese un gest inspirat din partea lui Brock. Nu-l plănuise, nici nu se gândise să-l facă până în clipa aceea. Ridică plicul și-l desfăcu. Scoase documentul legat în roșu și îl aruncă înapoi pe cutie. Apoi mototoli plicul și îl aruncă cu mare precizie în coșul de hârtii ce se afla în partea cealaltă a încăperii. Și, pentru o clipă, dosarul roșu străluci ca focul în camera întunecată. Te întrebam dacă ai făcut cunoștință cu Dr Mirsky în timpul șederii dumatiale la Moscova la sfârșitul anilor '80, îi reaminti Brock lui Massingham.

— L-am întâlnit de vreo două ori.

— De două ori.

— Ești prea încuiat. Mirsky participa la conferințe. Eu participam la conferințe. Asta nu înseamnă că ne hârjoneam în orele de masă.

— Iar Mirsky reprezenta Serviciile de Informații poloneze.

— Dacă vrei ca treaba să pară mai importantă decât este, da.

— Ce făceau Serviciile de Informații poloneze la conferințele neoficiale dintre ofițerii de informații britanici și ruși?

— Discutau despre cum s-ar putea discuta despre colaborare. Prezentați punctul de vedere polonez. Aflam părerea cehilor, a ungarilor, a bulgarilor, *încurajam* toate acestea, Nat. Nu avea nici un rost să prezentăm poziția noastră sateliților decât dacă sovieticii le dăduseră undă verde, nu-i așa? Așa că de ce să nu scurtcircuităm sistemul și să-i avem pe sateliți de partea noastră de la bun început?

— Cum i-ai cunoscut pe frații Orlov?

Massingham lăsa să-i scape un țipăt de batjocură.

— Asta s-a întâmplat mulți ani mai târziu, prostule!

— Șase. Făceai pe proxenetul pentru Casa Single. Tiger își dorea rețeaua Orlov, așa că ai mijlocit și chestia asta. Cum? Prin Mirsky sau prin Hoban?

Privirea cercetătoare a lui Massingham alunecă din nou spre dosarul roșu de pe cutie, apoi se reîntoarce la Brock.

— Hoban.

— Hoban era însurat cu Zoia atunci?

— S-ar putea să îi fost, răspunse el urzuz. Cine mai crede în căsătorie în zilele noastre? Alix pusese ochii pe fetele lui Evgheni și nu-i păsa pe care o căpăta. Ginerile prosperă și el, adăugă Massingham chicotind stânjenit.

— Iar Hoban l-a prezentat pe Mirsky celor doi frați.

— Probabil.

— A obiectat cumva Tiger față de intrarea lui Mirsky în joc?

— De ce să obiecteze? Mirsky este deștept foc, era un avocat polonez răsfățat, știa dedesubturile tuturor „gheșef-turilor“, avea o organizație de prima mână. Dacă frații căutau deschideri către Vest, Mirsky era omul lor. Cunoștea băieții din porturi. Era din Gdansk, un deschizător de uși. Ce-și putea dori mai mult Evgheni?

— Te referi la Hoban, nu-i așa?

— De ce? Era încă operația Orlovilor.

— Dar Hoban era cel care o conducea. Era un spectacol Hoban-Mirsky, atunci când te-ai aplecat tu asupra afacerii. Evgheni era șef doar cu numele. Hoban, *Massingham* și Mirsky, ăștia erau șefii adevărați, încheie Brock, arătând acuzator cu degetul către dosarul roșu. Ești un nemernic, domnule Massingham. Ești băgat până-n gât. Nu ești doar un spălător de bani. Ești un jucător de prima line în cel mai murdar joc de pe pământ. Domnule.

Mâinile îngrijite ale lui Massingham tremurau. Pentru a doua oară în tot atâtea minute, își dresе glasul.

— Nu este deloc adevărat. Este o denaturare crasă. Relația era Tiger-Evgheni în privința banilor și Hoban-Mirsky în privința încărcăturilor. Totul se desfășura prin scrisori predate personal de curieri și nu le-am văzut niciodată. Nu erau decât pentru ochii lui Tiger.

— Pot să te întreb ceva, Randy?

— Nu, dacă încerci să-mi pui în cărcă toată afacerea.

— S-a întâmplat vreodată, să zicem, de pildă, la începutul începuturilor, când Hoban te-a dus sus de tot, sau când te-a dus Mirsky, sau când i-ai dus tu și când v-ați arătat unul altuia regatul, și când l-ai luat pe Tiger deoparte și ai făcut același lucru cu el, sau el te-a luat deoparte, nu contează cine pe cine. S-a întâmplat vreodată ca vreunul dintre voi, oricare, să menționeze, cu glas tare, către celălalt, de la om la om, cuvântul *droguri*? Massingham ridică disprețuitor din umeri, vrând să spună că întrebarea era ridicolă. Ogive? Nucleare sau nu? Materiale fisionale? Nici asta? Massingham negă din cap de fiecare dată. Heroină?

— Dumnezeuule mare, nu!

— Cocaină? Cum se rezolva această problemă dificilă de vocabular, dacă pot întreba? Ce frunză de viță, dacă pot fi atât de vulgar, ne acoperea rușinea, domnule?

— Ți-am spus și ți-am răs-pus. Treaba noastră era să aducem operația Orlov din partea neagră în partea albă. Noi apăream după ce se consuma faptul. Nu înainte. Acesta a fost târgul.

Brock se aplecă foarte aproape de Massingham și, aproape ca o favoare, îl imploră:

— Și atunci ce *căutăm* noi aici, domnule? Dacă ești atât de cușer, de ce vrei cu tot dinadinsul să încheiem un târg?

— Știi al dracului de bine de ce. Ai văzut ce fac ăia. Mi-o vor face și mie.

— *Ție*. Nu lui Tiger. De ce *ție*? Ce ai făcut din ce nu a făcut Tiger? Ce știi din ceea ce nu știe Tiger? Ce este atât de *cumplit* în legătură cu tine ca să fii atât de înfricoșat? Nici un răspuns. Brock așteptă, dar răspunsul întârzia. *Furia* care îl cuprinsese ajunsese la paroxism. Îi venea să-l omoare. Dacă Massingham era îngrozit, să fie și mai îngrozit. Să vadă cu ochii lui cum se alege praful de întreaga lui viață. Vreau cartea neagră, spuse Brock. Lista lui Tiger cu persoanele sus-puse. Nu polonezi corupți de la Gdansk sau germani de la Bremen, sau olandezi de la Rotterdam. Îmi plac, dar nu mă excită. Vreau britanici dubioși. Indigeni, cu multă putere de care fac abuz. Oameni ca tine. Cu cât sunt mai sus, cu atât îi vreau mai mult. Îmi vei spune că Tiger îi știa, *dar tu nu*. Iar eu îți voi spune că *nu cred o vorbă din ceea ce afirmi*. Cred că ai fost economicos cu adevărul și că sperai ca eu să fiu generos cu imunitatea. Nu

voi fi. Nu îmi stă în fire. Nu mai fac un pas înainte pe Calea Imunității dacă nu îmi dai acele nume și numere de telefon.

Într-un nou spasm de frică și furie, Massingham se eliberă de privirea sarcastică a lui Brock.

— Tiger este istețul cu școala străzii, nu eu! Tiger este apărătorul escrocilor, prietenul poliției. Unde i-au dat dinții de lapte? La Liverpool, printre imigranți și drogați. Cum a făcut primul milion? Cu proprietăți imobiliare, mituind funcționarii consiliului municipal. Nu are rost să dai din cap, Nat! Acesta este adevărul!

Brock însă își schimbase deja terenul de acțiune.

— Vezi, mă tot întreb, domnule Massingham: *de ce?*

— De ce, ce?

— De ce a venit domnul Massingham la mine? Cine l-a trimis? Cine trage sforile în spatele acestei afaceri? Apoi, o păsărică s-a aplecat peste rămurică și mi-a spus: Tiger. Tiger dorește să afle ce știu și cum am ajuns să știu. Și de la cine. Așa că își trimite impresionantul șef de Stat Major la mine, care pozează în supus britanic speriat, în timp ce el stă cu burta la soare în cine știe ce paradis fiscal, unde nu se aplică legea extrădării. În cazul acesta, dumneata ești fraierul, domnule Massingham, care pică pentru faptele altuia. Pentru că, dacă nu-l pot avea pe Tiger, te am pe dumneata! Dar Massingham își regăsi cumpătul. Un zâmbet de neîncredere apăru pe buzele lui strânse. Și dacă Tiger Single nu a fost cel care mi te-a băgat pe gât, atunci au făcut-o frații Orlov, continuă Brock, încercând să vorbească pe un glas triumfător. Acei geambași de cai pseudo-georgieni nu s-au dat niciodată în lături de la șmecherii. Asta e sigur. Zâmbetul lui Massingham se lărgi totuși. De ce s-a mutat Mirsky la Istanbul? Întrebă Brock, dând un brânci iritat dosarului roșu, care alunecă de partea cealaltă a cutiei.

— Pentru a-și păzi sănătatea, dragule. Zidul Berlinului se prăbușea. Nu voia să-l lovească vreo cărămidă în cădere.

— Am auzit că se vorbea de punerea sa sub acuzare.

— Să spunem doar că îi pria clima turcească.

— Detii din întâmplare acțiuni la Trans-Finanz Istanbul? Întrebă Brock. Tu și firma ta internă sau străină aveți vreun interes acolo?

— Invoc Amendamentul V, spuse Massingham.

— Noi nu avem așa ceva, îi răspunse Brock și, după acest schimb de cuvinte, între anchetator și subiectul său interveni

unul dintre acele misterioase armistiții, ce sunt urmate mai târziu de noi lupte și mai intense. Vezi, Randy, pot înțelege faptul că-l trădezi pe Tiger, nu-mi vine greu deloc. Dacă eu aș lucra pentru Tiger, l-aș trăda la stânga și la dreapta. Pot înțelege că te-ai înhăitat cu o pereche de ticăloși, membri ai fostei lumi a Informațiilor sovietice. Nimic din acestea nu mă deranjează. Pot înțelege faptul că Hoban și Mirsky îl forțează pe Evgheni să-l scoată pe Tiger din joc și că ai mai dat și tu o mână de ajutor, ca să nu zic mai mult. Dar când acest lucru a eșuat, și nu a mai venit Moș Crăciun, ce dracu' s-a întâmplat după aceea? Era atât de aproape! Îl putea simți! Se afla în cameră. De partea cealaltă a cutiei. Se afla în interiorul capului lui Massingham, rugându-se să iasă afară, până când, în utimul moment, se răzgândi și o luă la goană înapoi pentru a fi în siguranță. Foarte bine, Tallimul Liber a fost înhăitat, fu de acord Brock, continuând încercarea sa de a se impune prin mistificare. Ghinion. Orlovii au pierdut câteva tone de droguri și câțiva oameni pe deasupra. Se mai întâmplă. Ei s-a știrbit și din reputație. Au avut loc prea multe Tallinuri Libere. Cineva trebuia pedepsit. Trebuiau cerute daune. Care este însă locul dumatile în această chestiune, domnule Massingham? De ce parte ești, în afară de propria-ți parte? Și ce naiba te ține aici, înghițind toate insultele mele?

Cu toate că Brock a revenit de mai multe ori cu această întrebare, punându-i-o lui Massingham în vreo duzină de feluri diferite, cu toate că a împins documentul de șaizeci și opt de pagini către el și l-a făcut să citească, negru pe alb, dovada ticăloșiei sale și cu toate că Massingham, când grosolan, când impertinent, răspundea unui șir de întrebări mai puțin presante inspirate de vizitele lui Oliver la Dr Conrad și la bancă, Brock s-a reîntors la biroul său din Strand cu un sentiment și mai puternic decât înainte, un sentiment de eșec și de frustrare. Tărâmul Făgăduinței este încă acolo departe și necucerit, i-a spus el pe un ton amarnic lui Tanby, care l-a sfătuit că ar fi mai bine să tragă un somn bun. Dar Brock nu l-a ascultat. L-a sunat pe Bell, cu care a trecut din nou în revistă tot ceea ce s-a întâmplat. A dat telefoane câtorva dintre ciripitorii săi din locuri îndepărtate. Și-a sunat soția și a ascultat cu recunoștință, simțind că-l reconfortează, opiniile ei aiurite despre ceea ce ar trebui făcut cu irlandezii din Nord. Nici unul dintre aceste dialoguri nu l-a apropiat mai mult de spargerea codului lui

Massingham. A moțait puțin și s-a trezit brusc, cu telefonul deja la ureche.

— Apel pe linie sigură de la Derek din Zürich, domnule, i-a spus Tanby cu glasul lui lugubru și tărăganat. Înșurăței au zburat din cuib. N-au lăsat nici o adresă unde ar putea fi găsiți.

CAPITOLUL • 17

Vârful dealului era o mare vrăjită deasupra negurii. Domurile moscheilor pluteau pe această mare ca niște broaște țestoase ce se îmbăiau în soare. Minaretele păreau niște ținte verticale de la poligonul din Swindon. Aggie opri motorul Fordului închiriat și ascultă cum murea șuieratul aerului condiționat. Undeva, la picioarele ei, se afla Bosforul, dar nu îl putea vedea din cauza ceții groase. Lăsă geamul pentru a respira puțin aer curat. Un val de căldură se ridică spre ea din asfalt, cu toate că începuse să se însereze. Duhoarea ceții, amestecată cu fum, se combina cu miresmele ierbii ude de primăvară. Ridică geamul și își reluă veghea. Nori cenușii de ploaie se adunau oportun deasupra ei. Ploua. Porni motorul și dădu drumul la ștergătoarele de parbriz. Ploaia se opri, norii deveniră trandafirii, pinii din jurul ei se înnegriră până când conurile arătară ca niște muște durdulii prinse în dantela acelor. Lăsă din nou geamul. De data aceasta mașina se umplu cu parfum de lămâie și de iasomie. Auzi greierii și orăcăitul unei broaște de apă sau al unei broaște râioase. Văzu ciori cu pieptul cenușiu stând în poziție de drepti pe cablul de deasupra capului ei. O explozie celestă o aruncă din scaun. În înaltul cerului izbucniră scânteii care se rătăciră în vale, înainte ca ea să-și dea seama că, la o casă din apropiere, se dădea o petrecere cu focuri de artificii. Scânteile dispărură și întunericul deveni mai adânc.

Purta blugi și o geacă de piele, aceleași haine în care fugise de la hotelul din Elveția. Nu avea armă pentru că nu luase nici un contact cu familia lui Brock. Nu i se livrase la hotel nici un pachet în ambalaj de cadouri, nu i se strecurase nici un plic gros pe sub grilajul Secției Vize, care să fie însoțit de un ordin

morocănos: „Semnați aici, doamnă West“. Nimeni pe lume, în afară de Oliver, nu știa unde se afla, iar liniștea de aici, din vârful dealului, semăna cu liniștea care se lăsase în viața ei. Era neînarmată, îndrăgostită și în primejdie. Se uita în josul unei coaste singuratice de deal turcesc la o pereche de porți de fier încadrate într-un zid protejat împotriva proiectilelor, aflat la vreo sută de metri mai jos. În spatele zidului se vedea acoperișul plat al fortăreței ultramoderne, de cărămidă ce aparținea doctorului Mirsky, deși pentru ochii experimentați ai lui Aggie nu reprezenta decât locuința unui avocat scrântit, cu flori roșii și lumini de siguranță, fântâni și camere video, câini alsacieni și statui, precum și doi bărbați zdraveni în pantaloni negri, cămăși albe și veste negre, care nu făceau nimic special în grădina din față. Și undeva, în interiorul fortăreței, se afla iubitul ei.

Ajunseseră aici după o vizită lipsită de succes la birourile foarte legale ale doctorului Mirsky, deschise în centrul orașului.

— Domnul doctor nu este astăzi aici, îi informă o fată frumoasă din spatele unui birou de primire mov. Ați putea să-mi lăsați numele dumneavoastră și să reveniți mâine. Nu lăsară nici un nume, însă, ajunși pe trotuar, Oliver își pipăi buzunarele până dădu de o bucătică de hârtie pe care era notată adresa de acasă a doctorului Mirsky, memorată de el după ce se uitase pe furiș în dosarul furat din biroul doctorului Conrad. Au oprit împreună un domn bătrân, care a crezut că sunt germani și continua să strige „*Dahin, dahin*“, în timp ce le arăta direcția în care trebuie să o ia. Pe deal fură îndrumați de alți domni venerabili, până când, pe neașteptate, nimeriră *chiar* pe drumul particular și trecură *chiar* pe lângă fortăreața căutată, atrăgând atenția câinilor, a gărzilor de corp și a camerelor video.

Aggie ar fi dat orice să intre în casă cu Oliver, dar el nu dorea acest lucru. Voia o întrevedere între patru ochi, de la jurist la jurist, spusese el. I-a cerut să parcheze o sută de metri mai încolo și să aștepte. Îi reaminti că îl căutau pe tatăl lui și nu pe al ei. Și, oricum de ce folos poți să fii, cu sau fără armă, așezată acolo ca o floare agățătoare? Este mult mai bine să stai și să aștepti să vezi dacă ies și dacă nu, strigi cât te ține gura. Își ia în mână propria-i viață, gândi ea. Și pe a mea. Nu știa dacă este alarmată sau mândră, sau și una și alta.

Parease pe un teren de casă viran, lângă o camionetă roz pe care era pictată o sticlă de limonadă și lângă o jumătate de

duzină de gărgărițe Volkswagen, toate goale. Ar trebui să aibă o instalație de supraveghere deosebit de sofisticată, gândi ea, sau un gardian foarte deștept ca să mă repereze la distanța aceasta. Oricum, pe cine interesa o femeie singură într-o mașină cafenie, fără antene, vorbind în amurg la un celular? Nu că ar fi vorbit. Nicidecum. Asculta unul câte unul mesajele lui Brock. Nat, stăpân pe el, ca un bun căpitan pe mare în timp de furtună, nu-i făcea nici reproșuri, nici nu se agita: „Charmian, tot eu sunt, tatăl tău, aș vrea să ne suni imediat după ce primești mesajul acesta, te rog... Charmian, trebuie să avem vești de la tine, te rog... Charmian, dacă nu poți lua legătura cu noi dintr-un motiv sau altul, te rog contactează-l pe unchiul tău... Charmian, vrem să vă vedem pe amândoi acasă cât de curând posibil, te rog.“ Unchi în acest limbaj codificat era reprezentantul britanic local.

În timp ce asculta, privirea ei ageră scană porțile de fier, copacii și gardurile vii ale grădinilor din jur, precum și luminile ce sfredeau negura albastră-cenușie. O dată mesajul lui Brock încheiat, ascultă vocile contradictorii ale personalității ei complexe încercând în același timp să evalueze ce îi datora lui, ce îi datora lui Oliver și ce își datora sieși, cu toate că în privința celor din urmă, erau de fapt o singură datorie, dat fiind că de fiecare dată când se gândea la Oliver, el se afla din nou în brațele ei râzând și dând din cap cu neîncredere, cu sudoarea curgându-i șiroaie din cauza căldurii înăbușitoare din vagonul de dormit, arătând atât de voios, de lipsit de griji și de plin de entuziasm încât a simțit că întreaga ei viață și-o petrecuse încercând să-l scoată din închisoare și că, dacă l-ar abandona, ar însemna să-l bage înapoi în închisoare fără putință de scăpare. Serviciul avea un birou de mesaje operative, iar Aggie știa numărul pe dinafară. Omul din ea dispus la compromis se gândea să sune și să spună că Oliver și Aggie erau în viață, că erau bine și că nimeni nu trebuie să se îngrijoreze. O parte mai puternică din ea știa că fie și cel mai mic mesaj însemna o trădare.

Noaptea se lăsase de-a binelea și smogul se ridicase, luminile de siguranță proiectau un con alb peste fortăreață, iar farurile mașinilor de pe podurile aruncate peste Bosfor erau ca niște coliere mișcătoare pe fondul întunecat al apei. Aggie descoperi că se ruga și că rugăciunea nu-i micșora forța de observație. Își adună puterile. Porțile se deschisă și, de o parte

și de alta a lor, apăru câte o vestă neagră. O pereche de faruri urca dealul către ea. Le văzu trecând de la faza lungă la faza de întâlnire și auzi fanfara îndepărtată a unui claxon. Mașina viră către poarta de intrare și Aggie identifică un Mercedes argintiu, înainte ca porțile să se închidă după el. Era condus de șofer. Un bărbat voluminos era așezat pe bancheta din spate, dar era prea departe și l-a văzut prea puțin pentru a-l recunoaște pe Mirsky, pe care îl știa din fotografiile care i se arătasera la Londra, allată acum la milioane de kilometri depărtare.

Oliver apăsă butonul interfonului și, spre nedumerirea sa, auzi un glas de femeie, ceea ce îi reaminti că, atunci când ești obsedat de o femeie, toate celelalte femei devin fire inconștiente ce duc la ea. Îi vorbi întâi în turcește, dar îndată ce el i se adresează în engleză, o întoarce și ea într-o euro-americană, spunând că soțul ei nu era acasă și că de ce nu încearcă să-l găsească la birou. Oliver îi răspunse că încercase fără succes la birou, că i-a luat mai mult de o oră să găsească până la urmă casa, că era un prieten de-al doctorului Conrad, că avea de transmis mesaje confidențiale doctorului Mirsky, că șoferul lui rămăsese fără benzină și că, probabil, doamna Mirsky i-ar putea sugera o oră la care soțul ei ar reveni acasă. Își dădu seama că ceva din glasul lui, când a înșirat toate acestea, a sensibilizat-o, un fel de amestec de autoritate cu o undă de flirt rămasă de la dragostea pe care a făcut-o cu Aggie, întrucât următoarea ei întrebare a fost „Sunteți american sau englez?“, rostită cu un tors relaxat, de post-coitus.

— Englez până în măduva oaselor. Mă descalifică acest lucru?

— Sunteți un client al soțului meu?

— Nu încă, dar am intenția să devin, de îndată ce mă va accepta, răspunse el cu toată inima, după care ea, timp de câteva secunde, nu mai rosti nici un cuvânt.

— De ce nu intrați să beți un suc de lămâie până apare Adam? îi sugeră ea.

Curând, un bărbat în vestă neagră trase una din porțile de fier rulante, atât cât să lase să treacă un om, în timp ce un al doilea striga în turcește la cei doi alsacieni să nu mai latre. Judecând după expresia de pe chipul celor doi bărbați, Oliver putea să fi aterizat din spațiul cosmic, pentru că priveau mânioși și nedumeriți în susul și în josul drumului, apoi către

pantofii lui fără urmă de praf. Ca urmare, Oliver arată cu degetul gros spre picioarele dealului și le spuse răsând, „Șoferul a plecat să ia benzină”, sperând că, chiar dacă nu l-au înțeles, vor accepta cel puțin că dăduse o explicație. În momentul în care ajunsese în fața ei, ușa de la intrare se deschise. O păzea un vlăjgan cu aspect de boxer în costum negru. Era plin de el, neprietenos, și avea înălțimea lui Oliver. Își strânse pumnii de-o parte și de alta a trupului, măsurându-l pe Oliver cu privirea.

— Bun venit, spuse el în cele din urmă, înainte de a-l conduce pe Oliver printr-o curte exterioară îngrădită către o a doua ușă, ce ducea la rândul ei spre o grădină cu o piscină luminată și un patio pavat, luminat feeric, cu arcade din flori în formă de trompetă, având leagăne de trestie, atârinate de grinzi. Pe unul dintre aceste leagăne era așezată o fetiță, care aducea cu Carmen când va împlini matura vârstă de șase ani, cu codițe și cu doi dințișori lipsă. Strecurat lângă ea, era un Romeo cu ochi trași, negri ca de cărbune, cu doi ani mai mare decât ea, cu trăsături ce-i erau lui Oliver în mod misterios cunoscute. Fetița mânca înghețată cu o linguriță dintr-o farfurie obișnuită. Pe dalele de piatră erau risipite peste tot cărți de desenat, foarfece de hârtie, creioane colorate și bucățele de războinici ce trebuiau asamblați. În fața copiilor era așezată o femeie blondă, cu picioare lungi, care mai avea câteva săptămâni până să nască. Dr Conrad a avut dreptate... era frumoasă. Lângă ea, deschis, se afla un volum în limba engleză din *Peter Rabbit* de Beatrix Potter.

— Copii, dânsul este domnul West din Anglia, anunță ea cu prefăcută solemnitate, în timp ce-i strângea mâna. Faceți cunoștință cu Friedi și Pavel. Friedi este fiica mea, iar Pavel, prietenul nostru. Tocmai am descoperit că salata verde are efect soporific, nu-i așa, copii? Iar eu sunt doamna Mirsky... Pavel, ce înseamnă soporific?

Oliver presupuse că era suedeză și plictisită și își aminti că Heather, începând cu luna a cincea de sarcină, flirtase cu orice bărbat care avea mai mult de zece ani. Friedi, care era Carmen în vârstă de șase ani, zâmbi și mai luă o linguriță de înghețată, în timp ce Pavel îl privea cu atenție pe Oliver cu niște ochi care continuau să-l acuze. Pentru ce crimă? Împotriva cui? Unde? Boxerul în costum negru le aduse limonadă cu gheață.

— Somnoros, răspunse Pavel în cele din urmă, când toată lumea uitase întrebarea. Într-un târziu lui Oliver îi căzu fisa:

Pavel, pentru numele lui Dumnezeu! Pavel fiul Zoiei! Acel Pavel!

— Ați sosit astăzi? întrebă doamna Mirsky.

— De la Viena.

— Aveți afaceri acolo?

— Cam așa ceva.

— Tatăl lui Pavel are și el o afacere la Viena, spuse ea, rostind cuvintele rar și clar pentru a se face înțeleasă de copii, dar privindu-l cu admirație pe Oliver cu ochii ei mari. *Locuiește la Istanbul, dar lucrează la Viena, nu-i așa, Pavel? Este un mare comerciant. Toți sunt comercianți în zilele noastre. Alix este un foarte bun prieten de-al nostru, nu-i așa, Pavel? Îi admirăm foarte mult. Sunteți tot comerciant, domnule West? Îl întrebă ca trăgându-și apatică șalul peste piept.*

— Cam așa ceva.

— Comercializați o marfă anume, domnule West?

— Mai ales bani.

— Domnul West comercializează bani. Pavel, spune-i domnului West ce limbi știi... rusa, evident, turca, puțină georgiană, engleză? Înghețata nu te face *soporific*, Pavel?

Pavel, copilul mohorât de la petrecere, gândi Oliver, identificându-se afectiv cu acesta, după ce îl recunoscuse. De neconsolat ca și mama lui. Pavel, copilul văduvit, despărțit de ai lui, eternul copil de suflot, un copil de la care vrei să cerșești un zâmbet, ai cărui ochi încetoșați se luminează atunci când intri în încăpere și te fixează cu reproș în momentul în care trebuie să-ți împachetezi jucăriile și să pleci. Pavel, memorie tulburată, în vârstă de opt ani, încercând să recupereze o întâlnire încetoșată cu un monstru nebun numit Poștașul, din zilele în care Tata-mare și Mama-mare trăiau într-un castel înconjurat de verdeată în afara Moscovei și aveau o motocicletă pe care o călărea Poștașul, în timp ce Mămica mă strângea la piept și îmi acoperea urechea cu mâna.

Aplecându-se brusc de pe scaunul pe care se afla, Oliver se repezi și apucă o carte de desenat și o pereche de foarfece de pe jos și — cu acordul dat de Pavel cu un semn al capului — trase o pagină dublă de la mijloc. După ce o plic de mai multe ori cu rapiditate, o decupă până reuși să facă un lanț neîntrerupt de iepurași fericiți.

— Fantastic! exclamă doamna Mirsky, vorbind înaintea tuturor. Aveți copii, domnule West? Dacă nu aveți copii, cum se

poate să fii atât de îndemânatic? Sunteți un geniu! Pavel și Friedi, ce-i spuneți domnului West?

Pe Oliver însă îl îngrijora mai mult ce avea să-i spună domnul West domnului Mirsky. Și ce le va spune lui Zoia și lui Hoban când vor veni să-și ia băiețelul acasă. Făcu aeroplane și, spre încântarea tuturor, acestea zburară. Unul ateriză pe apă, așa că trimiseră un avion de salvare care să-l aducă înapoi, dar aveau să fie pescuite amândouă cu un băț lung. Făcu o pasăre, dar Friedi nu-l lăsă să o lanseze în zbor, socotind-o prea prețioasă. Scoase o monedă de cinci franci elvețieni din urechea lui Friedi și era gata-gata să mai scoată una din gura lui Pavel, când un claxon cu ton dublu al unei mașini – ca strigătul unui vânător de vulpi – și un vesel „Tata!” strigat de Friedi, anunțară că bunul doctor venise acasă.

Zarvă în grădina din față, pași de servitori aferati, portiere trântite, lătratul răgușit al câinilor fericiți și un șuier liniștitor de saluturi poloneze, în timp ce un bărbat brunet, cu cărare pe mijlocul capului, intra ca vântul în curte, se lepădă de cravată, de sacou, de pantofi, de tot ce avea pe el și, cu un muget de ușurare, se arunca în toată goliciunea lui păroasă în piscină, parcurgând două lungimi de bazin, sub apă. Ieși din apă ca un urs pe jumătate tuns, apucă un halat multicolor din mâna boxerului, se înfășură în el, își îmbrățișă mai întâi soția, apoi fiica, spuse „Bună, Pavlic!” și îl scărpină prietenește pe Pavel în cap înainte de a se înclina încă o dată în fața soției lui și de-abia apoi, cu nemulțumire vădită, în fața lui Oliver.

— Îmi cer mii de scuze pentru că am năvălit în felul acesta, spuse Oliver cu cel mai dezarmant glas de lume bună. Sunt un vechi prieten de-al lui Evgheni și vă aduc salutări din partea doctorului Conrad. Nici un răspuns, doar vechea privire, mai veche decât cea a lui Pavel cu câteva sute de ani, ascunsă între pleoapele grele. Dacă am putea sta singuri de vorbă..., spuse Oliver.

Oliver urmă spatele multicolor și călcâiele goale ale doctorului Mirsky. Boxerul în costum negru îl urmă pe Oliver. Au străbătut un coridor, au urcat câteva trepte, au intrat într-un birou scund cu ferestre panoramice Polaroid ce dădeau spre creștele întunecate ale dealurilor, pe care licăreau luminițe ce nu-și găseau tihna. Boxerul închise ușa și se propti cu spatele de ea, cu o mână lipită de inimă pe sub veston.

— Bine, spuse Mirsky. Ce aia-a mă-tii vrei? Vocea lui de bas răsuna ca o salvă de artilerie.

— Sunt Oliver, fiul lui Tiger Single. Sunt partenerul secundar al Casei Single & Single din Curzon Street și îmi caut tatăl.

Mirsky mormăi ceva în poloneză. Boxerul își puse tandru mâinile la subsuorile lui Oliver, le exploră, înainte de a-i pipăi pieptul și talia. Îl întoarse cu fața spre el și, în loc să-l sărute sau să-l arunce pe pat și să se lupte cu el ca Zoia, îl pipăi între picioare ca și Kat, continuându-și mângâierile până jos la glezne. Îi scoase portofelul și i-l dădu lui Mirsky, apoi pașaportul pe numele West, fleacurile din buzunarele lui Oliver, care, ca de obicei, l-ar fi făcut de răs și pe un școlar de doisprezece ani. Mirsky le luă pe toate în căușul mâinilor pentru a le lăsa pe birou și își puse la ochi o pereche de ochelari eleganți. Vreo două mii de franci elvețieni – lăsase restul banilor în valiză – măruniș, o fotografie a lui Carmen așezată pe un măgăruș pe plajă, o tăietură necitită încă dintr-o revistă săptămânală *Abracadabra*, propunând „trucuri noi, lansate recent sub o formă ușor modificată”, o batistă proaspăt spălată pe care i-o dădea cu forța Aggie. Mirsky ridică pașaportul la lumină.

— De unde mă-ta ai făcut rost de ăsta?

— Massingham, spuse Oliver, amintindu-și de Nadia la Nightingales și dorindu-și o clipă să fie și el acolo.

— Ești prieten cu Massingham?

— Suntem colegi.

— Massingham te-a trimis aici?

— Nu.

— Te-a trimis poliția britanică?

— Am venit din proprie inițiativă să-mi caut tatăl.

Mirsky vorbi din nou în poloneză. Boxerul îi replică. Urmă o conversație staccato, în care se pare că era vorba de felul în care apăruse Oliver, boxerul fu muștrat și expediat din cameră.

— Reprezinți o primejdie pentru soția și familia mea, înțelegi? Nu aveai ce căuta aici. Înțelegi?

— Te aud.

— Vreau să ieși din casa mea. Acum. Să te ferească Dumnezeu, dacă te mai întorci. Ia căcatul ăsta. Nu-mi trebuie. Cine te-a adus aici?

— Am venit cu taxiul.

— De când conduce o nenorocită de femeie un taxi în Istanbul?

Au reperat-o, gândi Oliver, impresionat.

— M-am pricopsit cu ea de la firma de închirieri de mașini de la aeroport. Ne-a luat o oră să găsim casa. Avusese înainte altă comandă, așa că am rămas fără benzină. Mirsky privea cu dezgust cum Oliver își vâra lucrurile înapoi în buzunare. Trebuie să-l gălesc, spuse Oliver, îndesându-și pașaportul în sacou. Dacă nu știi unde este, spunc-mi pe cineva care știe. Este băgat în rahat până peste cap. Trebuie să-l ajut. Este tatăl meu.

Din partea cealaltă a grădinii auziră sporovăiala veselă a doamnei Mirsky cu copiii, atunci când i-i preda unei servitoare pentru a fi duși la culcare. Boxerul se întoarse și păru să raporteze că ceea ce trebuia făcut fusese făcut. Fără tragere de inimă, Mirsky îi dădu alt ordin. Boxerul obiectă, iar Mirsky urlă la el. Boxerul plecă și se întoarse cu o pereche de blugi, o cămașă în carouri și niște sandale. Mirsky își aruncă halatul de pe el, rămase în pielea goală, își trase blugii și cămașa, se încălță cu sandalele, spuse „Iisuse Hristoase” și, cu boxerul ca încheietor de pluton, o luă înaintea lui Oliver pe un coridor din spatele casei, care ducea la curtea din față. Un Mercedes argintiu staționa cu botul spre porțile închise, cu un șofer la volan. Mirsky deschise portiera din partea șoferului, îl trase pe acesta din mașină și lătră un alt ordin. Boxerul scoase un pistol de la subsuoara stângă și i-l dădu lui Mirsky, care, cu o mișcare de nemulțumire a capului îl vârî cu patul înainte în betelia pantalonilor. Boxerul îl escortă pe Oliver până la portiera din partea cealaltă și îl așeză cu o mișcare rapidă pe scaunul de lângă șofer. Porțile se deschiseră. Mirsky ieși în drum și viră în forță la stânga, apoi rulă în josul dealului către luminile orașului. Oliver ar fi vrut să se întoarcă să o vadă pe Aggie, dar nu îndrăzni.

— Ești prieten bun cu Massingham?

— E un nemernic, spuse Oliver, simțind că nu era momentul să spună adevărul doar pe jumătate. L-a terminat pe tatăl meu.

— Și ce dacă? Toți suntem niște nemernici. Unii nemernici nici măcar nu joacă șah.

Mirsky opri mașina într-un stil revoltător în mijlocul drumului, coborî geamul portierei și așteptă. În dreapta lor șerpuia un drum secundar ce ducea la un pâlce de antene de pe

vârful dealului. Cerul era îmbăiat în stele, o lună strălucitoare limpezise şaua neagră a orizontului, iar Bosforul clipea sub ei. Mirsky aştepta în continuare, privind în retrovizoare, dar nici o Aggie nu coborî dealul în spatele lor. Cu o înjurătură mormăită în barbă, Mirsky porni în forţă, ieşi clătinându-se de pe drumul principal şi viră la stânga, luă o curbă în viteză, se hurducă vreo cinci sute de metri pe iarbă şi pietriş şi se opri la o parcare ce nu se vedea de pe drumul principal. În jurul lor se ridicau trunchiuri înalte de copaci. Oliver îşi aminti propriul său loc secret de pe vârful unui deal de la Abbots Quay şi se întrebă dacă acesta era locul secret al lui Mirsky.

— Nu ştiu unde este nenorocitul ăla de taică-tău, e bine? spuse Mirsky pe un ton de complicitate înciudată. ăsta-i adevărul. Îţi spun adevărul, apoi să faci bine şi să ieşi dracului din viaţa mea, să te ții departe de casa mea, de nevasta mea, de copiii mei, du-te în afurisa aia de Anglie, mi se rupe unde te duci. Sunt om de casă. Țin la familie. L-am plăcut pe tatăl tău, e bine? Îmi pare rău că a murit. Aşa că şterge-o acasă, caută-ți altă dinastie şi uită că l-ai cunoscut vreodată. Sunt un avocat respectabil. Aşa îmi place să fiu. Nu mai sunt escroc, nu, doar dacă este necesar.

— Cine l-a omorât?

— Poate că nu au făcut-o până acum. Poate că-l vor omorî mâine, la noapte, ce importanță are? Îl găsești şi el este mort. Apoi vei fi mort şi tu.

— Cine putea să-l omoare?

— Toți. Întreaga familie. Evgheni, Tinatin, Hoban, fiecare văr, unchi, nepot, de unde să ştiu eu cine îl omoară? Evgheni a reinventat răfuiala între clanuri, a declarat război întregii specii umane, fără excepție. Este un om al Caucazului. Toată lumea trebuie să plătească. Tiger, fiul lui Tiger, câinele fiului lui, canarul lui.

— Toate acestea din cauza *Tallinnului Liber*?

— *Tallinnul Liber* a stricat totul. Până la Crăciun, ei bine, am făcut unele lucruri. Massingham, eu, Hoban... ne-au cam obosit greşelile altora, ne-am gândit că venise vremea reorganizării, a îmbunătățirii securității, a modernizării.

— Să scăpați de bătrâni, sugeră Oliver. Să preluați prăvălia.

— Desigur, spuse Mirsky generos. Să-i terminăm. Aşa e în afaceri, ce-i nou în asta? Am încercat să organizăm o preluare. O lovitură fără vărsare de sânge. De ce nu? Prin mijloace

pașnice. Sunt un om pașnic. Am venit de departe. Un copil zdrențăros din Lvov, am studiat ca să devin bun comunist, am învățat să reglez în patru limbi la vârsta de paisprezece ani, *magna cum laude* în Drept, ajung mare și tare la Partid, o trebușoară care merge bine, mă bucur de mare influență, văd cum bate vântul, devin bisericos, mă botez, clienți grași. Mă alătur Solidarității, dar vindecarea nu este sută la sută, cei noi cred că ar trebui să fiu băgat în închisoare, așa că vin în Turcia. Sunt fericit aici. Îmi deschid un nou birou de avocatură, mă însor cu o zeiță. Poate că m-am cam plictisit de Sfânta Treime. Poate că într-o bună zi trec la islamism. Sunt flexibil și sunt *pașnic*, repetă el cu emfază. A fi pașnic este astăzi singura soluție, până când cine știe ce rus nebun hotărăște să declanșeze el cel de-al treilea război mondial.

— Unde l-au dus?

— Unde l-au dus. De unde să știi? Unde este Evgheni? Unde au dus cadavrul. Unde este Alix? Unde s-a dus Evgheni. Unde este Tiger? Unde l-a dus Alix.

— Al cui cadavru?

— Al lui Mihail! Al cui credeai? Fratele lui Evgheni, Mihail. Ce naiba, ai tărate în cap? Mihail, care a fost omorât pe *Tallinnul Liber*, pentru numele lui Dumnezeu. De ce crezi că vrea Evgheni să pornească un război? Tot ceea ce dorea era trupul. A plătit o avere pentru el. „Aduceți-mi trupul fratelui meu. Într-un sicriu de oțel, cu o mulțime de gheață. Apoi voi ucide întreaga lume“. Oliver observă mai multe lucruri deodată. Că ochii lui vedeau în negativ, nu în pozitiv, așa că pentru câteva secunde luna strălucea neagră pe un cer alb. Că se afla sub apă, lipsit de glas și de auz. Că Aggie se întindea să-l prindă, dar el se îneca. Când își reveni, Mirsky vorbea din nou despre Massingham. Alix îi spune lui Randy despre încărcătură, Randy ciripește foștilor săi patroni, nenorocitul ăla de Serviciu Secret Britanic. Foștii săi patroni ciripesc la Moscova. Moscova adună întreaga marină rusească, face un nou Pearl Harbour, omoară patru tipi, capturează o navă, trei tone de marfă de cea mai bună calitate se întorc la Odesa pentru ca băieții de la Vamă să facă o avere. Evgheni își pierde mințile, pune să i se zboare creierii lui Winsor. Atât ca preliminarii. Acum se apucă de treabă.

Oliver vorbea înțepat, cu privirea ațintită înainte, printre copaci, către oraș:

— Ce făcea Mihail la bordul *Tallinnului Liber*, când a fost abordat vasul?

— Însoțea încărcătura. O proteja. Îi făcea fratelui său o favoare. Pierduseră prea multă marfă. Se făcuseră prea multe greșeli, prea multe conturi erau înghețate, prea mulți bani se duseseră pe apa sâmbetei. Toată lumea era mânioasă. Dădeau vina unii pe alții. Mihail voia să fie un erou în ochii fratelui său, așa că se duce pe navă și își ia kalașnikovul cu el. Marina rusă abordează nava, Mihail împușcă vreo doi ruși, tensionează în mod exploziv atmosfera, ăia îl împușcă la rândul lor, așa că toată lumea trebuie să plătească. E logic.

— Tiger a venit să te vadă, spuse Oliver, pe același ton mecanic.

— A venit.

— A venit la Istanbul doar acum câteva zile.

— Poate că a venit, poate că nu. M-a sunat. La birou. Asta este tot ce știu. Nu părea un telefon normal. Nici el nu părea un om normal. Parcă avea prune în gură. Poate era un pistol. Ascultă, îmi pare rău, e bine? Este tatăl tău.

— Ce dorea?

— M-a insultat. Mi-a spus că am încercat să-l fur de Crăciun. „Să te fur? Nu știu să te fi furat“, i-am spus eu. „La vremea respectivă aveam sentimentul neplăcut că tu ne furai pe noi. Oricum, ai câștigat, așa că cui și ce-i pasă“. Apoi mi-a spus că ar trebui să anulez cererea aceea nebună de două sute de milioane de lire. Vorbește cu Evgheni, i-am spus. Vorbește cu Hoban. Cererea nu a fost ideea mea. Țipă la client, nu la mine, i-am spus eu. Indivizii ăștia doi au luat-o razna. Apoi mi-a spus: „Dacă apare fiul meu Oliver, nu vorbi cu el, nu e în toate mințile. Spune-i să nu mai facă nici un pas înainte, spune-i să nu mă urmărească. Spune-i să plece naibii din Istanbul și să se ascundă într-o gaură de șarpe. Spune-i că gluma a încetat“.

— Nu prea seamănă cu modul de a vorbi al tatălui meu.

— Acesta a fost mesajul lui. Cu cuvintele mele. Este și mesajul meu. Sunt avocat, redau esența. Și *acum, șterge-o dracului de aici*. Vrei să te duc undeva? La aeroport? La gară? Ai bani? Te duc la o stație de taxiuri. Porni motorul.

— Cine ți-a spus că Massingham este un trădător?

— Hoban. Alix știe o mulțime de lucruri. Mai are încă oamenii lui în Rusia, tipi din sistem. Spioni. Fără să aprindă

farurile, Mirsky eliberă frâna de mână și îndreptă mașina către drum, lăsând luna să i-l arate.

— De ce ți-a spus Hoban că Massingham a fost cel care a trădat *Tallinnul Liber*?

— Mi-a spus, de-aia. Să zicem că eram prieteni. Să zicem că am făcut diverse lucruri împreună în vremurile rele, am fost o pereche de spioni, am făcut tot ce-am putut pentru comunism și am mai făcut și câte un bănuț pe de lături.

— Unde este Zoia?

— S-a scrântit rău de tot. Nu te încurca cu ea, mă auzi? Rusoaicele sunt nebune. Alix s-a întors la Istanbul și a internat-o undeva. Alix își neglijează obligațiile conjugale. Ajunsese la poalele dealului. Privea tot timpul în retrovizoare, ca și Oliver, de altfel. Zări Fordul apropiindu-se în spatele lor și, când Mirsky opri, Oliver o văzu pe Aggie trecând pe lângă ei, cu maxilarul împins înainte și cu amândouă mâinile ținând strâns partea de sus a volanului. Ești un tip cumsecade. Sper să nu-ți mai văd nutra niciodată. Scoase pistolul de la brâu. Ți trebuie așa ceva?

— Nu, mulțumesc.

Mirsky parcă exact înainte de sensul giratoriu. Oliver coborî și așteptă la bordură. Mirsky ocoli piața într-o viteză nebună și se îndreptă spre casă, fără să-i mai acorde nici o privire lui Oliver. După o pauză convenabilă, apărură Aggie.

— Mihail a fost pentru Evgheni ceea ce este Sammy pentru mine, spuse Oliver, privind în față fără să vadă nimic. Parcară la malul apei. Oliver relată tot ceea ce aflase, iar Aggie îl ascultă.

— Cine este Sammy?

— Un băiețel pe care-l cunosc. Mă ajuta la numerele de magie.

Elsie Watmore auzi în somn soneria de la ușă și după sonerie îl auzi pe răposatul ei soț, Jack, spunându-i că Oliver era chemat din nou la bancă. După aceea nu a mai fost Jack, ci Sammy, în halat, cu o lanternă aprinsă în mână, spunându-i că doi polițiști în civil se aflau la intrare, probabil că fusese omorât cineva, iar unul dintre ei era chel. Gândurile lui Sammy deveniseră sângeroase în ultimul timp. Moarte și dezastre. Nu se mai sătura de ele.

— Dacă sunt în civil, de unde ești atât de sigur că sunt polițiști? îl întrebă ea, în timp ce-și îmbrăca haina de casă. Cam cât este ceasul?

— Au venit cu o mașină de poliție, răspunse Sammy, coborând scările în urma ei. Scrie POLIȚIA pe ea.

— Nu vreau să stai în preajma mea, Sammy, te rog. Rămâi sus, e mai bine.

— Nu vreau, spuse Sammy. Alt lucru care o îngrijora: nesupunerea sa, apărută în urmă cu câteva zile, după ce plecase Oliver. Se scăpa în pat și dorea ca toată lumea să moară în dezastre. Privi prin vizor. Cel care era mai aproape de ușă purta o pălărie moale. Celălalt avea capul descoperit și era chel ca un bec, iar Elsie nu mai văzuse niciodată un polițai chel de-a binelea. Pielea capului îi lucea sub lampa din verandă și lui Elsie îi trecu prin minte că se ungea cu un ulei special. În spatele lor, parcat imediat după dubița lui Oliver pentru magii, se afla Roverul lor alb. Deschise ușa, dar nu îndepărtă lanțul.

— Este ora unu și un sfert noaptea, spuse ea prin deschizătura ușii.

— Ne cerem scuze, doamna Watmore. *Sunteți* doamna Watmore, nu-i așa?

Cel cu pălărie vorbea, cheliosul asculta. Glas de londonez, educat, dar nu atât pe cât și-ar fi dorit.

— Și ce dacă sunt? întrebă ea.

— Sunt inspectorul de poliție Jennings, iar dânsul este comisarul Ames. Îi flutură un cartonaș în învelitoare de celofan, care putea să fie și un abonament de autobuz. Ne-am prezentat în urma unei informații referitoare la o persoană cu care am dori să vorbim înainte ca să se comită o altă crimă. Credem că ne puteți ajuta în desfășurarea anchetei.

— E vorba de *Oliver*, mamă! îi suflă Sammy cu un glas înăbușit, de lângă cotul ei stâng, iar Elsie se întoarse aproape de tot către el și îi spuse să-și țină gura lui tâmpită. Dădu lanțul la o parte și polițiștii intrară în hol, unul după altul. E fosta lui nevastă, a pus legea pe urmele lui pentru alocație, gândi ea. L-a apucat băutura și a bătut pe cineva. Îl văzu trântit la pământ pe o parte, așa cum îl găsisese atunci pe podeaua din dormitor, privind către un perete de închisoare.

Polițistul cu capul acoperit își scoase pălăria. Ochi lacrimoși de bețiv. Părea rușinat. Dar cel cu chelia lucioasă nu se rușina de nimic. Zărise registrul cu evidența chirieșilor, se aplecase

peste el și întorcea paginile, ca și cum ar fi fost ale lui. Umeri de mardeiaș. Cur prea mic pentru restul trupului.

— Îl cheamă West, spuse comisarul chel, lingându-și degetul mare și întorcând o altă pagină. Cunoști vreun West?

— Presupun că a mai trecut din când în când câte un West. Este un nume destul de comun.

— Arată-i, spuse comisarul, continuând să întoarcă paginile, în timp ce sergentul cu pălărie scoase din portofel un plic impermeabil la grăsimi și îi prezentă o fotografie a lui Oliver, în care arăta ca Elvis Presley, cu părul ondulat cu drotul și cu pleopele umflate, de pe vremea când făcea tot ceea ce evitase până atunci. Sammy stătea pe vârfuri încercând să vadă și el și spunea „Eu, eu“.

— Prenume Mark, spuse sergentul. Mark West. Un metru optzeci și cinci, păr închis.

Elsie Watmore se baza pe instinct și avea amintirea apelor sugrumate ale lui Oliver, care veneau ca niște mesaje SOS de pe o navă ce se scufunda: *Ce faci, Elsie, ce face Sammy? Eu sunt bine, Elsie, nu te îngrijora, mă voi întoarce curând să vă văd.* Sammy schimbă rugămintea repetând „Arată-mi, arată-mi“ și pocnind din degete sub nasul ei.

— Nu este el, spuse ea cu un glas răgușit, ca o declarație oficială pe care o exersase prea mult.

— Nu este *cine*? întrebă comisarul chel, îndreptându-se și și întorcându-se brusc către ea. *Cine* nu e cine?

Avea ochi palizi și goi, o goliciune care o înspăimânta: știa că oricâte amabilitate ar turna cineva în ei era în van. Ar fi în stare să o privească pe maică-sa murind și ochii nu ar arăta altfel, gândi ea.

— Nu-l cunosc pe bărbatul din fotografie, așa că nu este el, nu-i așa? spuse ea, înapoindu-i-o. Ar trebui să vă fie rușine, să treziți din somn în felul acesta oameni cumsecade.

Sammy nu a mai putut suporta excluderea lui din discuție. Ieșind din fustele ei, se îndreptă țăntos către inspector și întinse cu curaj brațul.

— Sammy, du-te la culcare, te rog. Vorbesc serios. Măine ai școală.

— Arătați-i fotografia, ordonă comisarul, deși buzele sale rămăseseră nemișcate. De când un comisar dădea ordine unui inspector de poliție?!

Inspectorul îi dădu lui Sammy fotografia, iar Sammy făcu un întreg spectacol, prefăcându-se că o examinează, întâi cu un ochi, apoi cu amândoi.

— Nu-i nici un Mark West aici, rosti el și o împinse în mâna inspectorului, ca și cum ar fi fost un nimic, înainte de a tropăi în sus pe scări pentru a se duce la culcare, fără să se uite înapoi.

— Ce ai de zis de Hawthorne? întrebă comisarul chel, întorcându-se din nou la registru. O. Hawthorne. Cine e ăsta?

— Oliver, spuse ea.

— Adică?

— Oliver Hawthorne. E unul dintre locatarii mei. Este animator de spectacole pentru copii. Unchiul Ollie.

— Este aici acum?

— Nu.

— Unde e?

— S-a dus la Londra.

— În ce scop?

— Dă spectacole. Are un angajament. Un vechi client. Un client special.

— Ce ai de zis de Single?

— Spui mereu „Ce ai de zis?” Nu știi ce vrei. Cameră „single“, pentru o persoană? Camerele sunt pentru două persoane. Își regăsisse furia. Acea furie puternică, furia care îi convenea cel mai mult. Nu aveți nici un drept. Nu aveți mandat. Ieșiți afară.

Deschise ușa și o ținu, simțind că i se umflă limba, așa cum spunea tatăl ei că va păți dacă minte. Comisarul chel se apropie foarte mult de ea. Duhnea a whisky și a bere, iar mirosul o plesnea drept în față.

— Există vreun locatar al dumatăle, bărbat, care să fi fost recent în Elveția, cu afaceri sau în vacanță?

— Nu am de unde să știu.

— Și atunci de ce i-ar scrie fiului dumatăle Samuel cineva o ilustrată cu un țaran elvețian, fluturând un drapel pe vârful unui munte, în care spune că se va întoarce în curând acasă și de ce pe ilustrata respectivă este marcat că plata expediției va fi făcută în contul camerei domnului Mark West?

— Nu știu. Nu am văzut ilustrata, nu-i așa?

Ochii goi se apropiau, duhoarea de whisky era mai puternică și mai caldă.

— Cucoană, dacă mă minți, ceea ce cred că faci, tu și băiatul tău cu gura aia mare, o să vă doriți să nu vă fi născut, spuse comisarul. Apoi își puse șapca, îi zâmbi în semn de noapte bună, înainte de a se îndrepta împreună cu colegul său către mașină.

Sammy o aștepta la ea în pat.

— Am făcut bine, nu-i așa, mamă? întrebă el.

— Ei *era* mai speriați decât am fost noi vreodată, Sammy, îl liniști ea, uitând de gramatică și începând să tremure.

CAPITOLUL • 18

Cândva, demult, în focul tinereții, Nat Brock bătuse un om până ce pe acesta îl podidise plânsul. Lacrimile, atât de neașteptate, îl tulburaseră pe Brock și îl rușinaseră. Intrând în Cotețul lui Pluton la mai puțin de o oră după conversația cu Aggie, își reaminti acest incident, așa cum i se întâmpla întotdeauna când se simțea din nou tentat să bată pe cineva și jura că va ține seama de lecția primită. Carter deschise ușa de oțel și își dădu seama după chipul lui Brock că se pregătea ceva. Mace, înțepenit pe coridor, se lipi respectuos de perete pentru a-i face loc lui Brock să treacă. În josul străzii, Tanby aștepta în taxiul lui banal, cu ceasul pornit și cu stația operativă radio pe recepție. Erau orele douăzeci și două. Massingham era așezat într-un fotoliu și lua cu o furculiță de plastic din mâncarea chinezească adusă de la restaurant. Se uita la televizor la o mână de ziariști zâmbăreți care se felicitau între ei pentru deșteptăciunea lor. Brock scoase televizorul din priză și îi porunci lui Massingham să se ridice în picioare. Acesta se conformă. Slăbiciunea de pe chipul lui Massingham era ca o pată care în ultimele zile se adâncea după fiecare interogatoriu. Brock încuie ușa și vâri cheia în buzunar. Nu va putea explica niciodată, ulterior, de ce a procedat așa.

— Iată care este situația, domnule Massingham, spuse el dulce și calm, așa cum se hotărâse să fie. Mihail Ivanovici Orlov a fost împușcat mortal pe *Tallinnul Liber*. Știai, dar nu ai găsit de cuviință să ne spui. Pauza făcută nu a fost gândită ca o invitație adresată lui Massingham să vorbească, ci mai degrabă pentru a lăsa acuzația să-și facă efectul. De ce oare, mă întreb? Neprimind nici un răspuns în afară de o ridicare din umeri neconvingătoare, continuă: Dețin informația că Evgheni Orlov

vă învinovățește pe tine și pe Tiger Single, că ați fi răspunzători amândoi de moartea fratelui său. Ai primit și tu această informație?

— Hoban a făcut-o.

— Poftim?

— Hoban mi-a pus-o în cărcă.

— Așa a făcut? Și cum ți-a parvenit informația, dacă pot să-mi permit să întreb?

— Treaba mea, murmură el, după o tăcere prelungită.

— S-a spus oare ceva în sensul acesta în versiunea personalizată a benzii video cu uciderea lui Alfred Winsor? Vreun mesaj ajustat sau vreun *post scriptum* ți-au atras atenția asupra primejdiei în care te aflai?

— Mi-au spus că eram următorul pe listă. Mihail murise, cu îl trădasem. Eu și cei pe care îi iubeam, William în mod special, vor plăti cu sânge, spuse Massingham, cu gâtul uscat. A fost o chestie aranjată. Hoban m-a tras pe sfoară.

— După ce l-ai tras tu pe sfoară pe Tiger!

Nici aprobare, dar nici negare.

— Ai jucat plin de entuziasm un rol într-un plan anterior, în jurul Crăciunului, acela de a-l depozeda de bunurile sale pe patronul vostru Single și de a crea o nouă entitate controlată de către Hoban, Mirsky și persoana dumitale. Dai din cap în semn de aprobare, domnule Massingham? Vrei să fii amabil să spui da?

— Da.

— Mulțumesc. Într-o clipă le voi cere domnilor Mace și Carter să vină aici și te voi acuza oficial de comiterea câtorva delikte penale. Printre acestea se vor număra obstrucționarea justiției prin tănuire de informații și distrugere de dovezi, precum și pentru uneltire, împreună cu persoane cunoscute și necunoscute, în vederea importului unor substanțe interzise. Dacă vei colabora acum cu mine, mă voi prezenta în boxa martorilor la procesul tău și voi pleda pentru reducerea sentinței draconice ce te așteaptă. Dacă nu colaborezi cu mine acum, voi prezenta în așa fel rolul tău în această chestiune, încât să obțin maximum de pedepsă pentru toate capetele de acuzare și îl voi aduce în boxa acuzaților alături de tine pe William, pentru complicitate înainte și în timpul comiterii infracțiunii. Voi nega sub jurământ că am declarat cele spuse acum. Ei, cum vrei să

fie, domnule Massingham? Da, colaborez, sau nu, nu colaborez?

— Da.

— Da, ce?

— Da, colaborez.

— Unde este Tiger Single?

— Nu știu.

— Unde este Alix Hoban?

— Nu știu.

— Îl văd cumva pe William în boxă alături de tine?

— Nu, știi al naibii de bine că nu. Ți-am spus adevărul.

— Cine a ciripit autorităților ruse despre *Tallinnul Liber*?

Fii atent cum răspunzi, pentru că nu vei mai avea prilejul să-ți schimbi declarația.

— Ticălosul m-a băgat în chestia asta, șopti el.

— În cazul de față, cine este ticălosul?

— Ți-am spus, lua-te-ar naiba. Hoban.

— Aș dori să știu raționamentul care susține această afirmație. Nu văd lucrurile atât de clar cât ar trebui în seara aceasta. Ce se câștiga, din punctul de vedere al lui Hoban și al tău, prin capturarea de către autoritățile rusești a navei *Tallinnul Liber* și a câtorva tone de heroină superrafinată, ca să nu mai vorbim de uciderea lui Mihail?

— Nu știam că Mihail se află pe nenorocita aia de navă! Hoban nu mi-a spus. Dacă știam că se îmbarcă și Mihail, nici prin gând nu mi-ar fi trecut să-i fac jocul!

— În ce mod să-i faci jocul?

— Voia ultima picătură. Un ultim eșec spectaculos dintr-un șir lung. Hoban a făcut-o.

— Dar și tu.

— Bine, am făcut-o împreună! La sugestia lui. Am considerat că ideea era logică. Am susținut-o. Am fost un prost. Ești mulțumit? Capturarea navei *Tallinnul Liber* ar fi fost elementul decisiv și Hoban ar fi putut să-l rezolve pe Evgheni.

— În ce sens să-l rezolve? Vorbește tare, dacă ești amabil. Nu te aud prea bine.

— Să-l rezolve, adică să-l convingă. Nu știi englezește? Hoban îl are la mână pe Evgheni. Este însurat cu Zoia. Este tatăl unicului nepot al lui Evgheni. Poate să-l joace cum vrea. Dacă *Tallinnul Liber* o dădea în bară, nu mai întâmpina nici o rezistență, nu se mai confrunta cu nici o schimbare de atitudine

de ultim moment din partea lui Evgheni. Nici măcar Tiger nu ar mai fi fost capabil să-l convingă cu vorbe frumoase.

— Așadar, ca să fie totul clar, Hoban l-a îmbarcat pe Mihail pe navă și nu ți-a spus. Vezi că iar îți pierе glasul.

— L-a îmbarcat, nu l-a îmbarcat, nu știu. Mihail s-a hotărât să plece cu nava. Hoban știa dinainte că încărcătura era compromisă, dar nu l-a oprit să plece.

— Deci, Mihail a fost ucis și în loc de un puci fără vărsare de sânge, te-ai trezit în cârcă cu o vendetă georgiană sângeroasă, ca la carte.

— A fost o șmecherie. Eu sunt trădătorul, așa că eu sunt ținta principală. După cum l-a îmbrobodit Hoban pe Evgheni, Tiger a fost cel care m-a montat să trădez, așa că am fost băgați în aceeași oală.

— Iar nu mai înțeleg nimic. *De ce* ești tu trădătorul? Cum ai ajuns în această situație? De ce n-a turnat Hoban *Tallinnul Liber* de unul singur? De ce nu și-a putut face singur Hoban treaba asta murdară?

— Denunțul a provenit din Anglia. Dacă venea din partea lui Hoban, vechii lui amici de afaceri s-ar fi prins și Evgheni ar fi aflat.

— Aceasta este logica pe care ți-a prezentat-o Hoban?

— Da! și avea noimă. Dacă denunțul venea din Anglia, prin deducție, provenea de la Tiger. Dacă provenea de la mine, însemna că am acționat la ordinul lui Tiger. Tiger îl trăgea astfel pe Evgheni pe sfoară. Făcea parte din complotul de compromitere a lui Tiger.

— Dar te compromitea și pe tine.

— În cazul de față, avu el un reviriment, da. Dacă îi făceam jocul lui Hoban, da. Dacă făceam după capul meu, nu. Își recăpătase glasul și, o dată cu el, un soi de indignare ipocrită.

— Deci ai mers pe mâna lui?

Nici un răspuns. Brock făcu o jumătate de pas către el și a fost îndejuns.

— Da. Am mers pe mâna lui. Dar nu știam că Mihail se află la bord. Nu știam că prin asta Hoban va reuși să schimbe raportul de forțe în defavoarea noastră. Cum puteam să știu?

Brock părea furat de gânduri. Dădea din cap, se ținea de bărbie, vag aprobator.

— Deci ai fost de acord să torni, spuse el gânditor. *Cum* să torni? Nici un răspuns. Lasă-mă să ghicesc. Domnul

Massingham s-a dus la vechii lui prieteni de la ceea ce numim noi Foreign Office. Tăcere. Cunoște persoana? Am spus: cunoște persoana? Massingham nega din cap. De ce nu?

— Cum dracu' puteam eu să descopăr cu ce pleca *Tallinnul Liber* din Odesa? Unde să aud, la cărciumă?! Am auzit întâmplător o convorbire care s-a interferat pe fir? M-ar fi luat ăia la scărmanat pe loc.

— Da, așa ar fi procedat, fu de acord Brock, după un timp potrivit de reflecție. Ar fi fost mai curioși în legătură cu *tine*, decât cu *Tallinnul Liber*. Nu ți-ar fi convenit deloc, nu-i așa? Doreai un aliat pasiv, care să nu pună întrebări, nu un ofițer de informații care gândește. Așa că la cine ne-am dus, domnule Massingham? Brock era acum chiar lângă el, iar comportarea lui era atât de bine chibzuită, încât nu mai era necesar, nici potrivit, ca vreunul dintre ei să depășească nivelul unui murmur. Strigătul său brusc fu cu atât mai șocant. *Domnule Mace! Domnule Carter! Intrați, vă rog! În pas alertător!* Probabil că bântuiau de partea cealaltă a ușii, pentru că, văzând că este încuiată și presupunând că Brock era amenințat cumva, au făcut-o praf și se aflau de-o parte și de alta a lui Massingham aproape înainte ca Brock să-și fi încheiat de rostit ordinul. Domnule Massingham, reluă Brock. Aș dori să fiți atât de amabil și să-mi spuneți în fața acestor doi domni: ce autoritate britanică ați avizat, în mare secret, în legătură cu încărcătura ilegală ce avea să fie găsită la bordul navei care a plecat din Odesa?

— Porlock, șopti Massingham, între două găfâieli. Tiger a spus... dacă ai vreodată nevoie de ceva, du-te la Porlock... Porlock are o rețea... poate aranja orice... dacă violam pe cineva... dacă William ar fi fost prins luând droguri... dacă cineva șantaja pe altcineva sau dacă voiam ca vreunul să fie îndepărtat ... indiferent cum, Porlock va fi cooperant, Porlock era omul lui.

Apoi, spre jena tuturor, începu să plângă, acuzându-l pe Brock cu lacrimile lui. Dar Brock nu avea timp pentru remușcări. Tanby era în prag cu un mesaj pe care trebuia să-l înmâneze, iar Aiden Bell era în așteptare, la aeroportul Northolt, cu o mână de oameni foarte duri.

Trecură un pod lung peste apă și explorau, urmând instrucțiunile contradictorii ale lui Oliver, alt șir de dealuri —

aici la stânga, nu, nu, la dreapta... așteaptă o clipă. la stânga, aici! Aggie nu obiecta, își dădea toată silința să dea frâu liber intuiției lui, în timp ce el își întindea gâtul înainte ca un ogar mare, adușmecând, încruntându-se și încercând să-și aducă aminte. Era trecut de miezul nopții și nu mai erau pe drumuri domni bătrâni venerabili. Erau sate, restaurante în vârf de deal, cheflii de noapte în mașini rapide, ce veneau ca săgeata spre ei, de parcă ar fi atacat avioane de vânătoare și dispăreau în vale. Scobituri negre de câmpuri goale și valuri de ceață, care îi învăluiau și îi părăseau.

— O plăcuță albastră, îi spuse el. Un fel de plăcuță albastră musulmană, pe care scrie ceva cu o caligrafie îmbârligată și un trei și un cinci în alb.

Notase câteva indicații aproximative ale adresei și Oliver stătea cu Aggie umăr la umăr în parcuri, studiind cu atenție o hartă a drumurilor, apoi o hartă a străzilor, vânând prin lista de denumiri geografice – o fi asta, Oliver, ce zici de asta, Oliver? – neprofitând de noua lor intimitate, decât ca să-i ghideze degetul din când în când pe hartă și o dată ca să-i sărute tâmpla umedă, tremurând de sudoare rece. De la o cabină telefonică se luptă degeaba să găsească o telefonistă, care să știe englezește și care să le poată da adresa și numărul de telefon al lui Orlov, Evgheni Ivanovici, sau al lui Hoban, Alix, nume patronimic necunoscut. Dar trebuie să fi fost zi de sărbătoare sau ziua de naștere a cuiva sau zi scurtă pentru telefonistele din Istanbul, căci tot ceea ce a obținut au fost niște promisiuni într-o engleză stricăță și invitații politicoase de a reveni cu un apel a doua zi.

— Încearcă priveliștea care se vede de la ușile terasei, îl rugă ea, apropiindu-se de un punct de observare turistic și oprind motorul. Ceva văzut de tine, un reper. Era pe partea europeană. Te-ai uitat la partea asiatică. Ce ai văzut?

Era atât de departe de ea, atât de introvertit! Era acel Oliver din ziua în care l-a văzut pentru întâia oară pășind în casa din Camden, în paltonul lui cenușiu, rănit, cu privirea aprigă și neavând încredere în nimeni.

— Zăpadă, spuse el. Ninge. Palate pe malul celălalt. Vase, luminițe multicolore. O poartă, spuse el, după ce în mintea sa începuseră să se formeze imagini. O gheretă de portar, se corectă el. În fundul grădinii. Terasă și, tot în fundul grădinii, un zid de piatră cu o poartă și deasupra această gheretă. O stradă strâmtă pe partea cealaltă. Pietruită. Am străbătut-o pe jos.

— Cine?

— Evgheni, eu și Mihail. O pauză pentru Mihail. Am făcut turul grădinii. Mihail era mândru de ea. Se bucura că are întindere mare. „Ca la Bethlehem“, nu conținea el să spună. În gheretă era lumină. Locuia cineva acolo. Oamenii lui Hoban. Paznici sau ce-or fi fost ei. Mihail nu le dădea atenție. S-a încruntat și a scuipat când i-a zărit la geam.

— Ce formă avea?

— Nu am văzut pe nimeni.

— Nu e vorba de oameni. Ghereta.

— Crenelată.

— Ce naiba vrea să însemne *asta*? întrebă ea pe un ton glumeț, sperând să-l scoată din ale lui.

— Turnulețe, dinți de piatră. Schiță vag forma gheretei pe parbrizul aburit. Crenelată, repetă el.

— Iar strada era pietruită, spuse ea.

— Ce-i cu ea?

— Putea să fie într-un sat? Bolovanii pavaului îmi sugerează un sat. Strada era luminată dincolo de gheretă, atunci când te-ai uitat din curte spre zăpadă?

— Semafoare, recunosc eu el, dar cu gândurile încă foarte departe. Stânga jos față de gheretă. Vila plasată într-un unghi format de două drumuri. O uliță pavată cu bolovani într-o parte, drum ca lumea în cealaltă parte, semafoare la încrucișarea dintre uliță și drum. De ce spunea că vorbește de parcă ar avea prune în gură? cugetă el, în timp ce ea cerceta harta. De ce și-a închipuit că voi veni să-l caut? Presupun că știa că mă voi duce la Nadia. Ocupă-te de ceea ce avem acum de făcut, îl sfătui ea. Oliver își cerceta între timp memoria: erau două drumuri. Un drum de coastă și un drum de deal. Mihail prefera drumul de pe deal pentru că se putea fâli cu talentul lui de conducător auto. Era un magazin de porțelanuri și un supermarket. Și o reclamă luminoasă de bere.

— Ce bere?

— Efes. Turcească. Și o moschee. Cu un minaret vechi, cu o antenă în vârf. Am auzit muezinul.

— Și ai văzut antena, spuse ea, pornind mașina. Noaptea. Deasupra unui zid cu o gheretă locuită și o uliță pietruită, un sat și Bosforul sub el și Asia de partea cealaltă, cu numărul treizeci și cinci. Hai, Oliver. Am nevoie de ochii tăi. Nu mă lăsa baltă, nu e momentul.

— Magazinul de porțelanuri.

— Ce-i cu el?

— Se numea Jumbo Jumbo Jumbo. Am avut imaginea mentală a trei elefanți într-un magazin de porțelanuri.

*Într-o altă cabină telefonică găsiră o carte de telefon jerpelită și o adresă a magazinului Jumbo Jumbo Jumbo, dar, căutând pe hartă, constatară că strada nu exista sau, dacă exista, i se schimbase numele. Scotociră dealul, croindu-și drum printre hârtoape, până când Oliver își împinse capul în față și o apucă cu mâna de umăr. Ajunseseră la o încrucișare de drumuri. În fața lor se deschidea o uliță pietruită. Pe partea stângă a ei se întindea un zid de cărămidă. Cam la jumătatea lui, dinții negri ascuțiți ai unui foișor vechi mușcau din cerul înstelat. La dreapta lor, se înălța o moschee. Pe minaret era chiar și o antenă, doar că Aggie se întreabă dacă nu era cumva un paratrăsnet. În fața lor, pe uliță străluceau două lumini roșii de semafor. Folosind doar lanternele de poziție, Aggie înaintă către semafor sub umbra gheretei crenelate. Fereastra arcuită era întunecată. La semafoare, viră la stânga, în susul dealului, trecând pe lângă un indicator ce arăta direcția către Ankara.

— Fă iar la stânga aici, îi ordonă Oliver. Oprește. Mai sunt o sută de metri și urmează o poartă dublă, înaltă, și o curte. Cu copaci. Casa se află printre copaci.

Parcă prudent pe o margine de drum nisipoasă, evitând cutiile de conserve și sticlele goale. Stinse farurile. Erau doi îndrăgostiți în căutare de intimitate. Bosforul se întindea din nou la picioarele lor.

— Intru singur, spuse Oliver.

— Și eu, spuse Aggie, scotocind în sacul de voiaj pe care îl avea în poală. Scoase celularul și îl ascunse sub scaunul șoferului. Dă-mi banii turcești.

Îi dădu un teanc de bani, dar ea îi înapoie jumătate din ei, punând restul sub scaun împreună cu pașapoartele pe numele Single. Scoase cheia din contact, apoi o desfăcu din inel, îndepărtând și eticheta de închiriere. Se dădu jos din mașină. Oliver coborî și el. Aggie deschise portbagajul, scoase trusa cu unelte și din trusă, un șperaclu pe care îl vârî cu capul în jos sub cordon. Închise capota și se puse pe treabă, cercetând terenul cu o lanternă de mână.

— Am briceagul meu militar, dacă îl vrei, îi spuse el.

— Taci, Oliver. Se aplecă și apăsă cu o cutie de conserve ruginită, fără capac. Închise portierele și, ridicând într-o mână cheia, iar în cealaltă cutia ruginită, îi spuse: Vezi astea? Dacă ne pierdem unul de altul sau dăm de necaz, primul care ajunge la mașină o ia. Fără să aștepte. Puse cheia în cutie, iar cutia lângă partea interioară a jantei roții stânga față. Întâlnire la baza minaretului. Soluție de rezervă: sala mare a Gării Centrale din două în două ore, începând cu orele șase dimineața. Te-au instruit, Oliver.

— E-n regulă. Mă simt bine.

— Presupunând că ne rătăcim unul de altul. Oricare dintre noi ajunge primul la mașină, îl anunță cât de repede posibil pe Nat, pe linia directă. Apeși pe unu și trimiți mesajul. Nu uita să apeși pe *Power* mai întâi, bine? Mă urmărești, Oliver? Am senzația că vorbește în vânt. Vino aici. Îi acoperi urechea cu mâinile. Aceasta este o instrucțiune operativă, ține-o minte pentru tot ceea ce va urma. Oamenii, în marea lor majoritate, când fac un lucru rău, își închipuie că sunt eroi, când de fapt sunt niște javre împutite. În schimb, tu faci numai lucruri bune și crezi că ești un ticălos. Aceasta este marea eroare. Mă auzi, Oliver? Pleacă tu primul, ești pe teren cunoscut. Să-i dăm bice.

El plecă întâi, ea îl urmă. Drumul era nepietruit, plin de băltoace de la ploaie. Din spatele lui, lanterna lumina drumul. Simți miros de vulpe sau de viezure și de rouă. Aggie își pusese mâna pe umărul lui. Oliver se opri, se întoarse, nevăzând-o clar în întuneric, dar simțind privirea ei grijulie. Se vede și în ochii mei, gândi el. Auzi o bufniță, o pisică, apoi muzică de dans. O vilă ce respira opulența apăsă sus de tot pe deal, spre dreapta, cu toate luminile aprinse și o turmă de mașini parcate lângă alea ce ducea la ușa de intrare. La ferestre, dansau umbrele petrecăreților.

— Cine sunt ăștia? Întrebă ea în șoaptă.

— Milionari escroci.

O dorea cu patimă. Ar fi vrut să ia Orient-Expresul din gara veche a Istanbulului și să facă dragoste cu ea tot drumul până la Paris. Apoi își aminti că Orient-Expresul nu mai ajungea la Istanbul. O bufniță ieși din tufișuri, bătând din aripile ei albe, sperindu-l de moarte. Se apropia de porți, iar Aggie îl urma la un pas. Porțile se aflau la cincisprezece metri depărtare de drum, la piciorul unei rampe abrupte de asfalt. Într-o parte a porților era o gheretă de santinelă. Porțile aveau lumini de

siguranță, erau legate cu lanțuri groase, iar deasupra lor se întindea sârmă ghimpată. Pe fiecare stâlp al porții licărea numărul 35, mare și alb, pe un fond maur cu desene întortocheate. Trecând în fugă rampa, cu Aggie după el, Oliver ajunsese la o intrare mai umilă, pentru personal și aprovizionare. Fură opriți de două porți din tăblii de oțel, de doi metri înălțime, cu țepușe pentru tragerea în țepă a martirilor creștini. Dincolo de ele se vedea spatele vilei, o amestecătură de țevi de scurgere, coșuri de fum și guri de burlan. La nici o fereastră nu se vedea lumină. Aggie cercetă broasca cu lanterna, apoi introduse capătul îndoit al șperaclului în deschizătura dintre cele două porți, îl mișcă ușor și îl scoase cu grijă. Dintr-o găurică de lângă broască ieșea un fir electric. Își linse degetul, atinse firul și dădu din cap. Vârî șperaclul la brăul lui Oliver, se lipi cu spatele de perete își împreună mâinile, lângă burtă, cu palmele în sus.

— Fă așa, șopti ea.

Oliver se conformă, ea puse un picior pe palmele lui, dar nu întârzie acolo. Simți o presiune scurtă la urcarea ei, o văzu zburând peste țepușele martirilor și apoi spre stele. Auzi zgomotul înăbușit al aterizării și intră în panică. Cum mă duc după ea? Cum se întoarce? O poartă obișnuită, cât să treacă un om, scârtâi și cedă. Se strecură prin deschizătură și brusc recunoscu drumul. O alee cu dale de piatră ducea de la vilă la zid. Se jucase de-a prinslea aici cu nepoatele lui Evgheni. Un arc butant se profila pe cer, țevi imense de scurgere zăceau ca niște tunuri vechi pe potecă. Copiii le foloseau drept trepte. Oliver mergea în față, ținându-se cu o mână de zid pentru a-și păstra echilibrul. Își aminti coridorul glazurat ce ducea la mansarda lui Tiger și cum șontăcăise pe acolo cu un singur picior încălțat. Ajunseră la partea din față a vilei. La lumina lunii, terasele grădinii rămaseră în urmă ca niște cărți de joc. La picioarele lor, zidul și ghereta semănau cu niște metereze decupate ale unui fort de copii.

Aggie îl înconjură cu brațele și recupără șperaclul.

— Așteaptă aici, îi făcu ea semn. Oliver nu avea de ales. Ea mergea deja aplecată într-o parte pe lângă fațada clădirii, privind înăuntru prin fiecare ușă de sticlă pe lângă care trecea, tășnind ca o pisică, trăgând cu ochiul și mișcându-se, apoi înghețând pe loc, înainte de fiecare ocheadă. Îi făcu semn cu degetul să se apropie, așa că o urmă, conștient de stângăcia lui.

Luna răspândea o lumină de zi parțial înnorată. Prima fereastră nu îi era cunoscută. Încăperea era goală. Pe podea erau împrăștiate flori ofilite – trandafiri, garoafe, orhidee – bucăți de folie de aluminiu. Două scândurele, așezate în cruce și prinse în cuie, erau sprijinite într-un colț. Observă o altă scândurică prinsă ceva mai jos pe cea verticală și își aminti crucea rușilor ortodocși. În mijlocul camerei era un șevalet, dar nu văzu nici pensule, nici vopsele. Aggie îi făcu din nou semn să se apropie.

Oliver se deplasă către a doua fereastră, văzu un pătuț de copil, o noptieră, o veioză, un teanc de cărți și un halat mititel atârnat într-un cui. Când ajunse la a treia fereastră, era cât pe ce să izbucnească într-un râs zgomotos. Piese din prețioasa mobilă de mesteacăn a lui Evgheni erau împinse lângă perete. În centru, la loc de cinste, zăcea, sub o husă, motocicletă BMW, ca un ponei Shetland înveșmântat într-un lîntoliu. Dorind să-i atragă atenția lui Aggie asupra acestei priveliști amuzante, se întoarse pe loc și o văzu înțepenită, cu spatele lipit de zid și cu mâinile depărtate, plecându-și capul de câteva ori pentru a se uita prin fereastra cea mai apropiată de ea, ultima, de altfel. Se furișă lângă ea și, rămânând de partea cealaltă a aceleiași ferestre, se uită în cameră. Zoia ședea în balansoarul lui Tinatin. Purta o rochie neagră lungă, ca acelea de seară, și cizme negre rusești. Avea părul ridicat într-un coc neîngrijit, iar chipul aducea cu propria-i icoană; era descompus, cu ochii mari, duși în fundul capului. Se uita prin ușa lungă de sticlă, dar cu o privire atât de cruntă și de pierdută încât Oliver se întrebă dacă vedea ceva în afară de demonii din mintea ei. Pe masa de lângă ea, curgea o lumânare de ceară. Pe genunchi ținea un kalașnikov. Arătătorul de la mîna dreaptă îi era chircit pe trăgaci.

La început, Aggie nu a înțeles ce încerca Oliver să-i spună și a fost nevoit să-i mimeze de câteva ori, mai întâi pe sub braț, apoi pe deasupra brațului, înainte ca ea să tragă șperaclul de sub cordon, să se lase pe vine și să-i facă semn să se ghemuiască și el. Ridică brațele, le legănă, gest imitat de Oliver. Aruncă șperaclul cam un metru și jumătate peste fereastră, iar el îl prinse cu o singură mână, nu așa cum voia ea. Cu o serie de gesturi, Oliver încercă să-i spună altceva. Se bătu pe piept și arătă în direcția Zoiei, dădu din cap și ridică degetul gros pentru a o liniști pe Aggie: suntem prieteni vechi. Făcu semne de domolare cu palmele în jos: procedăm încet. Se arătă pe sine

din nou: este numărul *meu* de data aceasta, nu al tău, *eu* intru, tu nu. Își lovi tâmpla cu degetul, sfios, pentru a sugera posibila tulburare mintală a Zoiei, apoi se încruntă, semn că se îndoia, clătinând capul la dreapta și la stânga, punând sub semnul întrebării diagnosticul său vulgar. Reverențios, se cuprinse cu brațele: am fost iubitul ei, este responsabilitatea mea. Nu avea cum să știe cât a urmărit Aggie din toate acestea, dar docilitatea ei spunea multe. Privindu-l cu atenție, își sărută vârfurile degetelor și îi trimise o beza.

Oliver se ridică în picioare, știind că, dacă ar fi fost singur, s-ar fi temut și s-ar fi simțit dezorientat, dar, mulțumită lui Aggie, vedea lucrurile clar și nu se îndoia de ceea ce avea de făcut. Știa că ferestrele erau din geam armat, pentru că Mihail îi demonstrase greutatea lor, arătându-i plin de veselie balamalele consolidate necesare ca să le susțină. De aceea șperaclul improvizat avea să fie nu prima, ci ultima soluție. Indiscutabil însă era faptul că înmânându-i șperaclul, Aggie l-a lăsat pe el să facă treaba, ceea ce Oliver și dorise, de fapt. Ideea de a o trimite la luptă pe Aggie pentru el, ideea că Aggie s-ar alege pentru strădania ei cu o salvă de gloanțe trase cu kalașnikovul și de a deveni un alt cadavru în calea salvatorului, era mai mult decât putea suporta Oliver. Geamul armat era un lucru. Dar o ploaie de gloanțe proiectate de un pistol-mitralieră de mare viteză la o distanță de doi metri era cu totul altceva.

Așadar, își vârî șperaclul sub betelie, în stilul lui Aggie, și, cu mișcări țepene, puțin aplecat, se apropie de mijlocul ferestrei, apoi se trase mai într-o parte, în așa fel încât Zoia să-i poată vedea tot chipul într-un singur ochi de geam și nu tăiat pe din două. Ciocăni în geamul armat, ușor, apoi mai viguros. Când Zoia ridică ochii și când păru să-și fixeze privirea asupra lui, Oliver arboră un zâmbet victorios:

— Zoia. Eu sunt, Oliver. Lasă-mă să intru, îi spuse el destul de tare, cel puțin așa spera, ca să se audă prin geam.

Deschise ochii încet, larg, apoi, cuprinsă de frenezie, începu să agite arma din poală ca un preludiu al țintirii ei către Oliver. Bătu cu palmele în geam și își apropie fața de el, dar nu într-atât încât să-i deformeze caraghios chipul.

— Zoia! Lasă-mă să intru! Eu, sunt Oliver, iubitul tău! strigă el, fără să-și dea seama în clipa aceea – trebuie spus – că Aggie se afla acolo, dar de spus a spus-o. Și este clar că Aggie a dorit ca el să spună acest lucru, pentru că, privind-o cu coada

ochiului, o văzu dând din cap aprobator. Dar răspunsul Zoiei a fost de animal care aude un sunet de care abia își aduce aminte: Îl recunosc, da, aproape că-l recunosc, dar este prieten sau dușman? Se ridicase în picioare, nesigură – el presupuse că nu prea avea de mâncare – dar fără să dea drumul la armă. Și, după ce îl privi lung pe Oliver o bucată de vreme, se uită cu severitate în jurul camerei, așteptându-se după cât se pare la un atac prin surprindere din spate, atenția fiindu-i acaparată totuși de ceea ce se întâmpla acolo, afară, în fața ei.

— Poți să-mi deschizi ușa, te rog, Zoia? Trebuie să intru. Este vreo cheie în broască? Altfel am putea ocoli casa până în față și ne-ai lăsa să intrăm acolo. Eu sunt, Zoia. Eu și o fată. Îți va plăcea. Nimeni altcineva, te asigur. Poți încerca să sucești cheia? Este o cheie de alamă, după câte îmi amintesc. Trebuie să o întorci de trei sau patru ori.

Zoia însă stătea tot cu arma în mână și întorsese țeava către vintrele lui Oliver. Era atâta amorțeală în mișcarea ei, atâta disperare pe chip, atâta indiferență față de viață și moarte, că putea tot atât de bine să tragă sau nu. Urmă o pauză lungă, timp în care Oliver nu s-a clintit, Aggie urmărindu-l din culise, iar Zoia încercând să se împace din nou cu ideea existenței lui, după atâția ani în care viața îi făcuse ce îi făcuse. În sfârșit, cu arma îndreptată în continuare spre el, făcu un pas înainte, apoi încă unul, până când au ajuns un bărbat și o femeie față în față, cu un geam între ei, și a putut să-i cerceteze ochii și să hotărască ce vedea în ei. Ținând arma cu dreapta, întinse mâna stângă și încercă să descuie ușa, dar încheietura mâinii îi era atât de slabă că nu avu puterea să succedă cheia. În cele din urmă, lăsă jos arma și, după ce își netezi părul pentru a-l primi, folosi ambele mâini ca să-i permită să intre. Aggie îl urmă imediat, trecu pe lângă el, ridică kalașnikovul și-l cuibări sub braț.

— Vrei să-mi spui, te rog, cine mai este în casă? o întrebă calm Aggie, ca și când cele două s-ar fi cunoscut de-o viață.

Zoia negă din cap.

— Nimeni?

Nici un răspuns.

— Unde este Hoban? întrebă Oliver.

Zoia închise ochii în semn de renunțare.

Oliver o luă de coate și o trase spre el. Îi întinse brațele și i le puse pe umerii lui, apoi o îmbrățișă, ținându-i strâns trupul

rece, bătând-o ușor pe spate și legănând-o, în timp ce Aggie, controlând kalașnikovul, ca să vadă dacă era încărcat, îl armă, și ținându-l de-a curmezișul pieptului, se furișă în hol pentru prima etapă de inspectare a terenului. Mult timp după plecarea lui Aggie, Oliver o ținu pe Zoia în brațe, așteptând-o să se dezghețe, să se liniștească și să se încălzească la pieptul lui, să-și descleșteze mâinile de pe reverele sacoului, să-și ridice capul și să-l lipească de obrazul lui. Îi simți inima bătând pe trupul lui și tremurul spatelui ei vlăguit, apoi mișcarea coastelor când începu să plângă cu lungi suspine, golindu-și pieptul val după val de mâhnire. Fața îi era suptă și când îi ridică bărbia și îi lipi tâmpla de obrazul său, simți pielea alunecând pe os ca la o femeie bătrână.

— Ce face Pavel? întrebă Oliver, sperând că dacă ar putea-o convinge să vorbească despre fiul ei, el ar putea deschide ușa către alte lucruri.

— Pavel este cum îl știi.

— Unde e?

— Pavel are *prieteni*, explică ea, ca și cum acest fenomen îl deosebea de alți copii. Îl vor proteja. Îi vor da de mâncare. Îl vor lăsa să doarmă. Nu va mai avea parte de înmormântări. Vrei să vezi trupul?

— Al cui?

— Poate că nu mai e.

— Al cui trup? Al tatălui meu? L-au omorât?

— Stai că îți arăt.

Camerele din față erau legate prin uși comunicante. Apucându-i strâns brațul cu amândouă mâinile, îl conduse pe lângă mobila Ecaterinei cea Mare și pe lângă motocicletă înveșmântată în giulgiu, prin dormitorul gol al lui Pavel, cu flori răspândite pe podea, cu masa pliantă la mijloc și cu scândurelele prinse în cuie ca să formeze o cruce ortodoxă rusă.

— Așa este tradiția noastră, spuse ea, venind lângă masă.

— Cum este?

— Întâi îl punem într-un coșciug deschis. Este pregătit de către săteni. Aici nu avem săteni, așa că l-am pregătit noi. E greu să îmbraci un trup ciuruit de gloanțe. I-a fost distrusă și fața. Cu toate acestea, am reușit.

— A cui față?

— Lângă trup îi așezăm lucrurile dragi. Umbrela. Ceasul. Vesta. Pistoalele. Dar îi ținem înfățat și patul lui de la etajul de

sus. Îi păstrăm și locul la masă. Mâncăm pentru el la lumina unei lumânări. Când vecinii vin să-și ia rămas-bun, îi întâmpinăm cum se cuvine și bem cu ei pentru sufletul lui. Dar nu avem vecini. Suntem exilați. Conform tradiției noastre, lăsăm o fereastră deschisă pentru ca sufletul să-și ia zborul ca o pasăre. Fie ca sufletul lui să fi plecat, deși era foarte cald afară. Când sufletul părăsește casa, ceasurile sunt sucite de trei ori față de poziția lor normală, masa se întoarce cu picioarele în sus, se îndepărtează toate florile, iar coșciugul este lovit de ușă de trei ori înainte de a porni pe ultimul drum.

— Trupul lui Mihail, sugeră Oliver, iar ea confirmă spusele lui cu o serie de aplecări lungi și prevestitoare de rău ale capului.

— Poate că ar trebui să facem și noi acest lucru, spuse el, ascunzându-și ușurarea sub o vioiciune voită.

— Poftim?

— Să dăm masa peste cap.

— Nu a fost posibil. După ce au plecat, nu am avut destulă putere să o răstorn.

— Suntem destul de puternici împreună. Lasă-mă pe mine. Vrei să o răstorn eu?

— Îmi amintesc că ești foarte amabil, spuse ea și zâmbi admirativ, în timp ce el plie picioarele mesei, le vârî în lăcașul lor și puse masa cu tăblia în jos pe podea.

— Poate că ar trebui să îndepărtăm și florile. Unde găsec o mătură? Avem nevoie de o mătură și de un fâraș. Unde ții măturile? Bucătăria îi amintea de Nightingales: înaltă, cu căpriori și mirosind a piatră rece. Arată-mi.

Ca și Nadia, deschise câteva dulapuri înainte de a găsi ceea ce căuta. Ca și Nadia, bombăni ceva despre absența servitorilor. Se întoarseră în camera din față, iar ea începu să măture fără precizie florile, în timp ce el îi ținea fârașul. Oliver îi luă mătura și o sprijini de perete. O luă în brațe din nou, pentru că începuse din nou să plângă, dar de data aceasta lui Oliver i se păru că vechea lor comuniune o însuflețise și că lacrimile ei erau purificatoare. Ca să o mântuie, dădu tot ce avea mai bun în el, toate sentimentele sale, empatia și voința sa erau concentrate asupra ei. Era o chestiune de pură disciplină să nu se gândească

la nimic altceva decât să o scoată din starea ei cataleptică și să o readucă la viață: pentru că a proceda altfel ar fi însemnat să o dea la o parte și să o abandoneze lacrimilor și convulsiilor ei și să se repeadă la cel de-al doilea dulap de bucătărie din stânga, unde o pungă maro de culoarea paltonului său, cu o etichetă evidentă cu numele „Dl. Tommy Smart“, scris de mâna lui Tiger – o pungă pe care Nadia o numise sacoșă de voiaj – zăcea epuizată printre ghete mușcate, galoși și numere vechi de ziare editate în limba rusă.

— Tatăl meu a fost trădat de timp, declară Zoia, îndepărtându-se de el. Și de Hoban.

— Cum s-a întâmplat?

— Hoban nu iubește pe nimeni, așa că nu a trădat pe nimeni. Atunci când trădează, este absolut loial lui însuși.

— Pe cine a mai trădat în afară de tine?

— L-a trădat pe Dumnezeu. Când se reîntoarce, îl voi omorî. Trebuie.

— Cum l-a trădat pe Dumnezeu?

— Nu are importanță. Nimeni nu are cum să știe. Lui Pavel îi place foarte mult fotbalul.

— Și lui Mihail îi plăcea fotbalul, spuse Oliver, amintindu-și miuțele de pe pajiște și pe Mihail, cu pistolul în cizmă, sărind după mingi. Cum l-a trădat Hoban pe Dumnezeu?

— Nu contează.

— Dar ai de gând să-l omori din cauza asta.

— L-a trădat pe Dumnezeu la meciul de fotbal. Eram acolo. Nu-mi place fotbalul.

— Dar te-ai dus.

— Pavel și Mihail voiau să se ducă la meci, era stabilit. Hoban făcuse rost de bilete. Cumpărase prea multe.

— Aici, la Istanbul?

— Era o noapte cu lună plină la stadionul İnönü. Privirea ei rătăci către fereastră. Tremura din nou, motiv pentru care o luă în brațe. Hoban obținuse patru bilete, așa că se iscase o problemă. Lui Mihail nu-i plăcea Hoban. Nu voia să vină și el. Dar dacă mergeam și eu, Mihail nu se putea opune, pentru că Mihail mă iubea. Asta știa și Hoban. Nu fusesem niciodată la un meci de fotbal. Îmi era teamă. Pe stadionul İnönü încap

treizeci și cinci de mii de oameni. Nu-i poți cunoaște pe toți. La fotbal există o pauză, la mijlocul meciului. În pauză, echipele se retrag și discută. Am discutat și noi. Ne luaserăm la noi pâine și salam. Pentru Mihail aveam și votcă. Evgheni nu-i dădea voie să bea prea multă votcă, dar Hoban adusese o sticlă. Mă afluam la marginea grupului. Pavel stătea lângă mine și după el era Mihail. După Mihail, venea Hoban. Luminile erau prea puternice. Îmi displăceau.

— Și ai discutat, spuse Oliver cu blândețe, îndemnând-o să continue.

— Cu Pavel am discutat despre fotbal. Îmi explica subtilitățile. Era fericit. Era un lucru rar ca tata și mama să fie împreună la un eveniment ca acesta. S-a discutat și despre *Tallinnul Liber*. Îl ispitea de parcă ar fi fost Diavolul. Că va fi o călătorie frumoasă. Drumul de la Odesa prin Bosfor este foarte frumos. Mihail va fi încântat. Va fi un secret față de Evgheni. Un dar, o surpriză.

— Mihail a fost de acord să plece?

— Hoban a fost foarte subtil cu el. Diavolii sunt întotdeauna iscușiți. I-a vârat ideea lui Mihail în cap, a susținut-o, dar în cursul conversației a avut grijă ca ea să pară că vine de la Mihail. L-a felicitat pentru ideea minunată. S-a întors către mine. Mihail a avut această idee minunată. Va călători la bordul *Tallinnului Liber*. Hoban este un om rău. Este un lucru normal pentru el. În noaptea aceea a fost mai rău decât în mod obișnuit.

— Ai spus acest lucru lui Evgheni sau lui Tinatin?

— Hoban este tatăl lui Pavel.

Se întorseseră în salon; era evident că Aggie, cândva în cursul instruirii ei a acumulat cunoștințe medicale, pentru că a făcut o supă limpede din câteva cuburi, a bătut două ouă în ea, și, așezată lângă brațul Zoici, a hrănit-o, i-a luat pulsul, i-a ciupit încheieturile mâinilor și i-a stropit fața cu apă de colonie luată din baie. Inevitabil, Oliver și-a amintit-o pe Heather, atunci când el a avut temperatură mare și frisoane, numai că pe când Heather avea o forță nemaipomenită de a-l sluji, Aggie părea răspunzătoare de întregul univers și, oricât de tulburător ar fi fost acest lucru, era încântat, dat fiind că până acum considerase întotdeauna că era singur din acest punct de vedere.

Luase sacoşa de voiaj a lui Tiger, dar din conţinutul ei nu a allat nimic, decât că oriunde s-ar fi allat acesta, ducea lipsă de schimburi curate. Aggie descărcase kalaşnikovul pe care l-a proptit într-un colţ. Adusese lumânări noi, pentru că atât ea cât şi Oliver doreau instinctiv să păstreze atmosfera creată şi nu voiau să o sperie pe Zoia cu brutalitatea luminii electrice.

— Cine eşti tu? o întrebă Zoia.

— Eu? Sunt noua gagică a lui Oliver, răspunse ea, râzând veselă.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că o iubesc, îi explică Oliver şi continuă să o privească, în timp ce Aggie o înveli într-o pătură, îi bătu pernele pe care le adusese de sus şi îi mai dădu cu puţină colonie pe frunte. Unde este tatăl meu?

Urmă o tăcere lungă în care Zoia părea că încearcă să-şi reînvie memoria. Dintr-o dată, spre surprinderea lui Oliver, Zoia începu să râdă:

— A fost ridicol, răspunse ea, clătinând din cap amuzată.

— De ce?

— Îl aduseseră pe Mihail. De la Odesa. Îl duseseră mai întâi la Odesa. Apoi Evgheni le-a dat bani să-l trimită aici, la Istanbul. Coşciugul era din oţel. Semăna cu o bombă. Am cumpărat gheaţă. Evgheni a făcut o cruce. Îneebunise. L-am pus pe masă, cu coşciugul, în gheaţă.

— Tatăl meu era aici?

— Nu era.

— Dar a venit aici.

— A fost un teatru întreg, era ridicol spuse ea, râzând din nou. S-a auzit soneria. Nu aveam servitoare. Hoban s-a dus să deschidă uşa, crezând că s-a mai adus gheaţă. Nu era gheaţa, era domnul Tiger Single, în palton. Hoban era foarte încântat. L-a adus în cameră şi i-a spus lui Evgheni: „Vezi. A venit un vecin în cele din urmă. Domnul Tiger Single vrea să aducă un ultim omagiu omului pe care l-a ucis.“ Evgheni avea capul prea greu. Nu şi-l putea ridica. Hoban a fost nevoit să-l aducă pe tatăl tău în faţa lui înainte de a-i veni să creadă.

— Cum? Cum adică să-l aducă?

— Uite așa, spuse ea, ducându-și brațul la spate cât putu de sus, apoi își ridică bărbia și se strâmbă de durere, simțind-o parcă și ea.

— Apoi?

— Apoi Hoban l-a întrebat: „Să-l duc în grădină și să-l împușc?”

— Unde era Pavel? întrebă Oliver, cuprins de un val de grijă pentru copil, o întrebare total lipsită de obiect.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, era la Mirsky. Când a sosit trupul lui Mihail, l-am trimis la Mirsky.

— Așadar, l-au dus pe tatăl meu în grădină.

— Nu. Evgheni a ordonat să nu fie împușcat. Când ne aflăm în fața morților, ne aflăm în prezența lui Dumnezeu. Așa că l-au legat.

— Cine l-a legat?

— Hoban are oamenii lui. Ruși din Rusia, ruși din Turcia. Oameni răi. Nu le cunosc numele. Uneori Evgheni îi dă afară, dar mai târziu uită sau îi pare rău.

— Și după ce l-au legat? Ce-au făcut apoi cu el?

— L-au obligat să se uite la Mihail întins pe masă. L-au arătat găurile de gloanțe. Nu-i plăcea să se uite. L-au forțat. Apoi au pus pe cineva să-l păzească și l-au închis într-o cameră.

— Este un pat de o persoană la mansardă, spuse Aggie. Este ud leocă.

— De sânge?

Scutură din cap și strâmbă din nas.

— Cât timp l-au ținut în cameră? o întrebă Oliver pe Zoia.

— Poate o noapte, poate mai multe. Poate șase, nu știu. Hoban este ca Macheth. Nu are somn.

— Unde este acum? întrebă Oliver, referindu-se la tatăl său.

— Hoban spunea tot timpul: „Vreau să-l omor, lasă-mă să-l omor, este un trădător”. Dar Evgheni nu avea voință. Era distrus. „Luați-l mai bine cu noi. Vreau să vorbească cu el”. L-au adus jos. Cineva îl bătuse, probabil Hoban. L-am bandajat. Era atât de mic. Evgheni i s-a adresat. Te vom lua într-o călătorie, am închiriat un avion, trebuie să-l îngropăm pe Mihail, trupul său nu este îmbălsămat, nu trebuie să te opui, ești prizonierul nostru, trebuie să mergi cu noi ca un bărbat, altfel Hoban te va

împușca sau te va arunca din avion. Eu n-am auzit. Mi-a relatat Hoban. Poate că a mințit.

— Unde se ducea avionul?

— La Senaki, în Georgia. Era secret. Aveau de gând să-l înmormânteze la Bethlechem. Temur a aranjat totul, de la Tbilisi. Aveau să fie funeralii duble. Atunci când Hoban l-a omorât pe Mihail, l-a omorât și pe Evgheni. Firește.

— Credeam că Evgheni nu este bine primit în Georgia.

— Este o situație nesigură. Dacă stă cuminte, dacă nu concurează cu mafiile, este tolerat. Dacă trimite bani mulți, este tolerat. În ultimul timp, nu a mai putut trimite mulți bani. De aceea situația este nesigură. Oftă adânc și închise ochii și, după câțva timp, îi deschise încet. În curând Evgheni va fi mort, iar Hoban va domni peste toate. Dar nu va fi mulțumit. Atâta vreme cât mai rămâne un singur om nevinovat pe pământ, nu va fi mulțumit. Arboră un zâmbet frumos. Așa că ai grijă, Oliver. Ești ultimul nevinovat.

Reacționând la această relaxare a atmosferei, Oliver se ridică în picioare, se întinse, se scărpină în cap, își roti brațele din umeri, își arcui spatele și, în general, făcu toate acele lucruri pe care le făcea după ce stătea prea mult într-o anumită poziție sau când se gândea la atâtea lucruri dintr-o dată. Încât motoarele din trupul său aveau nevoie să-și mai evacueze din abur. Puse câteva întrebări, pe un ton firesc, ca de pildă, care era celălalt nume al lui Temur și dacă își mai aducea aminte în ce zi au plecat cu avionul. Și, în timp ce se plimba de colo-colo, notând în minte răspunsurile ei, Oliver nu putu rezista tentației de a face un mic pelerinaj la BMW-ul care se afla în camera alăturată, unde ridică lințoliul și zâmbi către formele strălucitoare ale motocicletei, observând, prin ușa dintre cele două camere, că Aggie, cu solitudinea ei neostoită, profita de absența lui pentru a-i mai da niște supă pacientei sale.

Scăpând din raza ei vizuală, se apropie cu pași ușori de ușa de sticlă, apucă clanța de alamă și, atât cât îndrăzni el de ușor, o apăsă până când simți broasca cedând. Apoi împinse ușile puțin, constatând cu satisfacție că, la fel ca și ușile salonului, acestea se deschideau în afară, spre grădină. Fu cuprins pe loc de un sentiment de vinovăție, care era cât pe ce să-l facă să se

întoarce în salon, fie ca să-i mărturisească lui Aggie ce făcuse, fie să o invite să vină cu el. Dar nu fu în stare să facă nici unul din aceste lucruri, întrucât, dacă le făcea, nu ar mai fi putut să o protejeze și, de aceea, ținând seama de primejdiile implicate de demersul său, aceasta era singura atitudine decentă pe care o putea adopta. Pe furiș, ca un școlar care trage chiulul, mai privi o dată prin ușa dintre cele două camere și, asigurându-se că Zoia și Aggie vorbeau de-ale lor, deschise ușile dinspre grădină, trase husa de pe motocicletă, o coborî de pe cric, se urcă în ea, puse contactul, apăsă demarorul și, cu un muget pornit parcă din măruntaiele trupului său, zbură în noaptea înstelată și trecu Puntea Cuceritorului în drumul său către Bethlehem.

CAPITOLUL • 19

Oliver iubise motocicletele din momentul în care Tiger decretase că sunt pentru clasa de jos. În somn, visase că pleca departe cu ele, le conferise aripi și alte puteri magice; în satul vecin cu Nighingales, mersese pe motocicletă în spatele băieților fermierilor și gustase elixirul vitezei; în adolescență, visase lete desculțe mergând cu el călare pe șaua din spate. Deși răspundea multora din visele sale exotice – o lună splendidă, cerul înstelat al nopții, drumul șerpuitor, liber, către nicăieri – călătoria la Ankara era bântuită de pericolele ce-l așteptau și de cele pe care le lăsase în urmă.

Se oprise la Fordul închiriat doar atât cât să-și ia banii din valiză și să scrie în grabă un bilet pe care l-a vârat sub ștergător: *Iartă-mă, nu am avut puterea să te târăsc și pe tine în această afacere, Oliver*. Acest text i se păru atât de nepotrivit, încât și-ar fi dorit cu ardoare să poată găsi o modalitate de a-i da telefon sau chiar să se întoarcă și să-și explice mai bine gestul. Nu se atinsese nici de hainele lor, nici de celularul ei, nici de pașapoartele pe numele Single, nici de restul banilor. Pornise pe drumul spre Ankara pentru că văzuse indicatorul și pentru că presupusese că primul lucru pe care l-ar face Brock când avea să audă vestea era să pună sub urmărire toate zborurile cu plecarea din Istanbul. Aceasta nu însemna însă că Ankara era sigură sau că putea să prindă ușor o cursă de la Ankara la Tbilisi. În plus, domnul West nu avea viză georgiană, iar Oliver avea presimțirea că va avea nevoie de așa ceva. Dar toate aceste griji luate la un loc nu reprezentau nimic față de imaginea de care nu putea să scape, închipuindu-și-l pe Tiger

cu brațul răsucit la spate, silit de Alix Hoban să meargă așa, pe Tiger bătut, Tiger sângerând, Tiger obligat să vadă trupul sfărtecat al lui Mihail, Tiger făcând pe el de groază în timp ce aștepta să fie dus cu forța la Bethlehem și împușcat acolo. Era atât de mic, spusese Zoia.

La început a mers pe autostradă, nu avea de ales. Mergea în viteză, însă hârtoapele au constituit o spaimă continuă. De fiecare parte, curgeau înapoi dealuri negre, întrerupte din când în când de orașe satelit cu blocuri înalte ca niște sonde de petrol luminate. Un tunel l-a păcălit. Înainta cu viteză. La ieșire îi apărură brusc în față, la înălțimea capului, o bară orizontală albastră cu lumini albe și numere. Era o barieră la care se încasa taxa de autostradă. Reuși cumva să frâneze la timp, aruncă o bancnotă de cincizeci de milioane de lire către un individ uimit de la o fereastră și își văzu de drum. De două ori, poate chiar mai des, a fost oprit la puncte de control ale poliției de către bărbați în salopete galbene din plastic, cu benzi argintii fluorescente de-a curmezișul pieptului. Înarmați cu lanterne, îi studiau fața și pașaportul căutând trăsături de kurd sau alte nereguli asemănătoare. Într-un rând, înaintând ca bezmeticul, dădu într-o hârtoapă și motocicletă fu cât pe-acți să-l arunce peste cap. Frânând brusc, se trezi derapând la buza unei râpe imense. Rămas fără combustibil, făcu autostopul, ca să descopere că stația de benzină era doar la cinci sute de metri mai încolo, după curbă. Dar aceste chinuri trecură ca un vis și când se trezi din vis, se afla în fața biroului de informații de la aeroportul din Ankara, spunându-i-se că singura posibilitate de a ajunge la Tbilisi era să se întoarcă la Istanbul și să prindă avionul care pleca la orele douăzeci în seara aceea, ceea ce însemna peste paisprezece ore. Dar Istanbulul era locul în care o lăsase pe Aggie și la orele douăzeci în seara aceasta se putea prea bine ca Hoban să fi pus capăt suferințelor lui Tiger.

Oliver își aminti că era bogat și că adusese cu el o parte din averile sale, că banii, cum îi plăcea lui Tiger să spună, erau cea mai bună uncăltă de uz universal din lume. Așa că se răzleți de turma pasagerilor, intră în catacombe administrative ale aeroportului și, cu cinci bancnote de câte o sută de dolari puse pe masa dintre ei, vorbi rar englezește cu un domn gras, ce pipăia un șirag de mătănii. În cele din urmă, acesta deschise o

ușă și urlă către un subaltern, care se întoarse cu un individ cu mutră de nebun într-o salopetă verde, murdară, cu aripi pe buzunarul de la piept, numit Faruk. Iar Faruk avea și pilota un avion de transport, ce se afla acum pentru reparații în hangar, dar putea fi gata într-o oră, care se transformase în trei. Faruk accepta să facă zborul pentru doar o mie de dolari, cu condiția ca lui Oliver să nu-i fie rău în avion și să nu spună nimănui că Faruk l-a dus la Tbilisi. Oliver aduse vorba de Senaki, dar Faruk nu s-a lăsat tentat nici în ruptul capului, chiar dacă i s-ar mai fi dat încă cinci mii de dolari.

— Senaki prea interzis. Prea mult militari. Abhazia face necaz mare.

O dată contractul încheiat, domnul gras, cu mătănii, se întristă. Un instinct birocratic bine înrădăcinat i-a șoptit că lucrurile au mers prea ușor și prea repede.

— Trebuie scris hârtie, îi spuse el lui Oliver, oferindu-i un teanc de formulare îngălbenite, redactate în limba turcă. Oliver refuză. Domnul cel gras vână și alte motive ca să-l mai rețină, dar până la urmă cedă.

Zburară, se zguduiră, trecură razant pe deasupra vârfurilor de munte și, în a doua parte a călătoriei, Oliver, în mod providențial, a dormit, probabil că și Faruk, pentru că aterizară cu o bubuitură atât de mare la Tbilisi și parcurseră pe pistă o distanță atât de scurtă încât părea că pilotul se trezise dintr-un somn adânc în ultima clipă. La Tbilisi, viza de intrare era obligatorie și nu te puteai juca cu legea. Nici feldmareșalul de la Serviciul de Imigrare, nici colegul său, amiralul Securității, nici unul dintre numeroșii lor aghiotanți, adjutanți sau camarazi de la infanteria marină nu puteau nici măcar gândi să-l lase pe Oliver să intre în țară pentru mai puțin de cinci sute de dolari, bani gheață, bancnotele mari nefiind acceptate. Se făcuse seară. Oliver luă un taxi până la adresa lui Temur și se trezi în fața unei uși cu zece butoane de sonerie, fără nume înscrise alături. Apăsă un buton, apoi altul, apoi le apăsă pe toate dintr-o dată, și cu toate că era lumină la unele ferestre, nimeni nu coborî, iar când strigă „Temur“, unele lumini se stinseră. Telefonă dintr-o calenea, însă nu-i răspunse nimeni. Plecă pe jos. Un vânt de nord arctic biciuia Caucazul și bătea năprasnic în oraș. Casele de lemn scârțâiau și pârâiau ca niște nave vechi. Pe străzile

lăturalnice, bărbați și femei în pardesie și căciuli de lână se înghesuiau ca să se încălzească în jurul unor pneuri cărora le dăduseră foc. Se întoarse la casa în care locuia Temur și apăsă din nou butoanele soneriilor. Nimic. Plecă iar pe jos, mergând pe mijlocul străzilor pentru că, brusc, îl cuprinsese o frică nejustificată din cauza beznei. Cobori un deal și, spre ușurarea lui, recunoscu o ușă aurie mozaicată, cu o lumină în față, unde se afla vechiul stabiliment de ape minerale. O bătrână îi luă banii și îl conduse într-o cameră goală, cu faianță albă pe jos. Un bărbat slăbănog, în pantaloni scurți, îl muie într-o baie sulfuroasă, îl întinse gol pușcă pe o masă de măcelărie și îl frecă cu o lufă până când pielea i se înroși din cap până în picioare. Cu trupul arzând, se duse la o discotecă și, nereușind nici de data aceasta să-l trezească pe Temur cu telefonul, întreabă și fu îndrumat către o pensiune fără nume. Cu toate că se afla la două străzi mai departe, era atât de întineric afară că fu gata-gata să se rătăcească. Trecu pe lângă un șir de troleibuze fantomatice și își aminti că la Tbilisi troleibuzele se opreau ori de câte ori se întrerupea curentul, ceea ce se întâmpla în mari părți ale zilei. Bătu la o ușă și așteptă, ascultând cum se descuiiau broaștele. Apăru un bătrân în halat și cu un fileu pe cap care îi vorbi în gruzină, însă lecțiile Ninei erau prea departe în trecut. Bătrânul o dădu pe rusește, ceea ce fu și mai rău, așa că Oliver își lipi palmele și își puse capul pe ele, în semn că ar dori un loc de dormit. Bătrânul îl conduse într-o celulă de la mansardă, cu un pat de campanie și o veioză cu abajur de pergament pe care erau pictate nimfe dansând. Văzu, de asemenea, un lighean lângă care era o bucată de săpun eazon și ceva care era ori o cârpă de șters fața, ori un prosop de baie foarte mic. Toată noaptea auzi sirenele sunând și tăcând din când în când. Un incendiu? O lovitură de stat? Un asasinat? Sau vreo fetiță ucisă într-un accident de automobil și pe care o chema Carmen? Reuși cumva să doarmă în cămașă, chiloți și șosete, cu restul hainelor îngrămădite pe pat ca să nu-i fie frig. Pielea scorțoasă îl durea și îl mânca. Auzea vântul scârțâind în streășina de lemn. Îi era dor de Aggie, se temea îngrozitor pentru Tiger și îl văzu în vis scâncind, cărat dintr-o parte într-alta a Bethlehemului, iar pe Hoban certându-se cu Evgheni în legătură cu locul cel mai bun unde putea fi împușcat

în cap. Se trezi și descoperi că înghețase. Se trezi din nou într-un lac de transpirație sulfuroasă. Se trezi pentru a treia oară și îl sună pe Temur, care răspunse imediat, dovedindu-se un maestru al eficienței. Un taxi, un elicopter? Nici o problemă, Oliver. Trei mii de dolari, banii jos, vino pe la zece.

— Indivizii accia te așteaptă? se interesă Temur.

— Nu.

— Mai bine le-aș spune eu. Ca să nu se enerveze.

Dintre toate lucrurile pe care Brock ar fi putut să i le ordone lui Aggie să le facă în clipa aceea, cel mai rău și mai rău era, hotărî ea, să stea liniștită și să aștepte alte instrucțiuni. Dacă i-ar fi ordonat să se arunce în apele Bosforului, dacă ar fi rostit un singur cuvânt serios de reproș, dacă i-ar fi poruncit să se prezinte, rasă în cap și căzută în dizgrație, la ușa din dos a Ambasadei Britanice, pentru a fi transportată imediat în Anglia, poate s-ar fi simțit mai puțin umilită. Dar nu s-a ales decât cu câteva propoziții rostite pe un ton înțelept, reținut, cu accent de Liverpool: „Unde ești, Charmian? Poți să ne vorbești fără probleme? Îți amintești cam la ce oră s-a întâmplat? Bine, stai exact acolo unde ești, Charmian, și nu face nici o mișcare până când nu primești vești de la mama sau de la mine...” De aceea stătea de două ore înțepenită într-o cafenea cu acoperiș de tablă, cu bănci goale, printre găini golașe și un câine galben, degenerat, pe care îl chema Apollo, care își pusese botul pe genunchii ei și îi făcu ochi dulci până când îi mai cumpără o chiftea de vacă.

Și toate astea sunt din cauza greșelii mele idioate, nu înceta ea să-și spună. Fusese un accident previzibil, pregătit cu încetinitorul, cu consimțământul meu. Așa că s-a întâmplat. Zărise motocicletă, constatase reacția lui, îl urmărise purtându-se plin de bunăvoință față de Zoia, dar știuse că în mintea lui clocea ceva. Dar când îl văzu cum o șterge ca un iepure mare și argintiu peste pajiștea luminată de lună și dispărând în spatele casei, primul gând care îi trecu prin minte fusese să-i spună, de ce n-ai avut răbdare, ticălosule ce ești, dacă mai așteptai o clipă ai fi fost și eu pe motocicletă cu tine.

Dar acesta fusese un moment de criză, pe care Aggie l-a dominat așa cum se întâmpla întotdeauna. Făcea tot ceea ce

trebuia să facă meticulos și conștiincios, ca și cum ar fi fost pe cale să plece în cea mai lungă călătorie a ei și, dintr-un motiv sau altul, așa se și simțea. Alergă la mașină și citi biletul lui Oliver, care, cum era și normal, o înfurie, dar îi trecu când își aminti glasul lui nicidecum afectat, cu care îi spusese Zoiei: „O iubesc“. Formă numărul direct al lui Brock, dădu de Tanby și îi comunică minimum posibil pe tonul cel mai calm din lume: „A furat o motocicletă și se presupune că se îndreaptă spre Georgia. Alte informații peste două ore. Terminat“. Se întoarse în fugă la Zoia, a cărei stare de spirit părea să se fi îmbunătățit după plecarea lui Oliver, pentru că își zâmbea felicitându-se parcă, fapt care în alte împrejurări ar fi putut să o supere teribil pe Aggie. Dar Aggie avea lucruri mai serioase de făcut și promisiuni de ținut, chiar dacă numai față de ea însăși. O conduse pe Zoia sus, stătu lângă ea până se spală și găsiră împreună o cămașă de noapte și un rând de haine de schimb curate pentru a doua zi dimineată. Făcându-și astfel de lucru în folosul Zoiei, Aggie a fost nevoită să asculte frânturi de păreri de o înțelepciune îndoielnică despre Oliver și ea însăși, pe care Zoia le rostea cu autoritatea unui alienat mintal. Promițându-i că îi va urma sfaturile, Aggie se întrebă ce ar mai putea face pentru ea. Un bilet lipit pe perete, pe care era mângălit numărul de telefon de acasă al lui Mirsky, îi oferî răspunsul. Formă numărul, dar îi răspunse robotul. Se prezentă drept prietena Zoiei din Noua Zeelandă, care a trecut din întâmplare pe la ea și, deși nu dorea să se amestece, nu s-ar putea ca familia Mirsky să aibă cât se poate de urgent grijă de ea? Să o ducă la un doctor sau să o ia la ei câteva zile? Scoase închizătorul din kalașnikov și îl puse în geanta ei de umăr, urcă din nou la etaj ca să se asigure că Zoia era în pat și, spre bucuria ei, o găsi dormind. Plecă în fugă să ia Fordul.

În drumul ei către aeroportul din Istanbul, fusese chinuită de un nou coșmar. S-o fi îndreptat Oliver spre răsărit, către zonele muntoase neprimitoare ale Turciei? Nu reușea să se gândească decât la el. După ce a predat Fordul la agenția de închirieri, a mimat o criză de istericale, provocată de remușcări și disperare, în aeroport, la Plecări. A interpretat-o cu tot sufletul, ceea nu i-a fost greu. Era Charmian West și era în culmea disperării, îi spuse ca tânărului cu ochi înțelegători de la

biroul companiei Turkish Airlines. Îi arată pașaportul și arboră cel mai atrăgător zâmbet al ei. Ea și Mark se căsătoriseră exact acum *șase zile*, dar noaptea trecută au avut o ceartă *îngrozitoare*, prima din viața lor, și când s-a trezit dimineața, a găsit un bilet în care îi spunea că o părăsește pentru *totdeauna...* Apăsând cu delicatețe tastele computerului său, funcționarul îi spuse lucrul de care se temea cel mai mult: plecarea domnului West din Istanbul spre o direcție oarecare nu apărea pe nici o listă de zbor din dimineața aceea. Nu se găsea nici pe vreo listă de rezervări pentru cursele următoare din ziua aceea.

— Foarte bine, spuse Aggie, gândindu-se că nu era bine deloc. Și dacă a luat autobuzul până la Ankara și a plecat de acolo?

Dar funcționarul își exprimă destul de sever regretul că listele de zbor de la Ankara ieșeau din sfera romantismului său. Așa că Aggie se retrase din incinta aeroportului în această cafenea nenorocită, unde, în prezența lui Apollo, dădu de pe celular telefonul promis lui Brock. După aceasta, n-a mai avut nimic de făcut decât să aștepte și să continue să aștepte „până primești vești de la mama sau de la mine“, ceea ce și făcea în momentul acela.

Ce ar spune mama mea adevărată, ea care nu este niciodată fericită dacă propriile ei interese nu sunt ignorate? *Fă ce vrei cu el, Mary Agnes, atâta timp cât nu-i faci rău...* Iar tatăl meu, un model de perfecțiune al dascălilor scoțieni? *Ești o fată puternică, Mary Agnes. Ar trebui să-ți mai temperezi puțin atitudinea față de Bărbatul visurilor tale...*

Sună telefonul. Nu era nici mama ei, nici tatăl ei, ci glasul operatoarei de la serviciul central de mesaje telefonice, o femeie cu cincisprezece turații pe minut, cu pretenții de mare doamnă:

— Mesaj pentru Arhanghel.

— Asta sunt eu.

— Aveți reținut un loc pentru zborul către Orașul Jucăriilor.

— Asta e Tbilisi.

— Veți fi întâmpinată la sosire. Pentru situații neprevăzute, apălați la unchiul dumneavoastră din localitate.

— Uraaa! Așa comutare a pedepsei mai zic și eu!

Sărind în picioare, Aggie aruncă un teanc de bani pe masă, îl îmbrățișă pentru ultima dată cu drag pe Apollo și cu bucurie în suflet se îndreptă cu toate pânzele sus către Plecări. În drum își aminti de închizătorul kalașnikovului și de încărcătorul acestuia și avu atâta minte încât să le arunce într-o ladă de gunoi înainte de a trece prin controlul cu raze X.

La aeroportul Northolt, Brock se urcă în avionul militar de transport camuflat, cu simțământul că în viață făcuse bine toate lucrurile neimportante și le făcuse prost pe toate cele importante. Îl arestase pe Massingham, dar Massingham nu fusese niciodată ținta sa principală. Îl identificase pe Porlock drept mărul cel putred, dar îi lipseau probele necesare pentru a-l aduce în fața justiției. Pentru acest lucru, avea nevoie de Tiger și își făcu socoteala că șansele de pune mâna pe el erau nule. Atunci când Brock încheiase în dimineața aceea o înțelegere cu serviciile de legătură ruse și georgiene, s-a căzut de comun acord că el îl putea avea pe Tiger, dacă rușii îi obțineau pe Hoban și pe Evgheni. Totuși șansele ca Tiger să mai fie în viață în momentul în care Brock ajungea la el erau după mintea lui zero și ceea ce îl frământa cel mai mult era că, în încrâncenarea sa de a-l demasca pe tată, îi trimisese și fiul la pierzanie. Ar fi trebuit să-l țin din scurt, își spuse el. Trebuia să fiu eu însumi acolo, la locul faptei, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Ca de obicei, nu învinuia pe nimeni în afară de el însuși. Ca și Aggie, simțea că primise semnale evidente și că nu trăsesese nici una din concluziile tot atât de evidente. Eu îl împingeam, iar Tiger îl trăgea. Tiger trăgea însă mai tare decât împingeam eu. Doar iminența luptei îl mai consolă, perspectiva ca după atâta croșetare, după atâtea mișcări cu schimbări de direcție și atâtea calcule de culise, se stabilise o dată și un loc, se numărau secunde și se convenise asupra armelor. Cât privește riscurile pe care și le asuma personal, Brock și Lily le discutaseră în stilul lor, pe ocolite, și ajunseseră de comun acord la concluzia că Brock nu avea de ales:

— Este vorba de tânărul acela, îi spusese el lui Lily, cu o oră în urmă, la telefon. I-am pus o mare belea pe cap, înțelegi, și nu sunt sigur că am procedat bine.

— Da? Ce s-a întâmplat cu el?

— A plecat la plimbare și a intrat într-o companie proastă în contul meu.

— În cazul acesta, trebuie să te duci să-l iei de acolo, nu-i așa? Nu se cade, nu atunci când este vorba de un tânăr.

— Da, bine, m-am gândit că vei vedea lucrurile în acest fel, Lily, și îți sunt recunoscător, îi răspunse el. Pentru că nu este vorba de o treabă ușoară, dacă mă-nțelegi?

— Bineînțeles că nu este. Nimic din ceea ce merită făcut nu este ușor. De când te cunosc, întotdeauna ai făcut ceea ce trebuia, Nat. Nu te poți opri acum, nu, dacă vrei să rămâi așa cum ești. Așa că pleacă și fă ceea ce ai de făcut.

Dar avea lucruri mai presante de discutat cu el și de aceea o iubea atât de mult. Smintita aia de fată a diriginței de la Poștă a fugit cu Palmer, zidarul, care a lăsat-o pe biata nevastă-sa să se descurce cu toți copiii ăia. Lily avea de gând să-i zică vreo două lui Palmer când îl va vedea. I-a venit ideea bună să se ducă special la șantierul unde lucra acesta și să-i spună ce părere avea despre el. În ceea ce o privește pe diriginta Poștei, să o arunce pe fiică-sa în brațele celui mai bogat om din sat și să stea apoi liniștită în spatele geamului antiglont al ghișeului, crezând că nimic nu o poate atinge...

— Vezi, ai grijă acum, Lily, o avertiză Brock. Tinerii din ziua de astăzi nu mai sunt atât de respectuoși ca altădată.

Echipa de intervenție avea opt membri. Aiden Bell a spus că mai mulți ar fi dus la îmbulzeală, date fiind problemele de legătură care se ridicau atunci când aveau să ajungă acolo.

— Nu m-ar mira dacă rușii ar veni cu un obuzier, prezisese el îndârjit. Îmbrăcați în uniforme ușoare de luptă, mângăliți pe față, cu teniși negri în picioare și glugi negre, luaseră loc în fuselajul avionului: trei pe o parte, patru pe cealaltă parte. Pe ultimul îl luăm la bord, când vom schimba barca la Tbilisi, le spusese Bell, omițând să menționeze că ultimul era o femeie. Brock și Bell stăteau separat, un comandament suprem format din două persoane. Brock purta pantaloni negri de dril și un bluzon pe care scria DIRECȚIA REGALĂ A VĂMILOR, ca o panglică de medalie în dreptul inimii. Refuzase să-și ia armă. Mai bine mort decât să se confrunte cu o anchetă internă la care să răspundă de ce și-a ucis unul din propriii săi oameni. În

calitate de conducător, Bell avea mai multe dăre de vopsea fluorescentă pe tunică, care nu se vedeau însă decât cu ochelari speciali. Avionul se zgudui și mugi, dar avură impresia că nu înaintează deloc până când nu se aflară deasupra norilor în tărâmul nimănui.

— Noi vom face treaba murdară, mârâi Bell, adresându-i-se lui Brock. Tu te ocupi de partea socială.

CAPITOLUL • 20

Tractoarele au fost primul lucru pe care îl observă Oliver, când își ocupă locul între cei doi tineri în blugi, cu privire dură, care așteptau la locul de aterizare a elicopterelor. Tractoare agricole de culoare galbenă. Dacă voi avea vreodată nevoie de vreun tractor de culoare galbenă, chiar de două, pot să le împrumut de la Bethlehem și nici nu-și vor da seama de lipsa lor, gândi el amuzat. Se străduia să se gândească doar la lumea exterioară. Jurase să facă acest lucru. Când se apropiau de pistă, admirase măreția munților. La aterizare, admirase cele patru cătunuri, valea în formă de cruce, corola de aur a munților înzăpeziți. Când a luat-o pe jos, au fost tractoarele. Uită-te la ce poștești, își spunea el, atâta vreme cât te uiți în afară, nu înăuntru.

Tractoare abandonate. Tractoare pentru construirea de noi drumuri, ce au încetat brusc a mai fi drumuri și s-au transformat din nou în câmpii. Tractoare care să niveleze terenul pentru construirea de case, pentru instalarea unor sisteme de irigație, a unor conducte de drenaj, pentru defrișarea terenurilor, pentru transportul buștenilor, doar că nu existau case noi, conductele erau stivuite, dar neinstalate, iar buștenii zăceau acolo unde fuseseră tăiați. Tractoare care stăteau înțepenite ca niște melci pe dărele lipicioase lăsate de ei. Tractoare privind nostalgic către vârfurile strălucitoare. Dar inutile. Nici unul nu se mișca, nicicum, nici măcar cu un duduie. Părăsite în doi timpi și trei mișcări lângă viile pe jumătate plantate, lângă conductele pe jumătate instalate. Oprite brusc de amortizoare invizibile și nicăieri cineva care să le pună în mișcare.

Traversară o linie de cale ferată. Buruienile se șteau din roțile unor basculante părăsite. Caprele se plimbau printre

traverse. Este o situație nesigură, spunea Zoia. Dacă trimite bani mulți, este tolerat. În ultimul timp nu a mai putut trimite mulți bani. De aceea situația este nesigură. Din ușile caselor de piatră, oamenii îl priveau cu răutate. Însoțitorii săi nu erau nici ei mai prietenoși. Băiatul din stânga lui era plin de cicatrice și se purta ca un om mai în vârstă. Cel din dreapta schiopăta și mârâia în ritmul mersului. Amândoi purtau arme automate. Amândoi aveau aerul că ar aparține unui ordin secret. Îl conduceau la casa de la țară, dar pe o rută necunoscută. Tranșee, fundații inundate și o pasarelă prăbușită blocaseră poteca veche. Vacile și măgarii pășteau în mijlocul unei colonii de betoniere tăcute. Dar când ajunseră la casa de la țară, văzu că era așa cum și-o amintea: treptele roase, veranda de stejar, ușile larg deschise și același întuneric înăuntru. Băiatul care schiopăta îi făcu semn să urce treptele. Oliver urcă în pridvor, ascultând bocănitul picioarelor sale răsunând în aerul serii. Ciocăni la ușa deschisă, dar nu răspunse nimeni. Păși în întuneric și rămase pe loc, nemișcat. Nici un sunet, nimic din aroma mâncărilor gătite de Tinatin. Doar o mucezeală dulceagă, indicând prezența recentă a morților. Descoperi balansoarul lui Tinatin, coarnele de băut vin, mașina metalică de gătit. Apoi, căminul de cărămidă și tabloul cu bătrâna tristă, în rama ei ciobită de gips. Se întoarse în loc. Un pui de pisică sărise de pe balansoar și își arcuia spatele către el, amintindu-i de Jacko, siameza Nadiei.

Strigă: „Tinatin?” Așteptă. „Evgheni?”

O ușă se deschise încet în fundul camerei și pe podea se prelinse o rază de soare în asfințit. În mijlocul acesteia, descoperi umbra cocârjată a unui spiriduș. La momentul potrivit, fu urmată de Evgheni, mai plâpând decât în cele mai negre așteptări ale lui Oliver, în papuci, cu o haină mițoasă, sprijinindu-se în baston. Părul alb, tuns scurt și țepos, luase locul celui șaten și se răspândise pe obraji și pe bărbie ca un praf argintiu pufos. Ochii șireți ai bătrânului, care cu patru ani în urmă licăreau de sub genele duble, erau acum niște găuri crestate, întunecate. În spatele lui Evgheni, în parte slujitor, în parte diavol, se contura amenințătoare silueta imaculată a lui Alix Hoban, în haină albă de vară și pantaloni bleumarin, cu cutia neagră vrăjită a telefonului lui portabil atârnându-i ca o borsetă de încheietura mâinii. Poate, așa cum insistase Zoia, era

într-adevăr Diavolul întrucât, precum Necuratul, nu avea umbră, până când aceasta se plasă lângă spiridușul lui Evgheni.

Evgheni vorbi primul, iar glasul său era tot atât de ferm și de fioros ca întotdeauna.

— Ce cauți aici, Poștașule? Nu trebuia să vii. A fost o greșeală. Du-te acasă. Se întoarse pentru a-i repeta furios ordinul lui Hoban, dar nu avu timp, căci Oliver începuse să vorbească.

— Am venit să-mi caut tatăl, Evgheni. Celălalt tată al meu. Este aici?

— E aici.

— Trăiește?

— Trăiește. Nu l-a împușcat nimeni. Nu încă.

— În cazul acesta pot să te salut? Înaintă curajos, cu brațele ridicate pentru a-l îmbrățișa. Evgheni era gata să răspundă gestului său, pentru că șopti „Bine ai venit” și ridică la rândul său mâinile, dar prinse privirea lui Hoban și le coborî. Capul i se lăsă în jos, și se dădu înapoi târșându-și picioarele pentru a-i face loc lui Oliver să treacă. Înaintă cu pași vioi, refuzând să recunoască disprețul și, simțind o ușurare după ce aflase că Tiger trăiește, se uită fericit și nostalgic de jur-împrejurul camerei până când, mult mai târziu decât ar fi fost normal, privirea îi căzu pe Tinatin, care era cu treizeci de ani mai bătrână, așezată într-un scaun înalt de răchită, cu mâinile încrucișate în poală, având o cruce la gât, o icoană cu Pruncul Iisus deasupra ei, sugând de la sânul acoperit al Mamei Sale. Oliver îngenunche lângă ea și îi luă mâna. Chipul ei, observă el, când se apropie să o sărute, fusese redesenat. Linii noi îi brăzdau vertical și orizontal fruntea și coborau pe obraji.

— Unde ai fost, Oliver?

— M-am ascuns.

— De cine?

— De mine.

— Nu ne putem ascunde de noi înșine, spuse ea.

Auzi un scârțâit și se uită în spate. Ajuns lângă o ușă din fund, Hoban o deschisese cu vârful degetelor și îi făcu semn cu capul lui Oliver să-l urmeze.

— Te vei duce cu el, îi ordonă Evgheni.

Urmându-l pe Hoban, Oliver traversă o curte și ajunse la un grajd scund de cărămidă, păzit de doi indivizi înarmați, cu aceeași mutră urâcioasă ca și aceia care îl aduseseră aici. Ușa era blocată cu bulumaci de lemn prinși cu niște scoabe de fier.

— Păcat că ai pierdut înmormântarea, remarcă Hoban. Cum ai găsit locul acesta? Te-a trimis Zoia?

— Nu m-a trimis nimeni.

— Femeia asta nu este în stare să-și țină gura nici cinci minute. Ai mai invitat pe cineva să vină cu tine?

— Nu.

— Dacă ai chemat pe cineva, îl omorăm pe tatăl tău, apoi pe tine. Mă voi implica personal în această operațiune.

— Sunt convins.

— Ai futut-o?

— Nu.

— Nu, de data asta, nu-i așa? Dădu cu pumnul în ușă. E cineva acasă? Domnule Tiger, v-am adus un vizitator.

Dar Oliver se repezise deja pe lângă Hoban și trecu de cei care păzeau grajdul, încercând să desprindă cu mâinile goale bulumacii de lemn. Lovi cu pumnii în ușă, apoi cu picioarele până când aceasta cedă. Strigă „Tată” și intră cu pași mari. Mirosea a fân și a cal. Auzi o chemare tânguitoare, ca a unui invalid ce se trezea din somn, urmată de un foșnet de paie. Erau trei boxe. Toate așternute cu paie. Într-un cui de lângă cea de-a treia despărțitură, atârna raglanul maro al lui Tiger, iar pe paie zăcea întins pe o parte tatăl său, pe jumătate gol, așa cum zăcea și Oliver când era trist, în șosete City negre, chiloți albi și o cămașă Turnbull & Asser jengoasă, cu un guler ce fusese cândva alb, cu genunchii strânși la piept și cu brațele în jurul lor, cu fața înnegrită de vânătaii, cu ochii umflați și înroșiți de teama unei lumi în care fusese atât de recent obligat să înceapă o nouă viață. Era legat cu un lanț. Acesta îi strângea picioarele, mâinile, trecând printr-un inel de fier împlântat în stâlpul de lemn. La apropierea lui Oliver, încercă să se ridice în picioare. Nu reuși, căzu o dată, de două ori, gata de fiecare dată să încerce din nou. Oliver, în loc să păstreze o distanță respectuoasă ca să nu-l privească de sus în jos, îl apucă de subsuori și îl ridică, remarcând, ca și Zoia, ce ființă mititică era și cât de slab apărea de sub cămașă Turnbull & Asser. Privi chipul

rușinat al tatălui său și își reaminti de soțul înecat al doamnei Watmore, de Jack, deși îl cunoștea doar din fotografii și din auzite: a zăcut în apă timp de zece zile, îi mărturisise ea o dată, iar eu am fost nevoită să mă duc la Plymouth să-l identific. Se gândi cum poți fraterniza cu cei pe care nu dorești să-i accepți. Se gândi la Jeffrey mort și se întrebă cum putea suporta un om care deținea Nightingales, un apartament luxos la ultimul etaj și un Rolls-Royce să fie pus în lanțuri, la mâini și la picioare, într-un grajd în care nu avea vedere la stradă, nici secretară.

— Am văzut-o pe Nadia, spuse el, simțind că trebuia să-i aducă vești de un fel sau altul. Îți trimite dragostea ei.

Nu avea idee de ce alesese tocmai această veste, tot ceea ce știa era că Tiger îl îmbrățișa cu o fervoare neîntâlnită și îi dădu un sărut chinuit în unghiul format de obraji ce se fereau unul de altul. Nici nu reușiră bine să se apropie că Tiger îl împinse și spuse în grabă, cu simț practic, pentru a fi auzit de Hoban:

— Au dat de tine, oriunde oi fi fost tu, nu-i așa, la Hong Kong sau în altă parte?

— Da. Au dat de mine. La Hong Kong. Am înțeles.

— Nu eram prea sigur unde ai putea fi, înțelegi? Zbori de colo-colo. Niciodată nu știu dacă ești la studii sau dacă te agiți pentru promovarea afacerilor. Presupun că aceasta este o trăsătură a tinereții: caracterul evaziv. Poftim?

— Trebuia să fim în contact mai strâns, fu de acord Oliver. Și către Hoban: Scoate-i lanțul. Tatăl meu vine cu noi în casă. Văzând zâmbetul disprețuitor al lui Hoban. Oliver îl apucă de un cot și, sub privirea paznicilor, îl conduse mai departe pentru a nu fi auzit de ceilalți. Ești terminat, Alix, îi spuse el, nebazându-se pe cine știe ce, în afară de bluf și supoziții. Conrad dă totul în vileag poliției elvețiene, Mirsky face o înțelegere cu turcii, Massingham s-a pus la adăpost, iar chipul tău este pe toate listele de urmăriți, ca omul care l-a împușcat pe Alfred Winsor. Nu cred că este cel mai prielnic moment să-ți mânjești mâinile cu alt sânge. S-ar putea ca tatăl meu și cu mine să fim ultimele jetoane cu care să mai poți miza.

— Cine ești tu în această comedie, Poștașule?

— Sunt un informator împruțit. Te-am trădat autorităților britanice cu patru ani în urmă. L-am trădat pe tatăl meu, pe Evgheni și întreaga echipa de vânătoare. Numai că stăpânii mei

își ascut cam încet cuțitele. Dar vor ajunge la tine foarte curând, te asigur.

Hoban se sfătuiește cu oamenii de casă ai lui Evgheni. Se întoarce și ordonă paznicilor să desfacă lanțul, privind cum Oliver îl spală pe față pe tatăl său, cu apă luată dintr-o găleată, încercând să-și amintească ultima oară când tatăl său făcuse același lucru pentru el pe când era copil. Hotărî că nu o făcuse niciodată. Trase costumul lui Tiger din ieslea în care fusese aruncat și se străduiește cât putu de bine să-l netezească, înainte de a-l ajuta să se îmbrace cu el, un picior, apoi altul. După aceea, îi șterse pantofii.

Casa părea că se trezește la viață sau poate adormea din nou. Se revenea la rutina mângâietoare a vieții ce urmează după moarte. Sub privirea sceptică a lui Hoban, Oliver îl așează pe tatăl său pe un scaun în fața focului, alături de scaunul lui Evgheni, și turnă ficcăruia dintre ei câte un pahar de Cuvée de Bethlehem dintr-o carafă de pe masă. Și, cu toate că Evgheni refuza să recunoască prezența lui Tiger, preferând să-și fixeze privirea asupra flăcărilor, o complicitate tacită îi obligă să ia prima sorbitură la unison deși, ignorându-se unul pe altul cu atâta tărie, nu făceau decât să-și acorde o recunoaștere reciprocă. Iar Oliver, urmărindu-i, se străduiește din răspuțuri să mențină această atmosferă de convivialitate, oricât de artificial se realizează. Jucând rolul ce i se potrivea în mod firesc – reîntoarcerea fiului adoptiv răătăcit – o ajută pe Tinatin să curețe zarzavaturile, să pună și să ia de pe foc cratițele, găsi lumânări, chibrituri, așează farfuriile și tacâmurile pe masă, manifestând în general, chiar dacă nu ușurință, cel puțin o hărnicie lipsită de folos, care acționa ca o vrajă. „Evgheni, pot să-ți umplu paharul?” Putu și se alese pentru deranj cu un „Mulțumesc, Poștașule” spus cu jumătate de gură. Sau, „Nu mai e mult, tată, ce-ar fi să iei un pic de cârnaț, să te pună pe picioare”. Tiger, deși era rușinat de unghiile lui jeguase, ieși din starea de năuceală și luă o bucătică, o mestecă în gura lui rănită și declară că este cel mai bun cârnaț pe care l-a mâncat vreodată, în timp ce arbora spasmodic zâmbete de autoadmirație. În ușurarea provocată de eliberarea lui parțială, începu să-și aranjeze ținuta și să-l urmărească pe Oliver prin cameră cu ochii lui învinșiți.

— Locul acesta este în mod clar pentru Evgheni un Nightingales, spuse el cu glas tare, încercând să acopere trăncăneala celorlalți. Îi lipsea un dinte din față și ea atare sâsâia.

— Da, într-adevăr, îl aprobă Oliver, așezând cuțitele.

— Ai fi putut să-mi spui. Nu mi-am dat seama. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— De fapt, credeam că ți-am spus.

— Îmi place să fiu informat. Vreo două sate de vacanță nu ar fi stricat nimănui. Patru, dacă mă gândesc bine. Unul în fiecare vale.

— Ar putea să meargă foarte bine. Patru este o idee bună.

— Cu un hotel la mijloc, o discotecă, un bar de noapte. Un bazin olimpic, de asemenea.

— Se potrivesc de minune cu locul.

— Să înțeleg că ai încercat vinul, nu-i așa? îl întrebă el cu severitate, în ciuda dintelui lipsă.

— Toate sorturile.

— Bine. Ce impresie ți-a făcut?

— Îmi place. Chiar foarte mult.

— Așa și trebuie. Este plăcut la gust. Văd o deschidere aici pentru noi, Oliver. Sunt surprins că nu ți-ai dat seama. Știi că băuturile și mâncarea ne-au interesat întotdeauna. Reprezintă un auxiliar firesc al intereselor noastre în industria turismului. Ai văzut toate tractoarele alea, ocupate nevoie mare să nu facă nimic?

— Desigur..., răspunse el, tăind pâinea cu o ghilotină antică.

— Ce-ai gândit când l-ai văzut?

— Cred că m-am întristat puțin.

— Trebuia să te gândești la tatăl tău. Acesta este genul de situație în care excelez. Stocuri falimentare, întreprinderi defuncte. Tot ceea ce așteaptă flerul creator. Cumpără fabrica pe nimic, aplică metode moderne, raționalizează infrastructura, redu la o pătrime mâna de lucru, și pui toată treaba pe picioare în trei ani.

— Minunat.

— Băncile vor fi încântate.

— Vor fi nevoite să le placă.

— Mâncare bună, vin bun, servicii bune. Plăcerile simple ale vieții. Mileniul următor va fi al lor. Nu-i așa, Evgheni? Nici un răspuns. Tiger își mai permise să se mai trateze cu o gură din paharul său de Cuvée Bethlehem. Îi voi spune lui Kat să-l adauge pe lista de băuturi, îi declară el din nou lui Oliver. Un cabernet absolut acceptabil. Cam mult tanin. Gustă din nou. Îmbuteliat timp de câțiva ani și se rezolvă problema. Dar ținut acolo sus pe rafturi, cu vinurile alese, fără îndoială. Înghiți. Reflectă. O degustare, nu trebuie să-i pui în cunoștință de cauză, asta este șmecheria. Kat se pricepe nemaipomenit la genul ăsta de degustări. Pot să pariez cu tine că sunt câțiva care s-ar face de rușine. Mă gândesc la vreo două nume, care se dau drept mari cunoscători. Este întotdeauna o plăcere să-i vezi pe cei mari căzând de pe soclu. Gustă iar. Plimbă vinul în gură. Înghiți. Plescăi din buze. Avem nevoie de un designer. Vorbește cu Randy. Să facă rost de o etichetă deșteaptă. Să stilizeze sticla. Gâturile astea lungi arată întotdeauna bine. Chateau Argonaut, ce zici? Nu le va conveni spaniolilor, ți-o spun de acum. Chicoti. O, Doamne, n-o să le placă.

— Spaniolii n-au decât să se ducă să se înece, îi spuse Oliver peste umăr, așezând în continuare masa; Tiger izbucni, bătând din palme într-o stare de euforie dementă:

— Ai vorbit ca un adevărat englez, domnule! Îi spuneam și lui Gupta mai acum câteva zile. Nu există om mai arogant decât un spaniol îngâmfat. Te poți înțelege cu un german, cu un francez, cu un italian. Nu-i așa, Evgheni? Nici un răspuns. Au provocat o mulțime de necazuri, spaniolii ăștia, de-a lungul secolelor, crede-mă pe mine. Bău din nou, împingându-și curajos bărbia micuță pentru a porni la luptă, căutându-l fără succes pe Evgheni cu privirea lui nesigură. Neînvinș, se bătu cu palma pe genunchi plin de inspirație. Doamne, Evgheni, era cât pe ce să uit! Tinatin, dragă doamnă, te va încânta la culme... prea multe vești proaste, câteodată, te fac să le uiți pe cele bune... Oliver este tată. O domnișoară foarte frumoasă pe care o cheamă Carmen... închină un pahar cu noi, Evgheni... Alix, ești cam bosumflat în seara aceasta... Tinatin, draga mea... în cinstea lui Carmen... să aibă parte de viață lungă, sănătate și fericire... și belșug... Oliver, te felicit... Paternitatea ți se potrivește. Ai mai crescut. Carmen.

Iar tu te-ai împuținat, gândi Oliver, furios timp de o clipă pentru faptul că s-a făcut paradă de fiica lui în felul acesta. Ți-ai dat în vileag întreaga dimensiune a imensei, infinitei tale nimicnicii. Pe pragul morții, nu ai pentru ce pleda, decât pentru trivialitatea ta uluitoare.

Nici unul dintre aceste gânduri nu se putea însă detecta în atitudinea lui Oliver. Aprobând, încurajând, ridicând paharul către Tinatin, dar nu către Hoban, circulând vesel între bucătărie și masă, sau între cei doi bătrâni așezați în fața focului, se concentra doar asupra creării unei atmosfere de camaraderie circumspectă. Doar Hoban, răsfățându-și telefonul vrăjit, așezat pe o bancă dintre cele două cohorte ursuze, nu dădea vreun semn de adaptare la spiritul petrecerii. Însă prezența sa deprimată, înveninată, nu-l putea descuraja pe Oliver. Nimic nu-l putea descuraja. Magicianul se trezise la viață. Iluzionistul, eternul pacificator, cel care alungă ridicolul, dansatorul pe coji de ouă și creatorul unei imposibile *karma* răspundea chemării la rampă. Oliver al refugiiilor de autobuze bătute de ploaie, al spitalelor de copii și al căminelor Armatei Salvării juca pentru viața lui și a lui Tiger, în timp ce Tinatin gătea, Evgheni asculta doar pe jumătate și își număra în flăcări nenorocirile, iar Hoban și colegii săi diabolici visau la răul pe care nu-l mai puteau face și își cântăreau opțiunile mult diminuate. Oliver își cunoștea auditoriul. Trăia afectiv cu dezorganizarea acestuia, simțurile năucite și loialitățile încureate. Știa cât de des în propria sa viață, în momentele cele mai rele, ar fi dat orice pentru un scamator de doi bani cu un raton împăiat.

Până și Evgheni, încetul cu încetul, nu mai fu capabil să reziste magiei lui.

— De ce nu ne-ai scris, Poștasule? strigă el cu reproș, de la locul lui de lângă foc, atunci când fiul rățăcitor i-a mai umplut o dată paharul. Mai apoi: De ce ai renunțat la gruzina noastră iubită? La ambele întrebări, Oliver dădu un răspuns dezarmant și anume că era și el un biet muritor, că fusese necredincios, dar că își dăduse seama că o luase pe căi greșite. Aceste schimburi de cuvinte aparent nevinovate au dat naștere unui soi de nebulie, unei iluzii de normalitate, împărtășită de cei prezenți. În momentul în care s-a anunțat că mâncarea era gata,

Oliver îi chemă pe toți la masă și îl plasă pe Evgheni, care nu protestă, în capul mesei. Un timp, bătrânul șezu acolo, cu capul plecat, înclinat spre farfurie. Apoi, ca și cum privești ea l-ar fi reconfortat, se îndreptă în scaun, își strânse pumnii, își scoase pieptul în afară și urlă să se mai aducă vin. Tinatin îl trimise după vin pe Hoban, nu pe Oliver.

— Ce să fac cu tine, Poștașule? întrebă Evgheni, iar lacrimile îi izbucniră din colțurile ochilor aproape pieriți. Tatăl tău l-a omorât pe fratele meu. Spune-mi!

Oliver însă îl contrazise cu o sinceritate primejdioasă:

— Evgheni, îmi pare sincer rău că Mihail a murit. Dar nu l-a omorât tatăl meu. Tatăl meu nu este trădător, iar eu nu sunt fiul unui trădător. Nu înțeleg de ce te porți cu el de parcă ar fi un animal. Aruncă pe furiș o privire către Hoban, așezat impasibil între protectorii săi stânjeniți. Oliver observă că telefonul acestuia nu era nicăieri la vedere, ceea ce îl bucură. Se gândi că Hoban rămăsese fără prieteni sau fără vreun suflet care să-i dea o mână de ajutor. Evgheni, cred că ar trebui să ne bucurăm de ospitalitatea ta și, îndată ce se va lumina, să plecăm cu binecuvântarea ta, îi spuse el.

Evgheni păru dispus să agreeze această sugestie, până în momentul în care Tiger, incapabil să reziste tentației de a acapara întreaga conversație, strică totul:

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de problema aceasta, dacă nu te superi, Oliver. Gazdele noastre, încurajate în mare măsură, după cum cred eu, de către prietenul nostru Hoban, aici de față, au cu totul altă părere – nu mă întrerupe, te rog – dat fiind că poziția lor a rămas neschimbată de când m-am predat în mâinile lor, o poziție presupunând un dublu avantaj. *Unu* – nu când vorbesc eu, Oliver, mulțumesc – încearcă să mă convingă să le cedez totul sub semnătură, ceea ce îmi cer de luni întregi. *Doi* – să răzbune moartea lui Mihail, pornind de la premisa total greșită că eu, de conivență cu nimeni altcineva decât cu Randy Massingham, aș fi autorul asasinatului. Nimeni – nici un membru al Casei Single sau al familiei mele – nu se face vinovat, nici cât negru sub unghie, de o astfel de faptă. Cu toate acestea, după cum poți constata și tu, oricât aș fi negat, am bătut toaca la urechea surzilor.

Spusele lui Tiger l-au determinat pe Hoban să reia acuzațiile, chiar dacă glasul său îngrozitor mai pierduse ceva din aroganța obișnuită.

— Tatăl tău ne-a terminat pe toate planurile, declară el. A încheiat un târg aparte cu Massingham. A încheiat un târg cu poliția secretă britanică. Uciderea lui Mihail făcea parte din târg. Evgheni Ivanovici vrea răzbunare și își vrea banii.

Tiger se vârî din nou ca musca-n lapte, folosindu-l pe Oliver drept judecător.

— Asta este cea mai mare prostie, Oliver. Știi tot atât de bine ca și mine că l-am considerat întotdeauna pe Randy Massingham un măr stricat și, dacă am greșit cu ceva în această problemă, ceea ce resping cu tărie, este că am fost prea blând cu Randy și pentru prea mult timp. Axa acestei conspirații nu au constituit-o Massingham și propria mea persoană, ci Massingham și Hoban. Evgheni, vreau să-ți impui autoritatea aici...

Dar Oliver, bărbatul matur, îi tăie vorba:

— Spune-ne, Alix, îl întrebă el, fără prea multă emfază, ca și cum ar fi vrut să se dămîrească într-o problemă de semantică, când ai fost ultima oară la un meci de fotbal?

Oliver nu avea totuși nici un sentiment de dușmănie față de Hoban, în clipa în care a pus această întrebare. Nu se vedea în postura unui cavaler în armură strălucitoare și nici în cea a unui detectiv care demască un răufăcător. Era actor, iar pentru un actor unicul dușman este cel care nu aplaudă. Scopul său suprem era să-l scoată de acolo prin magie pe tatăl său și să-și ceară scuze pentru el, dacă așa dorea, deși nu era sigur că ar fi vrut. Trebuia să mascheze vânățiile de pe fața tatălui său, să-i aranjeze cumva dinții, să-l îmbrace într-un costum călcat, să-l bărbierească și să-l predea lui Brock, și după ce termina cu Brock, să-l așeze la biroul său de o jumătate de hectar din Curzon Street; să-l pună pe picioare, dar să-i spună: „Gata, ești pe propriile tale picioare, suntem chit“. Îl preocupa în plus mârlnăria accentuată a lui Hoban, o consecință a nebuniei propriului său tată și nu cauza ei. Așa că spuse ceea ce avea de spus, fără cabotinism, calm, cam așa cum îi spusese Zoia pe la jumătatea mesei, la cârnați și la voteă. I-a spus despre mândria lui Pavel de a fi cu ambii părinți acolo și despre lipsa de

încădare a lui Mihail în Alix, învinsă în mod fatal de prezența Zoiei. Vorbi chibzuit, neridicând glasul și nearătând cu degetul, dar, apelând la toate trucurile vocale cunoscute de el, păstră delicatețea iluziei. Și, în timp ce vorbea, a putut să urnărească cum i se revela, treptat, fiecareu adevărul: lui Hoban – alb la față, imobil și precaut; acoliților jenați ai lui Hoban; lui Evgheni – devenit din nou puternic cu ajutorul lui Oliver; lui Tinatin, când se ridică în picioare și își trecu mâna pe umerii soțului ei pentru a-l îmbărbăta, în timp ce trecea pe lângă el; lui Tiger, care îl auzea dinlăuntru coconului său de falsă superioritate, în timp ce cu degetele își explora conturul feței tumefiate, căutând să se liniștească pe sine că își recăpătase identitatea. După ce a completat relatarea meciului de fotbal și a făcut pauza necesară pentru ca semnificația spuselor sale să aibă ecou în memoria lui Evgheni, Oliver rămase atât de mișcat de apelul la onestitate, încât fu cât pe ce să renunțe la orice fel de strategie și să mărturisească propriile sale trădări față de toți cei prezenți, nu doar față de Hoban. Din fericire, o sumă de întâmplări din exterior au avut darul să-l abată de la hotărârea sa pripită.

Mai întâi se auzi huruitul neașteptat al unui elicopter ce trecea pe deasupra lor – zgomotul distinct al unor elice duble. Huruitul se stinse și nu se mai auzi nimic până când apără un al doilea elicopter. Deși părțile uitate ale lumii nu mai sunt liniștite și elicopterele sau alte aparate de zbor fac vizite nocturne în misteriosul Caucaz, Oliver fu cuprins într-atât de speranță încât să se simtă încurajat la auzul huruitului, pentru ca apoi să fie dezamăgit când acesta s-a îndepărtat. Hoban protesta, bineînțeles – mai bine zis, făcea gălăgie – dar protesta în limba gruzină, iar Evgheni îl contrazicea. Tinatin reveni din cine știe ce colț al casei în care se retrăsese și purta o armă de același model, după cum i se păru lui Oliver, cu aceea pe care i-o oferise Mirsky la Istanbul. Însă și acest incident fu la rândul lui depășit de încercarea celor doi complici ai lui Hoban de a fugi din cameră, unul pe ușa dinspre verandă și altul prin fereastra dintre cămin și bucătărie. Amândoi au alunecat și s-au prăbușit pe podea înainte de a-și ajunge ținta. Cauza acestor două întâmplări deveni imediat clară: niște siluete întunecate își făcuseră apariția în încăperea concomitent cu încercarea celor

doi de a o părăsi, rezultatul fiind că siluetele întunecate, cu instrumentele lor întunecate, au avut câștig de cauză.

Nimeni nu spusese vreun cuvânt și nu auzise nici cel mai mic sunet, până când încăperea fu luminată brusc și se auzi un bubuit, incontestabil, nu din cauza unui trăsnet sau a unei grenade, ci a armei lui Tinatin, pe care o îndreptase cu multă competență către Hoban, folosind ambele mâini, ca strânsoarea pe crosă a unui jucător profesionist de golf. Efectul acestei demonstrații de magie de interior se văzuse imediat, întrucât Hoban avea acum un rubin mare și luminos drept în mijlocul frunții, iar ochii săi erau larg deschiși de uimire. În timpul acesta, Brock îl conduse pe Tiger într-un colț pentru a-l anunța, în propoziții dintre cele mai simple și mai energice, ce curs nefericit ar putea urma viața lui, dacă nu s-ar angaja că va colabora fără rezerve. Iar Tiger îl asculta. Îl asculta cu o atenție plină de respect, cu ambele mâini de-a lungul trupului, cu umerii căzuți și cu sprâncenele ridicate pentru o mai mare receptivitate.

Ce văd? se întrebă Oliver. Ce înțeleg acum și n-am înțeles înainte? Răspunsul era tot atât de clar pentru el ca și întrebarea. Că îl găsisese și că nu exista. Că ajunsese în sfârșit în locul cel mai tainic al căutărilor sale, că deschisese cutia ultrasecretă și că era goală. Secretul lui Tiger era că nu avea nici un secret.

Prin ferestre pătrundeau tot mai mulți oameni și era clar că nu erau ai lui Brock pentru că erau ruși, strigau în rusește și erau conduși de un rus bărbos care, spre oroarea lui Oliver, îl lovi pe Evgheni în tâmplă cu un fel de bătă, provocându-i o sângerare abundentă. Bătrânul însă părea că nici nu observă sau că nu îi pasă. Era în picioare, cu mâinile legate la spate cu un garou improvizat, iar Tinatin țipa la ei să-i lase bărbatul în pace, cu toate că nici Tinatin nu putea să facă mare lucru pentru el, deoarece o dezarmaseră și o trântiseră cu fața la pământ și vedea totul dintr-o parte, la nivelul ghetelor, unde, spre marea lui uimire, Oliver i se alăturase. Făcând un pas înainte pentru a i se opune atacatorului bărbos, simți cum îi fug picioarele sub el sub puterea unei lovituri. Capul îi ajunsese unde îi erau picioarele și următorul lucru pe care l-a simțit era că se afla întins pe spate, pe podea, și că un călcâi tare ca oțelul îi era înfipt cu atâta furie în stomac, încât se făcu întuneric și crezu că

este mort. Dar nu era, întrucât, atunci când se făcu din nou lumină, individul care îl poenise se afla la pământ, ținându-se de vintre și gemând, anihilat, așa cum Oliver avea să deducă în curând, de către Aggie, care țintea către acesta un pistol-mitralieră. Era îmbrăcată într-un combinezon militar ca al trupelor de intervenție și era vopsită pe față ca apașii când pornesc la război.

Ar fi putut să nu o recunoască, dacă nu i-ar fi auzit accentul puternic de Glasgow, atunci când îi spuse cu glas profesoral: „Oliver, în picioare, te rog, scoală-te, Oliver, *acum!*“ Spusele ei neavând nici un efect asupra lui, ea își aruncă arma și în parte îl ridică, în parte îl determină să se ridice în picioare, acolo unde stătea, amețit și cu gândul la Carmen, îngrijorat ca nu cumva toată hărmălaia aceea să o trezească din somn.

MULȚUMIRI

Doresc să exprim mulțumiri deosebite următorilor: Alan Austin, magician și animator de spectacole din Torquay, Devon; Sükrü Yarcan, Programul de Gestionare a Turismului din cadrul Universității Bogaçi din Istanbul; Temur și Giorgi Barklaia din Mingrelia; distinsului Phil Connelly de curând numit în Serviciul Regal al Vămirilor și Accizelor și unui bancher elvețian căruia nu-mi permit să-i spun decât Peter. George Hewitt, profesor de limbi caucaziene la Facultatea de Studii Orientale și Africane din anul 1996, m-a ferit și de această dată să nu am motive să roșesc.